

НОРА РОБЪРТС СКРИТИ БОГАТСТВА

Превод от английски: Павел Талев, 1995

chitanka.info

На мама, защото обича дрънкулките и добрите сделки.

ПРОЛОГ

Той не искаше да е там. Мисълта да се затвори в старата елегантна къща и да се остави на неуморните призраци да го пощипват и дразнят, му беше направо противна. Вече не бе достатъчно да покрие мебелите с калъфи. Трябваше просто да опразни къщата си. Само така би се отървал от някои кошмари.

— Капитан Скимърхорн?

Джед трепна, като чу званието си. От миналата седмица вече не беше капитан. Беше напуснал полицията, върна и полицейската значка, но започваше да му писва да дава обяснения. Отдръпна се, за да стори път на двамата хамали, които сваляха по стълбите шкаф от палисандрово дърво.

— Да?

— Можете да погледнете горе. Всичко, което искахте да преместим на склад, е извадено. Тук нямаме повече работа.

Не му се изкачваха тези стълби, нито изгаряше от желание да обиколи стайте. Дори и празни, те му напомняха за много неща.

„Няма как, отговорност“, каза си мислено Джед и тръгна с нежелание нагоре. През живота си беше поемал много отговорности и сега не можеше да пренебрегне още една. Нещо го накара да мине през хола и да се отправи към старата си стая. В нея беше израсъл и нея беше продължил да обитава дълго след като беше дошъл да живее тук сам. Само миг преди да прекрачи прага, Джед спря. Мушна в джобовете ръцете си, стиснати в юмруци, той изчака спомените да го връхлетят като снайперистки огън.

В тази стая беше плакал — скришом, срамувайки се от себе си. Никой Скимърхорн не си позволяваше да прояви слабост пред другите. Когато сълзите му пресъхваха, в тази стая кроеше планове за отмъщение — дребнави, безсмислени, детски. Планове, които винаги се връщаха като бумеранг срещу самия него.

Тук се беше научил да мрази.

И все пак това беше само една стая, само една къща. Беше се убедил в това още преди години, когато, вече като мъж, се бе върнал да живее тук. Сега се запита: не беше ли доволен? Не бяха ли тогава нещата съвсем прости?

До Илейн.

— Джедидиа!

Той се стресна и преди да се усети, почти извади дясната си ръка от джоба, за да се хване за оръжието. То обаче вече не беше на обичайното си място. Този жест и фактът, че беше толкова погълнат от мъчителните си мисли, за да допусне някой да застане незабелязано зад него, му напомниха защо револверът вече не висеше на кръста му.

Отпусна се и погледна към баба си. Онория Скимърхорн Роджърс се беше загърнала в елегантно палто от норки. На ушите ѝ дискретно проблясваха диамантени обици, а снежнобялата ѝ коса бе подредена в красива фризура. Имаше вид на заможна матрона, която отива да обядва в любимия си клуб. В очите ѝ обаче — яркосини като неговите, се четеше силно безпокойство.

— Надявах се, че ще те убедя да изчакаш — тихо каза тя и протегна ръка към рамото му.

Той инстинктивно се отдръпна. Скимърхорнови не обичаха да ги докосват.

— Няма смисъл.

— А това тук има ли смисъл? — Тя посочи празната стая. — Да опразниш къщата, да изнесеш всичките си вещи?

— Нищо в тази къща не ми принадлежи.

— Говориш абсурдни неща. — В произнесената почти шепнешком фраза се прокрадна бостънският акцент на Онория.

— Поради пресрочката ли? — Той се обърна с гръб към стаята и срещна погледа ѝ. — Или защото се случи така, че все още съм жив? Не, благодаря.

Ако не се безпокоеше толкова за него, в резкия ѝ отговор щеше да прозвучи и укор.

— Скъпи, изобщо не може да става дума нито за пресрочка, нито за някаква грешка. — Наблюдаваше го как затваря вратата зад себе си. Искаше ѝ се да го разтърси, ако би помогнало. Вместо това го докосна по бузата. — Просто имаш нужда от време.

От този жест мускулите на Джед се стегнаха и той събра цялата си воля, за да не се отдръпне от нежните ѝ пръсти.

— Така приемам нещата.

— Като напуснеш семейната къща...

— Семейство? — Той се изсмя и ехото от смеха му отекна злокобно в празния хол. — Тук, а и където и да било другаде, никога не сме били семейство.

Погледът ѝ, в който досега имаше мекота и съчувствие, стана студен.

— Да се преструваш, че миналото не е съществувало, е също толкова лошо, колкото и да живееш единствено с него. Какво правиш сега тук? Захвърляш всичко, което си спечелил, всичко, което си постигнал. Може и да не съм била много въодушевена от професията, която си избра, но изборът си беше твой и ти се справи. Струва ми се, че когато те повишиха в чин капитан, направи повече, отколкото всичките ти предци можаха да постигнат с парите и общественото си положение.

— Не станах ченге, за да прославя проклетата фамилия!

— Така е — каза тихо тя. — Направи го заради себе си, и то напук на огромния семеен натиск, включително и от моя страна. — Отдръпна се от него и закрачи през хола. Беше живяла тук преди години, като младоженка, при това нещастна. — Видях те как промени изцяло живота си и това ме изпълни с благоговение, защото знаех, че го направи само заради себе си. Често съм се питала откъде намери сили.

Онория се обърна и се загледа внимателно в него — сина на собствения ѝ син. Беше наследил правилните, дръзки черти на Скимърхорнови. Косата му с цвят на бронз падаше непокорно върху слабото лице с изпъкнали, напрегнати от стреса скули. По женски се безпокоеше, че е отслабнал, въпреки че така чертите му излъчваха по-голяма сила. Сила излъчваше и високата му широкоплещеста фигура, а това подчертаваше още повече мъжествената, малко романтична хубост, която лъхаше от чувствената уста и от лекия златист загар на кожата му. Имаше нейните изумителни тъмносини очи.

И сега в тях се четяха предизвикателството и копнежът, присъщи на неспокойното момче, което тя добре си спомняше.

Но Джед вече не беше момче и баба му се безпокоеше, че не може да направи много, за да му помогне.

— Не си струва да променяш отново живота си за неща, които не заслужават. — Поклати глава и тръгна обратно към него, преди той да успее да ѝ отговори. — Може и да съм имала нещо против, когато дойде да живееш тук, след като родителите ти починаха, но изборът отново беше твой. А сега си решил да преодолееш една трагедия, като продадеш къщата и зарежеш кариерата си.

Той изчака миг.

— Точно това ще направя.

— Разочароваш ме, Джедидиа.

Тя рядко го наричаше така и в тази фраза имаше повече жлъч, отколкото в десетките ругатни на разгневения му баща.

— Предпочитам да те разочаровам, отколкото да се чувствам отговорен за живота на някое ченге. Не съм в състояние да командвам. — Джед погледна ръцете си и стисна длани, за да не треперят. — Може би никога няма да бъда. А що се отнася до къщата, тя трябваше да бъде продадена още преди години, след инцидента. И щеше да бъде продадена, ако Илейн се беше съгласила. — В гърлото му заседна буца. Чувството за вина беше не по-малко мъчително, отколкото озлоблението. — Сега и тя си отиде, така че решението е изцяло мое.

— Да, твое е — съгласи се тя. — Но е погрешно.

Кръвта му кипна. Искеше да удари нещо или някого, да стовари юмрука си в някаква плът. Напоследък изпитваше доста често това чувство. Точно заради него вече не беше капитанът от полицейското управление на Филадельфия Дж. Т. Скимърхорн, а обикновен цивилен.

— Не разбираш ли? Не мога да живея тук. Тук не мога да спя. Трябва да се махна, защото се задушавам.

— Тогава ела при мен, у дома. Поне за празниците. Дай си малко време, преди да извършиш нещо, от което няма връщане. — Гласът ѝ отново беше станал нежен и тя взе ръцете му в своите. — Джедидиа, вече минаха месеци, откакто Илейн... откакто Илейн беше убита.

— Знам колко време е минало. — Да, спомняше си точно мига, в който сестра му намери смъртта си. В края на краищата той бе причина за смъртта ѝ. — Благодаря ти за предложението, но имам планове. Днес ще ходя да разгледам един апартамент. Някъде на Южната улица.

— Апартамент. — Онория въздъхна с неприкрита досада. — Джелидия, не извършвай подобна глупост. Ако толкова се налага, купи си друга къща или замини някъде за дълго, но не се погребвай в някоя мизерна стая.

Той се учуди, че е в състояние да се усмихне.

— В обявата се казва, че мястото е спокойно, приятно и има добро разположение. Не ми прилича на мизерно, бабо. — Стисна ръцете ѝ преди тя да може да му възрази. — Не се меси. Моля те.

Тя отново въздъхна, предусещайки поражението си.

— Искам само това, което е най-доброто за теб.

— Винаги си го искала. — Той потисна една тръпка. Чувстваше как стените се приближават към него. — Да се махаме оттук.

ПЪРВА ГЛАВА

Една театрална репетиция има своя особена магия — магията на различните възможности. Ехото от гласовете на актьорите, светлините на рампата, костюмите и нервното напрежение, което струи от сцената към празните редове.

Застанала под страничния балкон в театър „Либърти“, Айсидора Конрой беше погълната от тази магия, наблюдавайки генералната репетиция на „Коледна песен“. Както винаги, тя се наслаждаваше на драмата — но не само на Дикенсовата. От вниманието ѝ не убягваха и опънатите нерви и сполучливите светлинни ефекти, и добре поднесената актьорска фраза. В края на краищата театърът беше в кръвта ѝ.

Дори и неподвижна, от нея като че ли се излъчваха вибрации. Големите ѝ, искрящи от вълнение кафяви очи доминираха върху лицето, оградено от златистокестенява коса. Кожата ѝ с цвят на слонова кост се беше зачервила от възбудата, а устните ѝ бяха широко разтворени в усмивка. Това беше лице с меки извивки и неуловими черти — прекрасно и същевременно лъхащо на здраве. От дребната ѝ стегната фигура струеше енергия.

Беше жена, интересуваша се от всичко, което я заобикаля. Сега, когато наблюдаваше баща си да дрънчи с веригите на Марли и да изрежда ужасни предсказания на вцепенения от страх Скрудж, тя вярваше в духове. Представяше си, че този мъж вече не е баща ѝ, а обречен скъперник, прикован завинаги от тежките вериги на алчността. После Марли отново се превърна в Куентин Конрой — стария актьор, директора и диктатора на театъра, който поиска малка промяна в постановката.

— Дора — каза нетърпеливо зад нея сестра ѝ Офелия, — изоставаме от разписанието вече с двадесет минути.

— Нямаме такова — промърмори Дора и кимна одобрително към сцената, защото промяната беше много сполучлива. — Когато тръгна на покупки, никога не спазвам разписание. Не е ли чудесен, Лия?

Въпреки че беше човек на организацията и точността, Лия погледна към баща си на сцената.

— Да. Макар че само Господ знае как издържа да представя една и съща постановка година след година.

— Традиция — каза изпълнена с гордост Дора. Театърът се беше сраснал с нея. Напускането на сцената не беше намалило любовта ѝ към нея, нито възхищението ѝ от човека, който я бе научил да рецитира. Беше го наблюдавала да се превъплъщава в стотици образи: Макбет, Уили Ломан, Натан Детройт... Беше го гледала и по време на триумф, и при провал. Но винаги ѝ беше забавно.

— Помниш ли мама и татко като Титания и Оберон?

Лия я погледна усмихната.

— Забравя ли се такова нещо? Мама изпълняваше ролята си в продължение на седмици. Не беше лесно да се живее с царицата на феите. Ако не се измъкнем скоро оттук, царицата ще се появи и ще си отнесем конското — две жени, тръгнали да пътуват сами из Вирджиния.

Усетила нетърпението и нервността на сестра си, Дора протегна ръка и я прегърна.

— Отпусни се, мила. Държа я под око, а след миг той ще даде почивка.

Когато след малко актьорите се пръснаха, Дора се качи на сцената.

— Татко — изгледа го от главата до петите, — ти си велик!

— Благодаря ти, сладката ми. — Той вдигна ръка и дрипавата му плащеница се развя. — Мисля, че гримът и костюмът са по-добри от миналата година.

— Така е. — Гримът и въгленът му придаваха шокиращо автентичен вид: красивото му лице изглеждаше почти като разкапано. — Направо е страшно. — Тя го целуна леко по устните, като внимава да не размаже боята. — Съжалявам, че ще пропуснем първото представление.

— Няма как — каза той, въпреки че му стана малко криво. Макар че синът му щеше да продължи семейната традиция на Конрой, беше загубил за сцената и двете си дъщери — едната се беше омъжила, а другата се бе заложила с бизнес. Но дори и при това положение от време на време той успяваше да ги привлече за някоя и друга

второстепенна роля. — Значи моите две малки момиченца са тръгнали на пътешествие?

— Това е само делова обиколка, а не пътуване до Амазонка.

— Все същото. — Той ѝ намигна и целуна Лия. — Пазете се от змии.

— О, Лия! — Трикси Конрой се втурна на сцената. Беше блестяща, в роклята си с подплънки на кръста и с шапката с перо. Добрата акустика на театър „Либърти“ разнесе гърления ѝ глас чак до втория балкон. — Джон те чака на телефона, скъпа. Не може да си спомни дали тази вечер Миси има събрание на скаутите в пет часа или урок по пиано — в шест.

— Оставила съм цял поменик с нещата, които трябва да прави — промърмори Лия. — Как ще се оправя с децата цели три дни, след като не може да прочете един списък?

— Толкова е очарователен! — отбеляза Трикси, когато Лия изхвърча навън. — Идеалният зет. Дора, нали ще караш предпазливо?

— Да, мамо.

— Добре. Винаги си била внимателна. И няма да вземате никого на автостоп, надявам се?

— Няма, дори да ни се молят.

— И ще спираш на всеки два часа, за да си почиват очите ти?

— Като по часовник.

Но Трикси, която беше непоправима паникьорка, прехапа долната си устна и продължи:

— Все пак до Вирджиния е ужасно далече, а може да завали сняг.

— Имам гуми за сняг. — Дора целуна майка си, за да предотврати по-нататъшните наставления. — Мамо, в микробуса има телефон. Ще се обаждам всеки път, когато влизаме в друг щат.

— Това ще бъде наистина забавно. — Идеята я въодушеви. — Куентин, скъпи, тъкмо идвам от касата. За идната седмица всичко е продадено.

— Естествено. — Куентин повдигна жена си и грациозно я завъртя, а после и двамата ниско се поклониха. — Един Конрой може да очаква само претъпкан салон.

— Чукай на дърво. — Дора целуна майка си за последен път. — Ти също, татко. И да не забравиш, че днес трябва да покажеш апартамента на наемателя.

— Никога не забравям ангажиментите си. По местата! — провикна се той и намигна на дъщеря си. — Приятно пътуване, скъпа.

Докато слизаше от сцената, Дора чуваше дрънченето на оковите му. Не можеше да си представи по-добро изпращане.

Къщата за разпродажби имаше много общо с театъра. Тук също имаше сцена, колони и герои. Тъкмо затова преди години, Дора беше обяснила на изумените си родители, че не напуска напълно сцената. Просто щеше да се потопи в друга артистична среда. Когато трябваше да купува или да продава, младата жена винаги използваше актьорските си способности.

Вече се беше запознала със сцената на днешното представление. Сградата, в която Шърмън Портър организираше разпродажбите си и ежедневния базар, първоначално е била кланица. Мястото все още бе проветриво като в хамбар. Стоката беше изложена направо върху леденостудения циментов под, по който са минавали хиляди крави и свине, преди да станат на котлети и бифтеци. Сега тук имаше хора, загърнати в палта и шалове, които се шляеха насам-натам, ровеха в стъкларията, сумтяха пред картините и спореха пред стъклените шкафове с порцелана и с дърворезбите.

Обкръжението не беше от най-престижните, но тя бе играла и пред по-непретенциозна публика. Разбира се, не забравяше и това, че от хората в дъното на салона винаги можеха да се очакват изненади.

Айсидора Конрой обичаше да се пазари. Думите „продава се“ винаги предизвикваха у нея хазартна тръпка. Обичаше да купува и изпитваше дълбоко удовлетворение от размяната на пари за предмети. Емоцията бе толкова силна, че Дора прекалено често се харчеше за безполезни предмети. Но точно тази любов към пазарлъка я беше накарала да отвори собствен магазин и впоследствие да открие, че да продадеш нещо е също толкова приятно, колкото и да купиш.

— Лия, погледни това! — възторжено се обърна Дора към сестра си и ѝ показа една позлатена кутия за тоалетен крем във формата на дамска официална обувка. — Не е ли приказна?

Офелия Бредшоу хвърли поглед и повдигна скептично едната си вежда. Въпреки романтичното си име, тя беше жена, здраво стъпила на земята.

— По-правилната дума може би е „лековата“.

— Хайде, хайде, остави чистата естетика — каза усмихнато Дора и прокара пръст по извивката на обувката. — В този свят има място и за смешното.

— Да, знам, като например — за твоя магазин.

Дора се изкикоти, без да се обиди.

Въпреки че остави кутията за крем, вече беше решила да се пазари за нея. Извади бележник и писалка с лика на Елвис Пресли и си записа номера на предмета.

— Наистина съм доволна, че дойде с мен на този търг. Ти ме връщаш към реалността.

— Някой трябва от време на време да го прави. — Вниманието на Лия беше привлечено от колекция чаши от периода на Голямата депресия. Имаше две-три с цвят на кехлибар, които щяха да бъдат приятно допълнение към нейната колекция. — Все пак се чувствам гузна, че съм далеч от къщи точно пред Коледа и че оставих Джон да се оправя сам с децата.

— Но ти изгаряше от нетърпение да се отървеш поне за малко от тях — припомни и Дора, докато разглеждаше една кутия за бижута от черешово дърво.

— Знам. Точно затова се чувствам виновна.

— Чувството за вина е хубаво нещо. — Дора праметна през рамо червения си шал и приклепна, за да разгледа изработката на медните дръжки на кутията. — Скъпа, това бяха само три дни. Довечера ще сме си въкъщи. Ще задуша децата в прегръдките си, ще прелъстя Джон и всички ще бъдат щастливи.

Лия извърна очи и леко се усмихна на двойката, която стоеше до нея.

— Разчитам на теб да опростиш максимално нещата.

Дора изпъшка със задоволство, изправи се, отметна назад коса и кимна.

— Мисля, че засега това, което разгледах, стига. — Погледна часовника си и се сети, че там, у дома, в театъра на баща ѝ, матинето тъкмо започва. „Добре, помисли си със задоволство тя. И там — шоу бизнес, и тук — шоу бизнес“. Потри ръце, очаквайки началото на разпродажбата. — По-добре да си намерим места, преди... О, я

почакай! — Кафявите ѝ очи проблеснаха любопитно. — Погледни това!

Лия се обърна, но Дора вече с бързи стъпки пресичаше циментовия под, привлечена от една картина. Не беше голяма, може би четиридесет на шестдесет сантиметра, в обикновена гладка рамка от абаносово дърво. Беше акварел. По платното бяха прокарани кървавочервени и сапфирени ивици и ленти, имаше малко лимоненожълто и смела мазка в яркозелено. Дора виждаше пред себе си енергия и замах, на които не можеше да устои.

Тя се обърна любезно към момчето, което подпря картината до стената.

— Слагате я обратно.

— Ъ? — Момчето се стресна, обърна се и се изчерви. Беше на седемнадесет години и при вида на усмихващата му се млада жена се превърна в локва хормони. — О, не, мадам. — Адамовата му ябълка бясно заподскача, докато обръщаше картината, за да ѝ покаже окачалката отзад.

— Хъм. — Когато станеше нейна, а това сигурно щеше да бъде още този следобед, щеше да поправи грешката.

— Тази пратка току-що пристигна.

— Разбирам. — Дора се приближи. — Ето още някои интересни нещица — каза тя и вдигна от пода една статуетка, която изобразяваше ловджийско куче, застанало на задните лапи. Беше по-тежка, отколкото очакваше. Сви устни и я обърна няколко пъти, за да я огледа по-добре. Нямаше нито подпис на майстора, нито дата, но изработката бе чудесна.

— Не смяташ ли, че е доста посредствена? — попита Лия.

— Напълно. Ще изглежда страхотно до вратата. — Остави я и посегна към висока скулптурна група от теракота, изобразяваща мъж и жена във вихрен валс. Облеклото им говореше за времето отпреди Гражданската война. Ръката на Дора хвана нечийи дебели, изкривени от артрит пръсти. — Извинявайте. — Вдигна глава и видя възрастен мъж със сипаничаво лице, който сдържано се поклони.

— Нали е хубава? — попита той. — Жена ми имаше същата, но се счупи, когато децата се боричкаха в гостната. — Той се ухили и показа белите си равни зъби, които очевидно не бяха естествени. Носеше червена папионка и мирише на мента.

Дора също се усмихна.

— Колекционирате ли?

— Може и така да се каже. — Той остави фигурите. Старческите му проницателни очи оглеждаха експозицията, оценяваха, категоризираха, отхвърляха това, което не беше интересно. — Казвам се Том Ешуърт. Имам магазин тук, във Фрънт Роял. — Извади от джоба си визитна картичка и я подаде на събеседничката си. — През годините натрупах толкова много неща, че трябваше или да отворя магазин, или да купя по-голяма къща.

— Напълно ви разбирам. Аз съм Дора Конрой. — Тя му подаде ръка и той я стисна леко с болните си пръсти. — Имам магазин във Филадельфия.

— Предположих, че сте от бранша — смигна й доволен той. — Веднага ви забелязах. Не съм ви виждал преди на разпродажбите на Портър.

— Все не успях да намеря време. Това пътуване беше една прищявка. Помъкнах със себе си и сестра си. Лия, Том Ешуърт.

— Радвам се да се запозная с вас.

— Удоволствието е изцяло мое. — Ешуърт потупа леко студената като лед ръка на Лия. — По това време на годината тук никога не отопляват. Портър очевидно разчита на това да се разгорещим от наддаването.

— Надявам се да излезе прав. — В шведските ботушки краката на Лия бяха се вкочанили. — Отдавна ли сте в този бизнес, г-н Ешуърт?

— Близко четиридесет години. Жена ми е причината да се захванем с тази работа. Плетеше покривки, шалове и други неща, които продаваше. Аз добавях към тях някои дрънкулки, които майсторях в гаража. — Той извади от джоба си лула, изработена от царевичен кочан, и я стисна между зъбите си. — В един момент се оказа, че бяхме събрали повече неща, отколкото можехме да държим въщи, и наехме магазин в града. Работехме заедно до смъртта ѝ, през шейсет и осма година. Сега ми помага внукът ми. Пада си малко фантазър, но е добро момче.

— Семейният бизнес е чиста работа — каза Дора. — Лия току-що почна да поработва по малко в магазина.

— Бог знае защо го направих. — Лия мушна измръзналите си ръце в джобовете на палтото. — Нямам никаква представа от антики и колекционерство.

— Просто трябва да предвидите от какво се интересуват хората — каза ѝ Ешуърт и драсна клечка кибрит, за да запали лулата си. — И колко са готови да платят — добави той, преди да я разпали.

— Точно така. — Дора го хвана възхитена под ръка. — Изглежда, че ще започва. Защо не идем да си потърсим места?

Ешуърт предложи на Лия другата си ръка. Съпровождан от младите жени до столовете близо до първия ред, възрастният колекционер, се почувства като петел на разходка.

Дора извади бележник и се приготви да играе любимата си роля. Наддаванията бяха ниски, но преминаваха при добро темпо. Когато обявяваха предметите, гласовете се отразяваха във високия таван. Но Дора се възбуждаше най-вече от шепота сред тълпата. Усещаше, че щеше да има сделки и беше решена да вземе своя дял от тях.

За кутията от черешово дърво успя да се пребори с една слаба съсухрена женица. Отмъкна на безценица комплекта, който включваше и кутията за крем във формата на обувка. Опъна се за кратко на Ешуърт за комплект кристални солници.

— Предавам се — каза той, когато Дора отново даде повече от неговата оферта. — На север за тях можете да вземете малко повече.

— Имам клиент, който ги колекционира — отвърна му тя. „И сигурно ще плати два пъти повече, отколкото ги купих“, си помисли.

— Така ли? — Когато започна следващото наддаване, Ешуърт се наведе към нея. — В магазина имам комплект от шест такива солници. Изработени са от кобалт и сребро. — Ако имате време, след разпродажбата можете да се отбиете и да им хвърлите един поглед.

— Може. Лия, ще наддаваш ли за чашите от Голямата депресия?

— Аз ли? — Тя погледна ужасена сестра си.

— Ами да. Опитай и ти. — Дора се усмихна и даде знак с глава на Ешуърт. — Наблюдавайте я.

Както и очакваше, Лия тръгна плахо и обявяващият залозите едва я чуваше. После постепенно започна да се измъква на стола си сантиметър по сантиметър напред. Очите ѝ горяха. Докато стигнат продажната цена, започна да изстрелва офертите си като сержант, командващ новобранци.

— Не е ли страхотна? — Дора прегърна сестра си и я притисна до себе си. — Много бърже схваща. Личи си, че в жилите ѝ тече кръвта на Конрой.

— Купих ги всичките. — Лия притисна екзалтирано ръка до гърдите си. Сърцето ѝ биеше лудо. — О, Господи, ами аз ги купих всичките! Защо не ме спря?

— Така чудесно се забавляваше.

— Ама... аз... — Когато се поуспокои, Лия се отпусна безпомощно в стола си. — Това са стотици долари, стотици. О, Боже...

— Направи добра сделка. А сега, ето ни и нас. — Дора забеляза абстрактната картина и потри ръце. — Моя е — каза тихо и категорично.

В три часа Дора прибави към събраните съкровища в микробуса си и дузина кобалтови солници. Духаше студен вятър, който пощипваше бузите и се промъкваше през яката на палтото ѝ.

— Мирише ми на сняг. — Ешуърт стоеше на тротоара пред магазина си, с лула в ръка, и душеше въздуха. — Може да ви завари някъде по пътя.

— Надявам се. — Тя отметна назад разпиляната си коса и му се усмихна. — Какво е Коледа без сняг? Много се радвам, че се запознах с вас, господин Ешуърт. — Отново му подаде ръка. — Очаквам да се обадите, ако минавате през Филадельфия.

— Непременно. — Той потупа джоба си, в който беше пъхнал визитната ѝ картичка. — И да се пазите. Карайте внимателно.

— Ще послушаме съвета ви. Весела Коледа!

— И на вас — добави мъжът, докато Дора се качваше в микробуса.

Тя му махна още веднъж за сбогом, включи двигателя и потегли. Погледна в огледалото и се усмихна, когато го видя да им маха с ръка, стиснал лула между зъбите.

— Голям симпатяга. Радвам се, че купи статуетките от теракота.

Лия трепереше от студ и с нетърпение очакваше микробусът да се затопли.

— Надявам се, че не ти взе прекалено много за тези солници.

— Хм. Той ги продаде на сметка, аз също ще изкарам нещо от тях, а госпожа О'Малей ще ги прибави към колекцията си. Всеки ще бъде доволен.

— Предполагам. Все още не мога да повярвам, че купи онази ужасна картина. Никога не би успяла да я продадеш.

— Може би.

— Дала си най-малко петдесет долара за нея.

— Петдесет и два долара и седемдесет и пет цента.

— Точно така. — Лия се извърна и погледна към струпаните пакети в дъното на микробуса. — Сигурно си даваш сметка, че нямаш място за всичките тези боклуци.

— Ще им намеря. Мислиш ли, че Миси ще хареса тази въртележка?

Настръхнала, Лия си представи огромната механична играчка в боядисаната в розово и бяло спалия на дъщеря си.

— Моля те, недей.

— Добре. — Дора сви рамене. След като я почистеше, можеше известно време да я остави да се върти в своята всекидневна. — Но мисля, че ще ѝ хареса. Искаш ли да се обадиш на Джон и да му кажеш, че се връщаме?

— След малко. — Лия въздъхна и се облегна назад. — Утре по това време ще пека курабии и ще меся тесто за пая.

— Ти си си виновна. Искаше да се ожениш, да имаш деца, да купиш къща. Къде другаде може да се събере семейството за коледния обяд?

— Нямаше да имам нищо против, ако мама не настояваше да ми помага в готвенето. Та тя не е сготвила нито едно свястно ястие в живота си, не е ли така?

— Аз поне не си спомням.

— Всяка Коледа нахълтва в кухнята и ми размахва някаква рецепта за люцерна с гарнитура от кестени.

— Нищо не струваше — спомни си Дора. — И все пак беше по-добре от картофите, залети с къри, и от яхнията от зелена царевица, фасул и пресолено свинско.

— Не ми напомняй. А и татко не е лесен, като надене преди обяд шапката на Дядо Коледа и забърка онази гнусотия от яйца, топла бира и мляко.

— Дано Уил отвлече вниманието на мама. Сам ли ще е или с някоя от своите сладурани? — попита Дора, намеквайки за безбройните засукани гаджета на брат си.

— Последното, което чух, беше, че ще е сам. О, Господи, внимавай с този камион!

Все още въодушевена от разпродажбата, Дора настъпи газта и изпревари само на сантиметри огромната машина. — Кога пристига Уил?

— Ще вземе от Ню Йорк късния влак вечерта срещу Коледа.

— Достатъчно късно, за да бъде по-внушително появяването му — предсказа Дора. — Слушай, ако пак се захванете с него, не мога... По дяволите!

— Какво? — Лия широко отвори очи.

— Току-що си спомних, че новият наемател, с когото татко подписа договор, трябва да се нанесе днес.

— Е, и?

— Дано се е сетил да отиде с ключовете. През последните две седмици, докато бях заета в магазина, той се справи много добре с показването на апартамента, но нали го знаеш колко е разсеян, когато представленията започнат.

— Съвсем съм наясно и точно затова не мога да разбера как можа да го оставиш да преговаря с наемателя за собствения ти апартамент.

— Нямах никакво време — смотолеви Дора и се опита да пресметне дали би могла да хване баща си на телефона между две представления. — Освен това той сам пожела.

— Тогава не се учудвай, ако завариш в хола си някой психопат или жена с три малки деца и сюррия татуирани любовници.

Дора изкриви устни.

— Специално предупредих татко за психопатите и татуираните. Надявам се да е някой, който може да готви и изгаря от желание да се подмаже на хазайката с печени вкуснотии, без да се охарчвам много за това. Между другото не си ли огладняла?

— Да. Няма да е зле да хапна за последен път, без да се налага да нарязвам месото на някой друг, освен на себе си.

Дора сви рязко, за да не изпусне изхода от магистралата, и засече един шевролет. Не обърна никакво внимание на гневните изсвирвания

на клаксоните. Усмиваше се и си мислеше как ще разопакова новите си придобивки. Първо трябваше да намери подходящо място за картината.

Високо горе, в блестялата кула от стъкло и алуминий, извисяваща се над претъпканите улици на Лос Анжелис, Едмънд Финли безстрастно наблюдаваше как правят седмичния му маникюр. На стената, точно срещу масивното му бюро от палисандрово дърво, светеха дузина телевизионни екрани. Върху част от тях безмълвно редяха предавания на Си Ен Ен, „Хедлайн нюз“ и една от телевизионните мрежи, рекламиращи доставки по домовете. Другите екрани бяха включени към различни кабинети от неговата организация, за да може да наблюдава подчинените си.

Но докато Финли не пожелаеше да чуе нещо друго, единствените звуци в просторния му кабинет бяха музика от опера на Моцарт и монотонното стържение от пилата на маникюриската по ноктите му.

Той погледна часовника си.

Беше избрал за офиса си най-горния етаж, откъдето се откриваше величествена панорама към Лос Анжелис. Това му даваше чувство за всемогъщество и сила. Често стоеше по цял час пред широкия прозорец в кабинета си и наблюдаваше далеч долу хората, които влизаха и излизаха от сградата.

В къщата му, високо в хълмовете над града, имаше телевизионни екрани и монитори във всяка стая, а и от нейните прозорци можеше да наблюдава в далечината светлините на Лос Анжелис. Всяка вечер Финли заставаше на балкона пред спалнята си, наслаждавайки се на мисълта, че докъдето стига погледът му, всичко и всички са негова собственост.

Беше човек с неутолима страст към притежанието. Интериорът на кабинета му доказваше, че има вкус към изящното и уникалното. Стените и килимът бяха чисто бели и представляваха съвършен фон на съкровищата му. Върху мраморен пиедестал стоеше грациозна ваза от династията Мин. Скулптури на Роден и Денешо запълваха изсечените ниши в стените. Над скрин от времето на Луи XIV беше окачен един Реноар в позлатена рамка. Тапицирано с кадифе канапе от времето на

Мария Антоанета беше оградено от лъскави махагонови масички от викторианска Англия.

Два шкафа от дебело стъкло бяха събрали изумителна и рядко срещана колекция от предмети на изкуството: наргилета, украсени с аквамарин, малки японски украшения от слонова кост, дрезденски скулптурни групи от теракота, пеещи кутийки, кама от XV век с дръжка, инкрустирана със скъпоценни камъни, африкански маски.

Едмънд Финли придобиваше и след като придобиеше, трупаше.

С огромен успех се занимаваше с внос и износ, а още повече — с контрабанда. Все пак в контрабандата имаше повече предизвикателство. Тя изискваше известен финес, безкомпромисна изобретателност и безупречен вкус.

Малко над петдесетте, Финли беше висок и широкоплещест мъж с внушителна външност. Беше започнал да придобива стоката си още като млад работник в доковете на Сан Франциско. Тогава беше проста работа да се задигне някоя и друга щайга, да се отвори някой сандък и да се продаде взетото от него. На тридесет години, Финли вече беше натрупал достатъчно капитал, за да основе собствена фирма. Имаше и нужния опит в тъмните сделки, и необходимите връзки, за да си осигурява непрекъснати доставки.

Сега беше приказно богат. Предпочиташе италианските костюми, французойките и швейцарските франкове. След десетилетия, прекарани в сключване на нови и нови сделки, вече можеше да запазва за себе си онова, което му харесваше. А то обикновено беше старинно и безценно.

— Готов сте, господин Финли. — Маникюристката постави внимателно ръката му върху безупречно чистата попивателна хартия на бюрото. Знаеше, че докато прибира инструментите и лосионите си, той ще провери внимателно как си е свършила работата. Веднъж жестоко я беше скастрил за една пропусната микроскопична кожичка на палеца.

— Чудесно свършена работа. — Финли потри доволен пръсти. Извади от джоба си пачка банкноти, закопчани със златна щипка и измъкна от нея сто долара. След това ги прибави към една от обезоръжаващите си усмивки. — Весела Коледа, скъпа!

— О, благодаря ви. Много ви благодаря, сър. Весела Коледа и на вас!

Без да престава да се усмихва, той отпрати жената с леко мръдване на пръстите. Щедростта, която проявяваше от време на време, беше също толкова естествена, колкото и непрекъснатата му алчност. Изпитваше истинско задоволство, когато проявяваше и двете. Още преди маникюристката да затвори вратата след себе си, той се завъртя на стола и скръстил ръце върху копирената си жилетка, се загледа в обяния от слънчева светлина Лос Анжелис.

Коледа... Какво чудесно време на годината! Време за проява на доброжелателство, на камбанен звън, на разноцветни светлини. Разбира се, за някои това беше време на отчайваща самота, на безизходица и дори на самоубийства. Но тези малки човешки трагедии не вълнуваха Финли. Парите го бяха издигнали над обикновените човешки потребности от приятели и семейство. Той можеше да си купи приятели. Беше избрал един от най-богатите градове на света, където всичко можеше да се купи и да се продаде. Повече от където и да било, тук се възхищаваха на младостта, богатството и властта. През този най-блестящ празник той разполагаше и с богатство, и с власт. А колкото до младостта, парите можеха да купят илюзията за нея.

С искрящите си зелени очи Финли разглеждаше сградите и осветените от слънцето прозорци. Малко изненадан, установи, че е щастлив.

Деликатно почукване по вратата на кабинета му го накара да се обърне:

— Влез!

— Сър. — Абел Уайнсеп, хилав човечец с внушителната титла „помощник на президента“, прочисти гърлото си. — Господин Финли.

— Знаеш ли истинското значение на Коледа, Абел? — Гласът на Финли беше топъл като греяно вино.

— А... — Уайнсеп поправи възела на връзката си. — Сър?

— Завоевание. Чудесна дума, Абел. И това е истинското значение на този прекрасен празник. Не си ли съгласен?

— Да, сър.

Уайнсеп усети как по гърба го полазиха тръпки. Как щеше да съобщи това, за което беше дошъл? Доброто настроение на Финли правеше задачата му още по-трудна и дори опасна.

— Опасявам се, че имаме проблем, господин Финли.

Финли продължи да се усмихва, но очите му добиха студен блясък.

— И какъв е той?

Уайнсеп преглътна уплашено. Знаеше, че тихият гняв на Финли беше по-опасен и от най-необузданата ярост на другите. Беше станал свидетел как Финли видя сметката на един служител заради злоупотреби. Спомни си колко спокойно му преряза гърлото с кама от 16-и век, инкрустирана със скъпоценни камъни. Финли смяташе, че измамата трябва да бъде наказвана бързо и с известна церемониалност.

За свое изумление Уайнсеп си спомни също, че тогава на него се бе паднала честта да се отърват от тялото. Изнервен, той продължи:

— Пратката от Ню Йорк. Стоката, която очаквахте.

— Забавила ли се е?

— Не е, но всъщност и така може да се каже. Пратката пристигна днес, както се очакваше, но стоката... — Той облиза тънките си, разтреперани устни. — Не е това, което поръчахте, сър.

Финли стисна с добре поддържаните си ръце ръба на бюрото така, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Я повтори!

— Стоката, сър... Не е това, което сте поръчал. Очевидно някъде е станала грешка. — Уайнсеп едва не се разплака. — Помислих, че е най-добре да ви уведомя веднага.

— Къде е тя? — Гласът на Финли беше загубил приветливата си нотка и бе преминал в леденостудено съскане.

— В приемната, сър. Помислих...

— Веднага я донеси!

— Да, сър, тичам. — Уайнсеп се измъкна, благодарен за отсрочката.

Финли беше платил огромна сума за стоката, и още повече — да бъде скрита и пренесена контрабандно. Всички предмети бяха откраднати, след това надеждно прикрити и транспортирани от различни места във фабриката му в Ню Йорк. Само подкупите възлизаха на шестцифрена сума.

За да се успокои, той се спря пред една кана със сок от гуава и си наля пълна чаша. Ако е грешка, помисли си Финли, може да се поправи. Който беше сгафил, щеше, разбира се да бъде наказан.

Внимателно остави настрана тумбестата чаша и се огледа в овалното огледало стил „Джордж III“ над бара. Прокара ръка през черната си гъста коса, като се възхищаваше на блясъка на сребърните нишки, които се виждаха тук-там. При последната пластична операция бяха отстранили торбичките под очите, брадичката бе коригирана така, така че да изглежда по-волева, а бръчките около устата бяха изгладени. Финли реши, че биха могли да му се дадат не повече от 40 години, и остана доволен, оглеждайки профила си.

Кой глупак беше казал, че с парите не може да се купи щастие?

Ново почукване на вратата прекъсна мислите му.

— Влез! — каза рязко той и изчака, докато един от служителите вкара в кабинета сандък на количка. — Остави го там — посочи с пръст средата на стаята — и си върви. Ти, Абел, остани. Вратата.

Уайнсеп се втурна да я затвори след излизания човек. Когато видя, че Финли не казва нищо повече, се върна при сандъка.

— Отворих го, както ми наредихте, господин Финли. Започнах да проверявам стоката и разбрах, че е станала грешка. — С известно колебание протегна ръка към сандъка и я мушна сред нахсаната хартия. Когато извади една порцеланова кана за чай, изрисувана с малки виолетки, пръстите му явно трепереха.

Финли взе каната и я заобръща в ръцете си. Беше английска, чудесна изработка. На пазара може би струваше около 200 долара. Но беше за масова употреба. По света се продаваха хиляди точно такива кани. Така че за него тя нямаше абсолютно никаква стойност. С един удар я разби в ръба на сандъка и счупените парчета се разлетяха на всички страни.

— Какво друго?

Разтреперан, Уайнсеп мушна ръка още по-дълбоко и извади една стъклена ваза.

— Италианска — заключи Финли, като я разгледа. — Ръчна изработка. Струва 100–150 долара. — Запокити я към стената и тя се пръсна на десетки парчета.

— Тук... Тук има и чаени чаши. — Очите на Уайнсеп щъкаха ту към сандъка, ту към каменното лице на господаря му. — Има и малко сребро — две блюда и фруктиера. А също и две кристални сватбени чаши.

— Къде е моята стока? — попита Финли, като натъртваше на всяка дума.

— Сър, не мога... Мисля, че е станала... — гласът му премина в шепот — ... грешка.

— Грешка. — Очите на Финли добиха цвета на нефрит. Стисна юмруци. „Ди Карло“, каза си той, като се опитваше да извика в представите си образа на своя човек в Ню Йорк. Млад, блестящ, амбициозен. Не и глупав. Не толкова глупав, че да се опитва да играе двойна игра. И все пак той трябваше да плати, и то да плати скъпо за грешката.

— Извикай Ди Карло на телефона.

— Да, сър. — Уайнсеп се втурна да изпълни заповедта, доволен, че Финли ще намери друг, върху когото да излее гнева си.

През това време Финли тъпчеше с крака парчетата порцелан върху килима. После извади от сандъка останалите предмети и ги строши един по един.

ВТОРА ГЛАВА

Джед Скимърхорн искаше да пийне нещо. Все едно дали щеше да бъде уиски, преминаващо като огън през гърлото, бренди, съблазняващо с топлината си, или бира с познатия си горчив привкус. Но докато не приключеше с пренасянето на кутиите по проклетите паянтови стълби до новия си апартамент, нямаше как да задоволи желанието си.

Не че имаше кой знае колко покъщнина. Бившият му партньор Брент му помогна да пренесе дивана, дюшека и другите по-тежки мебели. Останали бяха само няколко картонени кутии, пълни с книги, готварски съдове и разни други джунджурии. Питаше се защо беше взел дори и тях, когато щеше да бъде много по-лесно да ги даде на склад.

Тези дни Джед се чувстваше несигурен за много неща. Не можеше да обясни на Брент, а и на себе си, защо се беше решил да напусне огромната къща в колониален стил и да се пренесе през целия град в този апартамент. Сигурно имаше нещо общо с желанието му да започне всичко на чисто. А човек не може да започне отначало, докато не приключи окончателно с миналото.

Напоследък Джед правеше най-вече това. Първата стъпка — може би най-трудната, беше да си подаде оставката. Полицейският комисар се запъна, не пожела да я приеме и го пусна в продължителен отпуск. За Джед нямаше никакво значение точно каква ще бъде формата. Вече не беше ченге. Вече и не можеше да бъде ченге. Онази част от него, която го караше да закриля хората, го беше напуснала.

Обясни на полицейския психиатър, че не е изпаднал в депресия. Просто кариерата му на полицаи беше приключила. И не защото изпитваше нужда отново да търси себе си. Искаше само да го оставят на мира. Беше дал четиринадесет години от живота си на полицията. Сигурно беше достатъчно.

Джед отвори с лакът вратата на апартамента и я подпря с една от кутиите, които носеше. Плъзна по дървения под втората кутия, преди

да се отпрати през тесния коридор към външната стълба, откъдето беше входът за неговото ново жилище.

Съседът му в другия край на коридора не даваше никакви признаци на живот. Ексцентричният възрастен човек, който му даде стаите под наем каза, че вторият апартамент е зает, но обитателят му бил тих като мишка.

Май че беше наистина така.

Джед заслиза по стълбите и забеляза с досада, че перилата нямаше да издържат тежестта дори на тригодишно дете. Стъпалата пък бяха хлъзгави от суграшицата, която се сипеше от безцветното небе. От задната страна на сградата беше почти тихо, въпреки че фасадата ѝ беше на оживената Южна улица. Впрочем Джед нямаше нищо против шума и бохемската атмосфера, туристите и магазините. Беше близо до реката и когато пожелаеше, можеше да прави самотни разходки.

При всички случаи мястото беше коренно различно в сравнение с грижливо обработените тревни площи по Кестеновия хълм, където в продължение на две столетия се издигаше семейната къща на рода Скимърхорн.

Въпреки снежната пелена Джед виждаше ярките разноцветни светлини от прозорците на съседните сгради. Върху един покрив някой беше поставил голям пластмасов Дядо Коледа с осемте елени и ги беше осветил с електрически крушки, създавайки впечатлението, че денонощно летят във въздуха.

Спомни си, че Брент го беше поканил да обядват заедно на Коледа. Навремето това шумно семейно тържество щеше да му хареса. Сега обаче — надали.

Сега изобщо нямаше семейство.

Притисна с пръсти болката, която чувстваше в слепоочието, и си наложи да не мисли за Илейн. Но като призраци от отминали грехове, старите спомени пак се промъкнаха в съзнанието му и стомахът му се сви на топка.

Джед измъкна последната кутия от сандъка и удари по него с такава сила, че наскоро ремонтираният му „Тъндърбърд“ се разтресе до гумите. Няма да мисли повече нито за Илейн, нито за Дони Спек, нито за някакви отговорности и угризения. Реши да влезе вътре, да си сипе едно питие и да изключи напълно.

За последен път тръгна нагоре по стълбите, примижавайки с очи, за да се предпази от връхлитащия мокър сняг. Вътре беше много топло, отколкото навън, на студения вятър. Хазаинът очевидно не жалеше отоплението. Но на Джед не му влизаше в работата как си харчи парите възрастният човек.

Смешноват беше този старец — с плътния си глас, оперетните движения и бялата си коса. При това го интересуваха повече мненията на квартиранта му за драматурзите на XX век, отколкото препоръките му и въпроса за наема. Джед обаче бе прекарал половината от живота си като ченге и добре знаеше, че светът е пълен с какви ли не чудаци.

Влезе вътре и стовари кутията върху дъбовата маса в столовата. Започна да рови из смачканите вестници, за да открие нещо за пиене. За разлика от сандъците, които беше дал на склад, тези кутии не бяха описани и в тях всичко беше нахвърляно по най-безразборен начин. Ако в кръвта на Скимърхорнови изобщо е имало някакви гени на практичността, те сигурно са били наследени от Илейн.

Фактът, че Джед отново си спомни за сестра си, го накара да изругае тихо, през зъби. Знаеше, че ако не го направи, мисълта за нея щеше да го загложди и да се превърне в постоянно чувство за вина. През последния месец беше разбрал, че именно това го караше да се поти през нощта, обхванат от безсмислена паника.

Потящите се ръце и объркваният смут не подхождаха много на едно ченге, нито пък склонността да изпада в необуздан гняв. Но той вече не бе полицай. И изборът си беше само негов.

Апартаментът беше абсолютно празен и Джед беше доволен, че е сам. Една от причините да се спре на него беше, че имаше само един съсед, когото щеше да отбягва. Другата беше също толкова проста, но важна: апартаментът беше приказен.

Беше живял твърде дълго сред изящество и вкус и тези неща не можеха да не го привличат. Колкото и да си повтаряше, че за него заобикалящата го обстановка няма значение, сигурно щеше да се чувства зле в някой бездушен новопостроен блок.

Предполагаше, че реконструкцията на старата сграда в магазин и апартаменти е била извършена някъде през тридесетте години. Стаите бяха просторни и с високи тавани, камината работеше, а прозорците бяха дълги и тесни. Дъбовият паркет на необикновено широки ивици беше специално излъскан заради новия наемател.

Ламперията беше от орехово дърво, а стените имаха цвят на слонова кост. Хазаинът беше уверил Джед, че могат да ги преобаядисат по негов вкус, но това изобщо не го интересуваше и той прие стаите такива, каквито си бяха.

Откри три четвърти пълна бутилка уиски „Джеймсън“. Огледа я за миг и я остави на масата. Тъкмо ровеше из опаковъчните хартии за чаша, когато чу гласове и замръзна на мястото си. Мускулите на тялото му се стегнаха. Вдигна глава и се опита да определи откъде идва звукът. Стори му се, че чува някакво ехо като от камбанен звън. После разбра, че това е смях, прелъстителен женски смях.

Погледна към медната решетка на отдушника до камината. Звукът идваше през нея, ту приглушен, ту по-ясен. Ако се напрегнеше, би могъл да различи и отделни думи.

Под апартамента имаше някакъв антикварен магазин. През последните два дни беше затворен, но сега явно работеше.

Джед продължи да търси чаша и престана да обръща внимание на идващия отдолу шум.

— Много се радвам, че дойде да ни посрещнеш, Джон. — Дора постави една новозакупена лампа с кръгъл абажур до старомодната касова машина.

— Няма нищо. — Той се задъха леко, докато внасяше поредния кашон в и без това претъпкания магазин. Беше висок, слаб мъж, от онези, които не могат да напълнеят. Лицето му бе открито, честно и дори щеше да е малко грозновато, ако не бяха светлите очи, които гледаха плахо иззад дебелите стъкла на очилата.

Джон продаваше олдсмобили и лендсдауни. Две години поред бе обявяван за най-добрия продавач на годината благодарение на ненатрапчивото си поведение, което очароваше клиентите.

Той се усмихна на Дора и побутна нагоре очилата, които се бяха смъкнали на носа му.

— Как успя да накупиш толкова много неща за такова кратко време?

— Рутина. — Тя се повдигна на пръсти, за да целуне Джон по бузата, а после прегърна по-малкия си племенник, Майкъл. — Хей, жабче, мъчно ли ти беше за мен?

— Ами! — Момченцето се разкикоти и обгърна врата ѝ с пълничките си ръчички.

Лия погледна като орлица другите си две деца.

— Ричи, ръцете в джобовете. Миси, престани да се въртиш из магазина.

— Но, мамо...

— Ох! Върнах се. — Лия въздъхна и се усмихна, протягайки ръце към Майкъл.

— Дора, има ли още нещо за помагане?

— Не. Ще се оправя сама. Още веднъж благодаря.

— Сигурна ли си? — Лия огледа недоверчиво магазина. За нея беше загадка как сестра ѝ изобщо се движи сред купищата предмети, които беше натрупала. Бяха израснали сред хаос. Започваха всеки ден с драма или комедия. За Лия обаче единственият начин човек да запази разсъдък си като възрастен беше да поддържа ред. — Мога да дойда утре.

— Не се налага. Това е почивният ти ден, а и разчитам да получа своя дял от курабиите, които ще изпечеш. — Докато ги изпращаше към вратата, Дора мушна в ръцете на племенницата си голяма кесия с бонбони. — Разделете си ги — прошушна съзаклятнически тя. — И не казвайте на майка си кой ви ги е дал. — Тя разроши косата на Ричи. — Хайде, обирай си крушите.

Той се ухили с нащърбена усмивка. Двата му предни зъба липсваха.

— Да, обаче довечера могат да дойдат крадци и да те оберат до шушка. — Протегна се и подръпна продълговатия аметист, който висеше от ухото на леля му. — Ако остана да спя при теб, ще ги изпозастрелям.

— Разбира се, благодаря ти, Ричи — каза Дора с възможно най-сериозния си тон. — Не можеш да си представиш колко съм ти благодарна.

Тя изпрати роднините си до прага и веднага започна да заключва бравите. Знаеше, че Лия ще чака, докато привърши с всичките и включи алармената система.

Когато остана сама, Дора се обърна и изпусна дълбока въздишка. От сухите листа, пръснати из магазина, ухаеше на ябълка и бор.

„Хубаво е да си у дома“, помисли си тя и вдигна кутията с новите си придобивки. Беше решила да ги вземе горе в апартамента.

Мина през склада и отключи вратата към вътрешната стълба. Трябваше да вложи цялото си умение, за да пренесе всичко наведнъж — кутията, чантата си, сака и палтото, което беше съблякла, когато влезе в магазина. Успя да натисне с рамо ключа за осветлението на стълбите и се отправи нагоре, като си мърмореше.

Беше по средата на коридора, когато видя от отсрещния апартамент да се процежда светлина. Новият наемател. Прехвърли нещата в другата си ръка, отиде до вратата, която беше подпряна с една кутия, и надникна вътре.

Видя го да стои до една стара маса с бутилка в едната и с чаша в другата ръка. В стаята нямаше почти никакви мебели, с изключение на едно канапе и стол, върху който беше натрупано какво ли не.

Дора обаче се заинтересува повече от мъжа, който стоеше в профил към нея и отпиваше голяма глътка уиски. Беше висок и с атлетично телосложение. Носеше тъмносиня вълнена риза с навити до лактите ръкави. Джинсите му бяха стари и протрити. Косата му, с цвят на узряла пшеница, беше леко разрошена и падаше небрежно върху яката.

Но часовникът на наемателя беше или изключително добра имитация, или истински „Ролекс“.

Въпреки че успя да го огледа само за секунди, на Дора ѝ се стори, че съседът ѝ не празнува настаняването си в новия дом. Лицето му, което не можеше да се види съвсем добре от изпъкналите скули и наболата брада, изглеждаше мрачно.

Преди да успее да го предупреди за присъствието си, фигурата му изведнъж се напрегна. Той рязко се извърна и я стрелна с пронизващите си, изумително сини очи. Дора едва се сдържа да не отстъпи инстинктивно назад.

— Вратата ви беше отворена — каза плахо тя, но после се ядоса на себе си. Извиняваше се, че се намира в собствения си коридор?

— Да. — Той остави бутилката и се приближи към младата жена, като продължаваше да държи чашата в ръка. Огледа я. Тялото ѝ почти не се виждаше зад голямата картонена кутия, която носеше. Имаше хубаво овално лице с леко вирната брадичка. Старомодна розовина бе избила по бузите ѝ. Устните ѝ без грам червило, бяха чувствени и

усмихнати. Големи кафяви очи, изпълнени с доброжелателно любопитство, надничаха изпод кичур кестенява коса.

— Аз съм Дора — обясни тя, докато той продължаваше мълчаливо да я фиксира. — От другата страна на коридора. — Да ви помогна ли при настаняването?

— Не. — Джед избута с крак кутията и затвори вратата под носа ѝ.

Тя зяпна от изумление, но после решително стисна устни.

— Е, добре дошъл, съседе — промърмори тя и се запъти към своята врата. Отключи я и я затръшна след себе си. — Благодаря ти, татко — каза в празната стая. — Чудесен съсед си ми намерил, няма що.

Стовари нещата върху едно канапе с изрисувани на него разцъфнали рози и прокара нервно пръсти през косата си. Този човек имаше приятен външен вид, но можеше да бъде поне малко възпитан. Отправи се към телефона във формата на свещ и реши да се обади на баща си, за да го скастри.

Но преди да набере втората цифра, Дора забеляза лист хартия, от която я гледаше щастливият лик на баща ѝ, изрисуван във формата на сърце. Куентин Конрой винаги прибавяше по някоя малка рисунка към писмата си, която беше показателна за настроението му. Дъщеря му затвори телефона и се зачете.

„Изи, скъпа дъще. — Тя примигна. Баща ѝ единствено се обръщаше към нея с това име. — Делото е свършено и според мен, добре. Твоят нов наемател е жилав млад човек, който може да ти помага във физическата работа. Както се вижда от копието на договора, което трябва да подпишеш, името му е Джед Скимърхорн. Това име ми напомня за страстни морски капитани или за първите заселници. Намирам го за очарователен темерут и подозирам, че под тихата вода се крие силен водовъртеж. За съсед на скъпата ми дъщеря не можах да измисля по-добър екземпляр от този интересен мъж.

Добре дошла вкъщи, моя първородна!

Твой предан баща“

На Дора не ѝ беше много весело, но не можа да сдържи усмивката си. Мотивите бяха повече от очевидни: да я остави насаме с един привлекателен мъж и евентуално тя да се влюби в него, да се

омъжи и да дари алчния си за внуци баща с още две-три хлапета, които да глези.

— Съжалявам, татко — промърмори Дора. — Пак ще те разочаровам.

Остави бележката настрана и прекара пръст по договора, докато стигна до подписа на Джед. Той беше завъртян с един замах. Драсна своя подпис и на двата екземпляра, после взе едното копие, прекоси коридора и почука.

Когато вратата се отвори, мушна листа, който се прегъна, в гърдите на Джед.

— Може би ще ви трябва за архива.

Той взе договора, погледна го и се вторачи в нея. Сега нейните очи не гледаха приятелски, а бяха студени. Така беше по-добре.

— Защо старецът ви е оставил това?

— Този старец — вирна брадичка Дора — е баща ми. Аз съм собственичка на сградата, господин Скимърхорн, а това означава — и ваша хазайка. — Обърна се й направи две крачки по коридора. Когато хвана дръжката на своята врата, добави: — Наемът се плаща на всяко двадесет и първо число от месеца. Можете да пъхате чека под вратата ми, за да си спестите пощенската марка, както и всякакъв контакт с други човешки същества.

Влезе вътре, затвори след себе си и със задоволство превъртя ключа.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато, балансирайки, Джед стигна до стъпалата, водещи към апартамента му, вече беше изхвърлил заедно с потта физическите последици от изпитата половин бутилка уиски. Беше доволен от прекараните в гимнастическия салон зад ъгъла деветдесет минути. След безкрайно вдигане на тежести и бясно налагане на един боксов чувал, Джед бе отишъл в сауната, където напълно бе ликвидирал утринния си махмурлук.

Сега се чувстваше почти нормално, още повече че вече бе пил кафе и бе закусил. Извади ключа от джоба на анцуга и влезе вътре. Веднага чу музиката. Слава богу, не бяха коледни песни, а спиричуълс, които Арета Франклин изпълняваше със звучния си гърлен глас.

„Е, поне не мога да се оплача от музикалния вкус на хазайката“, помисли си той. Снощи се беше държал преднамерено грубо и затова не виждаше причина да се извинява. Мина му през ум, че все пак ще е по-добре да се помири до известна степен със собственичката на сградата.

Пооткрехна вратата и се огледа.

Апартаментът ѝ беше просторен като неговия — с високи тавани и с много светлина, която струеше от трите прозореца. С това приликата се изчерпваше.

Въпреки че беше израснал в къща, пълна с какви ли не предмети, Джед беше изумен. Никога не беше виждал толкова много неща, струпани на едно място. Едната стена беше цялата в стъклени полици, по които бяха наредени старинни бутилки, тенекиени кутийки, скулптурни групи от теракота, шарени дървени кутии и всевъзможни други джунджурии. Имаше няколко маси, буквално затрупани със стъклени и порцеланови изделия. Върху канапе с тапицерия на цветя бяха наредени куп разноцветни възглавнички, които контрастираха с бледите тонове на килима пред него. Персийски, установи той. Откакто се помнеше, такъв килим стоеше в семейния хол.

До стената имаше коледна елха, всяка клонка, от която беше обкичена с блестящи топки и разноцветни електрически крушки. До нея стоеше шейна, натоварена с борови шишарки, а отсреща му се усмихваше керамичен Дядо Коледа с островърха шапка.

Хазайката, облечена в яркочервен костюм от къса права пола и елегантно сако, стоеше сред всичко това. Той се подпря на касата на вратата и се запита в какво ли настроение е бил снощи, за да не забележи това стройно дребно тяло. Тананикайки си под звучния съпровод на Арета Франклин, младата жена подпря на канапето картината, която държеше, и се обърна. Едва успя да сподави писъка си, когато го видя.

— Вратата беше отворена — с равен глас произнесе той.

— Да. — После Дора сви рамене и тъй като не беше такава скъперница на думите, като него, добави: — Тази сутрин прехвърлих долу някои неща оттук. — Отметна назад коса. — Да няма някакъв проблем, господин Скимърхорн? Спукана водопроводна тръба или мишки?

— Не съм забелязал.

— Добре. — Дора прекоси стаята и изчезна за малко от погледа му. Той промени позата си на прага и я видя, застанала до масивна маса, да си налива в изящна чаша ароматно кафе от една порцеланова кана. Остави я и вдигна едната си вежда. Устните ѝ бяха в същия яркочервен цвят, както костюма. Не се усмихваше. — Нуждаете ли се от нещо?

— Малко от това няма да ми навреди. — Той посочи с глава към каната с кафето.

„Така значи, сега ще се правим на добри съседи“, помисли си Дора, но не каза нищо. Отиде до голям старинен шкаф и взе още една чаша с чинийка.

— Сметана? Захар?

— Не.

Той не влезе вътре и тя му занесе кафето. Усети от него съвсем осезателен мирис на сапун. Беше съвсем осезателен. Баща ѝ беше прав за очите. Строги и непроницаеми.

— Благодаря. — Джед изгълта на две глътки съдържанието на чашата и ѝ я подаде обратно. Спомни си, че майка му имаше същия сервиз. Беше счупила няколко чаши, замеряйки с тях прислугата. —

Старият... баща ви — поправи се той — каза, че мога да поставя съоръженията си в съседната стая, но си помислих, че може би трябва да попитам и вас.

— Съоръжения? — Дора остави празната чаша на масата и взе своята. — Не разбирам.

— Гимнастическа пейка и няколко щанги.

— О! — Тя инстинктивно огледа ръцете и раменете му. — Мисля, че няма да представлява проблем, освен ако не вдигате много шум с тях, когато магазинът е отворен.

— Ще внимавам. — Той се загледа в картината. И тя беше едно предизвикателство, като яркия ѝ костюм и парфюма, чийто аромат направо опияняваше. — Мисля, че е поставена обратно.

По лицето ѝ веднага се появи очарователна усмивка. Наистина беше поставила картината така, както беше изложена на разпродажбата.

— И аз мисля така.

Тя отиде до картината и я обърна наопаки. Той присви очи.

— Пак е грозновата, но така стои по-добре.

— В живописиста преценките са толкова индивидуално нещо, колкото и самата живопис.

— Щом така смятате. Благодаря за кафето.

— Моля, пак заповядайте. О, Скимърхорн?

Той се спря и извърна глава. Нетърпеливото пламъче в очите му я привличаше повече от която и да било приятелска усмивка.

— Ако искате да попромените обстановката и да освежите новото си жилище, елате в магазина. В „Гостната на Дора“ има по нещо за всеки вкус.

— Не се нуждая от нищо. Благодаря за кафето.

Дора продължаваше да се усмихва, когато чу вратата му да се затваря.

— Греша, Скимърхорн. Всеки се нуждае от нещо.

Ентъни Ди Карло не беше предполагал, че ще се разтакава цялата тази сутрин в една прашна канцелария и ще слуша „Бийч бойз“. Нужни му бяха отговори, и то веднага.

По-точно отговорите бяха нужни на Финли и той ги искаше на минутата. Ди Карло поразхлаби копринената си вратовръзка. Още не беше успял да си изпълни задачата. Вчерашното обаждане по телефона от Лос Анжелис беше пределно ясно — или трябваше да открие стоката до двадесет и четири часа, или да си понесе последствията.

Погледна към стенния часовник и видя как голямата стрелка премина от 9:04 на 9:05. Оставаха му по-малко от петнадесет часа. Дланите му се изпотиха. През стъклената витрина с изрисуван огромен Дядо Коледа той наблюдаваше внимателно как дузина спедитори запечатват и прехвърлят купища пратки.

Когато към вратата се приближи шефът им — огромен дебелак с невероятно несполучлива перука, по лицето му се плъзна насмешлива усмивка.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, господин Ди Карло. — Умореното месесто лице на Бил Таркингтън цъфна в усмивка. — Тези дни имаме страшно много работа. Не, сър, не се оплаквам. Бизнесът процъфтява.

— Това са цели петнадесет минути, сър — каза Ди Карло, без да скрива гнева си. — Нямам никакво време за губене!

— Че кой го има по това време на годината? — Таркингтън се заклатушка към машината за кафе. — Седнете. Искате ли малко кафе?

— Не. Станала е грешка, господин Таркингтън, и тя трябва да се поправи незабавно.

— Ще направим всичко възможно. Може ли да ми кажете подробностите?

— Оказало се е, че стоката, която изпратих на Абел Уайнсеп в Лос Анжелис, не е била същата при пристигането. Достатъчно ли ви е? Таркингтън подръпна месестата си устна.

— Това вече е загадка. Носите ли копие от товарителницата?

— Разбира се. — Ди Карло извади сгънатия документ от вътрешния джоб на самото си.

— Може ли да хвърля един поглед? — Дебелите му като кебапчета пръсти се задвижиха с неочаквана лекота по клавиатурата на компютъра. — Я да видим. — Натисна още няколко клавиша. — Трябвало е да бъде натоварена на седемнадесети декември. Всичко е било наред. Трябвало е да пристигне вчера, най-късно днес.

Ди Карло прокара ръка през гъстата си черна коса. „Идиоти! — помисли си той. — Заобиколен съм от идиоти.“

— Отново ви повтарям — пратката е получена, но не е същата.

— Искате да кажете, че това, което е пристигнало в Лос Анжелис, е отишло на погрешен адрес?

— Не. Искам да кажа, че онова, което е съдържала пратката, не е това, което трябваше да бъде.

— Има нещо странно. — Таркингтън отпи глътка кафе. — Тук ли е била опакована стоката? — О, чакайте, спомних си. — Той изпревари отговора на Ди Карло с махване на ръката. Стоката беше опакована във ваше присъствие. Как тогава е било разменено съдържанието ѝ?

— Ами и аз това питам! — изсъска Ди Карло и стовари юмрука си върху бюрото.

— Хайде, хайде, успокойте се — каза с пресилена любезност Таркингтън и отново зачука по клавишите. — Пратката е минала през трета линия. Я да видим кой е отговарял за нея в този ден? А, ето. Изглежда, че е била Опал. — Извърна глава и се усмихна на Ди Карло. — Опал си върши добре работата. Чудесна жена. Напоследък имаше обаче неприятности.

— Не ме интересува личният живот на служителката ви. Искам да говоря с нея.

Таркингтън се наведе напред и натисна един бутон.

— Опал Джонсън, моля, явете се в канцеларията на господин Таркингтън. — Изключи диктофона и потупа перуката си, като че ли искаше да провери дали все още е на главата му. — Сигурен ли сте, че не искате малко кафе? А може би ще си вземете поничка? — Отвори капака на една картонена кутия. — Днес ни докараха с малиново желе. Има и от кръглите.

Ди Карло издаде звук, подобен на чайник, който изпуска пара, и се извърна настрана. Таркингтън сви рамене и взе да си похапва.

Ди Карло сви юмруци, когато видя през склада да преминава висока, необикновено черна жена. Беше с джинси, яркозелен вълнен пуловер и носеше праметната през рамо чанта. Къдравата ѝ коса беше стегната отзад на опашка. Около лявото око личаха бледожълти белези от заздравяваща рана.

Служителката отвори вратата и надникна вътре. В стаята за миг нахлу шумът от конвейера. Усещаше се, че жената е неспокойна.

— Викали сте ме, господин Таркингтън?

— Влез за минутка, Опал. Искаш ли кафе?

— Да, благодаря. — Докато затваряше вратата, негърката хвърли бърз поглед към Ди Карло, мъчейки се да отгатне за какво я викаха.

Навярно я уволняваха. Гонеха я от работа, защото не беше успяла да изпълни нормата си миналата седмица след побоя, който ѝ нанесе Къртис. Сигурно непознатият представлява собствениците и е дошъл да ѝ го съобщи. Извади цигара от чантата си и я запали с треперещи пръсти.

— Появи се един малък проблем, Опал.

— Слушам ви, сър. — В гърлото ѝ като че ли имаше пясък.

— Това е господин Ди Карло. Миналата седмица той изпрати един колет, който е минал през твоя сектор.

Уплахата накара Опал да се задави от цигарения дим.

— През нас минаха много пратки миналата седмица, господин Таркингтън.

— Да, но когато тази пратка е пристигнала на местоназначението си, съдържанието не е било същото, което е било изпратено първоначално — изпъшка шефът ѝ.

Жената се загледа в пода. Чувстваше сърцето си да бие чак в гърлото ѝ.

— На погрешен адрес ли е била изпратена?

— Не. Пристигнала е там, където трябва, но съдържанието не е било същото. И тъй като опаковането стана при личното присъствие на господин Ди Карло, сме озадачени. Помислих си, че може би ще си спомниш нещо.

Опал почувства пареща болка едновременно в стомаха, в сърцето и в очите. Кошмарът, който я преследваше през последната седмица, започна да се превръща в реалност.

— Съжалявам, господин Таркингтън — каза с усилие — не мога да си спомня специално никоя от пратките. Единственият ми спомен от миналата седмица беше, че трябваше да изкарам три пъти по две смени наведнъж и всяка вечер, когато се връщах вкъщи, си топах краката в гореща вода.

„Лъже, реши Ди Карло. Личи си по очите ѝ. Само ми губи времето.“

— Е, просто реших да проверя — махна с ръка Таркингтън. — Нали ще ми съобщиш, ако се сетиш нещо?

— Разбира се, сър. — Тя смачка цигарата в металния пепелник на бюрото и се отправи бързо към своята поточна линия.

— Ще разследваме случая с възможно най-голяма бързина, господин Ди Карло. За „Премииум“ е въпрос на чест да задоволи всички желания на клиентите си. „От нашите — във вашите ръце, и то с усмивка“, цитира той мотото на компанията.

— Точно така. — Вече не се интересувахе от Таркингтън, въпреки че би му доставило истинско удоволствие да стовари няколко юмрука в огромното шкембе пред себе си. — Ако все още искате да се радвате на покровителството на „Е. Ф. Инкорпорейтид“, ще намерите отговорите колкото може по-бързо.

Ди Карло заобиколи шумната стая, където се приемаха пратките, и се насочи към сектора на Опал. Тя го наблюдаваше неспокойно как се приближава. Когато той застана до нея, сърцето ѝ биеше болезнено в гърдите.

— В колко часа е обедната ти почивка?

От изненада тя едва не изпусна кутия с подправки.

— В единадесет и половина.

— Ще се срещнем отвън, пред централния вход.

— Аз се храня в кафенето.

— Не и днес — каза тихо Ди Карло, — ако искаш да си запазиш работата. — Единадесет и половина — повтори той и си тръгна.

Беше я страх да му откаже, но се боеше и да му се подчини. В 11:30 жената наметна канадката си и се насочи към служебния вход. Надяваше се, че докато обиколи сградата, ще се успокои.

На Опал изобщо не ѝ се обядваше. Тази сутрин беше изяла някакъв отвратителен сандвич с яйца, от който още ѝ се повдигаше. „Нищо няма да признаваш, — повтаряше си по пътя тя. — Не могат да докажат, че си направила грешка, ако сама не признаеш.“ Ако загубеше работата си, пак трябваше да разчита на помощта за безработни. Дори да се примиреше с гордостта си, се съмняваше, че децата ще го понесат.

Забеляза Ди Карло, облегнат върху предния капак на едно червено порше. Колата беше страхотна, а високият мургав красавец, загърнат в бледосивото си кашмирено палто, ѝ заприлича на филмова

звезда. Приблѝжи се към него с наведена глава, изпълнена едновременно с благоговение и ужас.

Той не каза нищо, само отвори вратата. Когато я видя да се отпуска с въздишка на кожената седалка, изкриви устни. Седна при кормилото и завъртя ключа, за да запали.

— Сър, наистина бих искала да ви помогна за тази пратка. Аз...

— Ще ми помогнеш. — Той включи на първа и колата излетя от „Премииум“ като лъскав червен куршум. Вече беше решил как да постъпи с нея и запази мълчание цели две минути, за да ѝ лази по нервите.

Сдържа доволната си усмивка, когато тя първа заговори:

— Къде отиваме?

— Нямам предвид определено място.

Въпреки вълнението, че се вози в такава страхотна кола, тя облиза устни и каза:

— След половин час трябва да се върна.

Той не отговори и продължи да кара с голяма бързина.

— За какво става дума, господине?

— Ще ти кажа, Опал. Реших, че ще се разберем по-добре далеч от работната атмосфера. Предполагам, че през последните няколко седмици си имала много работа.

— Така е. Обичайното коледно оживление.

— Предполагам също, че знаеш какво е станало с моята пратка.

Стомахът ѝ отново се сви на топка.

— Господине, вече ви казах, че не знам какво е станало. Върша си работата по възможно най-добрия начин.

Той рязко зави надясно и очите ѝ се разшириха от уплаха.

— Знаеш, че не ти вярвам, сладурче. Може да се разберем с добро, а може и с лошо.

— Аз... не знам за какво говорите.

— Знаеш, знаеш. — Гласът му приличаше на заплашителното леко пърпорене на двигателя на поршето. — Дори мисля, че съвсем си наясно какво искам да кажа. Какво точно стана, Опал? Просто онези неща в сандъка са ти харесали и си решила да си ги вземеш, така ли? Нещо като коледна премия?

Тя се вкамени и след миг част от страха ѝ премина в гняв.

— Аз не съм крадла. Не съм откраднала и един молив в живота си. Обръщайте колата обратно, господине.

Къртис много пъти ѝ беше казвал, че дързостта ѝ е причина за синините под очите и строшените ребра. Сви се до вратата, когато си спомни за предупреждението му.

— Може да не си откраднала нищо — съгласи се Ди Карло, като я видя, че отново се беше разтреперила. — В такъв случай наистина съжалявам, че ще трябва да предявя обвиненията си срещу теб.

В гърлото нещо я стисна.

— Обвинения? Какво искате да кажете?

— Изчезнала е стока, която моят работодател счита изключително за ценна. Полицията ще се интересува какво е станало с пратката, когато е попаднала в ръцете ти. Дори и да си невинна, в досието ти ще остане една голяма въпросителна.

Паниката я връхлетя като удар с чук върху наковалня.

— Дори не знам какво имаше в кашона. Само го експедирах, нищо повече.

— И двамата знаем, че това е лъжа. — Ди Карло спря колата на паркинга пред един магазин за санитарен порцелан. Видя, че очите ѝ са пълни със сълзи и че непрекъснато мачка с ръце каишката на чантата си. „Почти е готова“, помисли си той и се загледа в нея със студените си безмилостни очи.

— Искаш да запазиш работата си, нали, Опал? Нали не искаш да те уволнят и да те арестуват?

— Имам депа — проплака тя. Първите сълзи прокапаха от очите ѝ. — Имам деца...

— Ами тогава ще е по-добре да си помислиш какво ще стане с тях, ако се забъркаш в тази каша. Моят работодател не си поплюва. — Той погледа заздравяващите рани по лицето ѝ. — Виждам, че ти е известно как действат такива хора.

Тя вдигна ръка към бузата си, сякаш искаше да се предпази.

— Аз... паднах.

— Сигурно е било така. Блъснала си се в нечий юмрук. — Когато тя не отговори, той отново продължи натиска, но не толкова грубо. — Ако босът ми не си получи това, което му принадлежи, няма да си го изкара само на мен. Ще обърне „Премииум“ с краката нагоре и в крайна сметка ще стигне и до теб.

„Те ще открият каква е работата, паникьоса се тя. Винаги става така.“

— Не съм вземала стоката му. Не съм. Само...

— Само какво? — Ди Карло едва се сдържа да не я стисне за гърлото.

— От три години работя в „Премииум“. — Тя заподсмърча и бръкна в чантата си за пакетче хартиени носни кърпички. — До една година бих могла да стана шеф на спедиторски екип.

Ди Карло потисна силното си желание да я удари.

— Слушай, знам какво е да се изкачваш по професионалната стълба. Помогни ми и аз ще ти отвърна със същото. Не виждам причина това, което ще ми кажеш, да не си остане само между нас. Точно затова не водих този разговор с теб в канцеларията на шефа ти.

Опал порови в чантата си за цигара.

— Обещавате ли, че няма да ме издадете на Таркингтън?

— Обещавам, но ако ми кажеш истината. В противен случай...
— За да подсили ефекта, той я хвана с пръсти за брадичката и рязко обърна лицето ѝ към своето.

— Съжалявам. Наистина съжалявам, че стана така. Миналия месец не ходих два дни на работа, защото най-малкият ми син беше болен. А съвсем наскоро, когато паднах, закъснях и... бях толкова разстроена, че обърках фактурите. — Тя се дръпна встрани, очаквайки да я ударят. — Размених ги. Виеше ми се свят и извърших пропуск. Мислех, че после съм успяла да поправа грешката, но не бях съвсем сигурна. Обаче вчера направих справка за купчина пратки и ми се стори, че всичко е наред. Успокоих се и реших, че нищо няма да се разбере.

— Разменила си фактурите.

„Ясно. На някаква идиотка ѝ се завива свят, обърква документацията и ми разгонва фамилията.“

— Съжалявам. — Тя се разплака. Може би нямаше да я бие, но щеше да я накара да си плати за грешката. Винаги някой я караше да плаща за постъпките си. — Наистина съжалявам.

— Ще има още много да съжаляваш, ако не разбереш къде е отишла стоката!

— Вчера проверих цялата документация. Открих само още една голяма пратка, която е минала през нас онази сутрин. — Тя продължи

да плаче, докато бъркаше отново в чантата си. — Записах адреса, господин Ди Карло. — Извади го и той го грабна от ръката ѝ.

— Шърмън Портър, Фронт Роял, Вирджиния. Моля ви, господин Ди Карло, имам деца. — Жената избърса сълзите от очите си. — Знам, че сгреших, но наистина съм работила добре в „Премиум“. Не мога да си позволя да ме уволнят.

Той мушна парчето хартия в джоба си.

— Ще проверя на този адрес, а после ще видим.

Тя се поотпусна пред слабата надежда.

— Няма да кажете на господин Таркингтън, нали?

— Казах „ще видим“. — Ди Карло включи двигателя. Вече обмисляше следващите стъпки. Ако нещата не се развиеха в негова полза, щеше да се върне за Опал. И тогава тази нещастница нямаше да се отърве само със синини под очите!

Дора беше застанала зад главния щанд в магазина си и връзваше с широка червена лента един пакет, загърнат в хартия за подаръци.

— Тя много ще им се зарадва, господин О’Манлей. — Доволна от сделката, Дора потупа блестящия пакет, в който бяха кобалтовите солници. — За нея изненадата ще бъде още по-голяма, защото не ги е виждала в магазина ми.

— Благодаря, че ми се обадохте, госпожице Конрой. Не мога да разбера какво намира в тях моята Хестър, но тя наистина ги колекционира.

— Ще ѝ се издигнете в очите — увери своя клиент Дора. Той мушна пакета под мишница. — Ще се радвам да запазя другия комплект за годишнината от сватбата ви през февруари.

— Много мило от ваша страна. Може би все пак ще е по-добре да ви оставя капаро?

— Няма нужда. Весела Коледа, господин О’Манлей!

— Благодаря, подобно. — Мъжът излезе, доволен от покупката.

В магазина имаше още няколко клиенти, двама от които бяха обслужени от Тери — помощничката на Дора. Перспективата, че ѝ предстои още един оживен пазарен ден, преди да настъпи следколедното успокоение, я въодушеви. Тя заобиколи щанда и

започна да се разхожда по средата на магазина. Знаеше, че номерът беше в следното: винаги готова да помогне, но без да се натрапва.

— Моля, кажете ми, ако имате някакви проблеми.

— Госпожице?

Дора се обърна, като се усмихваше. Имаше нещо смътно познато в пълната матрона с лъскавата черна коса.

— Да, мадам. Мога ли да ви помогна?

— Надявам се. — Жената посочи някак неуверено към една от изложените масички. — Служат за подпиране на врати, нали?

— Предимно. Разбира се, могат да се използват и за най-различни други работи. — Дора погледна по навик към вратата, когато звънецът издрънча при отварянето ѝ и видя Джед да влиза. — Някои масички са от викторианската епоха — продължи тя. — Повечето са от ковано желязо. — Тя повдигна една във формата на кошница за плодове. — Тази тук вероятно е била използвана и в гостната. Бих могла да ви предложа една много хубава, направена от нечупливо стъкло.

Беше горе в спалнята ѝ, но можеше да я свали веднага.

Жената се загледа в лъскава масичка от кована мед във формата на охлюв.

— Племенницата ми и съпругът ѝ току-що се настаниха в първата си самостоятелна къща. Купила съм отделен подарък за всеки, но ми се иска да им подаря и нещо за къщата. Племенницата ми Шарън често пазарува от тук.

— Колекционира ли нещо по-специално?

— Не, просто обожава старинните, необикновени неща.

— Също като мен. Имате ли някаква специална причина да се спрете на тези масички?

— Всъщност, да. Племенницата ми шие много. Обзавела си е чудесна стая за тази цел. Настаниха се в една стара къща и сега сменят мебелировката. Вратата на шивалнята ѝ не може да остане затворена, защото очакват бебе. Знам, че ще иска непрекъснато да го чува, и това ще бъде един забавен начин да го прави. — Тя се поколеба. — Преди няколко месеца купих оттук нощно гърне за рождения ѝ ден. Беше възхитена.

Дора изведнъж се сети.

— Съндърлендското нощно гърне, което имаше изрисувана жаба от вътрешната страна на дъното?

Очите на жената се оживиха.

— О, да. Как успяхте да си спомните?

— Много го харесвах, госпожо...

— Лайл. Алис Лайл.

— ... госпожо Лайл. Радвам се, че е попаднало на подходящо място. — Дора се замисли за момент и сложи пръст на устните си. — След като е харесала гърнето, може би ще се зарадва на нещо подобно. Това е Джъмбо — обясни тя, подавайки на клиентката си едно слонче от кована мед.

Жената протегна ръце и се засмя.

— Господи, колко е тежко!

— То е едно от любимите ми неща.

— Чудесно е. — Тя хвърли дискретно поглед на етикетчето с цената, което висеше от предния крак на Джъмбо. — Ще го взема.

— Да го опаковаме ли в специална кутия?

— Бих искала, благодаря. И... — Тя избра статуетката на спящото куче, която Дора беше купила онзи ден на разпродажбата. — Мислите ли, че ще е подходяща за детската стая?

— Разбира се. Едно хубаво куче — пазач.

— Ще взема и него — като предварителен подарък за малкия или малката. Приемате ли чекове?

— Естествено. Ще трябва само да почакате няколко минути. Защо не пийнете едно кафе? — Преди да занесе двата предмета до щанда, Дора посочи към масата, върху която винаги имаше кани с чай и кафе и табли с чудесни курабии. — Коледни покупки ли ще правите, Скимърхорн? — попита тя, като минаваше покрай квартиранта си.

— Търся нещо... как се казваше? За домакия.

— Огледайте наоколо. Ще дойда след минутка.

Джед не беше много сигурен какво да търси. В претрупания й апартамент имаше една несравнимо малка част от това, което предлагаше „Гостната на Дора“.

Имаше например изящни скулптурни групи от теракота, които го караха да се чувства голям и непохватен, както някога се беше усещал във всекидневната на майка си. Но тук я нямаше онази официалност и предметите не бяха недосегаеми. Шишета в различни форми и цветове

отразяваха слънчевата светлина и просто подканваха някой да ги вземе. Табелки с различна големина рекламираше буквално всичко: от хапчета за стомах до боя за обувки. Оловни войничета бяха наредени в стройни редици на фона на стари афиши от времето на войната. Джед премина в следващото помещение и видя, че и то е натъпкано като първото. Плюшени мечета и кани за чай, стенни часовници с кукувици и петли.

„Вехтошарски магазин, помисли си той. Би могло да му се измисли и по-интригуващо име, като например «Магазин Загадка», но всъщност си е обикновен вехтошарски магазин.“ Взе машинално една емайлирана кутийка с изрисувани върху нея рози. Мери Пат вероятно щеше да я хареса.

— Скимърхорн, изненадвате ме. — До вратата беше застанала Дора и се усмихваше. Посочи кутията в ръцете му и се приближи. — Проявявате добър вкус. Това е една прекрасна вещ.

— Вероятно в нея се слагат игли и напръстници.

— Да, може и за това да се използва, но първоначално в нея са държали пластири. През осемнадесети век богатите ги използвали, за да прикриват с тях белези от шарка, а след това просто били модерни. Тази е от Стафоршър от 1770 година. — Тя го погледна малко присмехулно. — Продава се за 2500 долара.

— Това нещо? — Предметът беше по-малък от дланта му.

— Ами да. От времето на Джордж Трети е.

— Аха.

Той я остави на масата толкова предпазливо, като че да беше експлозив. Фактът, че би могъл да си позволи да я купи, не я правеше по-безопасна.

— Не е точно това, което търся.

— Няма проблеми. Можем да задоволим всеки вкус. Нещо за домакия ли казахте?

Той изпъшка в знак на съгласие и се огледа наоколо. Вече го беше страх да се докосне до каквото и да било. Беше като болезнено връщане към детството му, към голямата гостна в къщата на рода Скимърхорн.

„Не пипай, Джебидиа. Колко си непохватен. Не пазиш нищо.“

Опита се да притъпи болезнения ефект от спомените, като си припомни смесената миризма на „Шанел“ и шери. Но не успя.

— Може би ще е по-добре да купя цветя.

— Това също е хубаво, въпреки че цветята са нетрайни. — Дора се забавляваше от чисто мъжката му безпомощност. — Добре се приема и бутилка вино. Не е кой знае колко оригинално, но върви. Може да ми разкажете нещо за домакинята.

— Защо?

Дора се усмихна широко, долавяйки подозрението в гласа му.

— За да си я представя и да ви помогна да изберете нещо. Спортен тип ли е, обича ли да излиза навън, или е някоя тиха домакиня, която предпочита да си стои в кухнята и да готви?

Може би не се опитваше да го накара да се почувства глупаво, помисли си Джед, но ефектът беше точно такъв.

— Вижте, тя е съпруга на партньора ми... на бившия ми партньор. Медицинска сестра е. Има две деца и обича да чете книги.

— Какви книги?

— О, това не знам. Защо просто не отида направо в цветарницата?

— Е, добре. — Съжали го и го потупа по рамото. — Имам впечатлението, че това е заета жена, която се е посветила на семейството си, състрадателна и романтична. — Сложи замислено пръст на устните си. — Подарък за домакиня? Не трябва да е прекалено лично, трябва да е нещо за къщата. — Кимна с глава и се отправи към един ъгъл, мебелиран като едновременно килер. — Мисля, че това ще е подходящо. — Тя взе едно дървено гърне с медни обръчи.

Джед се намръщи, като го видя. Родителите му не си падаха много по антики.

— Прилича ми на съд за курабии.

— Съобразителен сте — усмихна се Дора. — Това е гърне за бисквити от викторианската епоха. Направено е от дъбово дърво някъде около 1870 година. Практичен и оригинален подарък, и струва само 40 долара, т.е. не повече от десетина рози или бутилка добро френско вино.

— Добре. Предполагам, че ще ѝ хареса.

— Видяхте ли? Не беше толкова страшно. Желаете ли нещо друго? Още някакъв коледен подарък?

— Не, това е всичко. — Той я последва в другия салон. „Тук мирише приятно, на ябълки“, помисли си Джед. Чувахе се тиха музика. Разпозна фрагмент от „Лешникотрошачката“ и с изненада установи, че се е отпуснал. — Откъде се снабдявате с всичките тези неща?

— От най-различни места — отговори тя. — Разпродажби, базари, търгове...

— Можете ли да си изкарвате хляба с това?

Тя се развесели, взе една кутия иззад щанда и я отвори.

— Хората обичат да колекционират, Скимърхорн, но често дори не го съзнават. Като момче не сте ли събирал стъклени топчета, комикси или бейзболни билети?

— Разбира се. — Беше се налагало да ги крие, но ги събираше.

Тя застла дъното на кутията с мек плат. Работеше бързо и сръчно.

— Като дете никога ли не сте си разменял картички? — Погледна го и видя, че се е втренчил в ръцете ѝ.

— Разбира се, че съм го правил — промърмори той. Вдигна очи и се загледа в нея. Докато я наблюдаваше как работи, нещо го прониза в стомаха като нагорецена стрела. — Точно както вие сте си играла с кукли.

— В действителност не съм си играла. — Тя не се усмихна. Съдейки по погледа му, за миг ѝ се стори, че му се иска да я глътне наведнъж. — Никога не съм ги обичала. Предпочитах въображаемите партньори, защото човек може да ги сменя, когато си пожелае.

С голямо старание Дора постави върху капака на кутията позлатения етикет „Гостната на Дора“ и продължи:

— Повечето деца събират и си разменят неща. Някои хора никога не се отказват от това, дори и когато пораснат. Да го опаковам ли със специалната хартия за подаръци? Не се плаща допълнително.

— Добре, може. — Той се размърда и направи няколко крачки покрай щанда. Не че толкова се интересувахе какво е изложено на него, но искаше да си поеме малко въздух. Обзелото го сексуално вълнение не беше нещо ново за него, но за пръв път беше причинено от красиви женски ръце... „А и огромните ѝ кафяви очи... каза си той. Както и тази уста. Тя като че ли непрекъснато се усмихва на някаква неуловима шега.“

Очевидно беше живял прекалено дълго във въздържание, след като го привличаше жена, която му се смееше насреща. За да убие времето, взе един предмет във формата на бейзболна топка с дупка отгоре. Отстрани бяха изписани думите „планинска роса“. Заинтригуван, Джед го заглежда от всички страни. Не му приличаше на чаша.

— Интересно е, нали? — Дора постави пред него лъскавия пакет.

— Чудех се какво е това.

— Щракало за кибрит. — Тя сложи ръце върху неговата, която държеше предмета, и го накара да докосне с палец неогладената страна. — Кибритените клечки се поставят в дупката, а се палят от тази страна. „Планинска роса“ е вид уиски. Предметът е от XIX век. — Видя, че той леко се усмихва. — Харесва ли ви?

— Необикновено е.

— Луда съм по необикновените неща. — За момент задържа ръцете си върху неговата. — Вземете го. Приемете го като подарък, който да топли къщата ви.

Предметът беше очарователен, но жестът ѝ го стресна.

— Не мисля, че...

— Не е ценен. Ако го изчислявате в пари. Това е просто един добросъседски жест, Скимърхорн. Хайде, не се мръщете.

— Е, щом като сте толкова любезна...

Тя леко стисна ръката му.

— Надявам се, че приятелката ви ще хареса подаръка. — След това се обърна и се насочи към друг клиент, но продължаваше да го наблюдава с тъгълчето на око си, докато излизаше от магазина.

„Необикновен мъж“ — помисли си Дора.

А необикновеното беше стоката, с която търгуваше.

Ди Карло караше като бесен по Авеню Ванвик към летището. С едната си ръка набираше телефонен номер, а с другата управляваше.

— Ди Карло — каза той, като включи микрофона. — Свържете ме с господин Финли. — Погледна часовника си. Тресеше се от нерви. „Ще трябва да успея да го хвана, каза си той. Трябва да го хвана.“

— Ди Карло — гласът на Финли изпълни колата, — предполагам, че имаш добри новини.

— Проследих пратката, господин Финли. — Ди Карло истински се стараеше гласът му да изглежда спокоен и делови. — Разбрах какво е станало. Една побъркана чиновничка от „Премиум“ е разменила пратките. Ще оправя нещата за нула време. Изпратила е нашата във Вирджиния.

— Ясно. — Последва дълга пауза. Кръвта на Ди Карло се смрази в жилите. — Какво имаш предвид под „нула време“?

— Сър, сега съм на път за летището. Резервирал съм място в самолета за град Дълес. Там ще ме чака кола под наем. Ще бъда във Фронт Роял преди пет източно време. Имам името и адреса, където е отишла пратката. — Снижи глас. — Всички разноски ще бъдат за моя сметка, господин Финли.

— Това е умно от твоя страна, Ди Карло, защото не ми се плаща повече, отколкото вече съм дал за твоята грешка.

— Сър, уверявам ви, че грешката ще бъде отстранена по най-бързия начин.

— Много добре. Очаквам да ми се обадиш, когато пристигнеш. Естествено, искам онази чиновничка да бъде уволнена.

— Разбира се.

— А, Ди Карло! Смятам, че знаеш колко важна за мен е тази стока. Използвай всички необходими средства, за да си я получи. Всички!

— Разбирам.

Когато връзката се прекъсна, Ди Карло мрачно се усмихна. Тази каша му провали напълно празника и той наистина беше готов да използва всички средства. Абсолютно всички.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Това се казва бъркотия, нали?

Въпросът беше риторичен, но на Ди Карло не му беше никак забавно. Шърмън Портър започна да рови из папките в кабинета си.

— Предполагам, че тук ще ги открием, но имаме разпродажба. — Продължаваше да рови безразборно в папките. — Направихме голям оборот. Много предмети вече са изнесени. По дяволите! Къде държи нещата тази жена? — Притеснен и ядосан, Портър отвори друго чекмедже. — Не ми е ясно как въобще ще открия нещо, защото Хелън си взе една седмица отпуск и замина при дъщеря си във Вашингтон. Имате късмет, за малко щях да си тръгна. Ще затваряме до Нова година.

Ди Карло погледна часовника си. Шест и петнайсет. Времето му изтичаше и търпението му беше напълно изчерпано.

— Може би не се изразих съвсем ясно, господин Портър. Връщането на тази стока е изключително важно за моя работодател.

— О, разбрах ви много добре. В крайна сметка човекът си иска това, което му принадлежи. Я да видим какво има тук? — Портър извади купчинка листове, гъсто изписани на машина. — Ето го! Хелън е направила списък на всички предмети, които са били разпродадени. Посочени са номерът, под който са се разпродавали, както и цените. Тази жена е съкровище.

— Може ли да хвърля един поглед?

— Разбира се, разбира се. — Портър му подаде листовите и отвори най-долното чекмедже на бюрото си. Извади бутилка „Четири рози“ и две прашни чаши. Ухили се на Ди Карло и каза:

— Ще пийнем ли? Вече му е време. А и предпазва от студа.

Ди Карло погледна с отвращение към бутилката.

— Не.

— Е, добре. Аз ще си наляя.

Ди Карло извади собствената си документация и я сравни с листовите. „Напълно съвпадат“, помисли си той, разкъсван

едновременно от облекчение и от отчаяние. Всичко беше продадено: и порцелановото куче, и теракотената скулптурна група, и абстрактната картина, и бронзовият орел, и препарираният папагал! Нямахме ги и огромната гипсова отливка на Статуята на свободата, както и двете подпори за книги във формата на морски сирени.

В джоба си Ди Карло имаше още един списък. Там беше описано какво точно крие всеки един от тези предмети: гравирана цейлонска ваза с приблизителна стойност 100 000 долара; две малки японски украшения от слонова кост, откраднати от частна колекция в Австрия, чиято стойност като нищо можеше да възлезе на шестцифрено число; старинна сапфирена брошка, за която се твърдеше, че била носена от шотландската кралица Мери.

Въпреки че в стаята беше студено, Ди Карло се изпоти, „Продадено, всичко е продадено. Господи...“

— Нищо не е останало — каза тихо той.

— Да, направихме наистина голям оборот. — Доволен от спомена, Портър си наля още едно питие.

— Тази стока ми трябва.

— Вече го казахте. Пратката пристигна минути преди началото на разпродажбата и нямахме време да правим инвентаризация. Мисля, че аз и босът ви можем да разкатаем фамилията на фирма „Премиум“ в съда. — Идеята му хареса и Портър отново отпи от чашата с уиски. — Обзалагам се, че това ще им коства прилична сума.

— Господин Финли си иска собствеността, а не да се съди с когото и да било.

— Това си е негова работа. — Портър сви рамене и гаврътна чашата. — Хелън има списък с адресите на нашите клиенти. Когато предстои да правим разпродажби, винаги им изпращаме покани. Оказа се, че от това има полза. Според мен най-доброто, което можете да направите, е да прегледате списъка и да го сравните с имената и адресите на тези, които са купили предмети от разпродажбата. Можем да се свържем с тях и да им обясним каква е работата. Естествено, вие ще ми върнете моята стока. Платил съм за нея.

Това ще отнеме дни, а може би и седмици. Ди Карло беше съвсем наясно с това.

— Разбира се — хладнокръвно излъга той.

Доволен, Портър се засмя. Беше продал една стока, а сега можеше да продаде и другата, и то за добра цена.

— Може ли да получа списъка с адресите?

— Разбира се, разбира се. — Приятно замаян от уискито, Портър порови в чекмеджето и извади метална кутия, пълна с картони. — Прегледайте ги. Аз не бързам.

Двадесет минути по-късно Ди Карло остави Портър добре натряскан. Имаше малка надежда. Теракотената скулптурна група още се намираще във Фронт Роял. Беше станала притежание на антикваря Томас Ешуърт. Ди Карло се хвана за тази възможност с надеждата, че бързото връщане на поне един от предметите може да поуспокои Финли и той да му даде отсрочка за намирането на останалите.

Докато караше сред слабото улично движение към магазина на Ешуърт, обмисли стратегията си. Ще влезе вътре и ще обясни, че е станала грешка. Ще се държи любезно, дори приятелски. Ешуърт беше платил 45 долара за фигурката и Ди Карло беше готов да я откупи при прилична печалба за търговеца.

Така-а. Оказваше се, че всичко можеше да се уреди бързо и безболезнено. Щом се докопа до статуетката, ще се обади по телефона на Финли и ще му каже, че положението е под контрол. И ако Финли останеше доволен, навярно щеше да нареди на Уайнсеп да се свърже с останалите хора от списъка, а Ди Карло щеше да се върне в Ню Йорк да си празнува Коледата.

Този сценарий толкова подобри настроението на Ди Карло, че докато паркираше колата пред магазина на Ешуърт, започна да си тананика. Когато обаче излезе от нея, усмивката му се стопи.

„Затворено“. Голямата картонена табела безучастно го гледаше от стъклената врата. Не можеше да е затворено. Не трябваше да е затворено! Дишането му се учести. Ди Карло изтича до голямата витрина, засенчи с ръце лицето си и се вторачи вътре. Не се виждаше почти нищо. Отново го обзе чувството за безнадеждност.

Финли нямаше да приеме никакви извинения. Той не търпеше мъгляви обяснения, като липсата на късмет, например.

Изведнъж устните му се изкривиха в нещо подобно на усмивка. Видя вътре, леко прегърнати, порцелановите фигури на мъж и жена в

бални костюми.

Ди Карло сви в юмруци ръцете си в ръкавици. Не би позволил на една ключалка и на някаква си стъклена витрина да му попречат.

Първо трябваше да премести колата. Бавно обиколи с нея пресечките наоколо, като гледаше дали няма някоя полицейска патрулна кола. Остави автомобила две преки по-надолу и извади от жабката това, което прецени, че може да му потрябва: фенер, отвертка и револвера си. Напъха ги в джобовете на кашмиреното си палто.

Този път не се приближи до магазина направо, а мина през една странична улица. Движеше се уверено, без да бърза, като човек, който знае къде отива. Но докато вървеше, очите му шареха насам-натам — беше нащрек.

Градът беше малък и в такава мразовита нощ повечето от жителите му предпочитаха да вечерят вкъщи. Ди Карло не срещна никой по пътя към входа на магазина.

Застанал най-после пред него, не видя и никакви признаци за алармена инсталация. Залови се бързо с разбиването на вратата с отвертката. Звукът от разцепването на дървото приятно погъделичка слуха му. Почти беше забравил простите удоволствия от времето, когато се подвизаваше като крадец. Вмъкна се вътре и внимателно затвори вратата след себе си. После запали фенера и го насочи насам-натам, като прикриваше лъча му с ръка. Мина през малка канцелария, претъпкана с всевъзможни неща. За да прикрие следите си обаче, трябваше да направи така, че влизането да изглежда като най-обикновена кражба с взлом. Времето, което щеше да изгуби за тази цел, леко го изнервяше. Извади няколко чекмеджета и нетърпеливо пръсна съдържанието им по пода. Сред тях забеляза пластмасов банков плик. Изглежда, че късметът му започваше да работи. Погледна дребните банкноти в него и прецени, че са около 500 долара. Доволен, Ди Карло напъха парите в джоба си и продължи към основното помещение, като осветяваше пътя си с фенера.

Помисли си, че няма да е зле да прояви малко вандалщина, и разби един млечнобял абажур и красива ваза. Това му хареса и ритна дървена масичка с чашки за кафе върху нея. Подтикван от някакъв скрит импулс, а може би от факта, че от години не беше изпитвал вълнението от кражбата, напъха няколко емайлirани кутийки по джобовете си.

Най-накрая трескаво сграбчи скулптурната група.

— Пипнах те, бейби — промърмори той и изведнъж замръзна на мястото си. Вдясно от една стълба нахлу светлина. Ди Карло изруга тихо и се сниши между старинно канапе от розово дърво и лампион от кована мед.

— Обадих се в полицията. — По стълбата предпазливо слизаше възрастен човек в сив фланелен халат, държейки стик за голф в ръката си. — Идват насам, така че най-добре ще е да останеш на мястото си.

По гласа на стареца Ди Карло усети, че той се страхува. За миг се озадачи, когато до него стигна миризмата на печено пиле. После разбра, че жилището на възрастния човек беше горе и се прокълна, че се бе втурнал в магазина като аматьор. Нямаше обаче време за съжаления. Мушна фигурата под мишница и се хвърли към Ешуърт, както правеше някога по Пето авеню, пъхнал под якето си чантата на някоя възрастна жена.

При сблъсъка старецът изпъшка и се заклати на стъпалата. Износеният му халат се разтвори и разкри голи тънки като клечки крака. Дишайки тежко, Ешуърт замахна непохватно със стика за голф, като същевременно се опитваше да запази равновесие. Повече по инстинкт, отколкото нарочно, Ди Карло сграбчи стика, когато изсвистя покрай ухото му. И това беше достатъчно за Ешуърт. Той политна напред. Когато главата му се удари в лопатка за въглени от ковано желязо, се чу зловещо изпукване.

— О, Господи! — Погнусен, Ди Карло бутна с върха на обувката си главата на стареца. На светлината от стълбите ясно видя стичащата се кръв и широко отворените безжизнени очи. Това окончателно го вбеси и той жестоко ритна тялото два пъти.

Излезе през задния вход и около минута след това чу воя на сирените.

Финли тъкмо прещракваше ту един, ту друг телевизионен екран, когато телефонът иззвъня.

— Ди Карло на втора линия, господин Финли.

— Свържете ме. — Включи микрофона и каза: — Някакви новини?

— Да, сър. У мен е порцелановата скулптурна група заедно със списъка на останалите предмети. — Ди Карло говореше от телефона в колата, която караше с разрешените шестдесет километра в час към международното летище на Дълес.

Финли изчака за миг.

— Обясни какво имаш предвид.

Ди Карло започна с Портър, като през няколко изречения правеше кратка пауза, за да се увери, че Финли желае той да продължи.

— Щом пристигна на летището, ще ви изпратя по факса списъка с имената и адресите, сър.

— Добре. Струва ми се, че нещо си неспокоен, Ди Карло.

— Вижте, сър, всъщност при прибирането на порцелановите фигурки се появи малък проблем. Беше ги купил един антикварен търговец от Фронт Роял. Когато пристигнах, магазинът му беше затворен. Тъй като знаех, че искате бързи резултати, влязох с взлом. Оказа се, че търговецът живее горе. Възкликна инцидент и сега той е мъртъв.

— Разбирам. — Финли разгледа ноктите на ръцете си. — Предполагам, че при тези обстоятелства си се погрижил за онзи Портър?

— За Портър?

— Той може да свърже името ти с инцидента, не е ли така? А връзката с теб, Ди Карло, означава връзка с мен. Предлагам да я прекратиш бързо и безвъзвратно.

— Но... аз съм на път за летището.

— Ами тогава ще трябва да обърнеш колата и да се върнеш. Не се притеснявай за този факс. След като оправиш нещата във Вирджиния, ще те чакам да пристигнеш тук с фигурите. Заедно ще обсъдим следващите стъпки.

— Искате да пристигна в Калифорния, господин Финли, до...

— До обяд. Днес ще затваряме рано. Нали знаеш, празници. Свържи се с Уайнсеп, за да му съобщиш номера на полета. Ще те посрещнат.

— Да, сър. — Ди Карло затвори телефона и се насочи към първото място за излизане от магистралата. Горещо се надяваше Портър да е все още в канцеларията си и все още да е фиркан до

козирката, за да му забие без много шум един куршум в главата. Май нямаше да успее да се върне вкъщи за коледния обяд.

— Ендрю, наистина няма нужда да ме изпращаш до горе. — Дора му препречи пътя по стълбите. Само отегчена до втръсване жена можеше да я разбере. „Веднъж да вляза вътре и да заключа вратата, помисли си тя. А после ще си блъскам главата.“

Ендрю Доуд беше счетоводител и за него върхът на интригата беше влагането на средства в различни фондове срещу данъчни облекчения. Той се изсмя малко пресилено и я оципа по бузата.

— Дора, майка ми ме е учила винаги да изпращам момичето до вратата.

— Да, но майка ти сега не е тук — каза Дора и отстъпи назад. — Късно е.

— Късно ли? Няма още единадесет часа. Нали няма да ме отпратиш, без да ме почерпиш едно кафе? Той оголи в усмивка белите си зъби, за които откачената му майка беше изразходвала хиляди, за да не изглеждат прекалено криви. — Ти правиш най-хубавото кафе във Филадельфия.

— Това е дарба.

Слава Богу, в този миг външната врата се хлопна. Джед се заизкачва по стълбите, с ръце в джобовете на коженото си яке. Беше разгърден, носеше вълнена риза и джинси. Косата му беше разрошена, беше и небръснат. Изобщо видът му отговаряше на киселото му настроение.

За момент Дора се запита защо предпочита него пред галантния, лъскав счетоводител в официален костюм, и реши, че причината може би е в самата нея.

— Скимърхорн!

Джед хвърли бегъл поглед на изпращача ѝ, докато отключваше вратата на апартамента си.

— Конрой — каза той за „добър вечер“ и „лека нощ“, влезе вътре и затвори вратата зад себе си.

— Това новият ти наемател ли е?

Ендрю повдигна черната си, добре очертана вежда нагоре към високото чело, за което майка му твърдеше, че е признак на

интелигентност, а не че просто започва да оплешивява.

— Добре — въздъхна Дора. От натрапника лъхаше на афършейв „Холстън“. Това рязко контрастираше с миризмата на диво животно, която остана във въздуха след Джед. Беше пропуснала шанса да се измъкне. Отключи вратата на апартамента и пусна мъжа да влезе.

— Той ми изглежда прекалено... примитивен — намръщи се Ендрю. Свали палтото си с цвят „лондонска мъгла“ и го сгъна грижливо на стола. — Сам ли живее?

— Да. — Спретнатият му вид все повече дразнеше Дора. Тя хвърли небрежно на канапето наметката от норка, модел 1925 година, и се отправи към кухнята.

— Дора, не смяташ ли, че щеше да бъде по-разумно и по-сигурно да дадеш апартамента на някоя жена?

— Каква жена? — попита тя и сипа шепа зърна в старата ръчна кафемелачка. — Не, не смятам. — Докато мелеше кафето, непрекъснато извърещаше глава към Ендрю, който беше застанал зад нея и цупеше неодобрително устни. — А ти смяташ ли?

— Определено. Та тук двамата живеете сами.

— Грещиш. Аз живея тук сама, а той живее там. — Усещаше дишането му във врата си и това я подражни с нова сила. — Защо не отидеш да пуснеш някаква музика?

— Музика? — Красивото му женствено лице леко се проясни. — Да, може. За настроение.

Миг по-късно Дора чу да се разнася едно от последните изпълнения на Джони Матис.

„Дявол да го вземе!“ — помисли си тя, но после реши да не се притеснява. Ако не можеше да се оправи с един счетоводител, който носеше костюм стил „Брук брадърс“ и употребяваше афършейв „Холстън“, заслужаваше да си плати за това.

— Кафето ще бъде готово след няколко минути — каза тя и се отправи към хола.

Застанал с ръце на кръста, Ендрю разглеждаше новата ѝ картина.

— Бива си я. — Наклони глава наляво, после надясно. — Много е дръзка. — След това се обърна към нея и се загледа с възхищение в късата ѝ официална рокля, покрита с блестящи мъниста. — Отговаря на характера ти.

— Открив я преди два дни на една разпродажба във Вирджиния. — Дора седна върху облегалката на един фотьойл и машинално кръстоса крака, без да се замисля, че полата ѝ се вдигна още повече. — Смятам да я оставя малко при себе си, преди да я сваля в магазина. — Тя се усмихна, но забелязвайки хищния сладострастен поглед на Ендрю, подскочи от фотьойла. — Ще видя кафето.

Той я хвана за ръка и галантно я привлече към себе си. Тя за малко не си удари главата в брадата му.

— Да се възползваме от музиката — каза Ендрю и се понесе по килима. Майка му беше потрошила сума пари за уроци по танци и той смяташе да приложи наученото.

Дора си наложи да се отпусне. „Наистина танцува добре“, помисли си тя, усмихна се и затвори очи, оставила се на музиката и на движението. Засмя се леко, когато я наведе назад с елегантна хватка. В края на краищата момчето не беше чак толкова лошо. Изглеждаше добре, танцуваше добре, грижеше се за майка си и имаше дебел портфейл. Това, че при предишните им две срещи се беше държал глупаво, не означава...

Внезапно той я притисна силно към себе си и я извади от приятния унес. Дора се отнесе с разбиране и към това, но когато го отблъсна леко с ръка, усети безпогрешно очертанията на четка за зъби в джоба на самото му. Знаеше, че Ендрю е педант, но не подозираше, че носи четка, за да си мие зъбите след всяко ядене. Ала преди да успее да каже нещо, ръката му се плъзна по голия ѝ гръб и сграбчи обувия ѝ в коприна задник.

— Ей! — Тя се дръпна ядосано и отбягна устата му, но той започна да я целува по врата и раменете.

— О, Дора, Дора! Искам те...

— Ендрю! — Докато се мъчеше да се освободи, едната му ръка дръпна ципа ѝ. — Няма да стане! Стегни се.

— Толкова си красива, че човек не може да ти устои. — Той я притисна грубо върху облегалката на фотьойла. Дора усети, че губи равновесие, и изруга.

— Спри или ще ти причиня болка!

Но той продължаваше да ѝ ломоти нещо нежно ѝ се стовари върху нея, поваляйки я на пода. Не я възмути толкова това, че легеше на килима, под един счетоводител. Повече се ядоса на факта, че

падайки, бяха блъснали една масичка за сервиране и няколко от нейните съкровища се бяха счупили на пода. Е, достатъчно! Дора рязко го сръга с коляно между бедрата. Той изпъшка, а тя го цапардоса с юмрук в окото.

— На ти! — извика и го удари още веднъж.

Ендрю изстена, претърколи се и се сгърчи като сварена скарида.

Дора скочи на крака.

— Ако не станеш веднага, ще получиш още един!

Уплашен, той застана на четири крака.

— Ти си напълно откачена — простена Ендрю и извади снежнобялата си кърпа, за да провери дали няма кръв по лицето.

— Абсолютно си прав. — Тя грабна палтото и му го подаде. — Можеш да намериш пътя и без мен. Хайде, изчезвай, и вкъщи си сложи малко лед на окото.

— Окото ми! — Той го попипа и примигна от болка. — Какво ще кажа на майка?

— Кажи й, че си се блъснал в някоя врата. — Търпението й се изчерпваше. Помогна му да се изправи. — Хайде, да те няма!

Той преглътна гордостта си и си взе палтото.

— Водих те два пъти на вечеря.

— Приеми го като лоша инвестиция. Сигурна съм, че ще намериш начин да си наваксаш загубеното. — Тя отвори вратата и видя, че Джед също отвори своята. — Вън! И ако още веднъж опиташ нещо такова, ще ти насиня и другото око!

— Луда! — Ендрю се отправя към вратата. — Не си с всичкия си!

— Ако се върнеш, наистина ще ти покажа колко съм луда! — Свали обувката си с тънко токче и я запрати по него. — Да не си се мярнал повече насам!

Обувката се удари във вратата на съседа й. Застанала на един бос крак, Дора дишаше учестено и се опитваше да се успокои. Накара я да се обърне тихото покашляне на Джед. Той се усмихваше. За първи път го виждаше да се смее, но не беше в настроение да наблюдава промяната в обикновено намусената му физиономия.

— Нещо смешно ли забелязахте, Скимърхорн?

Той се замисли.

— Да. — От дълго време не беше се развеселявал така. Подпря се на вратата и продължи да се хили. — Интересна среща, Конрой!

— Очарователна. — Тя заподскача по коридора, за да си вземе обувката. Потупа с токчето по дланта си и заподскача обратно. — Още ли сте тук?

— Така изглежда.

Дора въздъхна дълбоко и прекара ръка по разрошената си коса.

— Ще пийнете ли нещо?

— Съгласен.

Тя влезе в стаята, свали и другата си обувка и захвърли и двете настрани.

— Бренди?

— Много добре. — Джед погледна изпочупения порцелан на пода. Беше чул шума от строшените чаши. След това бяха последвали виковете и той беше започнал да се колебае дали да се намеси. Дори когато носеше полицейската значка, се притесняваше повече, ако трябва да се намесва в семеен скандал, отколкото ако имаше работа с професионален престъпник.

Вдигна очи към Дора, докато тя наливаше брендите в чашите.

— Цяла вечер ми надува главата за печалбите от дългосрочните капиталовложения, а после изведнъж си въобразява, че може да се домъкне вкъщи и да ми съдере дрехите.

Джед огледа вечерния ѝ тоалет.

— Хубава рокля — заключи той. — Не разбирам защо си е губил времето с приказки за капиталовложения.

Дора отпи от чашата и вирна глава.

— Я да помисля. Да не би това да беше някакъв скрит комплимент?

Джед сви рамене.

— Изглежда, че нещастното момче зле си изпати.

— Наложих се да му разбия носа. — Тя се намръщи и клекна да събира счупените парчета. — Вижте! — Отново започна да я обхваща гняв. Взе една счупена чаша. — Това е „Дерби“ от 1815 година, а пепелникът е от Манхатън.

Джед приклепна до нея.

— Скъпи ли са?

— Не е там работата. Това беше бонбониера — с марокански аметист върху капака.

— Вече става само за боклука. Оставете, ще се порежете. Вземете метла или нещо друго.

Дора тръгна към кухнята, като пътъм продължаваше да мърмори:

— Дори в джоба си носеше четка за зъби. — Върна се с метла с дълга дръжка и лопата за боклук, които размахваше във въздуха като копие и щит. — Да му се не види и четката! Обзалагам се, че кучият син е членувал в скаутите — орли.

— Може да си е носил и комплект долно бельо в джоба на балтона. — Джед взе метлата от ръцете ѝ.

— Не бих се учудила. — Върна се в кухнята за кофата за боклук. — Сигурно си беше приготвил и два презерватива.

— Всеки уважаващ себе си скаут-орел ги държи в портфейла си.

Примирена, тя отново седна върху облегалката на фотьойла. Изглежда представлението свърши.

— И вие ли?

— Какво аз?

— Сте бил скаут?

Той изсипа последните парчета в кофата и я изгледа продължително.

— Не. Бях неблагонадежден. Ще трябва да внимавате къде стъпвате. Може да съм пропуснал някое парченце.

— Благодаря. — Дора се чувстваше прекалено напрегната и не я свърташе на едно място. Изправи се и отново напълни чашите. — С какво се занимавате?

— Би трябвало да ви е известно. — Джед извади пакет цигари и запали една. — Нали попълних формуляр?

— Не успях да го прочета. Може ли да ми дадете една? — Тя кимна към цигарите. — Когато съм притеснена или много ядосана, ми се пуши.

Той ѝ подаде запалената цигара и извади нова.

— По-добре ли се чувствате?

— Предполагам. — Тя дръпна от цигарата и бързо издиша дима. Харесваше ѝ повече самото действие, а не вкусът на тютюна. — Не отговорихте на въпроса ми — с какво се занимавате.

— С нищо. — Той се усмихна без причина. — Достатъчно богат съм, за да мога да си го позволя.

— Май не е толкова зле да си неблагонадежден. — Тя отново дръпна от цигарата. От дима и от брендито почувства приятно замайване. — Тогава какво правите по цял ден?

— Нищо особено.

— Мога да ви намеря някаква работа.

Той повдигна едната си вежда.

— Така ли?

— Честен труд, Скимърхорн. Естествено, ако ви бива в ръцете.

— Казвали са ми, че ме бива. — Пръстите му хванаха ципа на гърба ѝ, който се беше смъкнал почти до кръста. След кратко колебание го вдигнаха догоре. Втрещена, Дора примигна.

— Ах... благодаря. Имах предвид, че в склада трябва да се поставят нови рафтове. Изобщо тук винаги има нужда нещо да се поправя.

— Перилата на външната стълба са направо бутафорни.

— О! — Тя се нацупи, приемайки го като лична обида. И донякъде си беше така. — Можете ли да ги оправите?

— Навярно.

— Тогава да се споразумеем да ви го приспадна от наема, а може да ви плащам и на час.

— Ще си помисля. — Но в момента Джед си мислеше за нещо съвсем друго — колко силно иска да я докосне. Да прокара леко пръст по извивката на шията ѝ. Да види дали като докосне тази дълга, нежна шия, ще усети пулса ѝ.

След миг ядосан на себе си, остави празната чаша и мина покрай нея, за да вземе кофата за боклук.

— Ще я върна обратно.

— Благодаря. — Тя се опита да преглътне, но не беше лесно. На гърлото ѝ беше заседнала буца. Нещо в начина, по който я погледна този мъж, бе докоснало непознати струни в душата ѝ.

„Глупости! — каза си тя. — Просто прекалено дълъг и изморителен ден.“

— Много съм ви благодарна — повтори Дора. — Ако не бяхте дошъл, щях да беснея още цял час.

— Всичко е наред. Хареса ми как го ритнахте.

Тя се усмихна.

— Защо?

— Не одобрих костюма му. — Той се спря на вратата и я погледна. — Не понасям райета.

— Ще го имам предвид. — Тя все още се усмихваше, когато погледна нагоре. Джед проследи погледа ѝ и видя над главата си клонка имел.

— Много оригинално — каза той. — Беше решил да не рискува и понечи да си тръгне.

— Хей! — Развеселена от реакцията му, тя го хвана за ръката. — Не е на късмет. — Повдигна се на пръсти и леко докосна с устните си неговите. — Не искам да рискувам късмета си.

Реакцията му беше инстинктивна. Щеше да направи приблизително същото, ако някой беше стрелял в гърба му или беше се опитал да му забие нож в гърба. Действието изпревари мисълта. Хвана я за брадичката, за да не мърда.

— Рисуваш много повече, Айсидора. — И впи устни в нейните.

Целувката му имаше вкус на цигара и бренди. Беше толкова страдна, че в главата ѝ не остана капчица кръв. „О, Господи! О, Господи!“ В този миг това бяха единствените възкличания, които може да произнесе мислено. А може да ги беше казала на глас, преди устата ѝ да се поддаде безпомощно под неговата. Тя отстъпи назад с широко отворени очи.

Той пожела да я сграбчи още веднъж, но с неимоверни усилия си наложи да не направи същото, което се беше опитал онзи идиот, счетоводителят.

— Няма да рискувам да ритнеш и мен — каза той тихо и категорично. — Заклучи си вратата, Конрой. — Мина бързо по коридора и заклучи своята.

ПЕТА ГЛАВА

— Защо си толкова вкисната? — попита Лия сестра си, надничайки в склада. Но за трети път тази сутрин ѝ се отговаряше с кратко ръмжене.

— Не съм вкисната — отвърна троснато Дора. — Заета съм. — Тя опаковаше сервиз за четирима в стил „Луи“ с шарки — орлов нокът. — Някои заслужават да бъдат разстреляни за навика им да правят всичките си покупки в последните дни преди Коледа. Представяш ли си, ще трябва да освободя Тери от работа, за да занесе това следобед чак на другия край на града.

— Можеше клиентът ти да дойде да си го вземе.

— И да проваля сделката? Държа тези проклети чаши и чинии вече цели три години. Добре, че най-после успях да ги пробутам на някого.

— Вече ми е ясно, че нещо не е наред — каза Лия и скръсти ръце. — Изплюй камъчето.

— Всичко е наред. — Да, беше наред, като се изключи това, че не можа да мигне цяла нощ. За нищо на света обаче нямаше да признае, че една кратка целувка я беше изнервила до такава степен. — Просто ми предстои да свърша прекалено много неща, а нямам достатъчно време.

— Но нали работата ти харесваше? — напомни ѝ Лия.

— Променила съм се. — Дора уви и последната чаша. Обърна се и отстъпи крачка назад, когато видя Джед да слиза по стълбите.

— Извинявам се — каза той. — Дойдох да видя дали все още искаш да поправа перилата.

— Перилата? О... да. — Мразеше да изглежда смутена и объркана. Единственото нещо, което мразеше повече, беше да греши. — Трябва да намериш дървен материал или нещо подобно?

— Или нещо подобно. — Той извърна глава, когато Лия многозначително се изкашля.

— О, Лия, това е новият наемател, Джед Скимърхорн. Джед, сестра ми Лия.

— Приятно ми е. — Лия му подаде ръка. — Надявам се, че вече сте успял да си пренесете багажа.

— Нямаше много за пренасяне. Искаш ли да поправа стълбата, Дора, или не?

— Да, бих искала. Ако не си зает. — Дора взе лентата и започна да връзва кашона. Изведнъж и дойде наум една идея и веднага пристъпи към осъществяването ѝ. — Всъщност можеш да ми помогнеш. Нали имаш кола? Май че беше „Тъндърболд“?

— Е, и?

— Трябва да доставя една поръчка, всъщност три поръчки. Не мога да си позволя да пратя помощничката, защото имаме много работа.

Джед мушна ръце в джобовете на джинсите си.

— Искаш да ти стана разносвач?

— Е, ако не представлява проблем за теб. Ще си водиш сметка за изхарчения бензин и за изминатите километри. — Тя му се усмихна лъчезарно. — Можеш да изкараш и някой бакшиш.

Можеше да я прати по дяволите и се запита защо веднага не го направи.

— Как бих могъл да ти откажа? — Джед погледна със зле прикрита досада към кашона, който тя опаковаше.

— Къде трябва да отида?

— Адресът е написан. А това са другите две пратки. — Тя посочи с глава към един ъгъл на стаята. Можеш да ги изнесеш до колата през задната врата.

Джед не каза нищо, вдигна единия кашон и излезе.

— Това ли е новият наемател? — заинтригувана, прошепна Лия. В главата ѝ вече се мяркаше очертаващата се перспектива. Изтича до вратата и надникна. — Кой е той? С какво се занимава?

— Току-що ти казах кой е. Казва се Скимърхорн.

— Знаеш какво имам предвид. — Тя наблюдаваше как Джед товареше кашона в колата си. Върна се бързо в средата на стаята и каза: — Идва за другите пратки.

— Очаквах го — каза с насмешка Дора. — Пренесъл е само единия пакет. — Взе втория кашон и го подаде на Джед, който се появи

в рамката на вратата. — Чупливи са — предупреди го тя. В отговор той само изсумтя.

— Видя ли му перките? — почти изсъска Лия. — Не съм си представяла моя Джон с такива рамене дори и в най-разюзданите си сънища.

— Офелия Конрой Бредшоу, не те ли е срам? Джо е великолепно момче.

— Знам. Луда съм по него, но той изобщо няма перки. Е, не съвсем, но си е направо кожа и кости. Господи! — възкликна тя, когато видя опънатите по бедрата джинси на Джед, докато той се протягаше, за да вкара кашона в колата. — Винаги е приятно да разбереш, че мъжете все още те привличат. — Така, какво още трябва да вземе?

— Какво още?

— Ами фактурите — каза бързо Лия. Тя ги грабна от масата и сама ги подаде на Джед, когато той се появи за последния кашон.

— Благодаря. — Той я изгледа с недоумение, забелязвайки блясъка в очите ѝ. — Да взема ли дървения материал?

— Дървен материал? О, за перилата — спомни си Дора. — Добре. Ако ме няма, можеш да мушнеш сметката под вратата ми.

Той не успя да устои на изкушението. Знаеше, че трябва да издържи, но не успя.

— Да не би да имаш още някоя пламенна среща?

Тя го дари с очарователна усмивка, докато държеше отворена вратата на склада.

— Що не ме целунеш по задника, Скимърхорн?

— Мислил съм и по този въпрос — промърмори той. — Наистина съм си мислил — повтори и се измъкна навън.

— Говори! — луда от любопитство, настоя Лия. — Казвай всичко, без да спестяваш и най-малките подробности. Да не си го изгонила?

— Ендрю се опита да ми пуска ръце — обясни Дора, като се въръжи с цялото си търпение. — Него изгоних. Приключи ли с клюките?

— Почти. А той какво направи, имам предвид Джед? Сигурно вдига тежести, щом има такива плещи.

— Никога не съм знаела, че си падаш толкова много по мъжете с перки.

— Падам си, когато са прикрепени към тяло като неговото. Да се опитам ли да отгатна? Сигурно е докер.

— Не.

— Строителен работник?

— Пак не позна. Ще опиташ ли още веднъж?

— Кажи ми.

Част от безсънната си нощ Дора беше прекарала в изучаване на формуляра, попълнен от Джед. Една от препоръките в него беше от комисаря Джеймс Л. Райкър от полицейското управление във Филаделфия. А Джед бе посочил филаделфийската полиция като последното място, където беше работил.

— Бивше ченге, е.

— Бивше? — Очите на Лия се разшириха. — Господи, сигурно са го изгонили от полицията, защото е вземал подкупи. Може да е бил замесен и в афера с наркотици, а може и да е пречукал някого.

— Спри да фантазираш, скъпа. — Дора потупа сестра си по рамото. — Май че точно ти си тази, която трябва да дава съвети на мама и татко, когато са на сцената. Човекът е напуснал. Преди няколко месеца. Според това, което татко е научил, когато се обадил на полицейския комисар, в полицията много ценели Джед и все още пазели мястото му, надявайки се, че ще се върне.

— Тогава защо е напуснал?

— Това вече си е лично негова работа — отрязва я Дора, но също като Лия беше любопитна да узнае причината и я беше яд, че баща ѝ не беше попитал. — Играта свърши. — Даде ѝ знак с ръка, че не желае да отговаря на повече въпроси. — Ако не влезем вътре да помогнем на Тери, ще ми отрови живота.

— Добре де. Все пак съм доволна, че имаш за съсед полицай. Това може да ти спести някои неприятности. — Изведнъж тя се спря и широко отвори очи. — О, господи! Дори, мислиш ли, че носи револвер?

— Не смятам, че ще му трябва за разнасяне на сервиси — заключи Дора и поведе сестра си навън.

При други обстоятелства Ди Карло би се почувствал глупаво, седнал в елегантната приемна, стискайки евтината статуетка в скута

си. Обаче в тази приемна, украсена с импресионистки гравюри и скулптури от Ерте, изобщо не се чувстваше глупаво. Беше го страх, умираше от страх.

Убийството не го притесняваше. Не че му правеше удоволствие да убива, като на братовчед му Гуидо, но му беше все едно. Беше се погрижил да изглежда така, като че ли беше забил малокалибрения куршум между очите на Портър при самозащита. По време обаче на продължителния полет от Източното към Западното крайбрежие беше силно обезпокоен. Напоследък никак не му вървеше. Запита се дали би могло поради някаква странна прищявка на съдбата сега в скута му да лежи друга статуетка, а не тази, която му трябваше. Тя наистина приличаше на онази, която беше видял да опаковат хората от „Премииум“. Ако светът беше справедлив, в един толкова малък град не би трябвало да има две такива грозновати порцеланови статуетки.

— Сър — подкани го секретарката. — Господин Финли е готов да ви приеме.

Ди Карло се изправи, сложи статуетката под едната си мишница, а с другата ръка оправи възела на вратовръзката си. После тръгна след русокосата хубавица към двойните махагонови врати, като се стараеше да изкара приветлива усмивка на лицето си.

Финли не се надигна зад бюрото си. Забавляваше се, наблюдавайки как Ди Карло вдървено прекосява необятния бял килим. Забеляза капчиците пот по горната устна на мъжа и върху лицето му се появи ледена усмивка.

— Оправи ли нещата във Вирджиния?

— Там всичко е наред.

— Чудесно. — Даде знак на Ди Карло да остави статуетката на бюрото. — Значи само това успя да ми донесеш?

— Имам и списъка с адресите на хората, в които е останалата част от стоката. — Финли щракна с пръсти и Ди Карло светкавично извади от джоба си списъка. — Както виждате, купувачите са само четирима и двама от тях също са антикварни търговци. Смятам, че няма да е трудно да се отиде в магазина и да се откупи стоката.

— Така ли мислиш? — каза тихо Финли. — Ако изобщо можеше да разсъждаваш, Ди Карло, стоката ми вече щеше да е тук. Все пак — продължи той, когато мъжът срещу него не обели и дума, — искам да ти дам възможност да поправиш грешката си.

Финли се надигна и прокара пръст по прекалено сладникавото лице на жената от статуетката.

— Груба работа. Направо ужасна, не мислиш ли?

— Да, сър.

— И този човек, Ешуърт, е платил добри пари за нея. Направо се изумявам, като видя какво харесват хората. Дори бегъл поглед е достатъчен, за да се види, че изработката е слаба, цветовете са бледи и материалът е некачествен. Е, добре, красотата тук е скрита. — Той взе един мраморен пепелник от бюрото си и счупи главата на жената.

Макар че само часове преди това беше убил хладнокръвно двама мъже, Ди Карло изтръпна, когато пепелникът строши главата и на втората фигурка. Нервите му се опънаха като струни, докато наблюдаваше как Финли методично счупи и крайниците на фигурките.

— Грозна какавида, в която се крие истинска красота — измърмори Финли и измъкна от осакатеното тяло на статуетката малък предмет, обвит в няколко пласта лента. Внимателно я разви и сладострастно възкликна, като мъж, който съблича любовницата си.

Ди Карло видя нещо подобно на златна запалка, богато украсена с някакви скъпоценни камъни. Тя не му хареса повече от статуетката, в която беше скрита.

— Знаеш ли какво е това?

— Не, сър.

— Една кутийка. — Финли се засмя и погали златото. В момента се чувстваше щастлив като дете с новата си играчка, като човек с нова метреса. — Тази малка инкрустирана кутийка се е използвала за съхранение на инструменти за маникюр или на шивашки принадлежности. Може да се използва и за копчета или за емфие. Едно малко бижу, което е излязло от употреба в края на XIX век. Тази е най-интересната от всички, защото е златна и е инкрустирана със скъпоценни камъни, Ди Карло. Това са рубини. На дъното има инициали. — Той се усмихна замечтано и я обърна наопаки. — Била е подарък от Наполеон на Жозефина. Сега ми принадлежи.

— Страхотно, господин Финли! — Ди Карло си отдъхна, като разбра, че е донесъл точно тази статуетка, която е трябвало, и че неговият господар е доволен.

— Така ли мислиш? — Зелените очи на Финли блеснаха. — Тази дрънкулка е само част от онова, което ми принадлежи, Ди Карло!

Вярно е, че съм доволен да я имам, но тя ми напомня, че пратката, която получих, не е цялата. А ми бяха необходими повече от осем месеца, за да я събера, и два — да я транспортирам. Това ми отне близо година, а моето време е ценно, да не говорим за разноските. — Отново взе пепелника и ожесточено разби с него остатъка от женската фигура. Парченцата порцелан се разхвърчаха на всички страни. — Сега разбираш защо ми е толкова неприятно.

— Да, сър. — По гърба на Ди Карло се стече струйка ледена пот. — Естествено.

— Значи трябва да намерим начин да си ги върна. Седни.

Ди Карло изчисти с трепереща ръка парченцата порцелан от коженото кресло и седна предпазливо на ръба.

— Празниците ме правят великодушен. — Финли също седна и продължи да гали с пръст кутийката. — Утре е Бъдни вечер. Сигурно имаш планове.

— Да. Моето семейство, нали разбирате...

— Семейства... — Финли се усмихна. — Няма нищо по-добро от семействата по празник. Самият аз нямам семейство, но това не е важно, тъй като ти успя да ми върнеш малка част от имуществото, и то така бързо. Няма да те отделя от семейството ти на Коледа. Давам ти срок до първи януари. Доста съм щедър, но какво да се прави, сега са празници. Те ме правят сантиментален. Искам си всичко обратно до първи. Не, хайде да е втори януари. — На лицето му се появи широка усмивка. — Вярвам, че няма да ме разочароваш.

— Ще се постарая, сър.

— Естествено, ще очаквам да ми докладваш как върви работата, независимо от празниците. Ще ме търсиш тук или на домашния телефон. Постарай се да ме държиш в течение, Ди Карло. Ако не ми се обадиш, ще трябва аз да те търся. И двамата не бихме желали това да се случи, нали?

— Не, сър. — Ди Карло имаше чувството, че е преследван от вълк. — Веднага се заемам с работата.

— Чудесно. И преди да си тръгнеш, накарай Барбара да направи копие от списъка за мен.

Джед не можеше да си обясни защо го прави. Първо, тази сутрин изобщо не се налагаше да ходи в магазина. Тези дни беше напълно доволен да прекарва времето си в гимнастическия салон, да вдига тежести в апартамента, и да чете книги. Бог знае какъв беше този налудничав порив, който го накара да слезе по стълбите и после доброволно да разнесе трите пратки по адресите им. С усмивка си спомни, че при това беше получил добри бакшиши. Бяха му дали цели няколко долара, а на едно място му подариха ярко боядисана тенекиена кутия, пълна с домашни коледни курабии.

Работата беше съвсем елементарна, но въпреки това му беше интересно да наблюдава как хората го приемат далеч по-ентусиазирано, когато почукаше на вратата с пакет в ръка, отколкото с полицейската значка върху гърдите. Е, би могъл да счита всичко това само за един експеримент. Сега обаче беше застанал отвън на студа и поправяше перилата на стълбата. Фактът, че изпитваше някакво примитивно удоволствие от работата, го караше да се чувства като идиот. Беше принуден да работи навън, защото в къщата на Дора нямаше и един метър незаето пространство. Всичките инструменти, които тя му бе предоставила, се състояха от отвертка и чук със счупена дръжка, затова се отби при Брент и взе на заем няколко сечива. Разбира се, като го залъга с няколко бисквити, Мери Пат го подложи на подробен разпит, като се започне от любимите му ястия и се стигне до интимния му живот. Мина близо час, докато успее да се измъкне от нея жив и с електрическия трион в ръка.

Събитията от този ден бяха дали на Джед един важен урок — от този момент щеше да следва това, което си беше наумил. Когато човек поначало трудно се понася с хората, няма причина да се забърква с тях.

В задната част на сградата нямаше кой да му досажда. Доставяше му удоволствие да работи с ръцете си, да усеща топлината на дървото под тях. Някога беше мислил да си направи малка работилница зад къщата на Кестеновия хълм. Там би могъл да се занимава с разни неща през свободното си време. Но идеята му беше отпреди Дони Спек. Преди онова разследване, което се беше превърнало в кошмар, и, разбира се, преди Илейн да плати цената за това.

Още не успял да се освободи от спомена, Джед отново си представи всичко. Сребристият мерцедес стоеше под навеса за коли.

Виждаше матовия отблясък от перлите по врата на Илейн и ненужно си спомни, че първият от тримата и съпрузи ѝ ги беше подарил за рождения ден. Видя очите ѝ, също тъй яркосини като неговите. Може би това беше единствената им обща семейна черта. Тогава тя го бе загледала с любопитство и с леко раздражение. После си спомни как тичаше по окосената ливада, между добре подрязаните розови храсти, от които струеше ароматът на лято.

Слънчевата светлина се отразяваше от лайстните на колата и го караше да примигва. Високо горе, в едно от трите ябълкови дървета, някаква птичка чуруликаше в захлас. И точно тогава експлозията буквално раздра въздуха. Горещата ударна вълна го блъсна назад и го захвърли към розите, чиито листа изпадаха от въздушния вихър. Сребърният мерцедес се превърна в огнено кълбо и от него към лятното небе избълва облак черен дим. Стори му се, че я чу как изпищя, но може да беше и само острият звук от разкъсания метал. Надяваше се да е било това. Искаше да вярва, че след като е завъртяла ключа за запалването и е възпламенила бомбата, не е почувствала нищо.

Джед изруга и с още по-голямо настървение продължи да работи по стълбата с електрическият трион на Брент. Всичко беше свършено. Сестра му беше мъртва и никой не можеше да я върне. Благодарение на Бога, и Дони Спек беше мъртъв. Така че колкото и да му се искаше, Джед не би могъл да го убие втори път. А самият той правеше това, което искаше — живееше сам.

— Ха-ха-ха. — Стреснат от звучния смях зад себе си, Джед изключи триона, присви очи зад тъмните очила и се загледа едновременно с досада и любопитство в червенобузестия Дядо Коледа.

— Не сте ли дошъл два дни по-рано?

Дядо Коледа отново се изсмя и се потупа по шкембето.

— Струва ми се, че няма да ти навреди малко повече коледно настроение, синко.

Ядосан, че бяха прекъснали работата му, Джед извади цигара.

— Господин Конрой, нали? — Видя как лицето на Дядо Коледа помръкна. — Познах ви по очите — каза му Джед и драсна клечка кибрит. „Приличат на очите на Дора, помисли си той. Големи, кафяви и закачливи.“

— О! — Куентин се замисли, но после се усмихна. — Предполагам, че вие, полицаите, сте обучени да разпознавате маскираните така, както актьорите се обучават да се дегизират. През кариерата си съм играл много роли на блюстители на реда.

— Така ли?

— Сега, за да съм в крак със сезона, ходих в една детска градина. — Той поглади бялата си брада. — Дребен ангажимент, но ми достави удоволствие. Даде ми възможност да играя една от най-обичаните роли в света, и то пред публика от истински поклонници. Децата са истински актьори, а пък актьорите винаги са деца.

На Джед му стана забавно.

— Ще запомня думите ви.

— Виждам, че Изи ви е намерила работа.

— Изи?

— Това е моята скъпа дъщеря. — Куентин му смигна. — Хубава е, нали?

— Бива си я.

— И добре готви. Не знам откъде се е научила. Не и от майка си. — После заговорнически се наведе към Джед: — Не се оплаквам, но върхът на кулинарното ѝ постижение е да свари едно яйце. Е, разбира се, тя си има други качества.

— Сигурно е така. Дора е вътре.

— Първородната ми дъщеря е истинска бизнесменка. В това отношение не прилича на никого от нас. Би могла да направи блестяща кариера на сцената. Наистина блестяща — каза той с известно съжаление. — Но тя избра света на търговията. Гените са странно нещо.

— Не съм мислил по този въпрос. — „Излъгах, каза си Джед. Изгърсих голяма лъжа.“ Беше прекарал много време от живота си, мислейки за наследствеността. — Вижте, трябва да свърша тук, преди да се е стъмнило.

— Ами да ви помогна? — предложи Куентин, проявявайки неочаквана практичност. Благодарение на това свое качество, освен добър актьор той беше и добър директор.

Джед се загледа в изкуствения корем, червения костюм и развялата се на студения вятър памучна брада.

— Нямате ли джуджета за тази работа?

Куентин сърдечно се засмя. Наоколо се разнесе плътният му баритон.

— Сега всичко е по-различно, момчето ми. Не мога да накарам малките педерастчета да направят нещо извън договора.

Джед отново включи триона.

— Като свърша с това, можете да ми помогнете да поставя перилата.

— Чудесно! — Куентин търпеливо седна на стъпалата. Винаги беше обичал да наблюдава физическия труд. „Наблюдава“ беше точната дума. За щастие скромното наследство, което имаше, го беше спасило от глад, когато прохождаше в актьорската си кариера. Жена му беше 20-годишна, когато я срещна в една постановка на „Буря“. Той играеше Себастиан, а тя — Миранда. Двамата започнаха едно безкрайно пътуване от сцена на сцена, жънейки значителни успехи, докато най-накрая се установиха във Филаделфия и основаха театър „Либърти“. Сега, когато беше вече на 53 години, но в актьорската му биография пишеше „49“, Куентин превърна театър „Либърти“ в уважавана труппа, която играеше всичко — от Ибсен до Нейл Саймън, и то при добър финансов успех.

Може би защото животът му беше преминал лесно, Куентин беше оптимист за бъдещето. Лия имаше добър брак, а синът му защитаваше достойно фамилната чест на сцената. Беше останала „неподредена“ само Дора.

Куентин вече беше решил, че този здрав, млад човек с непроницаемо лице е идеалното разрешение. Усмихна се, измъкна плоско шише под възглавницата, която беше сложил за корем на Дядо Коледа, и отпи солидна глътка. После гаврътна още една.

— Добре се справи, момче — каза той половин час по-късно и се надигна да помогне за перилата. — Загладил си ги като детско вратле. Беше удоволствие да те наблюдава човек как работиш. Как ще ги поставим?

— Хванете тук — посочи му Джед. — Сега издърпайте вашия край най-горе.

— Чудесно. — Сребърните звънчета по ботушите на Куентин задрънчаха, докато се изкачваше нагоре по стълбите. — Виждаш ли, не съм чак толкова бос в тези работи. Помагал съм при изграждането на декори. Веднъж построихме един твърде сполучлив Джоли Роджър за

постановка на „Питър Пан“. — Засука заплашително белия си мустак. — Естествено, аз играх Хук.

— Не би и могло да бъде другояче. Внимавайте! — С помощта на електрическия трион Джед закрепил перилата върху основите. През цялото време Куентин не спираше да говори. Джед разбра, че може и да не го слуша, както човек не слуша звука на бормашината в зъболекарския кабинет.

— То било лесна работа. — Куентин слезе от стълбата, разклати я и остана доволен. — Изобщо не мръдва. Надявам се Изи да оцени работата ти. — Потупа приятелски Джед по рамото. — Защо не обядваш с нас на Коледа? Моята Офелия приготвя невероятни неща.

— Имам други планове.

— О, да, разбира се. Куентин прикри мислите си със сърдечна усмивка. Беше направил много по-детайлно проучване за Джед, отколкото някой предполагаше и му беше добре известно, че няма никакви други роднини, освен баба си. — Тогава може би на Нова година? Винаги даваме парти в театър „Либърти“. Заповядай и ти.

— Благодаря. Ще помисля.

— Междувременно според мен и двамата заслужихме малка награда за труда си. — Отново извади бутилката, напълни сребърната капачка и подаде импровизираната чаша на Джед.

Той не можа да измисли повод да откаже и я изпи на един дъх. С мъка успя да си затвори устата — питието беше огнено.

— Браво, бе! — Куентин отново го потупа по рамото. — Радвам се да видя някой да пие като истински мъж. Я му обърни още една! Наздраве за белите момински гърди — най-сладката отмора за мъжа...

Джед изпи още една капачка и усети как уискито приятно го сгря отвътре.

— Сигурен ли сте, че Дядо Коледа пие уиски?

— Скъпо момче, как мислиш, че оцеляваме през дългите студени нощи на Северния полюс? Следващата ни постановка ще бъде „Южният пасифик“. Палмите са приятна смяна на декора. Опитваме се всяка година в програмата си да имаме два мюзикъла. Това са представления за по-широка публика. Изи трябва да те доведе на някое от тях.

Зачервил бузите си до алено, Куентин отново напълни капачката на Джед и запя една песен от популярен мюзикъл.

Джед реши, че ще да е от уискито. Така си обясняваше факта, че не вижда нищо странно в това да стои по здрач на студа и да наблюдава как Дядо Коледа изпълнява популярни мелодии.

Гаврътна още една капачка. В този миг вратата се отвори и видя Дора, застанала върху горната площадка на стълбата, с ръце на кръста.

— Господи, какви прекрасни крака!

Тя му хвърли унищожителен поглед.

— Трябваше да се сетя, че ще го напиеш.

— Просто си върших моята работа.

— Ама че работа! Да стоиш отзад на стълбите и да пиеш уиски с човек, облечен като Дядо Коледа!

Джед чувстваше, че езикът му беше доста надебелял и затова много внимателно каза:

— Направих перилата.

— Браво на теб! — Дора слезе по стълбите и хвана баща си за ръката точно когато той направи един пирует. — Представлението свърши.

— Изи! — Преливащ от щастие, Куентин я млясна по бузата и здраво я прегърна. — С този младеж имаме малко дърводелска работа.

— Виждам, че в момента и двамата сте много заети. Хайде да влезем вътре, татко. — Тя му измъкна бутилката и я подаде на Джед. — Ще се върна и за теб — процеди през зъби и помъкна баща си по стълбите.

— Просто си върших моята работа — промърмори отново Джед и внимателно завинти капачката на бутилката, преди да я мушне в джоба си. Когато Дора се върна, той прибираще инструментите така предпазливо, като че ли бяха от порцелан.

— Така. — Затръшна капака на колата и се подпря на него с цялата си тежест. — Къде е Дядо Коледа?

— Спи. Тук спазваме едно правило, Скимърхорн. Никакво пиене по време на работа.

Той понечи да се изправи, но реши, че ще е по-умно пак да се подпре на колата.

— Аз си бях свършил работата. — Посочи с широк жест към стълбата. — Ето, виж.

— Да — въздъхна тя и поклати глава. — Не те обвинявам чак толкова. Човек трудно може да му устои. Хайде! Ще те заведе горе.

— Не съм пиян.

— Вързал си кънките, Скимърхорн. Тялото ти е по-наясно с това, защото алкохолът още не те е ударил в мозъка.

— Не съм пиян — повтори той, но не протестира, когато тя го хвана през кръста и го поведе по стълбите.

— От доставките изкарах петнадесет долара и двадесет курабии.

— Чудесно.

— Много хубави курабии. — Той залитна и се блъсна в нея, когато застанаха пред вратата. — Господи, колко хубаво миришеш!

— Сигурна съм, че го казваш на всяка хазайка. В теб ли са ключовете ти?

— Да-а. — Той затършува из джобовете си, отказа се и се подпря на стената. Така му се падаше, след като беше пил толкова много само с няколко бисквити в стомаха си.

Дора въздъхна и мушна ръка в предния му джоб. Напила само твърдото му бедро и малко джобни пари.

— Опитай в другия — предложи той.

Тя вдигна очи и видя на лицето му изненадващо очарователна усмивка.

— Няма да стане. Щом това ти харесва, значи не си чак толкова къркан, колкото си мислех. Потърси си ги сам.

— Казах ти, че не съм пиян. — Джед намери ключовете, но после започна да се чуди как да ги пхне в ключалката, след като подът под краката му непрекъснато се надигаше. Дора насочи ръката му. — Благодаря.

— Това е най-малкото, което можах да направя за теб. Ще можеш ли да се добереш до леглото?

Той се подпря на вратата.

— Да си изясним нещо, Конрой. Аз не искам да спя с теб.

— Сега вече ме постави на място.

— Всичко при теб е толкова объркано, бейби. Тези големи кафяви очи... и тази стегната, дребна фигура. Просто искам да съм сам.

— Е, с това се изпариха всичките ми надежди да отгледам децата ти. Но не се безпокой, ще го преживея. — Тя го поведе към кушетката,

накара го да легне и после вдигна краката му.

— Не те искам — каза той, докато тя му изуваше ботушите. — Никой не ми трябва.

— Добре. — Тя се огледа за одеяло. Взе две дебели хавлиени кърпи, които беше оставил на гимнастическата пейка. — Хайде, спи. — Зави го с кърпите и ги подпъхна грижливо под него. „Ужасно е симпатичен“, помисли си Дора, като го гледаше така — пиан, царствен и отпуснат. Поддаде се на порива си, наведе се и го целуна по носа.

— Спи, Скимърхорн. Утре ще се чувстваш ужасно.

— Върви си — промърмори той, затвори очи и захърка.

ШЕСТА ГЛАВА

Дора беше права. Той се чувстваше ужасно. Докато се обливаше под душа с риск да се удави, последното нещо, което Джед желаше, беше някой да му хлопа по вратата. Изруга, уви хавлиената кърпа около кръста и се отправи на пръсти към вратата. Открехна я леко.

— По дяволите! Какво искаш?

— Добро утро, Скимърхорн. — Дора нахълта вътре с кошница в ръка. — Виждам, че отново си станал приветлив и жизнерадостен.

Беше с къса пола в яркосиньо и златисто, от което го заболяха очите.

— Изчезвай!

— Боже Господи, ама ти май наистина се чувстваш ужасно! — Не се засегна, а отвори кошницата. Вътре имаше червен термос с плетена пластмасова дръжка, буркан с някаква отровно — оранжева течност и снежнобяла салфетка, в която бяха увити два дебели кроасана. — Тъй като баща ми бе причината за онази малка катастрофа, реших, че тази сутрин трябва да се погрижа за теб. Ще ни трябват водна чаша, чаена чаша с чинийка и една по-голяма чиния. — Когато видя, че той не реагира, тя обяви: — Добре, аз ще донеса. Защо не отидеш да си сложиш някакви дрехи? Ти ми даде ясно да разбере, че не се интересува от мен физически, но влажното ти полуголо тяло може да ме доведе до необузdana сексуална лудост.

Той изскърца със зъби и един мускул на брадичката му трепна.

— Много остроумно, Конрой, много остроумно. — Обърна се и се отправи към спалнята. Когато се върна, навлякъл сив анцуг, тя беше сложила закуската на масата.

— Взе ли аспирин?

— Тъкмо мислех да го направя.

— Тогава изпий първо това. — Тя му подаде три таблетки. Изгълтай ги наведнъж.

Той се намръщи на оранжевата течност, която тя му наля във водната чаша.

— С какво, по дяволите, ще ме тровиш?

— Довери ми се. Просто се грижа за теб.

Не би могъл да се почувства по-зле, отколкото беше. Взе хапчетата с две големи глътки от лекарството на Дора.

— Господи, има вкус на балсам!

— Предполагам, че принципът на приготвяне е същият. Татко се къльне, че има ефект. Повярвай ми, той е експерт в тези работи. Пийни си сега малко кафе. От него няма да ти мине махмурлукът, но ще се събудиш напълно, за да можеш изцяло да му се насладиш.

Джед притисна с длани очите си. Имаше чувство, че могат да изскочат от орбитите.

— Какво имаше в онази бутилка?

— Тайното оръжие на Куентин Конрой. Той прави в мазето експерименти като учен, който не е много с всичкия си. Както вече си забелязал, татко обича да си пийва.

— Е, това вече е новина.

— Знам, че не трябва да му позволявам, но е много трудно. А и не пречи на никой. Дори не съм сигурна, че и на него му вреди. — Тя си отхапа парченце кроасан. — Пиенето не го прави нито арогантен, нито досаден. Никога не му идва наум да кара кола или да управлява някаква друга машинария. — Тя сви рамене. — Някои ходят на лов, други колекционират марки. Татко пък си пийва. Почувства ли се по-добре?

— Ще се живее.

— Добре тогава. Трябва да отворям магазина. Не можеш да си представиш колко много хора пазаруват в навечерието на Коледа. — Тя си тръгна, но когато хвана дръжката на вратата, се спря. — О, перилата изглеждат супер! Благодаря. Кажи ми, когато решиш, че можеш да поставиш рафтовете. И не се притеснявай. И аз не искам да спя с теб.

Дора затвори внимателно вратата след себе си и се отправи по коридора, като си тананикаше.

Ди Карло беше в прекрасно настроение. Късметът му отново работеше. Вzetото под наем порше летеше с 95 мили в час. На седалката до него лежаха добре опаковани един бронзов орел и

репродукция на Статуята на свободата. Беше купил лесно и двете от един магазин в покрайнините на Вашингтон.

Всичко бе минало по мед и масло. От магазина бе излязъл като доволен собственик на два типични предмета на американския кич. След като се отбиеше за малко във Филаделфия, за да вземе и останалите две неща от списъка, смяташе да се отправи за Ню Йорк. И ако всичко минеше добре, както досега, до девет часа щеше да си бъде вкъщи и щеше да има достатъчно време за празника.

Веднага след Коледа щеше отново да започне да изпълнява програмата. Прецени, че с това темпо би могъл да събере цялата стока на господин Финли много преди крайния срок.

Можеше дори да изкара и възнаграждение за свършената работа.

Като потропваше в такт с пръсти, той набра от телефона в колата домашния телефонен номер на Финли.

— Да!

— Господин Финли, Ди Карло е.

— Имаш ли да ми съобщиш нещо интересно?

— Да, сър — каза той въодушевено. — Във Вашингтон прибрах още два от предметите.

— Гладко ли мина пазарлъкът?

— По-гладко не можеше и да бъде. Сега съм на път за Филаделфия. Там в един магазин има още две неща. Ще пристигна най-късно в три часа.

— Тогава да ти пожелаая отсега весела Коледа, Ди Карло. Ще ти бъде трудно да се свържеш с мен до 26-и декември. Ако имаш да съобщиш нещо, обади се на Уайнсеп.

— Ще поддържам връзка, господин Финли. Приятно прекарване на празниците.

Финли затвори телефона, но остана на балкона да наблюдава надвисналия над Лос Анжелис смог. Върху врата му на изящна златна верижка висеше инкрустираната с рубини кутийка.

Ди Карло пристигна във Филаделфия в три часа след обяд. Късметът му продължаваше да работи. Влезе в „Гостната на Дора“ петнадесет минути, преди да затворят. Първото, което забеляза, беше една червенокоса красавица със зелена феерична шапчица на главата.

Тери Стар — помощницата на Дора и ревностна поклонничка на театър „Либърти“, го посрещна с най-пленителната си усмивка.

— Весела Коледа! — поздрави го тя с глас, напомнящ коледни звънчета. — За малко да ни изтървете. Днес затваряме по-рано.

Ди Карло пусна една срамежлива усмивка.

— Сигурен съм, че купувачите, които идват в последния момент, никак не са ви приятни.

— Шегувате се, обожавам ги. — Беше забелязала поршето на паркинга и си правеше сметка да приключи работния ден с добър удар. — Нещо специално ли търсите?

— Всъщност да. — Той огледа магазина, надявайки се бързо да забележи картината или порцелановото куче.

— Връщам се, у дома, но имам една леля, която колекционира статуетки на животни. По-специално — на кучета.

— Може би ще мога да ви помогна. — С високите си токчета Тери гонеше метър и осемдесет. Движеше се из магазина като сержант, който прави проверка на ротата. Пресметнала набързо колко струват костюмът на Ди Карло, балтонът и колата му, тя го поведе към статуетките от нефрит.

— Тази е любимата ми. — Отвори един стъклен шкаф и извади оттам статуетка на пудел с цвят на зелена ябълка. — Великолепна е, нали?

— Да, но мисля, че вкусът на леля ми не е чак толкова изискан. — Той я погледна закачливо. — Знаете какви са възрастните дами.

— Човек не може да работи в такъв магазин и да не ги познава. Тогава нека да потърсим нещо друго. — Тери остави с известно съжаление нефритената статуетка на мястото ѝ. — Имам двойка прекрасни кокер шпаньоли от гипс.

— Може ли да поогледам наоколо? Знам, че бързате да си вървите, но може би ще видя нещо, което наистина ще се хареса на леля Мери.

— Моля, заповядайте.

Ди Карло забеляза гипсовите кокер шпаньоли. Имаше емайлирани пудели, гончета от дебело стъкло, гипсови далматинци, а така също и китайски пуделчета от кована мед. Но никъде не виждаше порцелановата хрътка.

Същевременно се мъчеше да открие и картината. Имаше поне дузина репродукции в рамки, избелели портрети и рекламни афиши. Но абстракционисткото платно в рамка от абаносово дърво не се виждаше никъде.

— Мисля, че открих най-подходящата... — Тери беше на две крачки от него, когато той рязко се обърна. Беше жена, която се гордееше с това, че по физиономията на хората може да тълкува мисиите им. Стори ѝ се, че върху неговото лице беше изписана думата „убийство“. — Съжалявам, стреснах ли ви?

На лицето му мигновено се появи усмивка, която заличи леденото изражение в очите му.

— Така ли? Бях се замислил. И какво е то?

— Една глинена статуетка от Стафордшир, представлява шотландска овчарка с малкото ѝ. Много е симпатична.

— Точно по вкуса на леля Мери. — Ди Карло продължи да се усмихва дори когато видя четирицифрената сума на етикета. — Мисля, че ще ѝ допадне — каза той, надявайки се да спечели време, докато я опаковаха. — Имах нещо по-различно предвид, но и това ще свърши работа.

— В брой ли ще платите или с кредитна карта?

— С кредитна карта. — Той я извади от джоба си. — Някога леля ми имаше хрътка — продължи Ди Карло, следвайки Тери до щанда. — Едно куче на кафяви и бели петна, което прекарваше двадесет часа от денонощието, свито на кълбо върху килима. Леля го обожаваше. Мислех да намеря нещо, което да прилича на него.

Тери опакова статуетката от Стафордшир.

— Много внимателен племенник сте.

— Леля Мери го заслужава. Тя ми помогна да се издигна.

— Жалко, че не дойдохте преди няколко дни. Имахме нещо подобно на това, което описвате: порцеланова хрътка на петна, заспала свита на кълбо. Беше в магазина до онзи ден, но я продадохме.

— Жалко? — процеди през зъби Ди Карло, но продължи да се усмихва. — Много жалко.

— Не беше толкова хубава като това, което току-що купихте, господин... Ди Карло — каза тя, като погледна кредитната му карта. — Все пак съм убедена, че на Коледа сутринта леля ви направо ще е влюбена във вас.

— Сигурно сте права. Забелязах, че имате и картини.

— Имаме няколко. Но повечето са репродукции или стари семейни портрети, купени при разпродажба на имущество.

— Тогава вероятно не разполагате с нищо модерно? В момента променям украсата въщи.

— Има някои неща в склада, но не забелязах сред тях картини.

Докато тя пишеше сметката, Ди Карло барабанеше с пръсти по щанда и усилено мислеше. Трябваше да открие кой е купил кучето. Ако не беше денем, можеше да измъкне пистолета и да го опре в красивата ѝ брадичка, за да получи нужната информация.

Разбира се, след това ще да я пречука.

Погледна витрината зад себе си. Не се виждаха нито коли, нито пешеходци. Но покрай магазина на ролкови кънки мина девойка, загърната в канадка. Не си струваше да рискува.

— Подпишете тук. — Тери му подаде фактурата и кредитната карта. — Готов сте, сър. Надявам се да прекарате чудесна Коледа с леля си.

Ди Карло видя, че тя го наблюдава от витрината. Сложи внимателно пакета в багажника на колата, махна ѝ приветливо с ръка, седна зад кормилото и потегли плавно от паркинга.

Трябваше да отиде някъде да хапне, въпреки че беше станало късно за обяд. Когато се стъмнеше, щеше да върне в магазина.

Възможно най-делово Дора почука на вратата на Джед. Знаеше, че той ще мърмори, но нямаше как. Вече беше свикнала със зъбенето и мусенето му. Не ѝ беше много приятно, но просто не му обръщаше внимание.

Очакванията ѝ се оправдаха.

Вълнената му риза с къси ръкави и ръцете бяха мокри от пот. При други обстоятелства би се възхитила на грубата му мъжественост, но сега вниманието ѝ беше привлечено от намръщената му физиономия.

Джед подръпна края на хавлиената кърпа, която беше увил около врата си.

— Сега пък какво искаш?

— Извинявай, че те безпокоя. — Тя надникна през рамото му и забеляза разхвърлените тежести из стаята. — Попречих ти точно когато си толкова зает с правенето на мускули, но телефонът ми не е в ред, а трябва да се обадя.

— На ъгъла има телефонна будка.

— Ти си самата любезност, Скимърхорн. Как не те е грабнала вече някоя щастливка?

— Прогонвам ги с тояга в ръка.

— О, мога да се обзаложа, че е така. Бъди приятел, не е извънградски разговор.

За миг ѝ се стори, че отново ще ѝ затръшне вратата под носа, но той я отвори широко и отстъпи крачка назад.

— Побързай — каза ѝ Джед и се отправи към кухнята. След малко се върна, надигнал бутилка швепс.

Тя взе слушалката, тихо изруга и я остави обратно.

— Твоят също не работи.

— Нищо чудно, след като живеем в една къща. Вратата на стаята му беше отворена и Джед чуваше музиката, която се носеше от нейния апартамент. Този път бяха коледни песни, но звучаха така, като че ли бяха изпълнявани от средновековен хор. Беше по-скоро любопитно, отколкото досадно. За нещастие самата Дора му действаше по същия начин.

— Винаги ли се контиш така, когато трябва да разговаряш по телефон?

Беше облечена в лъскав джемпър, а на краката си носеше обувки с каишки на висок ток. На ушите ѝ висяха огромни обеци с формата на звезди.

— Трябва да се отбия на две партита. А ти? Да не смяташ да прекараш Бъдни вечер във вдигане на тежести?

— Не понасям партитата.

Тя сви рамене и копринената ѝ дреха прошумоля подкупващо.

— Аз пък ги обожавам. Харесват ми шумът, хапването и клюките. Разбира се, аз по принцип обичам да разговарям с хората.

— Защо не тръгваш? Нямам с какво да те почерпя. — Той захвърли хавлиената кърпа настрани и вдигна една гира. — Гледай гаджето ти да не се напорка много от коледния пунш.

— Тази вечер не съм с никого. И тъй като не исках да се притеснявам колко пъти ще опитам от пунша, ми се щеше да си поръчам такси. — Тя седна върху облегалката на канапето и сбърчи вежди, докато наблюдаваше как Джед вдига гирите. Помисли си, че не би трябвало да го съжалява. Беше последният човек, който буди такива чувства. И въпреки това не искаше да го остави тази вечер сам в компанията на гирите. — Защо не дойдеш с мен?

Той я изгледа продължително, без да каже нито дума, и тя побърза да обясни:

— Не ти правя предложение за среща, Скимърхорн. Това са просто две партита, където човек се мотае и се прави на готин.

— Не обичам да се правя на готин.

— Знам, че си саможивец, но все пак е Бъдни вечер — време за компании, за приятелство, за доброжелателство между хората. Сигурно си чувал, че има такива работи?

— Не вярвам много в тях.

Тя изчака за момент.

— Защо имам усещането, че това е само поза?

— Я се омитай, Конрой!

— Е, все пак постигаме някакъв напредък от сутринта. Хората биха могли да кажат, че сме влюбени. — Тя въздъхна и се изправи. — Оставям те да се потиш, Скимърхорн. Сигурна съм, че Дядо Коледа ще ти сложи един въглен в чорапа. — Тя се спря и се заслуша: — Какъв е този шум?

— Какъв шум?

— Ами този. — Присви очи, опитвайки се да се концентрира. — Боже Господи, да не би да са мишки?

Той отпусна гирата и се заслуша.

— Долу има някой.

— Какво?

— В магазина — поясни той. — Звукът идва от тази решетка. Не си ли познаваш къщата, Конрой?

— Не се заседявам много тук, особено когато магазинът е отворен. — Почти беше забравила шума, но изведнъж се вцепени: — Но магазинът не е отворен! — Гласът ѝ премина в шепот: — Долу няма никой.

— И все пак има някой.

— Не, не може да бъде. — Тя разтри с нервно движение врата си.
— Затворихме преди няколко часа. Тери си тръгна в три и половина.

— Значи се е върнала.

— На Бъдни вечер? Абсурд! Тя дава едно от партитата, на които смятам да отида. — Дора изтропа с токчетата си, отправяйки към вратата.

— Къде отиваш?

— Долу, разбира се. Някой очевидно е прекъснал алармената инсталация и е нахълтал вътре. Ако си мисли, че може да свие чувал със стока, дълбоко се лъже.

Джед цветисто изпсува, хвана я за ръката и я бутна върху един стол.

— Стой тук!

Той бързо хлътна в спалнята. Дора точно се чудеше как да го нарече, когато Джед се върна с револвер 38-и калибър в ръка. Тя ококори очи:

— Какво е това?

— Чадърче. Стой тук! И заключи вратата!

— Ама...

— Не мърдай! — Джед затвори вратата след себе си.

„Сигурно е помощницата ѝ, помисли си той, докато прекосяваше с бързи, безшумни стъпки коридора. А може сестра ѝ да е забравила нещо в магазина. Или пък старецът е дошъл да си потърси бутилката?“ Но Джед си беше полицаи и не поемаше безсмислени рискове. Точно опитът му на полицаи го караше да не пренебрегва факта, че телефоните не работеха, а и звуците, които идваха през решетката, изискваха предпазливост, а не невнимание.

Той стигна до вратата към склада и леко я откряна. Не се виждаше нищо, но се чу звук от затваряне на чекмедже. Дали пък Дора не държеше пари в магазина? Сигурно ги криеше в някой буркан или в старовремска кутия. Усети движение зад себе си и рязко се обърна. Дора се мъдреше на три стъпки зад него. Очите ѝ бяха широко отворени, а в едната си ръка държеше гиричка.

Вбесен, Джед ѝ махна да се връща, но тя поклати глава.

— Идиотка — прошепна той.

— Същото се отнася и за теб — върна му го тя.

— Стой там, за Бога!

Той заслиза предпазливо по стълбите, но една дъска изскърца под краката му. Чуха се две последователни пуквания и на сантиметри от лицето му се посипаха парчета от мазилката.

Джед се сниши и прескочи останалите стъпала, претърколи се на площадката и се изправи с насочен за стрелба револвер. В този миг задната врата се затвори с трясък. Чу Дора да тропа с токчетата след него и ѝ извика да си стои на мястото. Хвърли се към вратата и ниско приведен изскочи навън.

Студеният въздух опари дробовете му като парченца лед, но кръвта му кипеше. Вдясно от себе си чу стъпки на бягащ човек. Без да обръща внимание на виковете на Дора да спре, се спусна след бягачия. Почти половината от живота си се беше обучавал за това. Измина близо две пресечки, когато чу рев на автомобилен двигател и свистене на гуми. Беше изтървал жертвата си.

Продължи да тича още половин пресечка с надеждата да види колата. Когато се върна, видя Дора да трепери от студ по средата на покрития с чакъл паркинг.

— Влизай вътре!

Страхът ѝ беше преминал в гняв.

— На лицето си имаш кръв — каза троснато тя.

Той попипа бузата си и пръстите му се навлажниха.

— Трябва да е от мазилката. — Погледна гиричката, която още беше в ръката ѝ. — Какво мислеше да правиш с това?

— Ако те беше съборил на земята, щях да го ударя с нея. — Почувства известно облекчение, когато го видя да мушва револвера в анцуга си. — Не трябва ли да поискаш помощ от колегите си?

— Вече не съм полицаи.

„Разбира се, че си, помисли си тя. Полицаи до мозъка на костите си.“

Това личеше и в очите, и в движенията и дори в гласа му. Дора не каза нищо и го последва към задния вход на магазина.

— Да си чувала някога нещо за алармени инсталации?

— Имам такава. Ако някой се опита да проникне в магазина, би трябвало да вдигне ужасен шум.

Той само изсумтя и преди да влезе вътре, огледа внимателно жиците и кутиите на стената.

— „Мики Маус“ — каза презрително Джед, като огледа механизма.

Тя се нацупи и отметна с ръка кичурите коса от челото си.

— Човекът, който ми продаде тази инсталация, не беше на това мнение.

— И сигурно се е превивал от смях, докато я е монтирал. Достатъчно е да се прережат само две жици. Той ѝ показва срязаните им краища. — За всеки случай нашият човек е прекъснал и телефонния кабел. По светлината е разбрал, че горе има някой.

— Доста тъпо от негова страна. — Зъбите ѝ тракаха от студ. — Можеше да изчака, докато излезем или си легнем, тогава да ме обере до шушка.

— Сигурно е бързал. Нямах ли палто или нещо да се наметнеш? Носът ти започна да почервява.

— Добре де, сглупих, че не си взех наметката. Какъв беше този звук, който се чу миг преди да се хвърлиш така геройски по стълбите? Прозвуча ми като от спукано балонче.

— От пистолет със заглушител — каза Джед и затърси дребни монети в джоба си.

— Заглушител? — Тя произнесе почти пищейки думата и го сграбчи за ръката. — Като в гангстерските филми! Той е стрелял по теб?

— Мисля, че не е имал лични причини. Имаш ли монета от четвърт долар? Може би ще е по-добре да се обадим в полицията.

Ръката ѝ пусна неговата. Руменината по бузите ѝ, предизвикана от студа, изчезна, и Джед видя как зениците ѝ се разшириха.

— Ако сега вземеш и припаднеш в ръцете ми, наистина ще се попияя. — Той я хвана за брадичката и леко я разтърси. — Всичко свърши. Той избяга. Разбираш ли?

— По лицето ти има кръв — каза тя, като го гледаше объркана. — Можеше да те застреля.

— Щеше да ме лиши от възможността да прекарам нощта с една екзотична танцьорка. „Можеше“ е твърде далеч от действителността. Имаш ли монета?

— Нямам... — Тя затърси по джобовете си. — Но имам телефон в микробуса.

— Вярно. — Той се приближи до микробуса и поклати неразбиращо глава, когато разбра, че не е заключен.

— В него няма нищо — започна да обяснява ядосано тя и руменината отново изби по бузите ѝ.

— Ако не се броят телефонът и стереокасетофонът. — Той повдигна вежди. — И то от най-реномирана марка.

— Подарък ми е. — Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Добре. — Джед набра номера на Брент и зачака.

— Весела Коледа!

— Здравей, Мери Пат. — Чуваха се детски викове и магнетофонен запис на „Джингъл белс“, пуснат с все сила. — Може ли да поговоря с Брент за минутка?

— Джед, нали не се обаждаш, за да ми изтърсиш, че няма да идваш утре? Кълна се, че ако трябва, аз лично ще те домъкна вкъщи!

— Не, ще дойда.

— Точно в два часа.

— Ще си сверя часовника, Мери Пат. Брент там ли е?

— Тук е, прави прочутите си наденички. Стой на телефона.

Тупурдията продължаваше. „Джингъл белс“ беше заменена от „Рудолф“.

— Здравей, капитане. Весела да е!

— Извинявай, че ти преча на готвенето, но тук се появи малък проблем.

— Джоди, пусни котката! Какъв проблем?

— Влизане с взлом. В магазина под апартамента, където живея.

— Открадна ли са нещо?

— Хазайката ще трябва тепърва да проверява. — Той оправи с ръка разрошената си от вятъра коса и погледна към треперещата от студ Дора. — Стреляха по мен два пъти със заглушител.

— Мамка му! Ранен ли си?

— Не. — Попипа се по бузата. Кръвта беше почти спряла. — Беше паркирал колата си наблизко. По рева на двигателя познах, че е от мощните.

— Стой там. Ще се обадя в управлението и идвам.

— Благодаря. — Джед затвори телефона и погледна към Дора, която пристъпваше от крак на крак, като напразно се опитваше да се стопли. — Може би няма да е зле да извадиш отново онова бренди.

Хайде! — Ръцете ѝ бяха замръзнали и докато вървяха към магазина, той ги взе в своите, за да ги стопли. — Огледай добре дали не липсва нещо.

— Не трябва да се докосвам до нищо, нали?

— Явно си се нагълтала с много полицейски филми.

— Може ли да затворя вратата?

— Разбира се. — Той хвърли бегъл поглед на разбитата брава, после запали лампите и се огледа.

Складът беше натъпкан с какво ли не. Покрай едната стена куп кашони се издигаха чак до тавана. Върху рафтовете, според него — в пълен безпорядък, бяха натрупани всевъзможни предмети. В друг ъгъл имаше две етажерки с по четири чекмеджета и върху всяка от тях — купчина кашони. Само върху бюрото имаше някакъв ред. На него бяха поставени телефон, една лампа, порцеланова кана, пълна с моливи, и бюст на Бетховен, който притискаше различните бумаги.

— Нищо не липсва — каза след малко Дора.

— Как разбра?

— Познавам си стоката. Твърде рано си го изплашил и не е имал време да тършува. — Отиде до рафтовете и потупа едно стъкло, което на Джед му заприлича на старомодно шише за одеколон. Този — „Даум Нанси“ струва над хиляда долара, а почти толкова е цената и на този поднос. Това пък тук... — Тя посочи към една кутия, на която имаше изрисувана детска играчка.

— Някаква играчка — робот ли е?

— За това нещо, заедно с кутията, някой запален колекционер би се изръсил и дал две хиляди долара.

— И ти държиш всички тези неща просто така?

— Имам алармена инсталация. Всъщност имах — промърмори тя. — Не мога всяка вечер да мъкна стоката в трезор.

— Държиш ли пари в брой?

— Внасяме всичко в банката, но оставяме около стотина долара в дребни банкноти. — Дора отиде до бюрото и отвори най-горното чекмедже. Извади от него един плик и преброи парите вътре. — Тук са. Както ти казах, сигурно си го изплашил. — Тя отстъпи крачка назад и в краката ѝ прошумоля някаква хартия. Наведе се и я вдигна. — Фактура за кредитна карта. Чудно, това трябваше да е в папката.

— Може ли да погледна? — Той я дръпна от ръката ѝ. — Тимоти О'Малей. За петстотин и петдесет долара. Издадена е на 21 декември. За солници?

— Жена му ги събира.

— Петстотин долара за едни солници?

— Това не са обикновени солници! — Дора дръпна фактурата от ръката му. — Селянин.

— Ти пък си кръвопийца. Искам да ми дадеш координатите на онзи нещастник Ендрю, счетоводителя.

— Е, да, ама...

— Ако си спомняш, ти го изгони.

— Едва ли това е причина да...

— Ендрю чий?

Тя въздъхна дълбоко и разтърси рамене.

— Ще ти дам трите му имена, адреса и телефонния му номер. Заминавай да го тормозиш с полицейските си трикове, за да видиш дали има алиби за въпросната вечер.

— Аз не съм полицай.

— Изглеждаш точно като полицай, говориш като такъв — тя го помириса — и дори миришеш на полицай.

— Откъде знаеш на какво миришат полицаите?

Тя вирна брадичка.

— Знам. На пот и оръжейна смазка. Ти дори имаш вкус на полицай.

— Това пък как го разбра?

— Не знам. — Тя съвсем целенасочено впери поглед в устата му и после бавно вдигна очи. — Строг, авторитетен и малко подличък.

— Знам и по-мръсни номера. — Той се приближи по-плътно до нея, така че тя да остане между него и етажерката.

— Очаквах това. Не съм ли ти разправяла, че винаги съм имала проблеми с авторитетите? Още от началното училище, когато се дърлехме с госпожица Тийсуърти за това, че говоря в час.

Той я притисна до етажерката.

— Не си ми казвала.

Наоколо изобщо не миришеше нито на оръжейна смазка, нито на пот. Цялата стая ухаеше на Дора, на онази омайваща, възбуждаща миризма, от която на мъжете им потичаха лигите.

— Е, сега ти казвам — продължи тя. — Това е една от причините да започна собствен бизнес. Мразя да ми дават заповеди.

— Ти не ги и изпълняваш. Нали те предупредих да не идваш след мен?

— Чувствах, че непременно трябва да съм близо до човека с револвера в ръка. — Тя потърка с палец удареното място на бузата му. — Изплаши ме, Скимърхорн.

— Едва когато всичко беше свършило.

— Честно казано, беше ме страх през цялото време. А теб?

— Не. Харесва ми да стрелят по мен.

— Тогава може би сегашната ни реакция е напълно естествена. — Дора обви ръце около врата му и реши, че той й е точно по мярка. — Имам предвид реакцията ни срещу шока, който преживяхме.

— Казах ти да стоиш настрана.

— Ами тогава отблъсни ме.

Джед впи устни в нейните. Тя очакваше, че ще бъде груб и се беше подготвила. Той я притисна силно върху етажерката. Дръжките се забиха в гърба й, но тя се задъхваше от удоволствие и не ги усещаше.

Джед знаеше, че прави фатална грешка, като се залавяше с нея. Но тя беше обсебила вниманието му и той не можеше да се освободи от това. Сега Дора трепереше под него и тихите стонове на възбудата я задавяха. Вкусът й беше също тъй сладък и опияняващ, както уханието, което идваше от нея.

От много, много отдавна той не беше се потапял в такава поглъщаща съществува му забрава, както с тази жена. Опита се да повдигне глава, но тя сграбчи косата му с две ръце и го придърпа към себе си.

— Още — мълвеше Дора и впиваше жадно устните си в неговите. — Искam още.

С него това нейно желание можеше винаги да бъде задоволено. Тя го знаеше. С него нямаше да я обзема смътното усещане за неудовлетвореност. Можеше да му се отдава напълно и да бъде задоволявана, отново в отново.

На Джед му мина налудничавата мисъл да я обладае още тук, на прашния, претъпкан с какво ли не под на склада, в който се чувстваше миризмата на изгорял барут. Но все пак не беше загубил разсъдъка си

дотам, че да не чуе тропването на вратата и изсвистяването на автомобилни гуми по чакъла отвън.

— Полицайте са тук. — Хвана Дора за раменете и твърдо я отмести встрани. Тя видя в очите му онова, което той продължаваше да отрича, че е полицай. — Защо не идеш да направиш кафе, Конрой? Както изглежда, ще се разминеш с твоето парти.

Тя се заизкачва по стълбите и подхвърли през гърба си:

— Няма как.

— Да. — Страшно му се допуши, но беше оставил цигарите горе. — Няма как.

СЕДМА ГЛАВА

Дора пиеше бренди, а Джед — кафе. „Ченге, злорадстваше тя. В края на краищата те не трябва да пият, когато са на служба — поне така ни ги представят по телевизията.“ Искаше да прояви към него същото безразличие, каквото демонстрираше той към нея. Сви се върху канапето на кълбо и се загледа в блещукащите ярки светлини на коледната елха.

Но приятелят на Джед — лейтенант Брент Чапмън, с неогладените си панталони, с лекетата по вратовръзката и непринудената си усмивка — й беше харесал. От него се носеше успокояваща миризма на наденица и кимион. През дебелиите стъкла на очилата му с рогови рамки я гледаха кротки кафяви очи. Маниерите му бяха съвсем непринудени и това подтикна Дора да вари кафе и да черпи с курабии. Държеше се така, сякаш й бяха дошли неочаквани гости, а не полицаи, разследващи опит за кражба с взлом, при който се беше стигнало и до стрелба.

Брент задаваше въпросите, без да бърза, като се замисляше върху казаното, и тя постепенно се отпусна.

Не, доколкото беше успяла да огледа, не липсваше нищо.

Не, папките не съдържаха нищо, което да има кой знае каква парична стойност.

Да, през последните две седмици в магазина беше пълно с купувачи, но Дора не си спомняше някой да се е държал подозрително или да е задавал странни въпроси.

Врагове? Тя се разсмя. Не, ако не се брои Марджъри Бауърс.

— Бауърс? — Брент наостри уши, готов над бележника да записва.

— И двете бяхме кандидатки за главната роля в една пиеса, която трябваше да се играе в училище. Беше първата ни година в гимназията. Щяхме да представяме „Уестсайдска история“. На прослушването бях по-добра от нея и тя пусна слух, че съм била бременна.

— Не мисля, че...

— Репутацията ми беше поставена на карта и нямах избор — продължи Дора. — След училище обаче я причаках. — Тя хвърли бърз поглед към Джед, който се мръщеше на един поднос за сервиране на сирене с формата на бича глава, поставен на бюфета.

— Това е много интересно, но не мисля, че може да има някакво отношение към случая.

— Тя наистина ме мразеше. — Дора отново отпи глътка бренди и сви рамене. — Веднъж, в Толедо, пак стана същото. Не, като че ли бъркам. Първата ми година в гимназията май че беше в Милуоки. По онова време се местехме непрекъснато.

Брент се усмихна. Хазайката на Джед му ставаше все по-симпатична. Повечето хора, които се оплакваха от опит за кражба с взлом и заплаха с оръжие, загубваха напълно чувството си за хумор.

— Интересува ни нещо, което се е случило неотдавна.

— Разкажи ми за оня със сметалото — подкани я Джед.

— За бога, Ендрю е...

— Доуд — прекъсна я Джед. — Ендрю Доуд. Допреди два дни е бил счетоводител на Дора. Опитал се да ѝ пуска ръце, а тя му насинила окото и го уволнила. — Той погледна с иронична усмивка към Дора. — Освен това го ритнала в задника.

— Разбирам. — Брент прехапа устни, докато записваше името. Искаше да се изхили, но блясъкът в очите на Дора му подсказваше, че трябва да се прави на сериозен. — Заплаши ли ви, че ще ви го върне по някакъв начин?

— Не, разбира се. — Дай ми цигара, Скимърхорн.

Той запали една и с ироничен жест ѝ я подаде.

— От досада или от стрес искаш да пушиш?

— Отговори си сам. — Тя дръпна цигарата от ръката му и жадно смукна дима. — Най-дръзкото нещо, което Ендрю вероятно е направил, е да се върне вкъщи и да започне да хленчи пред майка си.

— Няма да навреди, ако поговорим с него — каза меко Брент. — Как можем да го намерим?

Дора хвърли унищожителен поглед към Джед.

— „Доуд енд Голдщейн“ — счетоводна фирма на ъгъла на Шеста улица и пазара.

Брент кимна с глава и си взе една от курабиите, които тя беше поставила в красива чиния до него.

— Чудесен начин за прекарване на Бъдни вечер, нали?

— Имах други планове. — Дора се усмихна. — Съжалявам, че ви отделих от семейството ви.

— Такава ми е работата. Курабиите са чудесни.

— Благодаря. Искате ли малко за вкъщи? Имате ли деца?

— Три. — Брент моментално извади портфейла си, за да ѝ ги покаже на снимка. Джед извърна очи и се отдалечи, а Дора стана от канапето, за да погледне фотографията. От нея я гледаха две момиченца и едно момченце, сресани и нагласени като за снимка.

— По-голямото момиче прилича на вас — забеляза Дора.

— Има нещо такова. Това е Карли. Десетгодишна е.

— Моята племенница току-що също навърши десет. В пети клас е.

— И Карли е в пети клас. Учи в началното училище в Лендсдаун.

— И Миси е в същото училище. — Джед видя как неговият партньор и хазайката му се погледнаха с нескрит възторг. — Сигурна съм, че се познават.

— Да не би да става дума за Миси Бредшоу? Има по-малък брат на име Ричи, който е самият...

— ... ужас. Да, така е.

— Идвала е вкъщи поне десетина пъти. Живеят само на пресечка от нас. Родителите на Миси и ние с жена ми сме в един и същ автомобилен клуб.

— Да ви оставя ли сами? — попита ненадейно Джед.

И двамата го погледнаха с известно снизхождение.

— Кажете ми, Брент, винаги ли е такъв мърморко?

— Дори много повече. — Той прибра портфейла си и се изправи. По ризата му имаше полепнали трохи от курабиите, а по очилата му личаха следи от пръсти. Дора го намираше наистина очарователен. — Но е най-добрият полицай, с когото съм работил, така че със съсед като него можете да се чувствате напълно сигурна.

— Благодаря. Ще отида да донеса още курабии. — Тя мина с демонстративно пренебрежение покрай Джед и се отправи към кухнята.

— Това се казва хазайка — каза Брент и повдигна вежди.

— Жена със замах. Кога ще имаш резултат от балистичната експертиза на куршумите, които извади от мазилката на стената?

— Господи, Джед! Коледа е. Остави момчетата от лабораторията да си починат някой и друг ден. Ще проверим и за отпечатъци, но ще бъде чиста загуба на време.

— Щом използва пистолет със заглушител, е професионалист. А това означава, че сигурно е бил с ръкавици.

— Точно така.

— Какво мислиш за тази работа? — попита Джед, когато Дора се върна с картонена чиния, обвита във фолио.

— За децата.

— Благодаря ви, госпожице Конрой.

— Дора. Нали ще ме уведомите, ако откриете нещо?

— Разчитайте на мен. А сега се отпуснете. Джед ще поеме нещата в свои ръце.

— О! — Тя изглежда хладно Джед. — Сега ще мога да спя спокойно.

— Точно това и трябва да направите. Весела Коледа!

— Ще те изпратя. — Джед кимна на Дора. — След малко се връщам.

Докато вървяха по коридора, Брент измъкна една дъхава курабия изпод фолиото.

— Тук си от около седмица, нали?

— Почти.

— Как успя толкова бързо да й влезеш под кожата?

— Талант. Слушай, защо според теб един професионалист ще влиза с взлом в магазин, за да се рови в купчина хартии?

— Това е големият въпрос. — Брент мина през задната врата и задържа дъха си, когато студеният вятър го блъсна в лицето. — Тук има доста ценни неща.

— Но той не ги е докоснал.

— Не е успял, защото ти си го прекъснал.

— Вижда, че горе свети, и прекъсва телефонния кабел. Изключва алармената инсталация, но не е взел „Даум Нанси“.

— Това пък какво е?

— Няма значение — каза бързо Джед и се ядоса на себе си. — После отива право при папките с документите.

— Защото именно там търси нещо.

— Така е. — Джед запали цигара. — Но дали е успял да го намери? И какво може да търси някой в документацията на един антикварен магазин?

— Разписки — предположи Брент, докато отваряше вратата на колата си.

— По-скоро описи на инвентара, списъци с имена и адреси.

— Полицията може да напусне службата си, но си остава полицай.

— Когато някой стреля по мен, проявявам личен интерес, Брент.

— Влизам ти в положението. Знаеш ли, липсваш ни, капитане.

В очите на Джед за миг проблесна нещо като тъга, но бързо изчезна.

— Изглежда, че без мен градът направо загива.

— Слушай, Джед...

— Не продължавай. — Нямаше настроение да го увещава, нито искаше да се чувства виновен. — Обади ми се да ми кажеш как върви разследването.

— Ти ще бъдеш първият. — Брент влезе в колата, свали стъклото на прозореца и преди да потегли, подхвърли: — И умната, защото тази дама като нищо може да скрита и теб.

В отговор Джед изсумтя и се запъти обратно към къщата. Преди да слезе долу и отново да огледа магазина, искаше да се увери, че Дора ще заключи вратата си за през нощта.

Той надникна през откренатата врата на стаята й.

— Можеш да разчиташ на Брент. Не пропуска и най-малката подробност.

— Страхотно! Седни, Джед.

— Имам работа. Заключи си вратата.

— Седни — повтори тя и му посочи един стол. — Ще ти почистя раната.

— Мога и сам.

— Нищо не разбираш, Скимърхорн. Когато някой е ранен, докато е защитава една жена, елементарното уважение изисква тя да му почисти раната. Ако бях с фуста, щях да я накъсам, за да направя от нея превръзки.

Той отново огледа лъскавия й джемпер.

— Какво носиш под него?

— Едно прекрасно боди. — Тя го повлече към стола.

— Сега трябва да кажеш: „Глупости, госпожо, та това е само една драскотина“.

— Наистина е драскотина — усмихна се леко Джед.

— Можеше да стане и по-лошо.

— Несъмнено. — Копринената ѝ дреха леко прошумоля, когато тя коленичи до стола и избърса раната с памук. — Ако беше сестра ми, щеше да каже, че за малко да си извадиш окото. За Лия всяко нещо може да ти извади очите. Наследила е паникьорските гени на майка ни. — Дора натопи в една чаша малко топче памук.

— Може да ти заципе малко.

Усетил, че бузата му сякаш пламва, той я хвана за ръката:

— Дявол да го вземе, какво е това?

— Алкохол. — Тя му намигна: — Почиства всякаква мръсотия.

— Стига направо до кокала — измърмори Джед.

— Не се дръж като дете, Скимърхорн. Не мърдай.

Когато тя отново прекара памука по бузата му, лицето му се сгърчи от болка.

— Ти се обърна към мен с малкото ми име, когато трополеше по стълбите и крещеше истерично.

— Никога не крещя истерично.

— Но тогава крещеше. — Той се усмихна дяволито. — „Джед! Джед! О, Джед!“

Дора хвърли памука в една емайлрана купа.

— Тогава си помислих, че могат да те убият, но за съжаление съм сгрешила. — Бутна брадичката му с палец, за да извърне настрани главата му и да огледа раната.

— Искаш ли да ти сложа лепенка?

— Не. — В очите му се появи игриво пламъче. — Няма ли да я целунеш?

— Не. — Тя се изправи и посегна да вземе купата, но после се отказа. — Слушай, трябва да те питам нещо. Знам какво ще кажеш: да не се безпокоя, защото понякога се случват и такива неща. Но въпреки това ще те попитам — мислиш ли, че онзи ще се върне?

Той се загледа в очите ѝ. Там се четеше безпокойство, което до този момент бе успявала да прикрие. Нямаше какво да ѝ каже за успокоение.

— Не знам — отсече Джед.

— Браво. — Дора затвори очи и пое дълбоко въздух. — Нямаше смисъл да ти задавам тъпи въпроси. След като не знаеш какво е търсил тук, как би могъл да кажеш дали ще се върне.

— Горедолу така изглежда. — „Бих могъл да я излъжа“, помисли си горчиво Джед, като видя, че тя отново пребледня. Все пак би могъл да я увери, че нищо няма да се случи, за да може да спи спокойно през нощта. Когато тя отвори очи, Джед видя, че е много уморена.

— Слушай. — Той изненада и двамата, когато протегна ръка и леко докосна косата зад ухото ѝ, а после рязко я отдръпна и я мушна в джоба си. — Просто трябва да се напиш добре и всичко ще мине. Остави ченгетата да си вършат работата.

— Да. — На върха на езика ѝ беше да го помоли да спи при нея. И това желание можеше да се обясни само частично със страха да не остане сама. Тя разтърси глава и потърка ръце, за да се стопли. — Утре през повечето време няма да съм вкъщи. Ще бъда у сестра си. Ще ти оставя телефона... в случай че... ако се наложи...

— Добре. Сега заключи, когато изляза.

— Непременно. — Тя държеше дръжката на вратата, когато той излезе в коридора. — Ти също заключи вратата си.

— Разбира се.

Джед почака тя да затвори вратата и да превърти ключа. Чу я да влачи стол по пода и се усмихна. Дръжката на вратата тропна. Очевидно тя бе подложила облегалката на стола под нея. „Точно така, Конрой“, каза си той и слезе долу да огледа още веднъж склада.

В красива къща в центъра на града, скрита в сянката на величествени дъбове, богатата дама с чаша шери в ръка гледаше върху огромния екран на телевизора си как Бинг Кросби изпълнява „Бяла коледа“.

Когато чу тихите стъпки зад гърба си, тя се усмихна и подкани дългогодишната си икономка:

— Ела да гледаш, Мюриъл, това е любимата ми мелодия.

Когато ударът последва, жената дори не извика. Изящната кристална чаша се разби в ръба на масичката пред нея и

кървавочервеното шери се плисна по килима.

Парализирана от болката, тя чу някак отдалеч трясъка на счупено стъкло и гневен мъжки глас отново и отново да повтаря:

— Къде е кучето? Къде е шибаното куче!

После престана да чува каквото и да било.

Беше полунощ, когато Ди Карло се качи с асансьора до апартамента си в Манхатън. В ръцете си държеше купчина кутии, които беше купил набързо от един магазин за алкохол.

Беше извадил късмет да намери квитанцията за продажбата на тъпото куче. В момента се бе замислил и за това дали куршумите, които беше изстрелял в антикварния магазин, бяха улучили някого.

Нямаше от какво да се безпокои. Пистолетът не беше регистриран и беше практически неоткриваем, а той все пак напредваше.

Когато излезе от асансьора, премести кутиите така, че да му е удобно, и се отправи по коридора. Беше успял да се добере до бронзовия орел, гипсовата Статуя на свободата и порцелановото куче.

„Нещата се нареждат“, каза си доволен той.

— След това — Дора гризеше един суров морков, докато Лия проверяваше дали коледната гъска се е опекла — Джед се втурна след онзи с пистолет в ръка, а аз стоях на стълбите като типична героиня от холивудски трилър и се държах за гърдите. Ще заливаш ли тези зеленчуци с нещо?

— В хладилника е. Добре, че не те е ранил. — Лия изтръпна. На всичкото отгоре беше изнервена от купчината тенджери, които вряха на печката, от врявата на децата в съседната стая и от реалната опасност всеки момент майка ѝ да нахълта в кухнята. — От години ме е страх, че в магазина ти могат да влязат крадци. Нали помниш, че аз те убедих да си сложиш алармена система?

— Е, тя много ми помогна, няма що. — Дора натопи лист цветно зеле в сметана с лук и го захрупа, подпряна върху кухненския бар на сестра си. — Джед твърди, че му приличала на Мики Маус.

— Така ли? — Възмутена, Лия спря да бърка с лъжицата. — Нед, братовчедът на Джон, каза, че инсталацията била направо произведение на изкуството.

— Братовчедът на Джон е мошеник. Страхотен сос! — Дора го опита и с карфиол. — Няма значение, ченгетата пристигнаха и изпълниха всички полицейски процедури. Татко щеше да е във възторг от сценката. Зададоха всичките си задължителни въпроси. — Дора нарочно пропусна да спомене за куршумите. На Коледа не вървеше да се говори за такива неща. — Оказа се, че бившият партньор на Джед ви е съсед.

— О? — Лия засмука кокалчето на пръста си, докато поливаше сладкиша със захарен сироп.

— Бащата на Карли Чапмън. Учат в едно училище с Миси.

— Карли? — Тя запрехвърля в ума си приятелките на дъщеря си, докато повдигаше капака на една тенджерка, за да подуши парата. — А, да. Брент и Мери Пат. С тях сме в един автомобилен клуб.

— Разбрах. — Дора си наля вино от каната, която Лия беше оставила на бюфета. — Приятните новини бяха дотук. Искат да разпитват Ендрю.

— Ти се майтапиш! Ендрю?

— Отхвърлен от любовницата си счетоводител си отмъщава, като унищожава счетоводните ѝ книги. — Дора сви рамене и подаде чаша вино на сестра си. — Изглежда им логично. Кога ще вечеряме?

— След двадесет минути. Защо не занесеш на масата това, което не успя да ометеш от салата? Ако успеем да отвлечем вниманието на мама още... — Тя млъкна и тихичко изруга.

Трикси Конрой влезе в кухнята. Тя винаги се появяваше царствено, независимо дали беше на сцената или на градския пазар. Беше се пременила за семейния обяд в кървавочервена рокля с дълъг шлейф. Материята обвиваше артистично грациозната ѝ фигура. Късата ѝ, подстригана по момчешки коса беше боядисана в огненочервено. Бялото ѝ като мляко, бледо лице, по което нямаше нито една бръчка поради ревностните грижи и малката козметична операция, беше направо поразително. Сините очи, които беше наследила и Лия, бяха обградени с тежки черни мигли, а чувствената ѝ уста — разточително и плътно начервена. Тя се понесе из кухнята, влачейки след себе си копринения шлейф и изпълвайки я с уханието на парфюм.

— Мили мои! — Гласът ѝ — толкова театрален, колкото и самата тя, лесно би могъл да стигне до последните редове на всеки салон. — Колко се радвам да видя двете си дъщери заедно! — Бързо подуши въздуха. — О, какви прекрасни аромати! Надявам се, че не си прегорила кюфтетата ми, Офелия.

Лия погледна Дора с отчаяние, а тя ѝ отвърна, свивайки рамене.

— Не, разбира се. — Изобщо не ги беше слагала да се затоплят и ги беше завряла под мивката, като се надяваше по-късно да ги пробута на кучето. — Мамо, ами че те са зелени...

— Естествено. — Трикси започна да повдига капациите на съдовете върху печката. — Боядисах ги заради сезона. Може би ще трябва да ги поднесем сега, като предястие.

— Не. Мисля, че... — Като не можа да измисли никакъв убедителен предлог, Лия реши да принесе в жертва сестра си. — Мамо, знаеш ли, че някой е разбил магазина на Дора?

— По дяволите, Лия! — свирепо изруга сестра ѝ.

Тя не обърна внимание на това и продължи:

— Снощи.

— О, детенцето ми, о, моето агънце! — Трикси се втурна към Дора и обхвана лицето ѝ в отрупаните си с пръстени пръсти. — Да не са те ранили?

— Не, разбира се.

— Дора, защо не заведеш мама в другата стая? Седнете на спокойствие и ѝ разкажи всичко подробно.

— Да, да, трябва да ми разкажеш! — Трикси сграбчи Дора за ръката ѝ я повлече към вратата. — Трябваше да ми се обадиш по телефона веднага след като се е случило. Щях незабавно да дойда. Милото ми детенце... Куентин! Куентин, обрали са дъщеря ти!

Преди да прекрачи прага на подвижната лудница, Дора успя да хвърли бърз поглед към сестра си. Гостната на семейство Бредшоу беше в пълен безпорядък. Навсякъде се валяха пръснати играчки, а бежовият килим беше навит в един ъгъл, за да не пречи. Със стоманен поглед в очите Майкъл тероризираше кучето Муци, движейки срещу него една полицейска кола с дистанционно управление. Уил, който имаше напълно нюйоркски вид с черната си копринена риза и вратовръзката от фин, вълнен плат в индийски десен, забавляваше Миси с неприлични песнички, акомпанирайки си на пианото.

Вниманието на Джон и Ричи беше приковано от една електронна игра, а Куентин, добре запасен пред себе си с яйчен пунш, наблюдаваше какофонията и гръмко коментираше.

— Куентин! — Гласът на Трикси накара всички да замръзнат на местата си. — Нашето дете е било заплашено!

Уил не можа да устои на изкушението и удари един мелодраматичен акорд на клавишите. Дора намръщено го погледна.

— Мамо, не съм била заплашена. — Потупа успокоително Трикси по рамото, настаня я в едно кресло и ѝ подаде чаша вино. — Разбиха магазина — обясни тя. — Какво е станало чак толкова? Нищо не са откраднали. Джед ги изплаши.

— Имах такова предчувствие. — Куентин се потупа по носа. — Нещо като шесто чувство, ако щете. Имаше ли тупаница?

— Размина се, Джед го прогони.

— Ако бях аз, щях да застрелям този тип! — Ричи скочи на канапето, като имитираше стрелба с автомат.

— Нали ти казах, лелю?

— Вярно, че ми каза.

— Ричи, не се качвай по мебелите — смъмри го моментално Джон. — Обади ли се в полицията, Дора?

— Да. Всичко е в ръцете на най-добрите ченгета на Филадельфия. — Тя сграбчи Ричи. — Полицаят, който води разследването, е бащата на една твоя много добра приятелка, Джоди Чапмън.

— Джоди Чапмън! — Хлапето се запревива от смях.

— Изпраща ти много поздрави. — Дора му намигна и млясна с устни. Последвалият взрив от писъци и викове ѝ подсказа, че кризата беше преминала.

— Уилоуби! — Гласът на Трикси отново се извиси над всички. Тя вдигна ръка. — Довечера ще отидеш да спиш в Айсидора. Не мога да бъда спокойна, ако няма мъж, който да я пази.

— Мамо! — Това беше достатъчно за Дора, за да ѝ отнеме чашата с виното. — От името на всички феминистки ще трябва да ти кажа, че се срамувам от теб.

— Когато става въпрос за благото и живота на дъщеря ми, обществените и политическите идеали остават на втори план — отсече Трикси и царствено кимна с глава. — Уил, ще спиш при сестра си.

— Няма проблеми.

— Да, но за мен е проблем! — намеси се Дора. — Оставя косми от брадата си в мивката и дрънка мръсотии по телефона с гаджетата си в Ню Йорк.

— Имам телефонна кредитна карта — ухили се Уил. — А ти нямаше да знаеш, че са мръсотии, ако не подслушваше.

— Майка ви знае най-добре. — Куентин се надигна, за да си сипе още яйчен пунш. Изглеждаше изключително спретнат и елегантен с колосаната си яка и с бомбето на главата. — Наведе се и галантно целуна ръката на жена си. — Утре ще намина край магазина и ще взема нещата в свои ръце. Не измъчвай красивата си главица, скъпа.

— Като говорим за гадории — промърмори Уил и направи гнуслива гримаса, — каква е тази смрад?

— Вечерята — обяви Лия, появявайки се на вратата на кухнята. — Съжалявам, скъпа, но изглежда, че съм прегорила кюфтетата ти.

Една пресечка по-надолу Джед се опитваше да се измъкне през вратата. Коледният обяд в семейство Чапмън му беше харесал повече, отколкото очакваше. Човек не можеше да не се радва на възторга, с който децата приеха подаръците си. Не можеше да не се отпусне при миризмата на елхата и ароматите от печената пуйка и ябълковия пай, които се носеха из въздуха. Освен това той просто харесваше Брент и Мери Пат — и като хора, и като двойка.

Колкото повече се застояваше в този уютен дом, толкова по-неловко се чувстваше, сравнявайки милата семейна сцена — пукащите пънове в камината, децата, които се търкаляха по килима — с нерадостните спомени от празниците през собственото си детство.

В съзнанието му се върнаха кавгите, или далеч по-лошото — студеното, изпълнено с напрежение мълчание. Спомни си онази година, когато майка му изпочупи всичките порцеланови сервиси в стената на трапезарията, както и Коледата, когато баща му изпотроши кристалните висулки на големия полилей в хола, целейки се в тях с пистолета си.

После си припомни и Коледата, в която Илейн не се върна вкъщи, а след два дни се появи със сцепена устна и насинено око. Тогава ли го бяха арестували за кражба в магазина на Уонърмейкър?

Не, не беше тогава. Стана година по-късно, когато навърши четиринадесет.

Такива бяха неговите призрци от онова време.

— Вземи поне малко храна за вкъщи — настоя Мери Пат. — Не знам какво ще я правя всичката.

— Бъди приятел — намеси се Брент, като потупа жена си по задника, минавайки покрай нея, за да си отвори една бира. — Ако не вземеш, цял месец ще ме мъчат на обяд с коледна пуйка. Що не пийнеш още една бира?

Джед поклати глава.

— Не, ще карам кола.

— Джед, защо трябваше да си тръгваш толкова бързо? — запротестира Мери Пат.

— Но аз прекарах тук целия ден — припомни й той и я целуна, защото тя беше от малкото хора, с които се чувстваше напълно естествено. — Ще се прибера вкъщи и ще се опитам да изразходвам част от картофената салата и печеното.

— Ти никога не напълняваш. Караш ме да страдам. — Тя трупаше разни неща от коледната вечеря в комплект тенджерки. — Защо не ми разкажеш нещо повече за пицната си хазайка?

— Ами, съвсем си е нормална.

— Брент каза, че била адски секси — каза Мери Пат и хвърли премрежен поглед към съпруга си. Той само повдигна рамене.

— Дрънка ги такива, защото го почерпи с вкусни курабии.

— Щом е сестра на Лия Бредшоу, трябва да е красавица. — Мери Пат сложи няколко парчета ябълков пай в една съдинка. — Лия е изключителна, дори рано сутрин с малките си разбойници в колата. Родителите им са в театъра актьори — добави многозначително тя. — Виждала съм и майка им. Бих искала да изглеждам като нея, когато остаря.

— Но ти изглеждаш много добре, скъпа — изхихика похотливо Брент.

— Добре, нали? — Тя поклати глава. — Да си го чул да казва, че съм гадже, че съм секси?

— Аз го казвам.

— О, Джед, трогната съм. Защо не доведеш хазайката си някой път? На вечеря или просто да пийнем нещо?

— Плащам ѝ наем. Не ходя по гости с нея.

— Изгонил си един негодник от къщата ѝ — напомни му Мери Пат.

— Беше просто рефлекс. Трябва да си вървя. — Той взе храната, която тя настоя да отнесе със себе си. — Благодаря за вечерята и за всичко.

Мери Пат му махна за сбогом и прегърна Брент през кръста, а Джед светна няколко пъти с фаровете за довиждане.

— Смятам да се отбия някой ден в този магазин.

— Искаш да отидеш на разузнаване, нали?

— Наричай го както щеш. Бих искала да видя онази негова сексапилна самотна хазайка.

— Той няма да се зарадва. Гарантирам ти го.

— Ще видим. Джед има нужда от някого в този живот.

— Има нужда да се върне на работа.

— Трябва първо да го оженим. — Тя се обърна и поднесе устните си за целувка. — Няма да ни избяга.

В огромната си трапезария в Лос Анжелис Финли вечеряше задушена патица и яйца от яребица. Компания му правеше страхотна зеленоока блондинка. Тя говореше три езика и имаше изключителни познания по литература и изкуство. Освен, че беше красива и умна, беше почти толкова богата, колкото и Финли. Неговото его изискваше приятелката му да съчетава и трите качества.

Жената отпи от шампанското и подаде на Финли малка елегантна кутийка.

— Колко умно от твоя страна, скъпа. — Той отвори капака и спря в очакване.

— Знам, че обичаш красивите неща, Едмънд.

— Наистина ги обичам. — Погледна я с благодарност и бръкна в кутийката. Извади оттам малка китайска статуетка от слонова кост и я постави изключително внимателно върху дланта си. Разгледа я с възхищение и въздъхна със задоволство.

— Всеки път, когато вечеряше при мен, се възхищаваше от нея и затова си помислих, че ще е идеалният коледен подарък. — Сложи ръка върху неговата, доволна от начина, по който той реагира. —

Реших, че ще бъдеш по-доволен, ако ти подаря нещо от собствената си колекция.

— Много е изящна. — Очите му искряха, докато я разглеждаше. — Беше ми казала, че е и уникат.

— Май че съм сбъркала. — Тя отново взе чашата си, но миг преди това успя да почувства тръпката, която мина през пръстите му. — Скоро успях да се сдобия с двойничката ѝ. — Тя се засмя. — Не ме питай как, защото е от музей.

— Значи не е уникат. — Доволният израз изчезна от лицето му и бе заменен със силно разочарование. — Мислиш ли, че бих могъл да се задоволя с нещо обикновено?

Когато усети промяната в тона му, блондинката примигна от изненада.

— Едмънд, но аз ти подарявам едно изключително постижение на изкуството и то струва много скъпо.

— Скъпото е нещо относително, мила моя. — Той продължи да я гледа със студените си очи, а пръстите му се сключиха около статуетката. Стискаше все по-силно и по-силно, докато тя изпука като пистолетен изстрел. Жената извика потресена, но той се усмихна. — Като че ли я повредих. Жалко. — Бутна счупените парчета настрана и взе чашата си. — Ако ми дадеш своята статуетка, ще бъда наистина доволен. В края на краищата тя е уникатът.

ОСМА ГЛАВА

Когато на сутринта след Коледа Джед почука на вратата на Дора, последното нещо, което очакваше, беше да чуе мъжки глас.

— Почакай една минута, дявол да го вземе!

Чу се тъп удар, последван от ругатня.

Загърнал слабото си тяло с чаршаф на цветя, Уил подаде намусената си физиономия през вратата, потривайки пръста на крака си, който беше ударил в тежката дъбова маса.

— Ако продавате нещо, надявам се да е кафе — каза той.

„Ама и тя ги избира едни... Първо — онзи счетоводител с костюма на райета, дето го беше ударил хормонът, а сега — това кльощаво хлапе, току-що излюпило се от колежа.“

— Търся Айсидора — каза през зъби Джед.

— Да, разбира се. Заповядвайте. — Като внимаваше да не се спъне във влачещия се чаршаф, Уил се отдръпна, за да му направи път да влезе. — Къде, по дяволите, е тя? — изсумтя той. — Дора! — Гласът му проехтя из стаята.

„Хлапето не си жали дробовете“, помисли си Джед. В същия момент забеляза купчината възглавници и одеяла на канапето.

— Няма да те пусна да влезеш, докато не си изсуша косата. — Дора излезе от банята, облечена в кадифен халат и със сешоар в ръка. — Можеш да... — Тя млъкна, като забеляза съседа си. — Добро утро.

— Трябва да поговоря с теб за минутка.

— Добре. — Прокара пръсти по влажната си коса. — Запозна ли се с брат ми?

Джед се ядоса на облекчението, което почувства.

— Не.

— Този с чаршафа е Уил. Уил, онзи небръснатият е Джед.

— Бившето ченге, което преследвало крадеца? — Сънените очи на Уил се оживиха. — Радвам се да се запознаем. Веднъж играх ролята на наркотрафикант във филм на Слай Сталоун. Убиха ме още в самото начало, но все пак беше интересно.

— Така ли?

— Дръж. — Дора подаде на Уил сешоара. — Можеш да ползваш душа. Ще направя кафето, но ти ще приготвиш закуската.

— Дадено. — Той се отдалечи, като влачеше чаршафа след себе си.

— Майка ми реши, че след нахълтването на крадеца, в къщата трябвало да има мъж — обясни Дора. — Уил беше единственият на разположение. Можем да говорим в кухнята.

Кухнята ѝ беше абсолютно същата като неговата, но очевидно се ползваше повече и беше по-добре оборудвана. Тя отвори една тенекиена кутия за бисквити, загреба оттам шепа кафени зърна, сложи ги в ръчната мелачка и заговори отново:

— Е, как прекара Коледата?

— Добре. Извиках един човек, който ще дойде по обяд да монтира нова алармена система. Тази вече ще действа.

Дора престана да върти кафемелачката. От миризмата на кафе и на шампоан устата на Джед се напълни със слюнка.

— Моля?

— Той ми е приятел. Разбира си от работата.

— Приятел — повтори тя и отново започна да мели кафето. — Изненадана съм. Първо, че изобщо имаш такъв, и второ, предполагам, че трябва да съм ти благодарна за невероятния ти приятел.

— И аз живея тук. Не искам пак да стрелят по мен.

— Преди това можехме да го обсъдим заедно.

— Нямаше те. — Изчака тя да сложи чайника на печката и продължи. — Трябват ти и две наистина солидни брави на вратите. Мога да купя от железарския магазин.

Тя сви устни и замислена, сипа от смляното кафе в кафеварката.

— Питам се дали да се ядосвам ли, или да съм ти благодарна.

— Ще си платиш за бравите.

Това разреши въпроса. Тя се разтърси в гърлен, отривист смях.

— Добре, Скимърхорн. Направи по-сигурен нашия малък свят. Има ли още нещо?

— Бих могъл да взема и мярка за рафтовете, които искаше да си поставиш.

Тя облиза устни и се пресегна към една кошница с портокали.

— Омръзна ли ти да безделничиш? — Той не отговори. Тя извади от чекмеджето доста опасен на вид нож и разряза на две един портокал. — След закуска ще ти покажа какво имам предвид. И без това преди обяд няма да отваряме магазина. — Разряза още няколко портокала и ги сложи в машината за сокове. — Защо не подредиш масата?

— За какво?

— За закуска. Уил прави страхотни палачинки. — Преди да успее да й отговори, чайникът започна да свири. Дора заля кафето с вряла вода и в кухнята замириша превъзходно.

— Къде държиш чиниите?

— В първия шкаф.

— И още нещо — каза той, докато отваряше вратата на шкафа. — Няма ли да си сложиш някоя дреха? — Усмихна се и я изгледа така, че дъхът ѝ секна в гърлото. — При вида на полуголото ти влажно тяло, мога да изпадна в сексуална истерия.

На Дора никак не ѝ хареса, че ѝ го върна точно с нейните собствени думи. Мълчаливо си наля чаша кафе и се изниза през вратата.

— М-м-м... как ухае само! — каза на влизане Уил, докаран с черни джинси и пуловер. Косата му, малко по-светла от тази на Дора, беше сресана умишлено небрежно. Напомняше рекламите на Ралф Лорън. — Сестра ми е царицата на кафето. Хей, би ли включил телевизора? Пусни го на Си Ен Ен. От два дни не съм слушал никакви новини. — Уил наля кафе на Джед и на себе и запретна ръкави.

— Дяволите да те вземат, Уил!

Виновникът намигна на Джед и се ухили.

— Забравих да измия умивалника — обясни той. — Страшно мрази да има остатъци от пяна за бръснене по него.

— Ще го имам предвид в бъдеще.

— А на нея не ѝ пука, когато се разкарва навсякъде по пликчета! С тези две мои сестри в чудо съм се видял. Не се е случвало да вляза в банята и да не се заплетам в джунгла от чорапогащи. Вярваш ли ми?

Докато говореше, Уил сипа нужните съставки за палачинките и започна да бърка сместа като опитна домакиня. Забеляза, че Джед го наблюдава, и се усмихна:

— Всички сме страхотни готвачи — каза той. — Лия, Дора и аз. Защитна реакция след годините, прекарани в хранене навън или с манджи по рецепти от телевизията. Но дай да поговорим за кражбата — продължи Уил, без да намалява темпото. — Мислиш ли, че има причини за безпокойство?

— Винаги се тревожа, когато някой стреля по мен. Така съм свикнал.

— Стреля? — Уил повдигна леко ръката си над купата и пусна вътре едно яйце, което току-що беше счупил.

— Какво имаш предвид, като казваш „стреля“?

— Пистолет, куршуми. — Джед отпи от кафето. — Изстрели.

— Боже Господи! Тя не ни каза нищо за стрелбата. — Без да изпуска черупката на яйцето, от която още канеше жълтък, той се втурна през всекидневната и рязко отвори вратата на банята, връхлитайки върху сестра си. Дора за малко щеше да си извади окото с молива.

— По дяволите, Уил!

— Защо не спомена нищо за стрелбата? За Бога, Дори, ти ни го представи като някаква шега!

Тя въздъхна, почука с молива за очи по мивката и хвърли през рамото на Уил смразяващ поглед към Джед.

Би трябвало да има нелеп вид — с една изписана и една неизписана вежда, но вместо това изглеждаше намусена, секси и ядосана.

— Много ти благодаря, Скимърхорн.

— Няма защо, Конрой.

— Не го обвинявай! — Уил беше направо разярен. Хвана Дора за раменете и я разтърси. — Искам да знам точно какво се е случило, и то веднага!

— Тогава попитай ченгето, което си вре носа навсякъде. — Тя избута Уил, гневно хлопна вратата на банята и завъртя отвътре ключа.

— Айсидора, чакам отговорите ти! — Уил заблъска по вратата. — В противен случай ще се обадя на мама.

— Ако го направиш, ще й разкажа за уикенда, който си прекарал на Лонг Айлънд с някаква си стриптийзърка.

— Глупости. Специалистка е по приложни изкуства — промърмори той и се обърна към Джед. — Разкажи ми какво стана,

докато приготвям закуската.

— Няма много за казване. — Стомахът на Джед болезнено се сви, но не от това, че си припомни събитията от Бъдни вечер, а по-скоро защото бе свидетел на такива отношения между брат и сестра. Гневът в очите на младежа не беше просто признак на фамилна лоялност, а израз на дълбока привързаност между него и сестра му.

— И това ли е всичко? — настоятелно попита Уил.

— Какво? — Джед с усилие се върна към действителността.

— Само толкова ли? Някакъв крадец влиза с взлом, разбърква документацията, стреля два пъти по теб и изчезва.

— Горе-долу...

— Но защо би го направил?

— На полицията затова ѝ плащат, за да разбере. — Джед си сипа второ кафе. — Виж какво, след обяд ще поставят нова алармена инсталация и нови брави. Тя ще бъде в безопасност.

— Ти от кои ченгета си? — не преставаще Уил. — От тези по общите престъпления или от отдела за борба с наркотици?

— Въпросът е неуместен, тъй като сега не съм полицай.

Уил се замисли, докато сипваше палачинките в широка чиния на сини цветя.

— Скимърхорн? Нали така те нарече тя? Такова име не се забравя. — Спомни си нещо отпреди няколко месеца. — Непрекъснато слушам новини. Капитан, нали? Капитан Джедидиа Скимърхорн. Ти си онзи, който очисти наркобоса Дони Спек. „Ченге-милионер — в престрелка с наркобарон“ — пишеше го върху първите страници на вестниците.

— Всяко чудо — за три дни.

Уил се канеше да попита още нещо, но си спомни и друга: сестрата на капитан Скимърхорн беше загинала от бомба, поставена в кола.

— Предполагам, че човекът, който се е справил с такъв закоравял престъпник като Спек, ще опази голямата ми сестра.

— Тя може сама да се грижи за себе си — обяви Дора. В едната си ръка държеше кана с портокалов сок, а с другата вдигна телефонната слушалка в кухнята. — Ало? Да, Уил е тук. Един момент. — И намигна на брат си. — Марлин.

— Ох! — Уил си сложи две палачинки в чинията и взе вилица.
— Ще продължи по-дълго. — Взе слушалката и се облегна удобно на стената. — Здравей, прекрасна! — Гласът му стана гладък като кадифе.
— Бейби, да знаеш колко ми липсваше! Не съм мислил за нищо друго. Като се върна довечера, ще ти покажа точно колко.

— Маниак — промърмори Дора.

— Защо не си му казала всичко?

— Не виждах сериозна причина да безпокоя семейството си. Те обичат да драматизират нещата. Ако имам дори само разстройство, майка ми веднага ще обяви, че съм болна от малария и ще ме заведе на специалист. Представяш ли си какво щеше да направи, ако ѝ бях казала, че някой е пробил две дупки от куршуми в стената ми? — Джед поклати с разбиране глава, наслаждавайки се на палачинките. — Щеше да се обади в ЦРУ и да наеме двама яки бодигардове. А така ми натресе само Уил.

— Той е свястно момче — каза Джед.

Уил изпрати целувки по телефона и остави слушалката. Не беше направил и две крачки, и той отново извън.

— Ало? — Очите на Уил блеснаха. — Хедър, скъпа, разбира се, че ми липсваше. Не можех да мисля за нищо друго. До утре вечер ще си подредя нещата и ще ти покажа точно колко ми липсваше.

— Добър подход. — Джед се усмихна.

— Така ли мислиш? Докато той прави любов по телефона, може би ще трябва да изгася телевизора. — Тя се изправи и пристъпи към него, но едно съобщение я спря.

„Все още не може да се каже нищо определено за трагедията, разиграла се по Коледа в квартала «Съсайъти Хил» — обяви репортерът. — Видната представителка на висшето общество Алис Лайл тази сутрин продължава да е в кома, след като е била нападната при явен опит за кражба в дома си на 24 декември. Госпожа Лайл беше намерена в безсъзнание, а нейната икономка Мюриъл Дойл — мъртва. И двете са били открити от племенницата на госпожа Лайл. Състоянието на вдовицата на Харолд Т. Лайл от «Лайл

ентърпрайсиз» продължава да е критично. Говорител на филаделфийската полиция заяви, че се води разследване.“

— О, Господи! — Дора се обърна към Джед: — Познавам я. Беше в магазина преди Коледа. Купи подаръци за племенницата си.

— Това е квартал на богаташи — каза предпазливо Джед. — Фамилията Лайл е много известна. Крадците започнаха да стават нагли.

— Продадох ѝ две вазички и още нещо — спомни си Дора. — Разправяше ми, че племенницата ѝ очаквала бебе. — Тя потръпна. — Колко ужасно!

— Не го вземай толкова навътре. — Джед се изправи и изключи телевизора.

— Така ли ви учат в полицейската школа? — каза язвително тя, но веднага се разкая. — Извинявай! Точно затова никога не слушам проклетите новини. Единственото, което чета във вестниците, са комиксите и обявите. — Отметна назад коса, като се опитваше да се отърси от тягостното настроение. — Ще слеза да отворя по-рано днес. Нека Уил да почисти тук, преди да си тръгне за Ню Йорк.

Този път той не устоя на изкушението и я погали леко по косата и по лицето. Кожата ѝ беше мека като кадифе.

— Тежко е, когато жертвите са ти познати.

— Да, така е. — Тя докосна китката му. — Затова ли напусна полицията?

Той отдръпна ръката си.

— Не. Ще отида до железарския магазин. Благодаря за закуската. Когато вратата се затвори след него, Дора въздъхна.

— Брат ми, като приключиш мръснишкия си разговор, измий чиниите. Слизам долу в магазина.

— Приключих. — Уил изскочи от кухнята и си наля чаша портокалов сок.

— Около тебе е пълно с тайни, Дори. Как не си ми казала, че твоят наемател е ченгето, което очисти Дони Спек?

— Кой е пък този?

— Господи! В какъв свят живееш? — Той отхапа парченце палачинка и започна да прибира масата. — Спек ръководеше един от

най-големите наркокартели по Източното крайбрежие, може би най-големия. Освен това беше луд. Обичаше да хвърля във въздуха хората, които си имаха работа с него. Действаше винаги по един и същи начин: поставя бомба, която се възпламенява при включване на двигателя.

— Джед арестувал ли го е?

— Как ли пък не! Застрелял го е в истински старовремски двубой.

— Убил го е? — Дора облиза пресъхналите си устни. — Затова ли е напуснал полицията?

— Глупости! Мисля, че за това е получил медал. През лятото в печата се вдигна много шум около тази история, а също и за това, че Джед е внук на Л. Т. Бестър от „Бестър инкорпорейтид“.

— „Бестър инкорпорейтид“? Та това са големи пари!

— Точно така. Недвижими имоти, Дора, вериги от магазини... Във Филадельфия има малко ченгета, богати като него.

— Това е смешно. Щом е толкова богат, защо е наел еднотаен апартамент?

Уил поклати глава.

— Ти, която си Конрой, питаш защо хората са ексцентрични?

— За момент главата ми се завъртя.

— Както и да е.

Уил напълни мивката с гореща пяна.

— Според мен нещата стоят така. Нашият герой, богатото ченге, търси уединение. През лятото е бил подложен на големи изпитания. Месеци наред името му не слизаше от първите страници на вестниците във връзка със случая „Спек“, а после и когато сестра му беше разкъсана от експлозия в колата си.

— Чакай! — Дора сграбчи Уил за ръката. — Неговата сестра?

— Полицията предполага, че е било работа на Спек, но не можа да го докаже.

— Но това е ужасно! — Тя притисна ръцете си в корема. — Ужасно!

— Още по-лошо. Всичко е станало пред очите му. Спомням си едно вестникарско заглавие: „Капитан от полицията вижда как сестра му загива сред пламъците“. Доста гадна работа!

— Бедният Джед... — тихо пророни Дора.

— Жълтата преса изцеди случая докрай. Не си спомням всичко, но тогава имаше много намеци за скандал в клана Скимърхорн-Бестър. Сестрата се била развеждала три-четири пъти. Родителите правели скандали помежду си на публични места. Мисля дори, че се споменавахе как Джед имал работа с полицията като малък. Нали знаеш? Хората обичат да четат за нещастieto на богатите.

— Нищо чудно, че иска да остане сам. Но — каза тя след малко — това не е разрешение на проблемите му. — Наведе се и целуна Уил по бузата. — Когато излезеш, заключи. Ще се видим на Нова година.

— Нали ще се пазиш, Дора? Прави, каквото той ти казва. Искam пак да те заваря тук.

— Харесва ми да съм тук. — Тя грабна ключовете и уверено заслиза по стълбите.

Сутринта нямаше много купувачи и Дора можеше на спокойствие да размишлява. Очевидно твърде много неща не знаеше за Джед Скимърхорн. Сензационните разкрития, които Уил направи пред нея, само подчертаваха непълнотата на информацията, с която тя разполагаше.

— Добро утро, скъпа Изи. — Куентин влезе величествено в магазина, с наушници от норка на ушите, които контрастираха с поразително бялата му и гъста коса. Беше облечен в дълго кожено палто — подарък за Коледа от жена му.

— Татко! Точно ти ми трябваше.

— Много е радостно, когато децата искат да те видят. Това е доказателство за това що за човек си, когато започваш да остаряваш. О, Тери! Очарователна, както винаги! — Той се приближи до червенокосата красавица, пое ръката ѝ и направи театрален поклон. — Ти си гордостта на поклонниците на „Либърти“, на неговия директор, а също и на „Гостната на Дора“. Виждам, че нямате много клиенти тази сутрин.

— Засега само двама зяпачи, една дребна размяна и покупка на чукче за врата във формата на хипопотам — докладва Дора. — Сигурно по пазарищата е пълно с народ. Тери, предполагам, че можеш да се справиш тук и сама.

— Дори и със завързани очи.

— Татко — Дора хвана баща си под ръка и го помъкна към едно от по-малките отделения на магазина, — какво знаеш за Джед Скимърхорн?

— Какво зная ли? — За да печели време, Куентин бавно извади от джоба си пакетче ментови бонбони. — Чакай да помисля. — Бих казал, че е висок около метър и деветдесет и тежи около деветдесет килограма. С атлетично телосложение е. Наближава тридесетте. Ако се съди по цвета на кожата му, ще да е от англосаксонско потекло.

— Я престани! Куентин Конрой, Лия може да си мисли, че си готов да дадеш под наем апартамента на някой рокер с железарии по дрехите и с татуировка „Роден за щуротии“ на гърдите, но аз те познавам по-добре.

Куентин примигна от изненада.

— Лия е казвала такова нещо за мен? Какъв змийски език, Боже Господи! — Той удари с юмрук дланта на другата си ръка.

— Не сменяй темата, татко! Научил си всичко, което трябва да се знае за Скимърхорн, иначе той нямаше да живее тук. Изплюй камъчето. Вярно ли е, че произхожда от богато семейство?

— Ами... Той е от клана Бестър-Скимърхорн — потвърди Куентин. — Свали палтото си и го сгъна внимателно върху един стол с широка облегалка. — По-голямата част от парите са дошли от страна на майка му, въпреки че и родът Скимърхорн не са бедняци. Ако те интересува, наследникът на семейното богатство е Джед заедно с двама далечни братовчеди от най-крайните разклонения на фамилното дърво.

— Значи той наистина е богат и напълно независим — каза като на себе си Дора. — Да ме вземат дяволите!

— Очевидно за него по-важна е независимостта. — Куентин се изкашля дискретно в шепата си. — Знаеш, че не обичам да разнасям хорските клюки, Изи.

— Само понякога.

Той се засмя и я потупа по бузата.

— Каква си ми умница. Е, добре. Разправят, че Джед станал полицай против волята на семейството си. Те не одобрявали кариерата, която си избрал, и го заплашили, че ще го лишат от наследство. — Той с удоволствие се вживя в ролята на изкусен разказвач. — Както и да е, но родителите му са се ползвали с лоша слава във висшето общество.

Казвам го в буквалния смисъл на думата. Скандалите им на публични места били нещо обичайно. За никого не е било тайна, че се презират, но не се развеждат поради сложната финансовата обвързаност между Бестър и Скимърхорн.

— Направо покъртително.

— Да, наистина. След като бил лишен от семейно щастие, в полицията Джед успял да си създаде поне име. Добил репутацията на нещо между хрътка и бултериер. — Куентин се усмихна на собственото си сравнение. — Имал способност да надушва следата и да завършва разследването до край. Преди малко повече от година бил повишен в чин капитан. Много хора са на мнение, че това било стъпало към поста шеф на полицията. И тогава се появил Дони Спек.

— Уил ми разказа. Спек е убил сестрата на Джед.

— Така се предполага. Колкото до това, защо Джед се е отказал от поста си, мога само да правя предположения. Най-добре ще е сама да го попиташ.

— Той няма да ми каже.

— Интересът ти личен ли е или професионален?

Тя се замисли и взе ментовия бонбон, който ѝ предложи баща ѝ.

— Още не знам. Благодаря за сведенията. — Дора го целуна по бузата. — Май изобщо не трябваше да питам. Знаеш ли, Джед е в склада и поставя новата брава. Можеш да отидеш да му досаждаш.

— С най-голямо удоволствие. — Той си взе палтото и го метна през ръка.

— Защо не го оставиш тук?

— Тук?... А, не, не. — Избягвайки погледа на Дора, той погали нежно палтото. — Ще го взема със себе си. Може да ми стане студено.

„По-скоро може да му потрябва шишето във вътрешния джоб“, каза си Дора и се върна към работата си.

В склада Джед отново ползваше инструментите на Брент. Точно завършваше монтажа на едно дебело резе, когато Куентин се намъкна вътре.

— Здравей, боксьоре. Изглежда, че точно ти си човекът, от когото имаме най-голяма нужда. Приеми моята най-дълбока и искрена благодарност.

— Господин Конрой!

— Наричай ме Куентин, моля те. В края на краищата, както ми каза Уил, с риск за живота си ти си защитил моето малко момиченце. — Куентин се настани на един стол с кожена облегалка. — Има ли някакви улики?

— Обадете се в полицията и попитайте лейтенант Брент Чапмън. Той отговаря за случая.

— Но, скъпи момко, ти си станал свидетел на инцидента, и то с изваден пистолет в ръка. Къде са дупките от куршумите? — Джед нямаше да се изненада, ако Куентин извадеше лупа и рулетка от джоба си. — Любопитно, нали? Знаеш ли, веднъж преди години изпълних ролята на инспектор Поаро в постановка на „Ориент експрес“.

— Синът ви пък се е пробвал като наркотрафикант във филм на Сталоун. Ама че семейство!

— Ако иска да е добър актьор, човек трябва да изпълнява и положителни, и отрицателни роли. Театърът е в кръвта ни, въпреки че Изи, изглежда, предпочита по-материалната сфера. — Той се облегна назад, кръстоса крака и скръсти ръце на корема си. — Имаш ли малко време?

Джед погледна часовника си.

— Само две минути, докато стане дванадесет часа.

— Добре тогава. — Доволен, Куентин бръкна в палтото и извади плоското шише.

— Дръжте това нещо по-далеч от мен.

Мъжът чистосърдечно се засмя.

— Оня ден го бях напълнил с най-силната смес. Днес тя е с много по-ниско октаново число.

— Въпреки това ще ви откажа.

— Добре, тогава пия за здравето на всички девойки, които съм обичал. — Куентин отпи една голяма глътка, въздъхна и мушна шишето обратно в джоба си. Дора можеше да влезе всеки момент. — Тази сутрин се отбих по друга причина при теб. Искам да подновя поканата си да дойдеш на нашето новогодишно парти в театъра. Жена ми настоява лично да ти благодари, че си се погрижил за Изи.

— Не си падам много по партитата.

— Ако се отбиеш поне за малко, ще го считам за лична услуга. Честно казано, след онзи инцидент малко ме е страх да оставя Изи да

кара колата сама дотам. — Куентин се здрависа още веднъж с шишето и излезе.

Работата в магазина съвсем замря. Дора остави Тери на щанда и прекара следобеда в подреждане на папките с документацията. Почти се здрачаваше, когато Джед слезе долу и без да продума, започна да мери стената, на която тя му беше казала да постави рафтове.

В продължение на пет минути и Дора се правеше, че не го забелязва.

— Алармената система, която ми монтираха по твое настояване, е толкова сложна, че ще подхожда повече за Форт Нокс^[1].

Джед надраска няколко цифри на един лист.

— Всичко, което трябва да направиш, е да набереш този шестцифрен код.

— Ами ако забравя цифрите? Тогава звънците ще зазвънят, ще засвяткат светлини и някой мъжага с високоговорител в ръка ще ми извика да изляза навън с вдигнати ръце.

— Тогава просто не забравяй цифрите.

— Никак не си падам по числата. Затова си имам счетоводител.

— Имаше. Между другото, той е извън подозрение.

— Разбира се, че ще е. Майка му всяка вечер проверява дали си е измил ушите.

Джед пусна рулетката, с която вземаше мерки, и тя рязко щракна.

— А защо, по дяволите, изобщо трябваше да излизаш с него!

— Говореше ми за параграф 25 от новия данъчен закон. Не смеех да му откажа. — Тя се усмихна, защото все пак поддържаха някакъв разговор. — Всъщност изпитвах някакво съжаление към него. Майка му наистина е една дърта вещица.

— Въпросната вечер Ендрю и неговата дърта вещица, заедно с още двадесетина други хора, са били на коледното парти на „Доуд и Голдщейн“. До двадесет и два и тридесет минути алибито му е непоклатимо.

— Никога не съм и мислила, че може да е той. — Известно време тя подрежда няколко копия от фактури. — Обадох се в болницата.

— Какво? За кого?

— За госпожа Лайл. Не можа да ми излезе от ума. — Дора отново сложи на мястото ѝ една разписка за кредитна карта от банката

„Федерал Експрес“. — Още е в кома. Изпратих ѝ цветя, въпреки че е глупаво от моя страна.

— Да-а. — Господи, защо я оставяше да си говори така с него? — Обикновено хората се радват на глупави жестове.

— Аз съм от тях. — Дора пое дълбоко въздух и се отдръпна от бюрото. — Скимърхорн, не би ли излязъл оттук?

— Още малко и свършвам. После се махам.

— Май че лошо се изразих. Нямах това предвид. — Тя прокара припряно ръка по косата си. — Не искаш ли да отидеш да хапнеш някъде пица, да видиш някой филм? Точно в този момент не ми се занимава с тази купчина бумажки.

— За кино е още рано.

— След пицата ще стане тъкмо навреме. — Тя възприе най-убедителния си тон. — Хайде, бъди приятел, Скимърхорн. Има само едно нещо, което е по-лошо от това да отидеш сам на кино — да отидеш сам на кино с кола.

Той знаеше, че не трябва да го прави. След това, което се беше случило между тях онази вечер, трябваше да я избягва.

— Какъв беше кодът на алармената ти инсталация?

— Защо?

— Защото ако искаме да излезем, ще трябва да заключим.

Напрежението в очите ѝ изчезна.

— Дванадесет — двадесет и четири — деветдесет и три. Бъдни вечер, 93-та, нали? — Тя се усмихна и грабна палтото си. — Мисля, че няма да забравя тази дата.

— Браво! — Той намъкна якето си. След кратко колебание пое ръката, която тя му подаде. — Да отидем да проверим ключалките.

[1] Във Форт Нокс се е пазил държавният златен резерв на САЩ.
— Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Мери Пат предпочиташе директния подход. Най-добрият начин да задоволи любопитството си към хазайката на Джед беше да направи някоя дребна покупка. Тя влезе в „Гостната на Дора“ и остана доволна както от обстановката, така и от неочакваната си среща с партньорката си от автомобилния клуб.

— Здравей, Лия.

— Мери Пат? — Лия спря да бърше праха на един плювалник от дебело стъкло. — Какво правиш в тази част на града?

— Търся подарък за рождения ден на майка ми, въпреки че до него има още три месеца. Толкова харесах буренцето за бисквити, което Джед ми купи оттук! Помислих дали няма да намеря още нещо уникално.

— При нас е пълно предимно с такива неща. Как са децата?

— Ще ни побъркат. С нетърпение чакам да тръгнат отново на училище.

— О, и при нас е същият ужас. — Лия бързо преценяваше. Мери Пат беше чудесен източник на сведения за атлетичното ченге. — Значи си приятелка с Джед?

— От години. — Мери Пат заразглежда един сервиз, докато очакваше подходяща възможност незабелязано да изкопчи нещо от Лия за сестра ѝ. — Преди Джед да стане капитан, с Брент бяха партньори, а и в продължение на шест години работеха в една и съща част. Сестра ти има чудесен магазин. От колко време се занимава с този бизнес?

— Още от училище — каза сухо Лия. — Открай време обичаше да прави размени и пазарлъци, но официално работи от три години.

„Дали не е някоя корава търговка, жадна единствено за печалби?“ — помисли си Мери Пат.

— Тук наистина има красиви неща. — Погледна цената на един шейкър за коктейли и тихичко подсвирна. — Надявам се, че след опита за кражба не е имала повече неприятности.

— Да благодарим на Бога. — Лия отиде до сребърния сервиз за кафе и наля две чашки. — Със сметана, нали? Без захар?

— Да, благодаря.

— Страшно сме благодарни, че Джед е тук. По-спокойна съм, като зная, че в съседната стая до Дора живее полицаи.

— И то един от най-добрите. Брент смята, че ако той се отърси от сегашното си състояние и се върне на работа, до десетина години може да стане шеф на полицията.

— Наистина ли? — Лия си помисли, че временно може да прати по дяволите диетата, която пазеше, и си сложи половин лъжичка захар.

Мери Пат елегантно смени темата на разговора.

— Изненадах се, когато той се премести да живее тук. Сестра ти е делова жена — собственичка на магазин, хазайка.

— О, Дора обича да държи нещата в свои ръце.

„Значи е амбициозна, реши Мери Пат. А може и да е арогантна.“ Остана довольна, че беше дошла на разузнаване заради доброто на Джед. На вратата се чуха гласове и тя се обърна.

— Мисля, че знам къде да намеря това, което търсите, госпожо Хендършот. — Дора преведе през магазина съсухрена възрастна жена, която се подпираше тежко на бастун от брезово дърво.

— Ще ми се обадите, нали? — каза клиентката с неочаквано силен за крехкото ѝ тяло глас. — Сватбата на внучката ми е след два месеца. Младите винаги бързат.

— Не се безпокойте. — Когато стигнаха до вратата, Дора хвана жената под ръка и въпреки че беше с тънък копринен костюм, излезе навън, за да я отведе до колата, която я чакаше на паркинга — класически модел „Десото“. — Ще ви намерим подходящ подарък.

— Сигурна съм. — Госпожа Хендършот остави бастуна на седалката до себе си и делово хвана кормилото. — Прибирай се момиче, ще настинеш.

— Да, мадам. — Дора изтича обратно в магазина, а госпожа Хендършот включи двигателя, даде газ и потегли. — Ако стартира първа в състезанията в Индианаполис, никой няма да може да я победи — с възхищение каза Дора, докато разтриваше премръзналите си ръце.

— Жена на такава възраст не би трябвало да кара кола — каза Лия и наля кафе на сестра си.

— Защо? Тя управлява този стар танк като професионалист. — Добро утро — каза Дора на Мери Пат. — Лия ли ви обслужва?

Мери Пат бе имала достатъчно време да я огледа. С известна завист одобри стилното ѝ сако на цветя и правата тясна пола с цвят на праскова. Тази жена, на която с часове наред се налагаше да стои права, носеше и възхитителни обувки с високи токове, а чудесните сапфирени обици на ушите ѝ май бяха истински.

— Дойдох да търся подарък за рожден ден. Лия и аз сме съседки.

— Това е Мери Пат Чапмън — каза Лия.

Всичко, което Мери Пат си беше помислила предварително, се изпари от главата ѝ, когато Дора се усмихна и пое ръката ѝ. Очите ѝ излъчваха искреност и топлота.

— Много се радвам, че се отбихте. Надявах се, че ще ми се отдаде случай да ви срещна. Онази вечер Брент направи всичко възможно, за да ме успокои! Между другото, допадна ли ви буренцето за бисквити?

— Да, много. — Мери Пат се отпусна. — Толкова го харесах, че се отбих да потърся някакъв подарък за майка ми. — Поколеба се и остави чашата. — Ще бъда откровена — това е само една от причините за посещението ми. Тук съм преди всичко, за да ви огледам.

В очите на Дора блеснаха закачливи пламъчета.

— Не ви обвинявам. Е, добре, докато ме оглеждате, защо не потърсим някакъв подарък за майка ви? Имате ли нещо предвид?

— Абсолютно нищо. Женена ли сте?

При този директен разпит Дора направо се изкикоти.

— Не. Веднъж почти се бях сгодила. Помниш ли Скот, Лия?

— Със съжаление.

— Той се премести в Лос Анжелис и нашият романс постепенно стихна от само себе си. Какво ще кажете за шише за парфюм? Имаме няколко изключително красиви от кристал, порцелан и дебело стъкло.

— Бих ги разгледала. Тя има тоалетна масичка. О, това тук е чудесно! — Мери Пат взе едно шише във формата на сърце, изрисувано с цветя от двете страни. — Върви ли работата в магазина ви? Имам предвид финансово?

Дора отново се усмихна. „Хм. Съвсем откровен въпрос.“

— Не се интересувам от банковите сметки на мъжете, дори да са толкова тлъсти, като тази на Джед. Много повече ме привлича тялото

му. Това шише струва седемдесет и пет долара, но ако ви харесва, ще ви направя десет процента отстъпка като първа покупка от магазина ми.

— Вземам го — отвърна усмихнато Пат. — Има нещо добро в очите му, нали?

— Така е. Искате ли да опаковам подаръка?

— Да. — Мери Пат последва Дора до щанда. — Обикновено не се натрапвам така, но чувствам Джед като член на семейството.

— Разбирам. Ако не беше така, и аз щях да ви отвърна не по-малко дръзко.

Мери Пат се засмя. Беше повече от доволна от посещението.

— Знаете ли, Дора, всичко, от което се нуждае Джед, е... — Тя млъкна, защото въпросният човек се появи на вратата на склада.

— Конрой, искате ли тези... — Той се спря и присви очи. — Мери Пат?

— Здравей. — Тя се усмихна малко пресилено.

— Не съм очаквал да те срещна тук. — Той я познаваше, и то прекалено добре. Мушна ръце в джобовете с преиграна небрежност. — Какво правиш тук?

— Купувам подарък. — Като доказателство извади кредитната си карта. — За майка ми.

— Надявам се да ѝ хареса. — Дора намигна на Мери Пат, докато стоеше с гръб към Джед. — Ако не ѝ допадне, имате цял месец да го размените за нещо друго. — Тя се обърна към Джед. — Каза ли нещо?

Той сви ядосано устни.

— Как искаш онези проклети рафтове — неподвижни или да могат да се вдигат?

— Можеш ли да ги направиш подвижни? Страхотно! — Джед ми помогна много тук — каза сияеща Дора. — Не знам как съм се оправяла без него, Мери Пат.

— Няма нищо по-добро да имаш под ръка сръчен мъж — съгласи се тя. — Миналата година Джед помогна на Брент да ремонтират детската стая. Трябва да я видите някой ден.

— Ти си коварна като радиацията, Мери Пат. — Джед гневно затръшна вратата на склада зад себе си.

— Той е самата приветливост, нали? — рече Дора.

— Точно за това го обичаме.

След няколко минути Мери Пат си отиде, доволна от работата, която беше свършила сутринта.

„Тази жена си търси белята! — мислеше ядосано Джед, докато разрязваше една дъска с електрическият трион. — Смята, че може да ме контролира по всяко време.“ Изкушаваше се да ѝ докаже, че греши. И щеше да го направи, ако не признаваше, че в много отношения тя успяваше да му надвие.

Той не се плашеше от нея. Само това липсваше. Но... Остави триона настрана и извади цигара. Беше абсолютно убеден, че тя го изнервяше.

Обичаше смеха ѝ. Онази вечер в тъмния киносалон му беше много забавно да я слуша как точно по този начин разговаря с филмовия екран. Очевидно за нея да поддържа някакъв разговор не беше никакъв проблем. Джед можеше да стои с Дора цял час, без да отрони и дума, и това не би ѝ попретило да мели непрекъснато.

Джед усети, че се усмихва и стъпка цигарата с обувката си.

Не, нямаше да я допусне до себе си! Не му трябваша главоболия и не искаше никакви усложнения. Нямаше да се остави хормоните да го въвлекат в тази работа. Май прекалено дълго си беше представял как съблича някой от спретнатите костюми, които носеше Дора. Това обаче не означаваше, че трябва да скочи върху нея и да я побърка от секс.

Беше възпитаван да бъде подозрителен, циничен и недостъпен — според най-добрите традиции на рода Скимърхорн. Годишите, прекарани в полицията, само засилиха тези черти в характера му. Ако не ѝ се доверяваше, можеше да ѝ устои.

Десетте минути, прекарани на студа, охладиха кръвта му. Джед събра купчина дъски и влезе вътре. Тя продължаваше да седи зад бюрото. Преди да успее да подхвърли някаква саркастична забележка, видя лицето ѝ. Бузите ѝ и бяха бледи, а в очите ѝ напиреха сълзи.

— Нещо лошо ли се е случило? — попита той, като се опитваше да придаде колкото се може по-безразличен тон на гласа си. Тя не отговори и той остави дъските настрана. — Дора? — Застана пред бюрото и отново повтори името ѝ.

Тя го погледна. Една сълза се изтърколи по бузата ѝ. Беше виждал стотици плачещи жени. Някои умело се преструваха, други виеха, обезумели от мъка. Но не си спомняше нещо да го бе трогнало толкова, колкото тази сълза.

Тя примигна и още една сълза се отрони от очите ѝ. Изхлипа сподавено и се отдръпна от бюрото. Нещо му подсказваше, че трябва да я остави да си върви, но миг след това я хвана за рамото и рязко я обърна към себе си.

— Какво има? Да не се е случило нещо с баща ти?

Тя поклати мълчаливо глава, като отчаяно се опитваше да се контролира. Искаше ѝ се да сложи глава върху рамото на Джед, но се отказа, защото видя, че той желаше същото.

— Седни. — Въпреки че беше като вдървена, той я върна обратно на мястото ѝ. — Да извикам ли сестра ти?

— Не. — Дора прехапа устни и след това си пое дълбоко въздух. — Върви си.

Може би щеше да му олекне, ако я беше послушал, но просто не можа да го направи. Отиде в малката тоалетна до склада и напълни чаша студена вода.

— Изпий я. После се облегни, затвори очи и поemi няколко пъти дълбоко въздух.

— Това да не е универсалният лек на Скимърхорн за всички беди?

Джед мушна ръце дълбоко в джобовете си, смутен от желанието да я погали и успокои.

— Нещо подобно.

Гърлото ѝ беше пресъхнало и тя изпи водата.

„Когато очите ѝ са затворени, изглежда толкова крехка и беззащитна...“, с внезапна нежност си помисли той. Сега Дора нямаше нищо общо с енергичната жена, която беше отправила предизвикателство към либидото му само преди минути. Седна накрая на бюрото и зачака.

— Да — обади се тя след малко, — действа. — Въздъхна и отвори очи. — Благодаря.

— Какво, все пак, те разстрои така?

— Разговорът по телефона. — Тя заподсмърча и бръкна в чекмеджето за пакетче носни кърпички. — Срегнах се с този антиквар

по време на обиколката ми преди Коледа. Обадох му се да го попитам дали няма едно нещо, което търси последната ми днешна моя клиентка. — Тя пое дълбоко въздух. — Мъртъв е. Бил убит при кражба с взлом миналата седмица.

— Съжалявам. — Джед мразеше да произнася тази дума, защото му се струваше напълно безполезна.

— Само веднъж го бях виждала: на една разпродажба. Успях да го победея при две наддавания. След разпродажбата отидохме с Лия до магазина му и той ни почерпи с горещ шоколад. — Гласът ѝ се разтрепери и тя положи усилие, за да го овладее. — Говорих по телефона със сина му. Бил убит на следващата вечер, след като бяхме при него.

— Хванали ли са убиеца?

— Не. — Тя го погледна. И двамата с облекчение установиха, че очите ѝ вече не са пълни със сълзи. — Не разбрах никакви подробности. Не го попитах. Как си издържал да бъдеш ежедневно в близост с такива страхотии? — попита тя и сграбчи ръката му.

— Когато човек е на служба, не възприема нещата както обикновения гражданин. Не би могъл.

— Затова ли напусна? Защото престана да гледаш на гадостите в живота единствено като полицаи?

— Само отчасти. — Той отдръпна ръката си, за да се дистанцира.

— Това не е основателна причина.

— Но за мен беше.

— Интересно време употреби, Скимърхорн. — Тя се изправи. Чувстваше се като смазана. — Би трябвало да кажеш: „за мен е“, освен ако не се е променило. Можем да обсъдим този въпрос, но точно сега не съм в състояние да споря. Трябва да говоря с Лия.

Точно в 6 часа вечерта Грег и Рени Домоски се завърнаха в къщата си в Балтимор. Както обикновено се караха. Зъбеха се в колата през целия двадесетминутен път от стоматологичния кабинет на Грег, в който Рени беше медицинска сестра. Продължиха кавгата в гаража, докато Грег паркира тяхното бронзово БМВ редом с елегантната „Тойота супра“, и през целия път до вратата на къщата.

— Можехме да вечеряме навън — каза Рени, като отвори с трясък външната врата. Беше внушителна блондинка, започнала малко да наеддрява около кръста. — От време на време искам да виждам хора, които не стоят с широко отворени уста. Живеем адски монотонно, Грег.

— Обичам монотонния живот — изсумтя той. — Хайде, Рени, отпусни се. Искam само да си почина в собствения си дом. Това нахално ли ти се вижда?

— Аз пък искам да прекарам една приятна вечер навън, може би в „Инър Харбър“. — Рени отвори хладилника и извади от там риба тон в тенджера от йенско стъкло. — Но не, трябва се върна вкъщи и след като цял ден съм стояла права, за да лъскам зъбите на хората, да приготвям и скапаната ти вечеря.

Грег се запъти право към бутилката с уиски в гостната.

— Не ме подминавай така, когато ти говоря! — С гневен жест Рени пхна тенджерата във фурничката и бързо го последва.

Само след миг спря като втрещена до съпруга си, който наблюдаваше безмълвно опустошението в гостната им. Това, което не беше откраднато, беше счупено или струпано на куп в центъра на стаята. Ъгълът, в който стояха телевизорът, видеото и стереокасетофонът, зееше празен.

— О, Грег! — Тя го сграбчи за ръката. — Обрали са ни!

— Не плачи, бейби. Ще се погрижа за всичко. Иди в кухнята и се обади на полицията.

— Всичките ни неща, всичките ни хубави неща...

— Това са само предмети, скъпа. — Той я прегърна и я целуна по косата. — Ще си купим други. Нали все още си принадлежим?

— О! — Рени го погледна с плувнали в сълзи очи. — Сериозно ли го казваш?

— Разбира се. — Той я погали нежно по косата. — Когато ченгетата приключат работата си и разберем какво се е случило, ще излезем да вечеряме навън. Само двамата.

Ди Карло си подсвиркуваше заедно с Тина Търнър, чийто дрезгав глас се носеше от стереоуредбата в колата. Добре беше порботил у семейство Дамоски. Двете поставки за книги във формата на морски сирени бяха у него, заедно с 600 долара, които откри в хладилника, и

хубавия пръстен на Рени с диамант и рубин, оставен небрежно върху тоалетната ѝ масичка. А към всичко това щеше да получи и значителна сума от един стар приятел в щата Мериленд, като му продадеше цялата електронна апаратура.

В крайна сметка денят беше чудесен, помисли си той. След като добре се бе постарал взломът у Дамоски да изглежда като обикновена кражба, той си беше изкарал и пътните разноси. След като вземеше папагала от Вирджиния, можеше да се поглезе с първокласен хотел, после му оставаше само едно кратко пътуване до Филадельфия за картината и край!

Да, само след ден-два Финли щеше да се увери колко надежден и съобразителен човек е Антъни Ди Карло. И по всяка вероятност щеше да му отпусне значителна парична сума като награда за добре свършената работа.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В масивната камина гореше добре стъкнат огън. Пламъците хвърляха игриви отблясъци върху ориенталския килим и върху стените, облицовани с копринена дамаска. В тежките кристални чаши меко искреше отлежал вермут. Звучеше етюд от Шопен в изпълнение на Ван Клайбърн. Възрастен иконом дискретно поднасяше вкусни ордьоври върху грузински сребърни подноси. В подобни стаи Джед беше прекарал детството си — пълни с всевъзможни антики, белег за голямо богатство. Но точно в тази стая той никога не беше заплашван, унижаван или пренебрегван. И въпреки това тя болезнено му напомняше за отдавна отминалите години.

Джед стана от ужасно неудобното кресло стил „Людвик XIV“ и мина в предната част на салона за гости. Във вечерното си облекло изглеждаше съвсем като наследник на клана Бестър-Скимърхорн. Само очите му, в които се отразяваха пламъците от камината, показваха, че следваше и други пътеки в живота си и водеше някаква своя, вътрешна борба. От всичките му роднини баба му Онория беше единствената, към която още от малък изпитваше топли чувства.

На два пъти Джед директно беше отказал на Онория да я заведе на зимния бал. Но тя изобщо не бе обърнала внимание на отказите му и с много хитрост и постоянства бе успяла да го вкара във вечерния му костюм.

— Подранил си, Джедидиа. — Възрастната жена стоеше на вратата на салона. По устните ѝ все още запазили някаква странна чувственост, играеше самодоволна усмивка. Онория правеше разлика между това да спечели игра на бридж и битка между характери.

— Бабо — Джед прекоси салона и ѝ целуна ръка. Знаеше, че тя очаква това, а и самият той нямаше нищо против, — изглеждаш чудесно! — Това беше самата истина и тя го знаеше. Широката ѝ дреха в кралкосиньо беше в хармония с очите и подчертаваше царствената ѝ осанка. Диаманти блещукаха върху шията, ушите и ръцете ѝ. Онория

обичаше скъпоценните камъни, защото си ги беше спечелила, а и защото бе убедена, че те карат хората да я заглеждат.

— Налей ми едно питие — нареди му тя. В произношението ѝ все още се долавяше бостънският ѝ акцент. — Тъкмо ще имаме малко време да ми разкажеш как живееш.

— О, за това наистина ще ни трябва съвсем кратко време — каза той и отиде до бара.

Спомни си как преди двайсет години го беше хванала тайно да бърка в този бар. Тогава за наказание го накара да пие уиски направо от шишето, като го наблюдаваше със стоманен поглед как се дави. След това, когато му стана ужасно лошо, тя държеше главата му и му говореше: „Когато пораснеш достатъчно, за да можеш да пиеш като мъж, Джедидиа, можем да си позволяваме по някой и друг коктейл с теб. Но дотогава не се докосвай до неща, които са за възрастни.“

— Шери ли, бабо? — попита усмихнат той.

— Защо ми предлагаш това бабешко питие, след като има толкова хубаво уиски? — Тя прошумоля с копринените си дрехи и седна близо до камината. — Кога ще ми покажеш бордея, в който се премести?

— Когато пожелаеш. Трябва да ти кажа обаче, че съвсем не е бордей.

Тя изсумтя и отпи от тежката кристална чаша.

— Някакъв разнебитен апартамент, и то над вехтошарски магазин... А си имаше толкова хубава къща!

— Имах мавзолей с двайсет стаи, който ненавиждах. — Той знаеше, че няма да мине без тази словесна престрелка. Беше наследил от баба си упоритостта, която го бе направила и добър полицай. Не седна, а се подиря на камината. — Винаги съм я мразел.

— Но това е само една къща от тухли и дърво — възкликна тя, без да му обръща внимание. — Да се мразят неодушевени предмети е напразно изразходвана енергия. Освен това винаги можеш да живееш и тук. Както впрочем, си живял.

— Знам. — Вече бяха говорили за това. За да я успокои, той се усмихна и каза: — Не исках да преча на сексуалния ти живот.

Но това изобщо не я смути.

— Не ме будалкай, Джедидиа! Много добре знаеш, че ако се беше настанил в източното крило, изобщо нямаше да ми пречиш.

Освен това винаги съм уважавала твоята независимост. — Но тя не продължи спора, защото бе усетила някаква неуловима промяна в него от момента, когато се бяха видели за последен път. — Кога мислиш да се върнеш отново на работа?

Той се поколеба за миг.

— Нямам такова намерение.

— Разочароваш ме, Джедидиа. По-лошото е, че разочароваш и себе си. — Тя се изправи царствено. — Вземи ми наметката. Време е да тръгваме.

Дора обожаваше партитата. Един от любимите ѝ начини да се възнагради за изнурителния работен ден беше да се наконти и да прекара вечерта сред хора. Нямаше значение дали изобщо познаваше някой, щом като имаше тълпа, студено шампанско, музика и интересни неща за ядене.

Оказа се, че тя познава твърде много от поканените на зимния бал. Някои ѝ бяха приятели, други — клиенти, а трети — покровители на семейния театър. Тя се забавляваше, като спираше от група на група да си побъбри. Макар че беше рискувала да облече дълга бяла рокля с гол гръб, не ѝ беше студено, защото помещението се беше затоплило от телата на хората.

— Дора, скъпа, изглеждаш фантастично! — Ешли Дрейнър се спусна насреща ѝ. Тази жена беше майстор — катерач по социалната стълбица. Съвсем наскоро бе сменила и втория си съпруг. Дора не я включваше в кръга на истинските си приятели и затова ѝ отговори само с лека въздушна целувка.

— Блестяща си, Ешли.

— Много любезно от твоя страна да ми го кажеш, въпреки че имам твърде уморен вид. Веднага след първи януари отивам за една седмица в Грийн Дор. Новогодишните празници са толкова изморяващи...

— Един Господ знае как оцеляваме след тях — каза Дора и лапна голяма пълнена маслина. — Мислех, че ще бъдеш в Аспен.

— Следващата седмица. — Ешли махна с ръка на друга двойка. — Каква ужасна рокля! — прошепна тя, без да престава да се усмихва. — Прилича ми на пълнена чушка.

Дора се засмя. Сравнението беше убийствено точно. Ето затова я понасяше.

— Сама ли си дошла?

— Не, разбира се — Ешли огледа тълпата. — Кавалер ми е онзи дангалак с дългата коса.

И това сравнение беше сполучливо.

— Я виж ти...

— Художник! — прошепна ѝ Ешли. — Реших да му бъда спонсор. Като си говорим за мъжете в живота ни, чух, че Ендрю вече не работи при теб.

На Дора ѝ стана забавно, като си помисли, че Ендрю, а вероятно майка му, бяха изопачили фактите.

— Да кажем, че си търся някой по-стабилен, който да ме предпазва от данъчните агенти.

— А как върви работата в магазинчето ти?

— От време на време успяваме да продадем по някоя дрънкулка.

— М-м-м, да. — Докато чековете за издръжката ѝ пристигаха навреме, Ешли не се интересуваеше много-много от финансовите въпроси. — Защо не дойде на Бъдни вечер у Барджърманс?

— Бях... бях неочаквано възпрепятствана.

— Надявам се, че си е струвало — каза Ешли и силно стисна ръката на Дора. — Я гледай! — Гласът ѝ премина в поверителен шепот: — Самата грандама. Рядко се появява тук.

— Коя? — Изпълнена с любопитство, Дора изпъна врат. Но не чу по-нататъшните възклицания на Ешли, защото видя Джед. — Е. това се казва изненада — прошепна тя. — Извини ме, Ешли. Трябва да се видя с един човек в смокинг.

„Наистина изглежда страхотно!“, помисли си тя, докато заобикаляше салона, за да го приближи в гръб. Изчака, докато той вземаше две чаши с шампанско. — Разбирам — каза тя зад гърба му. — Сигурно си се върнал на работа в полицията и сега си инкогнито.

Тя го чу да ругае тихичко, докато се обръщаше.

— В момента с какъв случай се занимаваш? Преследваш някакъв международен крадец на скъпоценни камъни? Или си по дирите на прочута банда крадци?

— Конрой, ти изглежда си навсякъде!

— Имам покана. — Тя потупа вечерната си чантичка. — А ти, ченге?

— Боже, не стига, че изобщо съм тук...

— Джедидиа! — Властният глас на Онория пресече понататъшните му оплаквания. — Да не си забравил и малкото добри обноски, на които съм те учила? Представи ми приятелката си!

— Баба? — Дора се разсмя невярващо и пое изящната ръка на Онория. — Истина ли е? Щастлива съм да се запозная с вас, госпожо Скимърхорн, въпреки че това проваля теорията ми. А тя е, че Джед е израснал в семейство на грубияни.

— Рядко се появява в общество, липсва му финес. — Онория заразглежда младата жена с нарастващ интерес.

— Името ми е госпожа Роджърс, скъпа. За кратко бях омъжена за Уолтър Скимърхорн, но веднага, щом това стана възможно, поправих грешката си.

— Казвам се Дора Конрой и съм хазайката на Джед.

— О! — В краткото възклицание се таеше цяла гама от подтекст. — И как намирате внука ми като наемател?

— Не може много да се разчита на темперамента му — Дора стрелна с поглед Джед, доволна от гневните пламъчета в очите му, — но не е разхвърлян и не е скандалджия.

— Радвам се да чуя това. Като по-млад в живота му имаше периоди, когато си мислех, че му е нужен тъмничар.

— Тогава сигурно сте доволна, че е избрал правия път.

— Много се гордея с него. Той е първият и единствен от рода Скимърхорн, който постигна нещо.

— Бабо — Джед много настойчиво я хвана под ръка, — ела да ти взема малко ордъовър.

— Мога да се обслужа и сама. — Тя отдръпна ръката си още по-настойчиво. — Освен това има няколко души, с които искам да си поговоря. Потанцувай с младата дама, Джедидиа.

— Така де, Джедидиа — каза Дора, когато Онория величествено се отдалечи, — потанцувай с младата дама.

— Иди да тормозиш някой друг — отвърна ѝ той и се насочи към бара. Трябваше му нещо по-силно от шампанско.

— Баба ти те наблюдава, приятелче. — Дора го дръпна за ръкава. — Обзалагам се, че ако не ме заведеш на дансинга и не си

очарователен, след това ще ти чете конско.

Джед остави шампанското и я хвана за ръката. Тя реши да не прави гримаси, въпреки че пръстите му я стискаха прекалено силно.

— Нямах ли си тук някой приятел, за Бога!

— Не виждам мъже — каза Дора, доволна, че Джед пусна ръката ѝ, за да я покани на танц. — Ако питаш дали имам някаква среща, отговорът е „не“. Обикновено избягвам да си правя срещи по партитата.

— Защо?

— За да не се притеснявам дали другият не скучае. Предпочитам аз да се забавлявам.

Оркестърът изпълняваше аранжирова на „Здрач“.

— Добър танцьор си, Скимърхорн. В джоба си слагаш Ендрю.

— Много благодаря.

— Е, щеше да е по-добре, ако гледаше в мен, вместо да зяпаш другите двойки, но ще го преживея.

Когато той сведе очи към нея, тя му се усмихна.

— Как си, забавляваш ли се?

— Мразя тези неща. — „Срамота, направо срамота“, помисли си той, усещайки как тя откликва невероятно точно на всяко негово движение. — Но на теб сигурно ти харесва.

— О, да. Това щеше да важи и за теб, ако възприемаше нещата такива, каквито са.

— А какви са?

— Ами... Партито например е една възможност да се изфукаш. — Тя докосна игриво с пръст косата му. — Аз ужасно обичам да се фукам.

— Вече имах възможност да се уверя.

— Страшно си проникателен. Сигурно затова си станал полицейски капитан.

Той плъзна ръка по голия ѝ гръб.

— Случвало ли ти се е да излизаш някоя вечер, без да се наконтиш?

— Никога, когато бих могла да избегна това. Ти не обичаш ли да се обличаш добре?

— Не виждам смисъл в това.

Парчето свърши и оркестърът подхвана друга мелодия. Но Джед беше забравил, че не иска да танцува с нея.

Онория мина плавно край тях в обятията на достолепен господин с прошарени мустаци.

— Изглеждате чудесно, Конрой.

— Господи! — Тя широко отвори очи: — Усещаш ли как бие сърцето ми?

— Ако искам да усетя сърцето ти, ще го направя насаме.

— Заради баба си ли се правиш на чаровник?

Той отново сведе очи към нея и също се усмихна.

— Тя те хареса.

— Аз съм лесна за харесване.

— Не, не си. Ти си една досадница. — Ръката му се плъзгаше нагоре-надолу по голия ѝ гръб. — И при това много секси.

— Да не би най-после да започвам да ти действам, Джед? — Когато прокара пръсти по врата му, и нейното сърце започна да бие по-ускорено.

— Може би. — Той постави на изпитание нервите и на двамата, като наведе глава и леко докосна с устните си нейните.

— Напълно съм сигурна — поправи го тя. Почувства как конвулсиите в слабините ѝ зачестиха. Не обръщаше внимание на любопитните погледи, отправени към тях, и задържа устните си на сантиметър от неговите. — Тази вечер бихме могли да се върнем вкъщи, да разкъсаме дрехите си и да скочим в леглото, за да се освободим малко от това напрежение.

— Интересна възможност, Конрой, но ти като че ли поставяш някакво условие.

— Условието — каза тя, като се опитваше да се усмихне — е, че преди това би трябвало да станем приятели.

— Откъде знаеш, че искам да ти бъда приятел?

— Сам няма да ти е лесно. — Тя докосна с ръка бузата му, отчасти от състрадание и отчасти, за да го извади от унеса. — Мога да ти бъда добър приятел. Мисля, че имаш нужда от такъв.

Въпреки отчаяната му съпротива, бе засегнала някаква струна в него.

— Кое ти дава основание да мислиш така?

— Защото всеки има нужда от приятел. Защото е трудно да бъдеш сам, като теб, сред стая, пълна с хора.

След голяма вътрешна борба той опря челото си в нейното.

— Дявол да го вземе, Дора, не искам да се обвързвам с теб! Не искам да се обвързвам...

— ... с никого и с нищо — довърши мисълта му тя. — Когато го погледна в очите, сърцето ѝ се сви от мъка. — Но ти не си мъртъв — прошепна тя.

— Почти съм. — Той се овладя. — Искам да пийна нещо.

Тя го последва до бара и си поръча шампанско, а той — уиски.

— Виж какво. — Гласът му отново стана небрежен.

— Хайде да опитаме нещо ново. Няма да се заяждам с теб, и ти — с мен. Няма да ти правя намеци и остроумни забележки.

Той разклати леда в чашата си и продължи да я гледа.

— Какво ще правим тогава?

— Ще се държим приятелски и ще се забавляваме. — Когато той повдигна вежди, тя го хвана под ръка.

— Добре. Аз ще се забавлявам и те съветвам и ти да опиташ същото. Гладен ли си?

— Може и да съм.

— Хайде да видим какво има на бюфета. Ако си с чиния в ръка, никоя от жените, които те изяждат с поглед, няма да може да танцува с теб.

— Никой не ме гледа — каза той, но я последва.

— Гледат те. И аз бих го правила, ако не те познавах. — Тя се поколеба между съомгата и пълнените гъби. Накрая реши да си вземе и от двете. — Не си спомням да съм те виждала на зимните балове, а през последните три години не съм пропускала нито един.

Джед си взе парченце сирене и не каза нищо.

— Не обичаш много да говориш. — Тя с усмивка напълни отново чинията си и му предложи да си я поделят. — Ще ти помогна. Аз ще казвам нещо, а ти ще се правиш на развеселен, на отегчен, на заинтересуван... и ще ми отговаряш нещо, каквото и да е. Готов ли си?

— Ужасна бърбрия си, Конрой.

— Добре. Много добре като начало. — Тя избра едно дебело парче баница със спанак. — Каж ми дали баба ти е същата Онория Роджърс, която на разпродажбата на зложната къща „Кристи“ преди

няколко месеца купи емайлиран свещник във формата на слон от династията Цин?

— Не съм чувал нищо за слонове, но баба ми е единствената Онория Роджърс, която познавам.

— Страхотна работа, поне така изглеждаше в каталога. Не можах да отида в Ню Йорк на разпродажбата, но направих две наддавания по телефона. Е, не съм се борила за китайския свещник, не е по джоба ми. Много бих искала да го видя някой ден.

— Ако се опитваш да си изпросиш покана, трябва да разговаряш с нея.

— Нали просто си бърбим, Скимърхорн? Опитай от това — каза му тя с пълна уста и взе още баница. — Невероятно е. — Преди да успее да откаже или да приеме, тя му напъха едно парче в устата. — Добро е, нали?

— Не обичам спанак. — Той направи кисела физиономия и прокара баницата със солидна глътка уиски.

— И аз бях същата, но баща ми ме научи, като ми пееше песента за „Моряка Попай“. Бях само на двадесет години — каза сериозно Дора — и бях наивна. — Той се захили и тя вдигна чашата си: — Наздраве! Когато се засмееш, изглеждаш много добре.

— Дора, скъпа... — Ешли се примъкна към бара с младия художник под ръка. — Как успяваш да си останеш толкова стройна, като ядеш толкова много?

— Сключила съм малко споразумение със сатаната.

Ешли избухна в кръшен смях и хвърли на Джед поглед, който Дора със сигурност определи като покана за флирт.

— Айсидора Конрой, Хийтклиф. — Тя представи любовника си така, като че ли е най-расовият жребец на някоя конеферма. — Открих го в чудната малка галерия на Южната улица.

— О-о? — Дора не си направи труда да припомни на Ешли, че и нейният магазин се намира на същата улица. — Винаги съм искала да открия нещо като Христофор Колумб или Индиана Джоунс. — Хийтклиф я погледа с недоумение и тя го съжали. Прехвърли чинията си на Джед и подаде ръка: — Ешли ми каза, че сте художник.

— Аз, аз съм...

— В работите му има много чувственост. — Ешли погали Хийтклиф по ръката, сякаш беше любимото ѝ кученце. — Трябва да ги

видиш някой път.

— Непременно.

— Ти май не ни запозна със своя придружител.

— Нямам придружител. Не смяташ ли, че тази дума звучи малко странно? Като че ли човек се нуждае от някой, защото не знае накъде да върви. Лично аз се ориентирам много добре в посоките.

— Дора — Ешли отново избухна в звучен смях, — толкова си умна!

— Само полу — промърмори Джед.

Дора изобщо не му обърна внимание.

— Джед Скимърхорн, Ешли Дрейнър и Хийтклиф.

— О, познавам капитан Скимърхорн. — Ешли му подаде ръка и изчака, докато той тикна чинията обратно в ръцете на Дора. — Бих казала, неуловимия капитан Скимърхорн. — Пръстите ѝ се плъзнаха по ръката му. — Толкова рядко успяваме да ви изкушим да посетите нашите малки сбирки.

— Малките сбирки не ме изкушават.

Ешли се подсмихна загадъчно.

— Аз също предпочитам по-дългите и изнурителни работи. Откъде се познавате?

Дора светкавично се намеси, за да спести на Ешли някоя язвителна забележка от Джед.

— Двамата имаме една и съща страст — каза тя и нарочно отпи бавно от чашата си с шампанско. — Колекционираме игленици.

В очите на Ешли се появи объркване.

— Ама...

— Джед има най-невероятната колекция от игленици. Запознахме се на една разпродажба. И двамата искахме да купим един игленик от викторианската епоха. Беше от син сатен и дантела във формата на сърце, заедно с иглите. — Тя леко въздъхна и премрежи поглед.

— Вие колекционирате... игленици? — обърна се Ешли към Джед.

— От дете. Луд съм по тях.

— Все така ме дразни. — Дора хвърли на Джед интимен поглед над ръба на чашата си. — Непрекъснато ми тика под носа един

игленик във формата на конско копито, макар да знае, че бих направила всичко, абсолютно всичко, за да го имам.

— Можем да преговаряме... — Той бавно прокара пръст надолу по шията ѝ.

— Фантастично — измърмори Ешли, чудейки се накъде да гледа и какво да каже.

— Да, така е — съгласи се Дора. — А, ето Магда и Карл. Моля да ни извините. Трябва да се видим и с тях.

— Игленици, а? — прошепна ядосано в ухото ѝ Джед, когато се изгубиха в тълпата. — Защо не ѝ каза истината?

— От къде на къде?

Той се замисли.

— За да не усложняваш нещата.

— Истината е много отегчителна. Освен това, ако тя разбереше, че живееш в съседната стая, щеше да започне да се мъкне у дома с надеждата да те прелъсти. Нали не го искаш?

Той сви устни в размисъл и погледна през рамо към Ешли.

— Абе...

— Ако изгаряш от желание да те използва и после да те захвърли, пробвай се — подкачи го Дора. — Виждам там баба ти. Няма ли да отидеш при нея?

— Няма, ако започнеш да ѝ досаждаш с приказки за свещници.

Тя нямаше точно такива намерения.

— Сигурно те е страх, че ще те накара отново да танцуваш с мен. Знаеш ли какво, аз наистина ще отида да поговоря с Магда и Карл. А ти, ако желаеш, може да ми се обадиш по-късно.

Той я хвана за ръката, намръщи се и я пусна.

— Я стой тук.

— Каква очарователно поднесена покана. Защо?

— Защото ако трябва да кисна тук още два часа, по-добре ще да е да съм с теб.

— Говориш толкова поетично... Как бих могла да ти устоя? Хайде да отидем да видим дали баба ти не иска да похапне нещо. Обещавам да не засягам темата за свещниците, освен ако не се наложи.

Една ръка приятелски тупна Джед по рамото и той се извърна.

— Господин комисар — каза с възможно най-неутралния тон в гласа си.

— Радвам се да те видя. — Полицейският комисар Джеймс Райкър хвърли на Джед кратък, но изпитателен поглед и очевидно остана доволен от това, което видя, защото на слабото му, загоряло лице се появи усмивка. — Виждам, че поддържаш формата.

— Да, сър.

— Струва ми се, че отпуската ти продължи прекалено дълго. Как прекара коледните празници?

— Добре. — Райкър продължаваше да гледа към Дора и Джед беше принуден да му я представи. — Комисар Райкър, Дора Конрой.

— Здравейте.

Тъй като и двете й ръце бяха заети, вместо да му подаде ръка, Дора го дари с очарователна усмивка и с комплимент.

— Значи вие отговаряте за реда и спокойствието във Филадельфия.

— Аз отговарям за това такива мъже като Джед да продължават да работят в полицията.

Райкър може би не усети как Джед се стегна, но тя го долови и незабелязано смени темата.

— Предполагам, че се занимавате най-вече с административна дейност.

— Така е.

— Не ви ли липсва оперативната работа? — Тя се усмихна и подаде на Джед празната си чаша. — В романите ченгетата винаги тъгуват по нея.

— Всъщност и с мен е така от време на време.

— Питам, защото имам един много кръвожаден племенник, който се интересува от тези неща. Раняван ли сте някога?

Въпросът беше стъписващ, но Райкър умееше да се владее.

— Не, съжалявам.

— Няма значение, ще излъжа хлапето.

— Моля за извинение, госпожице Конрой, но ще ви отнема Джед за минутка. Кметът иска да поговори с него.

— За мен беше удоволствие да се запозная с вас, комисар Райкър.

— Удоволствието беше мое. Няма да задържам много Джед.

Като видя, че няма накъде да мърда, Джед й подаде обратно чашата.

— Извинявай.

„Това сто на сто няма да му хареса“, помисли си Дора, докато го гледаше как се отдалечава. Походката му не изразяваше нищо, но тя беше сигурна, че Джед предпочиташе в този миг да го пратят на разстрел. Когато се върна, беше стиснал устни до побеляване. Стори ѝ се, че не беше на себе си от гняв и се зачуди как да го разсее от мрачното настроение, което го бе налегнало след разговора с комисаря и кмета.

„Трябва да го развеселя — каза си тя и напълни отново чашата с шампанско. — А може би ефектът ще е по-добър, ако го ядосам? За това поне няма да са нужни много усилия.“

— Мисля, че организаторите трябва повече да внимават кого пускат на тези балове.

Дора веднага позна чий беше този сух и строг глас. Усмихна се и се обърна.

— Госпожо Доуд, Ендрю? Каква изненада...

— Ендрю, донеси ми чаша сода — гневно изсумтя майка му.

— Веднага, мамо.

Огромната матрона наклони обвитото си в черен сатен туловище толкова близо към Дора, че тя видя няколкото сиви косъмчета върху брадичката ѝ, които пинсетите бяха пропуснали.

— Винаги съм знаела що за стока сте, госпожице Конрой, и предупреждавах Ендрю, но той, като всеки мъж, се остави да бъде хванат в пипалата на една жена.

— Всичките ми пипала отдавна са отрязани с хирургически нож. Мога дори да ви покажа белезите.

Жената не обърна внимание на иронията.

— Какво ли друго може да очаква човек от особа, възпитана в семейство на актьори.

Дора пое въздух и отпи глътка шампанско. Не трябваше в никакъв случай да позволи на тази дърта идиотка да я вбеси.

— Пази Боже от тези актьорски семейства — поде престорено тя. — Семейство Фонда, семейство Редгрейв, семейство Бриджис... Да се чуди човек защо им се позволява да разнасят покварата си сред обществото.

— Мислиш се за много остроумна.

— Мамо, ето ти питието.

Госпожа Доуд с властен жест даде знак на сина си да стои настрана.

— За много остроумна — повтори тя, повишавайки глас, което накара хората наоколо да наострят уши. — На мен обаче малките ти просташки трикове не ми минават.

— Мамо...

— Не се обаждай, Ендрю! — Очите ѝ изпускаха мълнии. Приличаше на разярена мечка, която защитава мечето си.

— Не се обаждай, Ендрю — с убийствен сарказъм повтори Дора. — Мама Доуд тъкмо се канеше да ми каже нещо за моите малки трикове. Да не би да имате предвид това, мадам, че казах на вашия лигльо да не си пъха ръката под полата ми?

— Ти си го подмамила в апартамента си и след като не си успяла да го прелъстиш, си го нападнала — злобно изсъска дебеланата. — Нападнала си го, защото е разбрал какво представляваш.

— И какво представлявам? — Дора ѝ хвърли пронизващ поглед.

— Една курва! — изграчи майката на Ендрю. — Мръсница. Развратница.

Дора остави чашата си настрана, за да освободи ръката си. Сви я в юмрук и се поколеба дали да не удари тази нещастница. Но миг след това тя просто нахлупи чинията си върху лъсналата ѝ от лак коса.

Жената нададе такъв страхотен писък, че кристалните чаши върху близкия поднос се раздрънчаха. Мазният сос от съомгата започна да се стича по лицето ѝ. Госпожа Доуд се хвърли напред. Дора не ѝ остана длъжна, но точно тогава някой я сграбчи отзад.

— За Бога, Конрой! — сгълча я Джед, докато я влачеше към вратите на салона. — Човек не може да те остави за пет минути.

— Пусни ме! — Ако можеше, щеше да го удари, но той я държеше здраво. — Тя си го търсеше! Тази гадна, превзета бабичка...

— Не искам после да те измъквам от затвора. — Той я поведе към една галерия с тапицирани столове и екзотични растения в големи саксии. В съседната зала оркестърът засвири „Бурно време“.

„Много подходящо за случая“, помисли си Джед.

Бутна я назад и тя се стовари върху един стол.

— Овладей се.

— Виж какво, Скимърхорн, това засягаше само мен!

— Искаш ли да накарам полицейския комисар да те арестува за нарушаване на реда? — попита я меко той. — Достатъчно е да прекараш само два часа в ареста, за да ти дойде умът.

„Този може и да го направи“, каза си тя, изсумтя, и скръсти ръце.

— Дай ми една...

Той вече беше запалил цигара й и я подаваше.

— Благодаря — каза тя и замълча.

Джед вече знаеше навиците й. „Ще дръпне три-четири пъти и ще смачка цигарата.“

— Едно — захвана да брои той, — две. — Тя го стрелна с гневен поглед. — Три...

— Не започнах аз. — Тя сви устни и смачка цигарата.

Джед реши, че опасността вече е преминала и може да седне.

— Не съм казал, че ти си започнала.

— Ама нея не я заплашваш с арест.

— Предполагам, че и без това ще се поизмъчи доста, докато извади всички зърна бахар от косата си. Искаш ли нещо за пиене?

— Не — каза намусено тя. — Слушай, Скимърхорн, тя обиди мен, семейството ми и всички жени, но успях да се сдържа. Сдържах се дори когато ме нарече „уличница, мръсница и курва“.

Лицето му доби сериозно изражение.

— Тя ти изреди всичко това?

— Да, но аз се сдържах — повтори натъртено Дора. — Казах си, че е просто една откачена, дърта лунатичка. Нямах намерение да правя сцени, не исках да падам до нейното ниво. Но тя прекали и отиде твърде далеч.

— Какво е направила?

— Тя ме нарече... „въртиопашка“.

Той примигна, като се опитваше да сподави напушилия го смях.

— Каква те нарече?

— „Въртиопашка“ — повтори тя и удари с юмрук по стола.

— Хайде да отидем да я арестуваме.

Дора вирна брадичка и присви очи.

— Не се смей.

— Не се смея.

— Напротив, присмиваш ми се. Говориш със запъване.

— Сигурно ще е от уискито.

Тя извърна глава, но той видя как устните и потръпваха. Протегна ръка и обърна лицето ѝ към себе си. И двамата се засмяха.

— Доста ме развесели тази вечер, Конрой.

— Така ли? — Ядът ѝ беше минал, тя се наведе и сложи глава на рамото му. — Опитвах се да те разсея, като те видях колко се беше ядосал след разговора с кмета и Райкър.

— Защо мислиш, че съм бил ядосан?

— Те са те подложили на натиск, нали? — Въпреки че той не помръдна, тя усети как част от него вече се беше отдръпнала. — Имах късмет, че госпожа Доуд се появи и не трябваше да се чудя какво да измисля.

— Значи ти ѝ нахлупи чинията, за да ме разсееш?

— Не. Това беше егоистична постъпка от моя страна, но тя си имаше и добрата страна. — Дора се обърна към него. — Целуни ме.

— Защо?

— Защото искам. Просто така, приятелски.

Той повдигна брадичка ѝ с пръст и докосна устните си до нейните.

— Достатъчно приятелски ли беше?

— Да. Благодаря.

Дора започна да се усмихва, но той сложи ръка зад врата ѝ. Наведе се към нея, без да затваря очи, и отново я целуна, като пхна леко езика си между устните ѝ. Усети как тя започна да се задъхва. Дъхът ѝ му поддейства освежително — както глътка чиста, студена вода. Той го поглъщаше, глътка по глътка.

Дора усети желанието да я връхлита като пенеста вълна и се вцепени. Той не я привлече до себе си и не притисна по-силно устни до нейните. Не бързаше. Беше сдържан, владееше се и това ѝ действаше още по-възбуждащо.

Най-накрая той се отдръпна, но тя остана със затворени очи, за да се наслади още на преживяването. Когато отвори очи, продължи да усеща ударите на сърцето в ушите си.

— Господи! — успя само да промълви.

— Проблем ли има?

— Мисля, че да. — Тя стисна устни. Той можеше да се закълне, че те трепереха. — Мисля... мисля, че трябва да си вървя. — Когато се

изправи, коленете ѝ бяха омекнали, а стомахът ѝ се беше свил на топка от възбудата.

„Господи!“ — повтори си тя наум и си тръгна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Новата система в магазина на Дора създаде много ядове на Ди Карло. Допълнителното време, което му отне преодоляването ѝ, а също и разбиването на по-сложните нови брави напълно провалиха първоначалните му сметки. Беше се надявал да свърши цялата работа до полунощ. След като Конрой беше купила проклетата картина, значи тя все още беше вътре, независимо какво му беше казала на Бъдни вечер онази червенокоса идиотка. Сега щеше да се радва, ако успее да проникне вътре до полунощ. На всичкото отгоре започна да ръси отвратителна суграшица и хирургическите ръкавици не можеха да предпазят ръцете му от студа.

„Добре поне, че луната не свети“, помисли си той и потрепери от студ. На паркинга пред къщата беше пусто, което означаваше, че и вътре няма никой. Въпреки усложненията, все още имаше шанс да стигне в Ню Йорк до сутринта. Ще се наспи през деня, а после ще хване някой късен полет за Източното крайбрежие. Веднъж да предаде играчките на Финли, да приеме неговата благодарност и щедрото парично възнаграждение, и ще вземе самолета обратно за Ню Йорк, за да посрещне весело Нова година.

Ди Карло отново потрепери. Студът проникваше под яката му като пълзящи малки мравчици. Когато и последното резе от бравата беше превъртяно, той изпусна лека въздишка на задоволство.

За по-малко от петнадесет минути се увери, че картината не е в склада и с мъка потисна обхваналото го желание да направи на пух и прах това място. Ако картината продължеше да му създава проблеми, щеше да е по-добре да не се разбере, че някой е нахълтвал тук.

Отново обиколи магазина, като пътьом прибра няколко дребни предмета. Сред тях беше и нефритеното кученце, което Тери се беше опитала да му продаде. Изгубил надежда, Ди Карло се отправи нагоре по стълбите. Изруга тихичко, когато видя ключалката на горната врата, но успя бързо да я отвори.

Ослуша се, но не се чуваше нищо, нито звук от радио или телевизор, нито говор. Въпреки това мина на пръсти по коридора и отново погледна навън, за да се увери, че паркингът все още е пуст.

Три минути по-късно мъжът беше в апартамента на Джед и внимателно го оглеждаше. По стените нямаше никакви картини. Не откри такива и в шкафовете. Не намери нищо и под кревата, с изключение на едно издание на „Призраци в къщата на хълма“ от Шърли Джексън и скъсан вълнен чорап.

В нощното шкафче намери револвер, 38 калибър. Там имаше още някои интересни неща, но след като огледа съдържанието му, остави всичко както си беше. Докато не откриеше картината, не можеше да си позволи да открадне нещо, което щеше да се забележи. Преди да излезе, хвърли бърз поглед към гимнастическата пейка и гирите.

След няколко секунди Ди Карло разглеждаше апартамента на Дора. Тя поне не си беше дала труда да заключи вратата.

О, тук беше съвсем друга работа. Докато предишният апартамент беше полупразен, този беше претъпкан. При това тук всичко беше стилно и подредено.

Имаше и няколко картини, между които акварел и два портрета в овални рамки. Единият портрет бе на мъж със строго лице и колосана яка, а другият — на жена с не по-малко сериозно изражение. По стените висяха също литографии и афиши, а зад хладилника бяха мушнати и няколко скици. Но абстрактната картина просто липсваше. Ди Карло мина през спалнята и се насочи към дрешника, защото и той беше оставен незаклучен. Едва успя да реагира, когато чу да се отваря външната врата, и миг след това се беше скрил сред куп женски дрехи, от които идваше възбуждаща миризма.

„Трябва да съм полудяла, каза си Дора. Напълно съм откачила!“ Свали палтото си, преметна го върху облегалката на стола и се прозя. Защо беше позволила на родителите си да я убедят?

Отправи се направо към спалнята, като си мърмореше под носа. В началото плановите ѝ за вечерта бяха съвсем обикновени. Смяташе да си приготви пиле на грил с гарнитура от варен ориз, а после да напълни с ароматен шампоан ваната и да полежи дълго в компанията на чаша шардоне. Накрая щеше да почете някоя хубава книга край камината.

„Ама не стана!“, помисли си тя и светна абажура до леглото. Беше се хванала отново в стария семеен капан — представлението да се състои на всяка цена.

Виновна ли беше, че трима сценични работници се бяха разболели от грип? И защо, преди всичко, се беше оставила баща ѝ да я запише в техния профсъюз?

„Изобщо нямам вина, реши тя, докато измъкваше през главата си стегнатия черен пуловер от кашмирска вълна. Да не би аз да съм ги заразила с проклетия грип? Не трябваше веднага да се съгласявам да ги замествам, само защото членувам в профсъюза им.“

Тя въздъхна и се наведе, за да развърже връзките на черните си кубинки. Вместо да прекара една спокойна вечер вкъщи и да си почине, бе откликнала на отчаяния зов за помощ на майка си и часове наред бе мъкнула декори в театъра.

Не можеше да не си признае обаче, че беше изпитала удоволствие да стои зад сцената и да слуша гласовете на актьорите, да размества декорите, когато светлините угасваха, и да се чувства горда, когато публиката извикваше любимците си отново и отново, за да им ръкопляска.

„В края на краищата кръвта вода не става“, успокояващо си каза Дора и се прозя.

През открехнатата врата на дрешника пред Ди Карло се откриваше съблазнителна гледка. Ядът му постепенно се стопяваше. Ситуацията предлагаше неподозирани възможности.

Жената ту се навеждаше, ту се протягаше край леглото, сякаш изпълняваше вълнуващ стриптийз. В един момент остана само по миниатюрни бикини от черна дантела. Ди Карло се наслади на чудната извивка на гладкия ѝ задник, докато тя се беше навела, за да обуе чехлите си.

Имаше грациозна фигура, която излъчваше сила, подвижност и гъвкавост.

Тя беше променила плановете му, но Ди Карло се почувства горд от това, което вече беше измислил. Щеше просто да изчака тази много красива и много самотна дама да си легне.

В този момент Дора се обърна и му предостави възможност да се възхити на гърдите ѝ, които прозираха през тънката дантела на сутиена.

Ди Карло се усмихна в тъмното. Направо чудесно! Когато тя си легнеше в спалнята, за него щеше да е проста работа да използва чара, а и автоматичния си пистолет 22-ри калибър, за да я убеди да му каже къде е картината. А след деловата част щеше да последва и удоволствието. Може би след това дори нямаше да се наложи да я убива. Кой знае...

Дора отметна назад коса. „Сякаш позира“, помисли си Ди Карло и кръвта нахлу в слабините му. Тя извърна леко глава. Беше затворила очи и леко се усмихваше. Вдигна ръце да разкопчее сутиена си.

Стресна я силно тропане по вратата. В килера Ди Карло изсумтя от досада и гняв.

— Почакай! — извика Дора и грабна от леглото един бял копринен халат. Бързо го намъкна и се отправи с бързи стъпки към гостната, като пътьом палеше лампите. Хвана дръжката на вратата, но се поколеба за момент.

— Джед?

— Конрой, покажи се!

— Изплаши ме — каза тя, докато отваряше вратата. — Тъкмо си... — Видът му я накара да млъкне. И друг път го беше виждала разгневен, но никога толкова много, и то на нея. Инстинктивно сложи ръка на гърлото си и отстъпи назад. — Случило ли се е не...

— Какво, по дяволите, мислиш, че правиш?

— Ами... лягах си — каза тя объркано.

— Защо смяташ, че като ти плащам наем, можеш да използваш ключа си, за да ми ровиш из нещата, когато си поискаш?

Тя хвана здраво дръжката на вратата.

— Не знам изобщо за какво говориш.

— Я остави тези приказки! — Джед я сграбчи за китката и я измъкна в коридора. — Мога да разбера, когато някой е бърникал из стаите ми.

— Джед, моля те, причиняваш ми болка. — Дора се опита да запази самообладание, но не успя. Положението можеше да стане далеч по-лошо.

— Да си мислила, когато си ровила из личните ми вещи! — Вбесен, той я блъсна към стената. Сподаденият вик от болката, която ѝ беше причинил, го ядоса още повече. — Какво търсиш? — попита той. — Какво, по дяволите, мислиш, че ще намериш?

— Пусни ме. — Тя се опита да се освободи. Беше прекалено уплашена, за да се отрича каквото и да било. — Махни си ръцете от мен.

— Защо си ровила из нещата ми? — Той се взря побеснял в очите ѝ.

„Звярът излезе от клетката“, помисли си тя с горчивина.

— Мислиш, че като живея при теб, можеш да бъркаш из чекмеджетата ми и из килера, и аз ще оставя тази работа така? — Той я сграбчи и я повлече след себе си. — Добре. — Отвори с трясък вратата на апартамента си и грубо я бутна вътре. — Виж! Хубаво се огледай.

Дора едва си поемаше дъх. Дори устните ѝ бяха побелели от страх. Той беше застанал между нея и вратата. Нямаше никаква надежда да мине покрай него и да избяга. Сърцето ѝ биеше лудо. Върху лицето му се четеше, че не е готов да приеме никакво обяснение.

— Ти не си с всичкия си.

Никой от двамата не чу как Ди Карло мина по коридора и се измъкна навън.

Стояха на крачка един от друг и Дора държеше с трепереща ръка халата, който се беше смъкнал от едното ѝ рамо.

— Мислиш, че няма да забележа? — Той се приближи, преди тя да успее да се отдръпне, сграбчи реверите на халата ѝ и го разтвори. Шевовите с пукот се разкъсаха. — Аз съм ченге от четиринадесет години, драга моя! Знам къде да гледам, когато искам да се уверя дали някой е ровил из вещите ми.

— Престани! — Тя го отблъсна. Халатът ѝ се разпра на рамото. Очите ѝ се напълниха със сълзи от обида и гняв и зрението ѝ се замъгли. — Не бях тук. Не съм докосвала нищо.

— Не ме лъжи! — извика той, но първото семе на подозрението беше успяло да проникне през пелената на гнева му.

— Пусни ме! — Тя се отскубна от него, политна и се удари силно в масата. После започна бавно да отстъпва заднешком, очаквайки разяреният мъж отново да се хвърли към нея. — Не съм била тук. Прибрах се едва преди десет минути. За Бога, иди да се увериш, че двигателят на колата ми е още топъл. — Гласът ѝ заекваше. — Цялата вечер бях в театъра. Можеш да се обадиш по телефона и да провериш.

Той не каза нищо и продължи да я наблюдава как отстъпва към вратата. Халатът ѝ беше широко разтворен. Под него се виждаше как мускулите на тялото ѝ потръпват, а кожата ѝ лъщи потна от обхваналата я паника. Хвана дръжката на вратата и се разплака, докато се опитваше да я отвори.

— Не се приближавай — прошепна тя. — Не искам да се приближаваш. — После побягна навън и след малко затръшна вратата на апартамента си.

Той не помръдна от мястото си, докато изчакваше сърцето му да се успокои. Опитваше се да се овладее, колкото и трудно да му беше.

Не беше сбъркал. Изобщо не беше сбъркал. Някой беше влизал в апартамента му. Беше разбъркал книгите, беше ровил из дрехите му и пипал револвера му. Но това не беше Дора.

Разстроен, Джед притисна длани към очите си. Май беше съвсем превъртял. Няма нищо чудно, помисли си той и отпусна ръце. От месеци го очакваше. Дали точно затова не беше върнал полицейската си значка?

Беше се прибрал след един изнурителен ден, прекаран в срещи с адвокати, счетоводители и банкери, и беше изпаднал в истерия. На всичкото отгоре беше тероризирал една жена. Защо си го беше изкарал точно на Дора? Защото го беше завладяла. И тъкмо защото го беше завладяла, той беше намерил чудесен начин да я накара да си плати за това. „Браво, Скимърхорн“, упрекна се той и се отправи към кухнята, за да си налее уиски.

Спря се само миг преди да напълни чашата си. Това беше лесният начин. Прокара ръка през косата си, пое дълбоко въздух и се запъти към Дора, за да опита по-трудния начин.

При почукването тя престана да се клатушка на люлеещия се стол. Извърна рязко глава и скочи на крака.

— Дора, съжалявам. — От другата страна на вратата Джед затвори очи. „По дяволите!“ прошепна той и отново почука. — Пусни ме за минутка. Искam да се уверя, че си добре. — Последва продължително мълчание, от което той се почувства още по-зле. — Дай ми само една минута. Кълна се, че няма да те докосна. Искam само да се уверя, че си добре.

Отчаян, той натисна бравата.

Очите ѝ се разшириха, когато видя, че вратата се отваря. „О, Господи, о, Господи!“, помисли си паникьосана тя. Беше забравила да заключи. От гърлото ѝ излезе безпомощен стон. Хвърли се към вратата точно когато Джек я отвори.

Тя застана като вцепенена и той видя ужаса в очите ѝ. През годините беше виждал много лица, изплашени до смърт. Надяваше се, че не е забравил умението си да разсейва страха така добре, както и да го предизвиква. Много бавно той вдигна ръце с дланите напред.

— Ще остана тук. Няма да се приближавам. — Тя трепереше като лист. — Няма да те докосна, Дора. Искam само да ти се извиня.

— Остави ме на мира. — Бузите ѝ бяха още мокри от плача, ала очите ѝ вече бяха сухи. В тях обаче продължаваше да се чете ужас.

— Нараних ли те? — Той се изруга наум, като си даде сметка колко глупав е въпросът му. И сам можеше да види ожулените ѝ ръце. — Разбира се, че те нараних. — Спомни си как тя изпищя, когато я блъсна в стената, и стомахът му се сви.

— Защо?

Въпросът ѝ го изненада.

— Няма значение. Не мога с нищо да се оправдая. След това, което направих, дори и извинението ми е твърде не на място. Бих искал... — Той направи крачка напред, но се спря, като видя как тя се сгърчи. Би предпочел да му удари един юмрук в слабините. — Бих искал да имам някакво оправдание, но нямам.

— Искam да знам защо. — Ръката ѝ мачкаше разпраната яка на халата. — Длъжен си да ми обясниш защо.

Някаква гореща топка беше стиснала гърлото му. Не знаеше кое е по-болезнено — да я остави там, или да се освободи от нея. Но тя беше права. Той ѝ дължеше обяснение.

— Седмица след като уби сестра ми, Спек се вмъкна в моя дом. — Нито лицето, нито гласът му показваха какво му струваше да ѝ го каже. — Намерих след него върху нощното ми шкафче една нейна снимка и две изрезки от вестници, в които се разказваше за експлозията. — Отново започна силно да му се повдига, както през онези месеци. Пребледня, докато се мъчеше да не повърне. — Той просто искаше да знам, че винаги може да ме намери. Искаше да се увери, че знам кой е отговорен за смъртта на Илейн. Когато се върнах тази вечер и си помислих, че си влизала, всичко започна отначало.

Върху лицето ѝ — толкова красиво и изразително, сега Джед четеше ясно чувствата, които я завладяваха. Страхът и гневът постепенно се стопяваха и на тяхно място се настаняваха тъгата, разбирането и съчувствието. И всичко това действаше като сол, посипана върху рана.

— Не ме гледай така. — В тона му се почувства рязкост и желание да се защити. — Това, което направих, не може да се промени, нито пък да зачеркне факта, че можех да направя и нещо по-лошо.

Тя сведе очи.

— Прав си. Това не променя нещата. Когато снощи ме целуна, си помислих, че между нас става нещо. — Тя отново го погледна и очите ѝ излъчваха студенина. — Изглежда не е било така, защото иначе това не би се случило. Ако между нас имаше нещо, ти щеше да ми вярваш. Това също е мъчително, Джед, но тук грешката е моя. Аз си направих погрешен извод снощи.

Той знаеше какво е да се усещаш безпомощен, но никога не беше очаквал, че ще се почувства така с нея.

— Ако искаш, мога да се преместя — каза той сдържано. — Мога да си отида още тази нощ, а ще си взема нещата по-късно.

— Не е необходимо, но постъпи, както намериш за добре.

Той кимна с глава и излезе в коридора.

— По-добре ли се чувстваш?

Вместо отговор тя отиде до вратата, затвори я тихо зад гърба му и превъртя ключа.

Сутринта Дора видя цветя на бюрото си — леко повехнали маргаритки, миришещи на все още далечната пролет. Дора бързо потисна първоначалната си радост, а после престана да им обръща внимание.

Джед не се беше преместил. Тя разбра това от трополенето на гирите по пода, когато минаваше покрай вратата му.

Вече нямаше намерение да му позволява дори да бъде внимателен към нея. Скимърхорн вече беше само един наемател, който си плаща. Нищо повече. Вече не би позволила на никого да я докарва до ужас, да я заплашва и да разбива сърцето ѝ, а след това да я подмамва с китка увехнали маргаритки. Ще си осребри чека за наема

му, ще му кимва любезно, когато се разминават по коридора, и ще продължи да води собствения си живот. Това беше въпрос на достойнство.

Тери и Лия обслужваха клиентите в магазина. Тя извади сметките, отвори счетоводната книга и се приготви за работа.

Няколко минути по-късно погледна крадешком към маргаритките и се усети, че се усмихва. Но когато чу познатия тропот на ботуши по стълбите, сви устни и се загледа в квитанцията за електрическия ток.

Джед се засуети на площадката, като се мъчеше да каже нещо смислено. Беше готов да се закълне, че в склада температурата е спаднала с десет градуса. Не можеше да я вини за студенината й. Но това го накара да се почувства още по-глупаво, че на връщане от фитнес залата беше купил цветя.

— Ако работиш тук, мога да довърша по-късно тези рафтове.

— Ще се занимавам с книгата около два часа — каза тя, без да го погледне.

— Имам да свърша една работа в центъра. — Той изчака Дора да каже нещо, но тя продължи да мълчи. — Ще ти трябва ли нещо, докато ме няма?

— Не.

Той се заизкачва обратно по стълбите.

— Тогава ще приключа с рафтовете след обяд. Сега ще изляза да си купя една риза.

Дора вдигна вежди, щом чу горната врата да се затваря.

„Сигурно си мислеше, че ще се хвърля в обятията му само защото ми е купил цветя. Мухльо!“

Тя вдигна глава, когато видя да влиза Тери.

— Мъжете са мухльовци.

Друг път Тери щеше да се усмихне и да добави нещо от собствения си опит. Но сега стоеше на прага и кършеше ръце.

— Дора, да не би да си взела горе при себе си нефритеното куче? Онази, китайската статуетка? Знам, че обичаш да сменяш местата на някои неща...

— Китайското куче? — Дора почука с писалката си по бюрото.

— Не. Не съм променяла инвентара отпреди Коледа. Защо?

Тери се усмихна насила.

— Не мога да го открия. Никъде не го виждам.

— Сигурно е било преместено. Може би Лия...

— Вече я попитах — прекъсна я Тери. Гласът ѝ съвсем се прекърши. — Онзи ден го показах на един клиент. Сега го няма.

— Не се паникьосвай. — Дора се отдръпна от бюрото. — Ще огледам сама, може пък аз да съм го преместила.

Но тя знаеше, че не е.

На пръв поглед в „Гостната на Дора“ цареше хаос, в който скъпи вещи съжителстваха с дрънкулки. Но те винаги се подреждаха по един и същи метод — Дориния метод.

Тя си познаваше стоката и знаеше къде се намира и най-малката дреболия.

Лия беше заета с един клиент и успя да ѝ хвърли само бърз поглед, в който се четеше безпокойство.

— Беше в този шкаф — каза тихо Тери. — Показвах го точно на Бъдни вечер, малко преди да затворим магазина. И съм сигурна, че беше тук, когато продадох другата статуетка. Бяха поставени една до друга. Щях да забележа, ако липсваше.

— Добре. — Дора потупа Тери успокоително по рамото. — Нека огледаме наоколо.

Беше ѝ достатъчен само един поглед, за да се обезпокои. Втрени се в едно шкафче от лакирано дърво и се постара гласът ѝ да прозвучи спокойно.

— Тери, продаде ли нещо тази сутрин?

— Един сервиз за чай от майсенски порцелан и два калъфа за цигари. Лия пласира махагоновата люлка и два медни свещника.

— Нищо друго?

— Не. — Тери пребледня още повече. — Какво има? Нещо друго ли липсва?

— Емаилираната купичка, която стоеше там. И мастилницата до нея. — Дора с мъка се сдържа да не изругае.

— Онази, оловната? — Тери се обърна към дървеното шкафче, където стоеше купичката, и изстена. — О, Господи!

Дора ѝ направи знак, за да пресече всякакви по-нататъшни коментари, и бързо обиколи целия магазин.

— Липсват шелтънската тежест за притискане на хартия, едно шишенце за парфюм, печатът за бюро, изработен от Фаберже. — Това беше трудно да се преглътне, защото печатът струваше 5200 долара. —

Няма я и бакелитовата табакера. — Тя струваше само три долара, но установявайки липсата ѝ, Дора се ядоса също толкова, колкото и от загубата на печата на Фаберже. — Всички неща са много малки и могат да се сложат в джоб или дамска чантичка.

— Цялата сутрин не сме имали повече от осем или девет посетители — започна Тери. — Не виждам как... О, Дора, трябваше да гледам по-внимателно!

— Грешката не е твоя.

— Но...

— Не е твоя. — Въпреки че ѝ беше прилошало от яд, тя прегърна успокоително Тери. — Не можем да гледаме на всеки, който влиза през тази врата, като на крадец. Трябва да направим най-после тези проклети огледала и да сложим цялата стока зад стъклени витрини. За първи път ни обират така здравата.

— Дора, а печатът на Фаберже?

— Знам. Ще се обадя в застрахователната компания. Нали затова им плащам. Настоявам сега да си вземеш обедната почивка.

— Не мога да ям, стомахът ми се е свил на топка.

— Тогава иди да се поразходиш. По-добре си купи нещо. Ще се почувстваш по-добре.

Тери си издуха носа.

— Да не си се побъркала?

— Да съм се побъркала? Бясна съм! — Тя присви очи и процеди през зъби: — Надявам се, че ще дойдат пак, за да откраднат още нещо, и тогава ще им изпочупя ръцете. Сега върви да се поразсееш.

— Добре. — Тя отново гръмко се издуха и остави Дора сама в преддверието.

— Лоша работа — каза Лия, като надникна вътре.

— Меко казано.

— Съжалявам, скъпа. Нали те бях предупредила, че трябва да заключваш нещата? — Лия въздъхна. — Най-после се оказа, че съм била права, но докато работех тук през последните седмици, разбрах защо не си ме послушала. Щеше да се развали атмосферата.

— Да. Но сега се предавам. — Дора потърка чело, за да разсее зараждащото се главоболие. — С десет хиляди долара обаче човек би могъл да подобри много атмосферата.

— Десет хиляди? — повтори след нея Лия. Очите ѝ се разшириха. — Десет хиляди долара? Господи, Дори!

— Не се безпокой. Застрахована съм, по дяволите! Виж какво, сложи за един час табелата „Затворено“ и излез хапни нещо за обяд. Искам да отида отзад, да взема успокоително и да остана сама.

— Сигурна ли си? — Лия погледна сестра си в очите. — Така да бъде. Аз ще заключа.

— Благодаря.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джед се запита дали не се самонаказва, като отива отново в полицейското управление. Правеше го за първи път, откакто беше подал оставка. Можеше да си определи среща с Брент и на друго място и да избегне мъчителното напомняне, че вече е цивилен.

Но той прекрачи прага на сградата, в която беше прекарал осем от четиринадесетте години служба в полицията, защото знаеше, че това рано или късно трябваше да се случи. След като снощи си изпусна нервите по такъв начин, трябваше да си признае, че ще му се наложи да се срещне лице в лице и с много други неща.

Всичко си беше както преди. Във въздуха продължаваше да се носи миризмата на кафе, на пот и застоял цигарен дим. Към всичко това се прибавяше и далеч по-неприятният мирис на дезинфектант. Стените бяха скоро боядисвани, но пак в същия сив цвят. Всички звуци му бяха добре познати: звънът на телефоните, тракането по компютърните клавиатури, разговорите на висок глас. Фактът, че влизаше тук, без да усеща тежестта на пистолета под мишницата си, го караше да се чувства неловко. Като че ли беше гол. Вече се канеше да се върне обратно, когато една патрулна полицейска двойка се насочи към вратата. По лицата и на двамата видя, че го познаха. Мъжът отляво, който се казваше Снайдър, застана мирно.

— Капитан Скимърхорн.

„Всяка година постъпват все по-големи младоци“, помисли си Джед. Този например току-що беше започнал да се бръсне. Налагаше се да мине покрай тях и им кимна с глава.

— Здравейте, офицери.

Той отиде до пропуската и изчака, докато широкоплещестият сержант се обърне към него.

— Райън. — Човекът имаше рамене на бик, но лицето му беше по детски миловидно. Когато позна Джед, се усмихна толкова широко, че очите му се скриха в гънките на червендалестата му физиономия.

— Капитане, дявол да го вземе! — Той се наведе през бюрото и сграбчи ръката на Джед в лапата си. — Много се радвам да ви видя, наистина много се радвам!

— Как върви работата?

— Все си е същото. Миналата седмица Лоренцо беше леко ранен по време на акция в един склад за алкохол.

— Чух. Как е той?

— Лекува се — каза Райън и намигна. — Едно време, когато раняха някое ченге, то само избърсваше кръвта и пак се връщаше на улицата.

— След като извадеше със зъби куршума от раната.

— Точно така. — Някой извика Райън, а той му кресна да почака. — Липсвате ни, капитане — каза той и отново се надвесил над бюрото. — Голдмън се справя добре с това да играе на капитан, имам предвид разните там книжа, но... А бе няма какво да го усуквам: той си е един задник.

— Ще го попрекършите малко.

— Не се получава. — Райън поклати глава. — Някои стават, а някои — не. С вас хората знаеха, че могат да разговарят открито. Знаеха, че ако не сте зад бюрото, ще ви намерят на улицата. За да отидеш обаче при Голдмън, трябва да минеш цялата стълбица от началници, и то на пръсти, като спазиш всички правила и распоредби. — На лицето му се появи ехидна усмивка. — Не можеш да го издебнеш на входната врата, освен ако там няма някоя телевизионна камера и поне трима репортери.

Джед се стараеше да не показва с нищо как възприема твърде емоционалната информация на Райън.

— Малко повече внимание от страна на печата няма да навреди на отдела. Вътре ли е лейтенант Чапмън? Трябва да поговоря с него.

— Мисля, че е в кабинета си.

Джед изчака за момент, после вдигна вежда.

— Дай ми значка за външен посетител, Райън.

Вратът на сержанта почервения от неудобство.

— Мама му стара, капитане.

— Дай ми една значка, сержант.

— Да му прилошее на човек — промърмори Райън и му подаде една значка. — Да ви кажа, направо се вкиснах.

— Вече го каза. — Джед закачи значката на ризата си.

За да стигне до Брент, се налагаше да мине през общото помещение. Би предпочел вместо това да изкара един бавен танц върху горящи въглени. Стомахът го свиваше при всяко произнасяне на името му, всеки път, когато трябваше да спре, за да размени по някоя дума или когато прочиташе в очите на хората незададения въпрос.

Докато стигне кабинета на Брент, беше се изпотил от напрежение.

Почука веднъж и отвори. Приятелят му седеше зад отрупано с папки бюро и леко изнервен, говореше по телефона.

— Не ми казваш нищо ново. — Той вдигна очи, за да погледне влезлия и раздразнението му веднага изчезна. — Добре де, добре. Ще се разберем, когато си готов. Пак ще ти се обадя. — Той затвори телефона и уморено се облегна назад. — Мисля, че тук започна да става все по-шумно. Имал си път насам и си решил да се отбиеш, така ли?

— Не. — Джед седна и запали цигара.

— Разбирам, затъжил си се за полицейското кафе.

— Ако почувствам, че е така, ще се върна. — Джед драсна клечка кибрит. Не искаше да задава въпроси, не искаше да се меси, но трябваше. — Вярно ли е, че Голдмън се оказал „голям задник“, както твърди Райън?

Брент направи гримаса и стана да налее две чаши кафе от каната върху подноса до него.

— Е, не би могло да се каже, че тук го обичат много. В съблекалнята заварих Томас да закачва карикатура на Голдмън. Познах го по малките очички и големите зъби.

Джед взе чашата с кафето и леко се усмихна.

— И какво направи с карикатурата?

— Забих две кабарчета, за да стои по-добре. Засега още никой не е създавал неприятности на Голдмън.

Джед се ухили и отпи първата глътка кафе. Миг след това мина на сериозна вълна.

— Мога да поговоря с шефа за твоята кандидатура за капитанския пост. Мисля, че ще уважи препоръката ми.

Брент свали очилата си и започна да бърше зацапаните стъкла.

— Не ме бива за началник. Не ми се ще да видя как Томас закачва с кабарчета карикатурата на един красавец с очила с рогови рамки. — Той се наведе през бюрото. — Защо не се върнеш, Джед?

Джед се загледа в чашата с кафето и после бавно вдигна очи.

— Не мога. За Бога, Брент, психически направо съм съсипан. Станал съм непредвидим за самия себе си, а това е опасно за един полицаи. Някой може да пострада заради мен. Снощи — той спря за момент и дръпна жадно от цигарата си — някой беше влизал в апартамента и се беше ровил из вещите ми.

— Да не би пак някой взломаджия?

Джед поклати глава.

— Само е претърсвал. Две неща не си бяха точно на мястото. Едно чекмедже например беше затворено, а аз го бях оставил открит. Неща от този сорт. През по-голямата част от деня бях навън. Трябваше да се оправям с имотите на Илейн. — От притеснение той се почеса по врата. — Когато приключих, изпих едно питие, после бях на кино, прибрах се вкъщи, огледах стаите и си го изкарах на Дора. — Той отново отпи от кафето. Не беше по-горчиво от горчилката, която усещаше в душата си. — Казвам ти, че направо се нахвърлих върху й, Брент. Видях, че е извършено престъпление, и хванах „престъпника“ за яката. — Смачка с отвращение цигарата и се изправи. — Започнах да я блъскам.

— Господи! — Брент наблюдаваше изумен как Джед се разхожда напред-назад из кабинета. — Да не си... да не си я наранил?

— Не. — Зачуди се, че се почувства обиден от въпроса. — Но й изкарах ума от страх. Когато се съвзех, и аз се изплаших. Не бях запазил спокойствие. Всичко стана изведнъж. Изпаднах в истерия. Не мога да рискувам с подобно изпълнение и като ченге, Брент. — Той се обърна. — Полицейската значка означава нещо за мен.

— Познавам те почти от десет години. Никога не съм те виждал да злоупотребиш с това, че си полицаи.

— И в бъдеще не възнамерявам да го правя. Както и да е, не съм дошъл за това. Дора не е припарвала до апартамента ми. Тогава кой мислиш, че е влизал?

— Вероятно същият, който влезе с взлом онази нощ. Търсел е да задигне някоя ценна вещ.

— Не държа при себе си много неща. В чекмеджето имаше около двеста долара, револверът ми и един уокмен „Сони“. Отсреща обаче апартаментът на Дора е претъпкан с какво ли не.

— Ами алармената инсталация?

— Огледах я, но не открих нищо. Този човек си го бива, професионалист е. Може да има някаква връзка със Спек, може да е някой, който иска да отмъсти.

— Спек не беше от хората, на които човек остава предан и след смъртта им, но все пак да не изключваме напълно и тази възможност. Ще трябва да направя някои проверки. Мога да поставя мястото под наблюдение.

При други обстоятелства Джед щеше да се възпротиви на предложението някой да го охранява. Но сега кимна с глава в знак на съгласие.

— Ще ти бъда благодарен. Ако някой иска да ми отмъсти, не бих желал Дора да пострада от това.

— Считай въпроса за приключен. А сега ми кажи как се справи с нея?

— Извиних се. — Той изсумтя и се загледа в един афиш на „Мръсния Хари“ с Клинт Истууд. — Шибана работа. Предложих ѝ да се изнеса, но на нея като че ли ѝ е все едно. — Промърмори нещо под нос, но Брент имаше развит слух.

— Какво каза? Нещо за цветя ли спомена?

— Купих ѝ едни глупави цветя, обаче тя не ги погледна. И изобщо не ми обръща внимание. Още по-добре, но...

— Но?

Джед рязко се обърна и каза ядосано:

— По дяволите, Брент, тя успя да ме хване! Не мога да разбера как, но успя. Ако не я имам скоро, направо ще започнат да ми текат лигите.

— Лош признак — каза Брент и бавно кимна с глава, — това с лигите е мно-о-го лош признак.

— Виждам, че си умираш от кеф.

— Ами да. — Брент се ухили и побутна нагоре очилата си. — Наистина съм много доволен. Спомням си, че винаги си бил над тези неща, че жените не можеха да ти завъртят главата. Отдавах го на

аристократичното ти възпитание. А сега седиш пред мен, хванат с куката в устата, и трябва да призная, че ти отива.

Джед не каза нищо, само го стрелна с поглед.

— Значи сега ти е сърдита — продължи Брент. — Известно време трябва да ѝ се подмазваш, помоли ѝ се да се смили над теб.

— Не мога да се моля. Изключено! — Джед мушна ръце в джобовете. — Предпочитам да е вбесена, отколкото изплашена. Не. Той осъзна, че не би могъл да понесе да я види отново умираща от страх. — Може би на връщане отново да ѝ купя цветя?

— По-добре си размърдай мозъка за нещо по-лъскаво, приятелче. Нещо, което се носи на врата.

— Бижута? Нямам намерение да я подкупвам, за да ми прости.

— А цветята за какво са?

— Не и за подкупване. — Джед се отправи към вратата, като си мислеше как може един женен човек да разбира толкова малко от тези работи. — Цветята говорят за чувства, а бижутата — за корист.

— Да, но няма нищо по-користолобовиво от една сърдита жена. Питай моята! — викна след него Брент. — Хей, Скимърхорн, ще ти се обадя.

Брент седна отново на стола си, като се подхилкваше. После изкара досието на Спек върху компютърния екран.

Когато се върна, Джед с изненада видя Дора все още зад бюрото си. Беше отсъствал три часа. Досега не я беше виждал да се занимава с документацията си повече от час-два. Предпочиташе да контактува с клиентите.

Не се изненада от това, че тя продължи да не му обръща никакво внимание, но вече беше подготвен.

— Нося ти нещо — каза Джед и постави голяма кутия на бюрото ѝ. Със задоволство видя, че за миг в очите ѝ се мярна любопитство.

— Това е... само един халат. За да смениш онзи, който се скъса снощи.

— Разбирам.

Той се размърда неспокойно. Тя не изглеждаше толкова впечатлена, а на него покупката му костваше много усилия. Докато се мотаеше из щандовете за фино дамско бельо, съпроводен от любезно

усмихващата се продавачка, през цялото време се беше чувствал като някой перверзен тип. Най-после се реши да купи един копринен халат.

— Мисля, че ще ти стане, но все пак може би трябва да го премериш.

Тя бавно затвори счетоводната книга и скръсти ръце върху нея. Когато вдигна очи, любопитството в тях беше заменено от неприкрита ярост.

— Нека да си изясним нещо, Скимърхорн. Мислиш ли, че китка цветя и един халат могат да оправят нещата между нас?

— Аз...

Тя не го остави да се доизкаже.

— Смяташ, че маргаритките ще ме накарат да започна да въздишам и да се усмихвам, така ли? Не знам какви са били подходите ти преди, приятелю, но на мен тези не ми минават. — Тя се изправи, удари с длани по счетоводната книга и се наведе напред. Ако очите ѝ бяха оръжия, той вече щеше да е мъртъв. — Непростимото поведение не се изкупва с два нескопосани подаръка и с физиономия на предано куче.

Накрая на тирадата си Дора почти се развика, но успя да се овладее.

— Давай — каза тихо Джед. — Разтовари се.

— Така да бъде. Нахълтваш в апартамента ми и ме обвиняваш. Защо? Защото ти бях под ръка и защото не ти харесваше начинът, по който се развиваха нещата между нас. Дори не ти мина през ум, че може да си сбъркал, и се нахвърли върху мен. Изкара ми акъла и дори нещо по-лошо... — Тя погледна встрани. — Ти ме унижи, защото аз не реагирах. Само стоях разтреперана и ревах. Дори не се опитах да се съпротивлявам. — Най-после го беше казала и това я поуспокои. — Най-много ме е яд на това.

Той напълно я разбираше.

— Изгаряше от нетърпение да се сбиеш с мен в състоянието, в което се намирах?

— Въпросът не е в това.

— Точно в това е въпросът. За Бога, Дора, ти беше изправена срещу един маниак, който тежи с петдесет килограма повече от теб. Какво мислеше, че можеш да направиш? Да се пребориш с мен и да ме сваляш на земята?

— Знам да се защитавам — каза тя и вирна брадичка. — Бих могла да направя нещо.

— Ти направи. — Той си спомни как разплаканите ѝ ужасени очи бяха сломили гнева му. — Не си наред, ако се чувстваш неловко само защото си се уплашила.

— Не мисля, че нещата ще се оправят, като ме обиждаш, Скимърхорн. — Тя вдигна ръка да отметне назад косата си. Това не беше типичен жест за нея и той го забеляза. Беше признак на досада и умора. — Виж какво, имах много тежък ден...

Тя млъкна, когато той хвана ръката ѝ и нежно я погали. Беше навела ръкавите си нагоре, за да не ѝ пречат да работи. Малко под левия ѝ лакът се виждаха едва забележими следи от пръстите му.

— Пак ти казвам, че съжалявам. — Очите му бяха достатъчно красноречиви. — Но не е нещо кой знае какво, Дора. — Той пусна ръката ѝ и бръкна в джобовете. — Не мога да те лъжа, че не съм наранявал жена преди, защото съм го правил. Винаги обаче е било при изпълнение на служебните задължения и никога — лично. Нараних те и не знам как да поправа грешката си.

Той тръгна към стълбите.

— Джед — чу я да въздиша, — чакай малко. — „Кучият му син!“, каза си тя и отвори кутията. Халатът беше почти същият като нейния, но с друг цвят. Тя прокара пръст по гладкия тъмозелен ревер.

— Нямаха бели. — Никога в живота си не се беше чувствал по-глупаво. — Ти обичаш ярките цветове и затова...

— Хубав е. Но не съм казала, че ти прощавам.

— Добре.

— Предпочитам да поставим отношенията си на по-разумна основа. Не се чувствам добре, ако враждувам със съседа си.

— Ти определяш правилата.

— Никога не си купувал дамско бельо, нали?

— Нямах представа какво значи да страдаш. — Прииска му се да я докосне, но се сдържа. — Съжалявам, Дора.

— Знам. Наистина си давам сметка за това. Тази сутрин ме беше яд на себе си повече, отколкото на теб. Преди да се успокоя, в магазина стана една беля. Когато ти се върна, бях доста кръвожадно настроена.

— Какво се е случило?

— Задигнали са някои неща. — Погледът ѝ отново стана студен.
— Тази сутрин, малко след като ти излезе да си купиш риза.

Той не се усмихна.

— Сигурна ли си, че снощи, преди да затвориш, всичко си беше на мястото?

По гърба ѝ полазиха тръпки.

— Знам си стоката, Скимърхорн.

— Снощи каза, че си се прибрала няколко минути преди мен.

— Да, но какво значение...

— Когато те оставих, беше разстроена. Сутринта още не беше на себе си. Предполагам, че може да не си забелязала.

— Какво да забележа?

— Дали не липсва нещо горе. Ела заедно да огледаме.

— За какво говориш?

— Снощи някой е влизал в апартамента ми.

Тя се усети, преди да беше казала нещо, но той видя съмнението, изписано върху лицето ѝ.

— Не го казвам, за да оправдая поведението си, но някой е влизал при мен — повтори той, като се мъчеше гласът му да изглежда спокоен. — Ченгетата виждат неща, които цивилните не забелязват. Помислих, че може да е някой от хората на Спек, навъртащ се наоколо, за да ми лази по нервите. Но може и да е някой, който търси някакви предмети.

— Ами алармената система? А бравите специално против крадци, които ти монтира?

— Нищо не може да даде абсолютна гаранция против крадци.

— Ох. — Тя затвори за миг очи, след това той я хвана за ръка и я поведе нагоре по стълбите. — Е, това ме кара да се чувствам по-добре. Преди минута се ядосвах на някакъв крадец по магазините, а сега ме караш да се безпокоя за някоя котка, която се е разхождала из апартамента ми.

— Нека просто проверим, Дора. Ключовете у теб ли са?

— Не е заключено. — Погледът му я ядоса. — Виж какво, суперченге, външната врата е заключена, а аз бях точно отдолу. Освен това... — Тя отвори широко вратата. — Тук не е влизал никой.

— Хм, ще видим. — Той се наведе да разгледа ключалката, но не видя никакви признаци да е била насилвана. — Отключена ли беше,

когато излезе снощи?

— Може и да е била. — Тя се намръщи. — Не си спомням.

— Държиш ли някакви пари тук?

— Малка сума. — Дора отиде до бюро без крачета и отвори едно чекмедже. — Парите са тук, а и всичко останало е на мястото си.

— Още не си огледала добре.

— Знам какво има тук, Джед.

Той плъзна поглед из стаята, без да изпуска и най-малката подробност, сякаш гледаше снимки от полицейския архив.

— Какво стана с картината? Онази, която беше над канапето?

— Абстрактната картина ли? Майка ми я хареса и затова я занесох при нея за известно време. — Тя посочи към двата портрета, които беше окачила на мястото ѝ. — Помислих, че тези двамата стават за компания, обаче сгреших. Прекалено сериозни са и ме гледат с укор, но нямах възможност да...

— Имаш ли бижута?

— Естествено. Добре де, добре. — Тя изкриви очи с досада и се отправи към спалнята. Там отвори едно сандъче от камфорово дърво и абанос. — Изглежда, че всичко си е на мястото. — Малко съм затруднена, защото дадох някои неща на Лия, а тя ми зае... — Извади изящна кадифена торбичка и изсипа от нея две смарагдови обици. — Ако някой беше ровил тук, сигурно щеше да ги вземе. Истински са.

— Хубави са — каза той, след като ги огледа. Не се изненада, че тя има бижута, достатъчни за десет жени. Дора обичаше да притежава много неща. Не го учуди и фактът, че спалнята ѝ беше също така претъпкана и уютна, както гостната, и същевременно с това — изящна като обитателката си. — Ама че легло!

— На мен ми харесва. Това е репродукция на леглото на Луи XV. Купих го от един хотел в Сан Франциско. Не можах да устоя на тази табла.

Леглото беше много високо и в единия край имаше лека извивка. Беше покрито с тъмносин бродат, върху който Дора бе прибавила и една златиста кувертюра от сатен и цял куп меки възглавници.

— Обичам да стоя до късно и да чета, а в камината да гори огън. — Дора затвори ковчезето за бижутата. — Едно от нещата, които ме накараха да купя тази сграда, беше размерът на стаите и това, че в

спалнята мога да имам камина. Баща ми би казал, че това е котешка къща. — Тя се засмя. — Съжалявам капитане, май нищо не липсва.

Това би трябвало да го успокои, но той продължаваше да усеща някакво гъделичкане по врата.

— Няма да е зле да ми дадеш списък на откраднатите предмети от магазина. Ние, т.е. Брент ще нареди на хората си да направят проверки из заложените къщи.

— Вече съобщих в полицията.

— Мога да ти бъда от помощ, все пак. — Този път той не можа да устои на изкушението и я докосна, за да види дали ще се отдръпне. Но когато я хвана за ръката, тя само се засмя.

Значи му беше простила.

— Добре, въпреки че дали си струва да търся помощта на един полицейски капитан за нещо толкова дребно като кражбата на няколко вехтории? Нека да... — Тя тръгна напред, но той не се отмести, така че тя се оказа една крачка по-близо до него. Сърцето ѝ започна да бие по-силно, но този път причината не беше в страха.

— Списъкът е долу.

— Ти беше права.

— Винаги е добре да си прав. И за какво става дума този път?

— Мислих върху това, което беше започнало да става между нас.

— О! — Гласът ѝ леко се разтрепери, въпреки че тя се опита да го овладее. — И какво ставаше между нас?

Той я погледна с помътнял поглед. Тя се сети за кобалтовото огледало в магазина си.

— Желаех те. Представях си, че те разсъбличам, че те докосвам и че те чувствам под себе си. Чудих се дали кожата ти е толкова прекрасна на вкус, колкото уханието, което идва от нея.

Тя се вгледа в него. Мускулите на стомаха ѝ потръпваха.

— Значи това било.

— От моя страна, да. Бях започнал леко да откачам.

— А сега по-добре ли се чувстваш?

Той поклати глава.

— По-зле. Сега пък си въобразявам, че го правя с теб в това легло. Ако искаш да ми го върнеш тъпкано за снощи, трябва само да ми кажеш, че няма да ти е интересно.

Тя изпусна въздуха, който се беше събрал в гърдите ѝ. „Интересно“ не беше точната дума, която би употребила. Засмя се и прокара пръсти през косата си.

— Ще проуча внимателно предложението ти и ще ти се обадя за резултата.

— Знаеш къде да ме намериш.

— Разбира се.

— Искаш ли да вечеряме заедно? Бихме могли... бихме могли да обсъдим условията.

Сърцето ѝ заби така лудо, че тя изведнъж се почувства като влюбена гимназистка.

— Не мога. Имам среща с племенника си. — Взе една сребърна четка за коса от бюрото си и после пак я остави. — Той е на възраст, в която момчетата презират момичетата, и от време на време го водят на кино.

— Но ти си от момичетата.

— За Ричи не съм. — Тя отново взе четката и безцелно започна да върти дръжката ѝ в ръцете си. — Нямам нищо против да прекарам 90 минути с „Наемниците от ада“. Така и аз се чувствам момче.

— Щом смяташ така, тогава може би ще го отложим за друг път. — Джед погледна към ръцете ѝ, които все по-нервно си играеха с четката, и се засмя.

— Ами да. Може би за утре.

— Ще си запиша в бележника. — Той внимателно взе четката от ръцете ѝ и я остави настрана. — Хайде да отидем долу и да вземем списъка.

Когато излязоха от спалнята, Дора изпусна лека въздишка на облекчение. Щом кръвта ѝ се върнеше в главата, щеше да премисли всичко отначало.

— Ключовете ти долу ли са? — попита Джед, когато излязоха в коридора.

— Какво? А... да.

— Добре. — Той завъртя секретата, преди да затвори вратата.

При други обстоятелства Ди Карло щеше да си прекара добре в луксозния апартамент в хотел „Риц-Карлтън“, с огромното меко легло,

заредения бар и масажистката на повикване. Щеше... ако картината беше у него.

Но вместо да се забавлява, той не можеше да си намери място от яд.

Ако онзи мъж не се беше появил точно когато не трябва, картината щеше вече да е у него или щеше да знае къде да я търси.

Поколеба се дали да се обади по телефона на Финли. Нямаше какво ново да му съобщи, освен че се е провалил, а до 2 януари все още имаше време. Това, че се беше върнал с празни ръце, объркваше напълно плановете му, но в крайна сметка беше само едно забавяне и положението не можеше да се определи като катастрофално.

Той изяде още една кифла и я прокара с малко божоле, което беше останало от обяда. Озадачаваше го фактът, че онзи беше разбрал за претърсването на апартамента му. Ди Карло се облегна назад и започна да си припомня всяка своя стъпка от предишната нощ. Не беше разбутвал нищо. Беше устоял и на изкушението да открадне някои неща от двата апартамента, които нямаше да се забележат веднага. А това, което беше взел от магазина, щеше да бъде приписано на обикновени крадци.

Тъй като мъжът беше заподозрял жената от съседната стая, че е влизала в апартамента му, не се налагаше да променя плановете си.

Реши, че трябва да направи едно-единствено нещо — да се върне пак там. Щеше да повтори абсолютно същото, като предишната нощ. Само че този път щеше да убие жената, след като си свърши работата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Температурата падна до 10 градуса под нулата. Звездите бяха замръзнали върху ясното нощно небе, осветявано от тънкия сърп на луната. Магазините по улица „Южна“ отдавна бяха заключени, а движението — съвсем слабо. Нарядко от ресторантите излизаше по някой човек, сгушваше се в дебелото си палто и притичваше до паркирана кола или до станцията на метрото. После улицата отново опустяваше.

Още при първата си обиколка на квартала Ди Карло забеляза полицейската патрулна кола. Той зави зад ъгъла и подкара колата покрай реката. Не очакваше, че ще има и външна намеса. Полицаяте бяха твърде заети, за да охраняват специално някоя сграда само защото там може да бъде извършена дребна кражба с взлом, или защото от магазин са били задигнати няколко дреболии.

Може би дамата развлича шефа на полицията, мислено се пошегува Ди Карло. Или той просто нямаше късмет. И в единия, и в другия случай това беше само допълнителна подробност и още една причина да ликвидира засуканата Конрой, когато си свърши работа с нея.

Нужни му бяха още десетина минути безцелно шофиране, за да се успокои. През това време изключи радиото и запрехвърля различни сценарии в главата си. Когато отново зави по улица „Южна“, вече имаше готов план. Спря на паркинга пред полицейската кола, извади картата на Филадельфия от жабката и излезе навън. В негово лице ченгето щеше да види само някакъв добре облечен господин в кола под наем, който очевидно се е загубил.

— Някакъв проблем ли има, приятел? — Полицаят свали стъклото на прозореца си. Отвътре замириса на кафе и кифли.

— Така изглежда — отговори Ди Карло и объркано се усмихна. — Зарадвах се, като ви видях да паркирате тук, господин офицер. Не мога да разбера къде съм направил погрешен завой, но имам чувството, че се движа в кръг.

— Май че вие минахте оттук преди известно време, нали? Ще се опитам да ви помогна. Къде искате да отидете?

— На Петнайсета и улица „Орех“. — Ди Карло му подаде картата през прозореца. — Сега вече открих мястото върху картата. В колата ми беше по-трудно.

— Няма проблеми. Продължете по тази улица до Пето авеню и свийте вляво. Ще излезете точно на улица „Орех“ при площад „Независимост“ и там ще свиете пак вляво. — Мъжът бръкна в джоба си за писалка. — Ще ви го отбележа на картата.

— Много съм ви благодарен, господин офицер.

Ди Карло се усмихна и опря пистолета със заглушител в гърдите на полицаия. Очите им се срещнаха в мига, преди да се чуят две приглушени пуквания. Тялото на полицаия се сгърчи и се смъкна на седалката. Без да бърза, и Карло провери врата и постави тялото в седнало положение. Пипаше с гумени ръкавици. Вдигна стъклото, затвори вратата и се върна обратно при колата си.

Започваше да разбира защо братовчед му Гуидо изпитваше толкова голямо удоволствие да убива.

Дора беше разочарована, че Ричи не бе приел поканата ѝ да спи при нея. Момчето просто имаше по-добро предложение — след киното да остане за нощувка в един приятел.

Искаше ѝ се да се отбие при Лия и Джон и да вземе другите деца за през нощта. Едно шумно парти по пижами щеше да ѝ успокои нервите. Причината беше съвсем проста: не ѝ се оставяше сама. Поточно — не искаше да спи сама, само на няколко крачки от Джед Скимърхорн. Независимо от очарователното му държание този следобед, все пак тя не можеше да забрави, че той бе човек, способен на диви яростни изблици. Да, тя му беше повярвала и бе приела напълно извинението му. Дори донякъде разбираше и мотивите. Но въпреки това не можеше да пренебрегне факта, че Джед представлява патрон с динамит, чийто фитил е съвсем къс. Не искаше да бъде близо до него, когато избухне. Е, фитилът на този динамит можеше да бъде и по-дълъг, ако на неговата избухливост тя противопоставяше своята. Може би той се нуждае точно от това? Нуждае се от жена, която да се съпротивлява и дори понякога да надделява. Ако до него би имало

някой, който разбира желанието му да се разтоварва от време на време от напрежението, той сигурно би се чувствал по-добре. Това сигурно би изкарало част от жлъчта, която държеше в себе си и която го измъчваше. Може би...

„Почакай, Дора, каза си тя. Заблуждаваш се. Не става дума какво му трябва на него, а от какво се нуждаеш ти самата.“

Определено не ѝ трябваше любовник, обременен с повече проблеми от герой на Юджин О'Нийл, независимо колко хубав става, когато се усмихва.

Все още потънала в мислите си, Дора спря колата на малкия паркинг зад магазина. Неговият „Тъндърбърд“ го нямаше. Тя се намръщи за момент, но после тръсна глава. Така може би е по-добре. Щом отсъства, няма как да ѝ дойде наум да му почука на вратата и сама да си потърси белята.

Тя мина бавно през паркинга и се заизкачва по задните стъпала, които обикновено вземаше на един дъх. Набра кода на алармената система и отключи вратата, а след това внимателно я заключи. Реши, че няма защо да предизвика съдбата и да се ослушва, за да чуе кога ще се върне Джед. По-добре беше да си легне рано. Чаша чай край огъня и книгата, която се опитваше да чете, бяха най-добрите лекарства за разклатените ѝ нерви. А ако имаше късмет, те можеха да изтрият и спомена от „Викай, ако посмееш“ — филм на ужасите, който беше гледала с Ричи тази вечер.

Дора влезе в апартамента си и запали лампичките на коледната елха. Разноцветните светлини винаги я ободряваха. Включи стереокасетофона, събу ботушите и смъкна палтото си. Остави ги в дрешника, като си тананикаше и както си беше по чорапи, отиде в кухнята да сложи чайника на котлона. Ръката ѝ върху крана на чешмата трепна, когато чу една дъска да изскърцва в другата стая. Сърцето ѝ бясно заби и тя замръзна на мястото си, докато водата продължаваше да шурти в умивалника.

„Вземи се в ръце, Конрой, прошепна се тя. Не се оставяй един глупав филм да ти изкара ума.“ В нейната гостна беше пълен абсурд да има двуметров супермен с касапски нож в ръка. Сградата е много стара, това е всичко.

Тя включи печката и сложи чайника да ври. Тръгна към гостната и остана втрещена на прага: вътре беше тъмно като в рог. Само слабата

светлина от кухнята очертаваше мебелите. От това като че ли ставаше още по-тъмно. Нали беше включила лампичките на елхата? Разбира се, че ги беше включила. Тя се хвана за гърлото, за да успокои учестения си пулс. Да не би да са прекъснали тока? Не, касетофонът продължаваше да свири, а те бяха на един и същи бушон. Вероятно щепселът на елхата не е бил сложен добре. Дора разтърси глава, за да се отърве от излишните си страхове, и се запъти към коледното дръвче, за да оправи осветлението. В този миг зад нея угасна и светлината в кухнята. Дъхът ѝ спря и тя се разтрепери като лист. По гърба ѝ полазиха тръпки. Остана неподвижна цяла минута, като се заслушваше, но не чуваше нищо, освен туптенето на сърцето си и учестеното дишане.

Изведнъж Дора се хвана за главата и се разсмя. Разбира се, че няма нищо. Просто крушката е изгоряла. Развинтената фантазия може да умори човек. Трябваше просто да...

Една ръка я стисна за устата, а другата я хвана през кръста и преди да успее да помисли за съпротива, се усети притисната от силно тяло.

— Нали нямаш нищо против, че е тъмно, скъпа? — Ди Карло говореше шепнешком, за да я изплаши още повече — Най-добре е да не мърдаш и да не издаваш никакъв звук. Знаеш ли какво е това? — Той отпусна леко хватката, мушна пистолета под пуловера ѝ и опря дулото на голо в гърдата ѝ. — Това е голям и много опасен патлак. Нали не искаш да го използвам?

Тя поклати глава и затвори очи, когато усети студената стомана върху кожата си. От този момент престана изобщо да мисли.

— Добро момиче. Сега ще си поговорим малко, но ако врешиш, ще те убия. — Мъжът махна ръката си от устата на Дора и тя прехапа устни, за да не треперят. Не го попита какво иска. Беше като парализирана. — Миналата нощ те наблюдавах в спалнята, докато се събличаше. — Той мушна свободната си ръка между краката ѝ и дишането му се учести. — Беше с черно бельо с дантели. Хареса ми.

Тя изстена и извърна главата си встрани, докато пръстите му алчно шареха между бедрата ѝ. Беше я наблюдавал! О, Боже, този тип я беше наблюдавал!

Това бе единствената мисъл, която се въртеше в главата ѝ.

— Пак ще ми направиш стриптийз, когато приключим с нашия малък бизнес.

— Аз... Аз имам пари — успя да каже тя и стисна зъби. Гледаше право пред себе си и се стараеше да не обръща внимание на това, което той правеше с тялото ѝ. — Имам няколкостотин долара. Ще ви ги дам.

— Ще ми дадеш и много други неща. И това ли се закопчава отпред? — Той си поигра със сутиена ѝ, докато тя плачеше тихичко. — О, да. Така е добре. Какъв цвят е?

Когато тя не отговори, той притисна дулото на пистолета до сърцето ѝ.

— Държа да ми отговориш, когато те питам нещо, сладурче.

— Ч-ч-ервен.

— И гащичките ли?

Тя пламна от неописуем срам.

— Да, и те са червени.

— Страхотна си.

Когато тя, разтреперана, го помоли да престане, той се изсмя и се възбуди още повече. За него това беше допълнително, неочаквано възнаграждение.

— Наистина ще си прекараме много добре, кукличке. И никой няма да пострада. Само трябва да ми дадеш това, което искам. Кажи, че разбираш.

— Да.

— Какво „да“?

Тя прехапа устни в ужас.

— Да, разбирам.

— Така е по-добре. Първо искам да ми кажеш къде е тя, и след това ще започнем забавлението.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Мислеше си, че миналата нощ с Джед се е изплашила. Но онова беше песен в сравнение с вледеняващия ужас, който изпитваше сега. Не можеше да направи нищо, абсолютно нищо. Само скимтеше и трепереше, очаквайки края си. Опита се да овладее треперенето на брадичката си. Не беше безпомощна и не трябваше да бъде безпомощна. Може би този субект щеше да се опита да я изнасили, но тя нямаше да го улесни. О, не!

— Не знам за какво говорите — каза тя разтреперана. — Моля ви не ме наранявайте. Ще ви дам всичко, каквото поискате, но не ми

причинявайте болка.

— Не бих искал. — Боже Господи, беше възбуден до крайност. Всеки път, когато я побутваше с дулото на пистолета, тя започваше да се тресе и от това кръвта му съвсем кипваше. „Тези лигльовци, които казват, че изнасилването било престъпление, са едни лайнари, каза си той. То е проява на мощ, на сила!“ — Подчинявай ми се и всичко ще бъде наред. — Мушна дулото на пистолета под сутиена и бавно го прокара нагоре-надолу между гърдите ѝ. — Огледах всички стаи, но не я намерих. Кажи ми къде е снимката и ще махна пистолета.

— Снимката? — Мозъкът ѝ трескаво работеше. Беше готова да се подчини, но беше безпомощна. — Ще ви дам всички снимки, която поискате. Само моля ви, махнете оръжието. Не мога да мисля, когато съм изплашена.

— Окей, сладурче. — Ди Карло я захапа леко за крайчеца на ухото и свали пистолета. — Така по-добре ли е?

— Да.

— Не каза „благодаря“. — Той отново опря пистолета в гърдите ѝ.

Тя затвори очи.

— Благодаря.

Доволен от признанието ѝ, че е напълно в негова власт, той отново свали оръжието.

— Така е много по-добре. Само ми кажи къде е, и няма да ти причиня болка.

— Добре. — Тя сви лявата си ръка в юмрук и я подхвана с дясната. — Ще ви кажа. — Използвайки силата и на двете ръце, тя заби лакътя си в стомаха му. Той изрева от болка и политна назад. Дора чу зад себе си, че нещо издрънча, докато бягаше към вратата. Но краката ѝ бяха омекнали от страх и когато излезе в коридора, за малко не падна. Стигна до задната врата и тъкмо се опитваше да я отключи, когато той я сграбчи отзад. Тя изписка и в отчаянието си се обърна и раздра лицето му с нокти.

Ди Карло изруга и я стисна за гърлото.

— Значи няма да се разберем. Така ли? — Продължи да стиска докато тя почти изгуби съзнание, и я повлече обратно към тъмния апартамент. В този миг някой започна да се изкачва по стълбите. Ди

Карло отчаяно замахна, счупи аплика в коридора и се притаи в полумрака.

Джед влезе приведен, с пистолет в ръка.

— Хвърли го на земята — изсъска Ди Карло и стисна още повече жертвата си за гърлото. — Опрял съм пистолета в гърба ѝ. Ако направиш само една погрешна стъпка, ще ѝ счупя гръбнака.

Джед не виждаше оръжието, но пред очите му бе бледото лице на Дора, сгърчено в отчаяния ѝ опит да си поеме въздух.

Без да изпуска Ди Карло от очи, той се наведе и остави пистолета на пода.

— Отпусни хватката. Ако я удушиш, няма да ти бъде кой знае какво прикритие.

— Изправи се и сложи ръцете си на тила. Изритай пистолета насам.

Джед се изправи и сплете пръсти на тила си. Знаеше, че Дора го гледа, но той не я погледна.

— Колко далеч мислиш, че можеш да отидеш?

— Толкова, колкото трябва. Ритни пистолета насам, казах!

Джед бутна с крак пистолета, който се спря по средата между него и Дора. Онзи трябва да се приближи, за да го вземе. Разстоянието нямаше да е много голямо и това би му дало някакъв шанс.

— Съжалявам. Май не можах да се справя както трябва.

— Не се обръщай. Стой с лице към стената, да те вземат мътните!

Ди Карло започна да се изпотява. Нещата не се развиваха както трябва, но той беше хванал жената и чрез нея щеше да се добере до картината на Финли. Започна да отстъпва заднешком по коридора към отворената врата, като държеше пленничката си между себе си и Джед. Когато стигна до пистолета, я накара да се наведе заедно с него, за да го вземе, и за миг отпусна хватката около врата ѝ.

Джед тъкмо се готвеше за скок, когато Дора си пое въздух.

— Той няма пистолет — изхриптя тя и се дръпна назад, като в същото време ритна с крак револвера и той изхвъркна през вратата. Джед я изблъска встрани и се приготви да посрещне атаката на Ди Карло. Но вместо да нападне, той побягна. Джед го настигна при вратата и се хвърли върху него. Двамата паднаха върху стълбите, сипейки ругатни. Парапетът се счупи с трясък под тежестта на

преплетените тела. Когато се изтърколиха на долната площадка, Дора се показва на вратата и се спусна по стълбите, търсейки пистолета. Джед стовари юмрука си в лицето на мъжа, но преди това бе получил два жестоки ритника — в бъбреците и в слабините.

— Не мога да го намеря! — извика Дора.

— Веднага изчезвай! — Джед посрещна крака на Ди Карло, насочен към главата му, и отблъсна противника си назад.

Когато видя как Ди Карло замахна с парче от парапета към лицето на Джед, с три отчаяни скока Дора се хвърли върху гърба му и го захапа за врата. Той се отърси от нея. Падайки, Дора удари главата си в стъпалото. Мозъкът ѝ като че ли експлодира от болка. Тя се изправи на крака, но пред очите ѝ образите станаха двойни, след това тройни... После настъпи пълен мрак и Дора се строполи на земята.

Дора се опита да повдигне клепачи и сякаш огнен обръч стегна главата ѝ. Тя затвори плътно очи и отново се опита да потъне в бездната.

— Не, недей. Хайде, бейби, отвори очи. — Джед започна да я пляска по бузите с opakото на ръката, докато тя изстена и го погледна.

— Престани. — Бутна настрана ръката му и се опита да стане, но стаята се завъртя пред очите ѝ.

Джед се изплаши да не припадне отново и я накара пак да легне, по гръб.

— Опитай се да останеш с отворени очи, но не се изправяй.

— Главата ми. — Тя попипа внимателно тила си и изстена от болка. — Какво ме удари?

— Ти се удари. Лежи спокойно. Колко пръста ти показвам?

— Два. На доктори ли ще играем?

Той се безпокоеше да не е получила мозъчно сътресение. Засега зрението и гласът ѝ бяха в ред.

— Мисля, че ти няма нищо. — Облекчението, което Джед изпита, бързо се смени с гняв. — Въпреки че не го заслужаваш след идиотската си постъпка. — Какво си мислеше, че правиш, Конрой? Че яздиш прасе ли?

— Опих се да ти помогна. — Изведнъж тя си спомни всичко и вкопчи пръстите си в неговите. — Къде е той? Избяга ли?

— Да, избяга. Дяволите да го вземат! Щях да го хвана, ако ти...

Тя присви очи и го погледна.

— Ако аз какво?

— Ако не се беше строполила като пън. Помислих, че той все пак има пистолет. — При спомена започна да му се повдига. — Мисълта, че може да те е застрелял, ме стресна толкова, че престанах да го блъскам с юмруци по лицето. Но се оказа, че само си си пукнала изключително твърдата глава.

— Добре де, ами ти защо не го подгони? — Тя се опита да се помръдне, но забеляза, че е увита като пашкул в едно килимче от Афганистан.

— И да те оставя там, в безсъзнание, с окървавена глава?

— Окървавена? — Тя се попила внимателно по тила. — Тече ли ми кръв?

— Не много. — Той започна да си възвръща професионалните си маниери. — Ще ми кажеш ли какво всъщност стана? Предполагам, че не е някоя твоя нова авантюра, която не се е развила така, както си искала.

Тя го погледна и после извърна очи.

— Ще извикаме ли полицията?

— Вече се обадох. Брент ще дойде всеки момент.

— Той имаше пистолет. Не знам какво стана с него.

— Намерих го под масата.

Тя се усмихна за миг.

— Отворих ти много работа.

— Гледай ти да се справиш. Още малко, и вече щях да викам линейка.

— Имам късмет.

Той седна до нея и взе нежно ръката ѝ.

— Разкажи ми точно какво се случи.

— Май ти беше прав, като казваше, че някой е влизал тук вчера. Изглежда, че е бил той. Аз наистина не видях нещо да е било размествано или взето, но той каза, че ме е наблюдавал как се събличам. — Тя се поколеба. — Очевидно е било така, защото описа долното ми бельо.

Джед видя как страхът върху лицето ѝ се смени с чувството за унижение, срам и най-накрая — с гняв.

— Дора, ако мислиш, че за теб ще е по-лесно, мога да накарам Брент да извика някоя полицайка.

— Не. — Тя пое дълбоко въздух. — Той вероятно се е крил някъде тук, може би пак в спалнята. Отидох направо в кухнята да направя чай... Когато се върнах тук, лампичките на елхата бяха угаснали. Бях ги запалила току-що, затова си помислих, че щепселът се е извадил и отидох да го оправя. Тогава угасна светлината в кухнята и той ме сграбчи отзад.

Гласът ѝ започна да трепери. Той се изкашля.

— Щях да се съпротивлявам. Мисля, че щях... той обаче мушна пистолета си под пуловера ми и започна да... да го търка в тялото ми. — Тя се засмя. — За някои мъже пистолетът изглежда е фалически символ.

— Ела. — Той я привлече към себе си, постави главата ѝ върху рамото си и започна да я гали по косата, разяждан от нарастващия гняв. — Вече всичко мина.

— Сигурна бях, че ще ме изнасили. — Тя затвори очи и сбърчи вежди. — Миналата година изкарах курс по самозащита, но сега не можах да си спомня нито една хватка. Сякаш някой беше прекарал през мозъка ми парче лед и не можех изобщо да мисля. Той продължаваше да ми повтаря колко добре ще си прекараме, шепнеше в ухото ми, че само трябва да бъда послушна и да му се подчинявам. Побеснях! Този тип си мислеше, че няма да направя нищо, за да се защитя. Забих му един лакът в корема и побягнах. Точно тогава ти влезе.

— Чудесно си се справила. — Той не искаше да мисли какво можеше да се случи, ако не се беше върнал. — Познаваш ли го?

— Не. Отначало, в тъмното, той беше застанал зад мен. Навън, в коридора успях да го видя добре, но не ми изглеждаше познат. — Тя въздъхна. — Параметът, който ти току-що беше направил, се счупи. О, Джед...

— Пак ще го направя. Имаш ли аспирин?

— Виж в аптеката в банята. — Тя се усмихна, когато почувства устните му върху слепоочията си. — Това също помага. Донеси ми две хапчета. — Вече успокоена, Дора се облегна назад, когато той се изправи. Вниманието ѝ обаче беше привлечено от една смачкана кърпа

за лице върху масичката за кафе. Беше сатенената ѝ кърпа с ръчна бродерия, по нея имаше петна от кръв.

— По дяволите, Скимърхорн! Точно тази кърпа ли реши да използваш? — Тя се наведе ядосана, за да я вдигне. — И защо е мокра? Знаеш ли какво може да направи мокра кърпа върху дърво?

— Не можех да мисля и за мебелите. — Той порови из аптекката. — Къде си държиш аспирина?

— Остави на мен. — Доволна, тя успя да направи няколко крачки сама, но когато се погледна в огледалото над умивалника в банята, възкликна: — Боже, Господи!

— Да не ти се вие свят? — Той я подхвана, страхувайки се да не припадне.

— Не. Но изглеждам ужасно. Гримът около очите ми се е размазал. Приличам на бостанско плашило. — Тя се пресегна и взе от горната полица едно аптекарско шише. — Аспирин.

— Защо не е в оригиналната опаковка?

— Защото пластмасовите флакони са грозни и обиждат безупречния ми вкус. — Тя взе четири хапчета и върна шишенцето на Джед.

— Откъде знаеш, че не са хапчета за разслабване?

— Защото те са в кехлибарения флакон, а аспирият е в синия. — Главата ѝ буквално я цепеше. — Тя напълни една порцеланова купичка с вода и глътна и четирите хапчета наведнъж. В този момент на вратата се почука. — Дали са те?

— Предполагам. Стой тук.

Той измъкна пистолета си от джинсите и застана до вратата.

— Да?

— Брент е.

— Крайно време беше. — Джед отвори вратата и изля част от гнева си върху своя бивш партньор. — Що за ченгета имате, след като въоръжен изнасилвач може да се промъкне край тях и да влезе с взлом в заключена къща!

— Трейнор беше добър полицаи — процеди през зъби Брент и погледна през рамото на Джед към вратата на банята, където беше застанала Дора. — Тя добре ли е?

— Не съвсем, но да благодарим на Бога. Ако не бях... — Той млъкна, потиснал гнева си пред красноречивия поглед на Брент. —

„Беше“ ли каза?

— Мъртъв е. Убит е с два куршума почти от упор. Стреляно е от толкова близо, че барутът е обгорил ризата му.

— Какво има? Какво се е случило? — разтревожено попита Дора.

— Помолих Брент да постави човек да охранява сградата, ако онзи, който беше влизал вчера, се върне. — Джед извади цигара и драсна клечка кибрит. — Полицаят е мъртъв.

— Мъртъв? — Тя пак пребледня като платно.

— Искam да седнеш — каза Джед с нетърпящ възражение глас. — И да ни разкажеш всичко най-подробно, от самото начало.

— Как са го убили? — Но тя вече знаеше как. — Застреляли са го, нали?

— Хайде да седнем, Дора. — Брент понечи да я хване за ръката, но тя я дръпна и отстъпи назад.

— Беше ли женен?

— Това няма...

— Не ми кавай, че не ме засяга! — Тя прекъсна Джед по средата на изречението и го удари с ръка по гърдите. — Един човек е бил навън и се е опитвал да ме защити, а сега е мъртъв. Искam да знам дали е имал семейство.

— Имаше жена — каза тихо Брент и чувството за вина започна да гложди и него. — И две деца, но те са вече в гимназията.

Тя мълчаливо се обърна с гръб към двамата.

— Дора — Джед посегна да я докосне, но се отказа, — когато някой мъж или жена постъпи в полицията, той знае какви рискове поема.

— Замълчи, Скимърхорн! Моля те! Ще направя кафе. — Тя отметна назад разрошената си коса. — Ще обсъдим всичко отново.

След малко седнаха около масата в магазина и започнаха да разнищват всичко, което подробно им беше разказала.

— Връщал се е обратно три пъти. — Брент погледна бележките си. — И е убил полицай, за да влезе вътре. Това не е обикновен изнасилвач.

— Не знам — замислено произнесе Дора. — Колкото повече се страхувах, на него толкова повече му харесваше. Мога да кажа, че

беше възбуден и не искаше всичко да свърши бързо. Каза... — Дора широко отвори очи. — Забравих... Каза нещо за някаква снимка.

— Търсил е снимка? — попита Брент.

— Да, търсеше конкретна снимка. Искаше да му кажа къде е. Наистина, тогава не го слушах много, защото знаех, че трябва да направя нещо. Иначе щеше да ме изнасили.

— Какви снимки имаш при теб?

— Всякакви. Фамилни портрети, фотографии от ваканции и от рождени дни. Нищо, от което някой би могъл да се заинтересува.

— Кога за последен път си правила снимки? — попита Джед. — И по какъв повод?

— Лия, на Коледа. Дори още не съм дала филма за проявяване. Преди това... Господи, не съм много сигурна. Може да са минали седмици, а може и месеци.

— Искам да ми дадеш този филм да го проявим. — Брент се усмихна. — Нищо не пречи да проверим.

— Ще отида да го взема.

— В цялата тази история нещо не се връзва — каза Джед, когато тя излезе. — Човек не убива просто така полицаи, за да изнасили една жена и да ѝ открадне албума със снимки.

— Трябва отнякъде да започнем. Ще проверим снимките ѝ. Може да е щракнала нещо, без самата тя да знае.

— Може би. — Но за Джед това не наместваше парченцата в мозайката.

— Можеш ли да го огледаш достатъчно, за да направим портрет по описание?

— Висок е около метър и осемдесет и тежи около осемдесет килограма. Строен е, с тъмна коса и черни очи. Носеше сиво кашмирено палто, тъмносин костюм и червена вратовръзка. Изглежда тъпо човек, облечен по този елегантен начин, да тръгне да изнасилва.

— Живеем в побъркан свят, Джед. Не забравяй това.

— Ето филма. — Дора остави касетката на масата. — Има още два неизползвани кадъра, но не мисля, че ще ги употребя.

— Ще се заема с това. — Брент го сложи в джоба си. — Не е зле ти и Джед да окажете съдействие на екипа по идентифицирането. Трябва да се помъчим да му направим портрет.

— Разбира се. — Представлението трябва да продължи, помисли си тя с тъга. — Ще отида да си взема палтото.

— Не тази нощ. — Брент си намести очилата и стана. — Трябва да си починеш. Утре ще се справиш по-добре. Ако ти дойде нещо друго наум, можеш да ми се обадиш по всяко време.

— Благодаря, знам, че мога да разчитам.

Когато останаха сами, Дора започна да прибира чашите и чинийките. Все още ѝ беше трудно да гледа Джед в очите.

— Дори не съм ти благодарила.

— Няма защо. — Той хвана ръцете ѝ. — Може би трябваше да те заведа до болницата да прегледат упоритата ти глава.

— Не искам да ме човъркат доктори. — Тя прехапа устните си, за да не треперят. — Изобщо не искам никой да ме тормози. От аспирина главата започна малко да ми минава.

— Ако си получила сътресение, няма да ти помогне много.

— Срещу това нищо не може да ми помогне. — Тя стисна ръцете му. — Не настоявай!

— Че кой настоява? — Той я хвана за главата и се вгледа в очите ѝ. Просто беше изтощена. — Хайде, върви да си легнеш.

— Не съм уморена. От това кафе сигурно скоро няма да заспя. За малко да доведа тази вечер Ричи да нощува при мен. — При тази мисъл стомахът ѝ се сви. — Ако той... — Повече не ѝ се мислеше за това. — Смятах, че това място е сигурно.

— Ще го направим такова. — Той постави нежно ръце върху раменете ѝ и започна леко да ги масажира. — Следващия път, когато излизам да си купувам цигари и мляко, ще те вземам със себе си.

— За това ли беше излязъл? — Прииска ѝ се да се облегне поплътно на него, но се сдържа и отиде при масата. Взе чашите и ги занесе в кухнята. — Не те видях да носиш чанта.

— Оставих я в колата, когато те чух да пициш.

— Добре си направил. Винаги ли ходиш с пистолет на пазар?

— В тези големи магазини всичко може да ти се случи. — Докосна косата ѝ и тя се засмя леко.

— Не се безпокой, няма да се разпадна.

— Не се безпокоя. — Но той продължи да я гали съвсем леко. — Искаш ли да се обадя на сестра ти, на баща ти или на майка ти?

— Не. — Дора запуши умивалника и пусна водата. — Ще трябва все нещо да им кажа утре, а никак не ми се ще.

Джед усещаше, че тя не мие чиниите, за да бъде всичко подредено, а защото не искаше да остане отново сама. Би могъл да се погрижи поне за това.

— Виж какво, защо не изкарам тази нощ на канапетото? Обещавам ти, че няма да оставя косми от брадата си в мивката.

Тя въздъхна облекчено, затвори чешмата и зарови лице в гърдите му.

— Благодаря.

Той се поколеба за миг и я прегърна.

— Не ми благодари още. Може да започна да хъркам.

— Ще поема този риск. — Потри бузата си в неговата. — Бих те поканила да спиш при мен, но...

— Сега не му е времето — каза той.

— Да, така е. — Тя се отдръпна. — Ще отида да ти донеса възглавница.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя изглеждаше добре, дори много добре. Джед не беше наблюдавал много спящи жени, освен ако цяла нощ не беше правил секс с тях. На другата сутрин никоя от тях не изглеждаше толкова добре, колкото Дора.

Тя спеше по корем. Разпиляната ѝ коса беше отметната назад и само няколко кичура се спускаха върху бузата. В нея имаше нещо изключително привлекателно. Той отдаваше това предимно на големите ѝ тъмни очи, но сега те бяха затворени. Въпреки че лицето ѝ беше неподвижно, тя пак изглеждаше невероятно добре.

Може би се дължеше на кожата ѝ. Беше като коприна, гладка и бяла.

Той разтърси глава, смутен от мислите си. Когато един мъж започне да измисля метафори за кожата на някоя жена, явно е хлътнал много дълбоко.

Джед се приближи, остави чашата на нощното шкафче и седна върху ръба на леглото.

Усещаше уханието ѝ — неуловимо и възбуждащо, от което устата му винаги пресъхваше. Реши, че когато един мъж е така опиянен от парфюма на жена, става още по-сложно.

— Айсидора. — Докосна я по рамото през дебелия пухен юрган и леко я разтърси. През цялата нощ правеше това на всеки два часа, за да се увери, че не е изпаднала в безсъзнание.

Тя въздъхна с лека досада и се обърна. Юрганът се смъкна от раменете ѝ и Джед се загледа във фланелената ѝ нощница. Беше в крещящо син цвят и дебела като ризница. Различни две малки розови апликации на нея, които приличаха на ушичките на прасенце. Повдигна, юргана с любопитство. Така си беше. Срещу него се хилеше заоблената муцунка на едно розово прасенце.

Предположи, че нарочно я е избрала, за да ѝ бъде топло и да не навява и най-малката мисъл за секс.

Може би има право, но само донякъде, помисли той и пусна юргана.

— Айсидора? — Той отново разтърси леко рамото ѝ, после го хвана и ѝ попречи да се обърне на другата страна. — Изи — прошепна Джед в ухото ѝ, — събуди се.

— Върви си, татко.

Той се ухили, наведе се по-близо и я ухапа леко за крайчеца на ухото. Това я накара да отвори широко очи. Някаква гореща топка като че ли пламна в слабините ѝ.

— Събуди ли се вече? — промълви Джед и я ухапа леко и по долната устна.

— Да, съвсем. — Прочисти гърло, но гласът ѝ остана дрезгав.

— Кой съм аз?

— Кевин Костнър. — Тя се усмихна и се протегна. — Обичам да си фантазирам малко, Скимърхорн.

— Той не беше ли женен?

— Когато си фантазирам, не е.

Джед се наведе към нея.

— Колко са пръстите на ръката ми?

— Три. Не установихме ли още снощи, че ми няма нищо?

— Сега го установяваме пак. — „Погледът ѝ е тежък и секси, каза си той. Но зениците изглеждат нормално.“ — Как е главата?

Тя замълча за минута, докато се оглеждаше наоколо. Освен пощипването, чувстваше и болки, и то най-различни.

— Боли ме. Рамото също ме боли.

— Опитай това.

Дора погледна аспирина в ръката му.

— Само два ли? Скимърхорн, аз вземам два аспирина, когато си счупя някой нокът.

— Престани да се глезиш. — Знаеше, че това ще ѝ подейства.

Тя се намръщи и взе хапчетата, а после и чашата с кафето. Когато отпи първата глътка, раздразнението ѝ се смени с изненада.

— Много хубаво кафе. Почти като моето.

— То е от твоето, поне зърната. А и веднъж те наблюдавах как го приготвяш.

— Бързо схващаш. — За да се наслади по-дълго на момента, тя повдигна възглавницата и се облегна. — Удобно ли ти беше на

канапетото?

— Не, но спях. Преди малко си взех един душ. Нямах ли други сапуни, освен във формата на малки цветенца и лебеди?

— Имах сапуни във формата на моржове, но ги свърших. — Тя се наведе към него и подуши тъмнорусия кичур коса над яката му. — М-м-м, гардения.

Той сложи ръка върху лицето ѝ и леко я побутна назад.

— Знаеш ли какво? Следващият път, когато отида да пазарувам, ще потърся сапуни във формата на щангисти, които издават отвратителна миризма на запотени калци.

Тя хвана чашата с две ръце и отново отпи от кафето.

— Не си спомням кога за последен път някой ми е носил кафе в леглото. — Усмихна се, отметна назад глава и го загледа.

Косата му беше още влажна от душа и беше небръснат, а в красивите му очи се четеше отегчение. „О, Господи, наистина е много привлекателен!“

— Трудно е да се разбере що за човек си, Скимърхорн. Сигурно си бил съвсем наясно, че не са ти нужни кой знае какви усилия, за да дойдеш при мен снощи. Знаел си и какво би трябвало да направиш с мен, но не го направи.

— Беше ударена по главата и беше изморена. — Въпреки това си го беше помислил. — Аз не съм животно.

— Напротив, си. Ти си едно голямо, неспокойно и опасно животно, и в това е чарът ти. — Тя прокара пръст по небръснатата му буза. — Тези мускули и този отвратителен нрав... Има нещо изключително привличащо в това човек да знае, че можеш да бъдеш колкото добър, толкова и лош. Падам си по лоши момчета с нежни сърца.

Той хвана ръката, която галеше бузата му, и поиска да я отблъсне, но тя вплете пръсти в неговите и се надигна да го целуне. Направи го много бавно и нежно и накара всеки негов мускул да затрепти от възбуда.

— Играеш си с огъня, Дора.

— Не мисля.

Ако не му беше съвсем ясно, че главата продължава да я боли, можеше да ѝ докаже, че греши. Би могъл да я събори на леглото и да задоволи буйната си страст, която отдавна беше разпалила в него. Но

не го направи, защото нямаше начин да вземе това, което искаше, без да й причини болка.

— Послушай ме. — Той говореше бавно, като продължаваше да я гледа в очите. — Ти не ме познаваш, не знаеш на какво съм способен. Единственото, в което можеш да бъдеш сигурна, е, че те желая. Когато се уверя напълно, че и ти го искаш, ще го направя, без да те питам.

— Няма нужда да ме питаш, защото аз вече ти казах, че и аз искам същото.

— И няма да съм толкова нежен. — Той погледна сплетените им ръце и нарочно издърпа своята. — Изобщо няма да ме е грижа дали ще съжаляваш след това.

— Когато правя избора си, никога не играя на криеница, Джед. Освен това знам, че ти не предупреждаваш мен, а себе си.

Той се изправи.

— Чака ни друга работа. Какво ще правиш с магазина?

— Днес няма да работим.

— Тогава хайде да отидем в участъка. Пригответи се, аз ще направя закуската.

— Можеш ли?

— А какво трудно има в това да залея царевичните ядки с мляко?

— Страхотен си!

Тя отметна юргана и той възкликна:

— Конрой, много е сладко прасенцето ти...

Докато Джед и Дора приключваха със сутрешната си закуска. Ди Карло крачеше нервно нагоре-надолу из апартамента си в Ню Йорк. Не беше мигнал и минута през дългата нощ, въпреки че беше опитал да се успокои с половин бутилка уиски „Къти Сарк“.

Не можеше да се върне във Филаделфия. Не само заради убийтия полицай, а и защото беше оставил двама живи свидетели. Вероятно бяха успели да го огледат достатъчно добре, за да бъде направен портрет по описанията им.

„Ще ме открият, помисли си мрачно Ди Карло и си наля още едно питие. И ще ми лепнат убийството на полицая.“ Знаеше едно нещо за полицаите: преследваха безмилостно онзи, който убиеше техни колеги.

Не само не можеше да се върне там, но трябваше и да се укрие за известно време, докато случаят се позабрави. Може би два месеца, а може би пет-шест. Това не представляваше никакъв проблем — имаше много връзки и много пари. Можеше да прекара една зима на топло в Мексико и да се налива с коктейли. След като на ченгетата им писнеше да го търсят, щеше да се върне.

Единствената пречка беше Едмънд Финли.

Ди Карло се загледа в предметите, които беше наредил край коледната елха. Приличаха на подаръци, които никой не беше пожелал. Поставките за книги, папагалът, орелът, Статуята на свободата, порцелановото куче. Като се брой и статуетката, която вече беше предал, от общо седем предмета беше успял да събере шест. Всеки друг щеше да сметне това за успех, но не и Финли.

Липсваше само проклетата картина, но Бог му беше свидетел, че бе направил всичко, на което е способен. Окото му беше насинено, устната — разцепена, а бъбреците го свиваха. Кашмиреното палто не ставаше вече за нищо.

Беше направил повече, отколкото бе по силите на един човек, за да поправи грешка, която дори не беше негова. Като бизнесмен Финли би трябвало да знае, че в бизнеса се печели, но и се губи. Такъв ще бъде и подходът на Ди Карло към него — като на бизнесмен към бизнесмен. Няма да е зле да му подобри малко настроението, като му поднесе лично петте предмета, а след това предизвика одобрението и възхищението му, разказвайки подробно как се е сдобил с тях.

Щеше да му обясни и за ченгето. Човек като Финли не можеше да не разбере какъв личен риск е поел, като е очистил човек на закона.

Не, не беше достатъчно, призна си Ди Карло и притисна парченце лед върху подутата си буза. Отиде до огледалото в хола, за да се огледа отново. По-добре, че беше възпрепятстван да празнува Нова година. Не можеше да се появи сред хората в това лице, което изглеждаше така, като че ли беше минал през месомелачка.

Все пак щеше да докопа онази кучка и мъжа, който го завари в коридора. Но трябваше да мине известно време. Ди Карло внимателно намигна с подутото си око. Знаеше да чака. Шест месеца, една година... те щяха да го забравят, но той нямаше да ги забрави. Тогава нямаше да крои планове как да я убие по-безболезнено. Щеше да бъде кървава вендета, изпълнена бавно и с неописуемо удоволствие.

Идеята го накара да се усмихне, но от това устната му се сцепи отново. Ди Карло притисна кръвта с опакото на ръката си и се отдръпна от огледалото. О, тя щеше да си плати, не се съмняваше в това. Но първата му работа беше Финли.

От ченгетата би могъл да се измъкне, но не беше сигурен, че може да се спаси от работодателя си. Надяваше се на логиката, здравия разум, ласкателството и... верността си. Щеше да предложи на Финли работата да бъде поверена на друг човек, но разноските да поеме той Ди Карло. Това предложение сигурно щеше да се хареса на Финли, който беше бизнесмен до мозъка на костите, а освен това беше и алчен.

Доволен от себе си, Ди Карло отиде при телефона. Колкото по-бързо приключеше работата в Калифорния, толкова по-скоро можеше да се отправи към плажовете на Мексико.

— Искam един самолетен билет първа класа от Ню Йорк за Лос Анжелис, за първия полет. Не по-рано от шест и петнадесет? — Той забарабани с пръсти по бюрото, докато пресмяташе. — Добре, това ме устройва. Не, еднопосочен. Искam да ми запазите и един билет от Лос Анжелис за Канкун за 1 януари. — Отвори чекмеджето на бюрото и извади оттам паспорта си. — Да, сигурен съм, че времето ще се оправи.

— Лицето му беше малко по-издължено. — Дора наблюдаваше как образът на компютърния екран се промени, след като пръстите на оператора захвърчаха по клавиатурата. — Да, точно така. И малко по-слабо. Джед, веждите му по-гъсти ли бяха? Май го направих да прилича на Ал Пачино.

— Добре се справяш. Като приключиш със своите впечатления, ще прибавя и моите.

Тя притвори очи и се опита да извика в съзнанието си неясния образ, но я обзе паника и отново ги отвори.

— Можам да го мерна само за миг. Той... — Тя посегна към чашата вода, която беше поискала. — Мисля, че имаше повече коса и ми се струва, че беше леко начупена.

Операторът промени прическата.

— А сега?

— Така повече си прилича. Може би миглите му бяха малко по-гъсти.

— Така ли?

— Мисля, че да. — Тя въздъхна. — Не съм съвсем сигурна...

Джед се приближи зад стола ѝ и сложи успокоително ръце върху раменете ѝ.

— Изтъни устните и носа — нареди той на оператора. — Очите бяха малко по-хлътнали. Да, точно така. Права беше за веждите, Дора, малко по-гъсти са. Още малко. Брадичката беше по-четвъртита.

— Как си успял да запомниш всичко това? — прошепна тя.

— Просто имах възможност да го огледам по-добре.

Постепенно образът на нападателя започна да се оформя върху монитора.

— Кожата на лицето е малко по-тъмна — каза Джед и присви очи. — Ето, това е.

— Да, това е той! — Изумена, Дора хвана Джед за ръката. — Невероятно!

Доволен, Брент потупа компютъра.

— Машинката си я бива. Джед трябваше да направи някои бързи промени в бюджета, за да я имаме.

Дора леко се усмихна и се загледа в образа на екрана.

— По-добра е от компютърните игри.

— Извади ни копия на принтера — нареди Брент на оператора. — Ще проверим дали в архивите нямаме снимката му.

— И аз бих искала едно копие. — Дора се изправи, доволна, че бяха приключили. — Искам да го покажа на Лия и Тери, за да го идентифицират, ако се е навъртал около магазина.

— Ще ти дадем. — Брент даде знак на оператора. — Ела за минутка в кабинета ми. — Той я хвана за ръка и я изведе в коридора. На една врата Дора видя табелка: „Капитан Дж. Т. Скимърхорн“.

Изглежда, че в отдела не забравяха лесно хората си. Погледна към Джед.

— „Т“ като „тестостерон“?

— Престани с шегите, Конрой.

— О, снощи забравих да ви кажа. — Брент отвори вратата на кабинета си и покани и двамата вътре. — Онзи ден ми се обади майка ти.

— Майка ми? — попита учудено тя и се отпусна върху един стол.

— Покани ме на новогодишното тържество в театъра.

— То е утре — спомни си Дора. Напълно го беше забравила. — Надявам се, че ще успееш да дойдеш.

— С удоволствие. Новогодишните партита на театър „Либърти“ са много популярни. — Брент отвори едно чекмедже и извади от него плик. — Ето снимките ти. Запазихме копие от тях, но ми се струва, че няма нищо интересно. — Той й подаде плика и се засмя. На първата снимка се виждаше Ричи, отворил широко уста. Беше сниман съвсем отблизо, като автопортрет.

— Снимката е отвратителна, но е необикновена. — Тя прибра плика в чантата си. — И така, какво ще правим по-нататък?

— Ти няма да правиш нищо — каза троснато Джед. — Това е работа на полицията.

— Пак ли започваш да командваш, капитане? — Тя се усмихна в отговор на пронизващия му поглед.

— Кой е началникът тук? — попита тя Брент.

Той се прокашля и си намести очилата.

— Аз се занимавам със случая.

— Добре, тогава. — Дора скръсти ръце в скута си и зачака.

— Докато издирим този човек — започна Брент, като наблюдаваше с крайчеца на окото си как Джед крачи нагоре-надолу из стаята, — ще сложим двама наши хора да пазят къщата ти.

Тя си спомни за застреляния полицай, за жена му и децата му.

— Не искам повече някой да рискува заради мен.

— Дора, след случилото се с Трейнор в отдела няма човек, който не би застанал доброволно на пост. Този субект е убил полицай. Точно затова си позволих да накарам колегите от лабораторията по балистика да избързат с изследванията. Куршумът, който беше изваден от Рейнор, е от същите, които изчоплихме от стената на къщата ти.

— Не може да бъде! — каза с лек сарказъм Джед.

— Аз водя следствието. — Брент свали очилата си и ги избърса със смачканата си риза. — Ако хванем този копелдак жив, трябва да имат убедителни доказателства. Изпратил съм доклада от балистичната експертиза в други участъци из града и из целия щат. Някъде нещо може да съвпадне.

Това хрумване беше много добро. На Джед му се искаше да не се ядосва толкова много, че не му беше дошло наум.

— Къде е Голдмън?

— Във Вейл — каза тихо Брент. — На ски. Взе си една седмица отпуск.

— Кучият му син! — избухна Джед. — Убили са негов полицаи, един от хората му. Не би трябвало да излиза в отпуск, когато подчинените му пишат от работа по празниците.

— Беше си подал молбата предварително. — Телефонът иззвъня и Брент вдигна слушалката. — Обади се след малко — каза рязко той и затвори. — Дано си строши кльощавия задник! Тогава пък ти може да си надигнеш своя задник и да се върнеш там, където ти е мястото. Убит е наш колега и всички тук са възмутени, че ги командва офицер, който се интересува повече от пломбите на зъбите си, отколкото от подчинените си. — Той сръга Джед с пръст в гърдите. — А ти какво ще направиш? Питам те, отговори ми!

Джед смукна бавно от цигарата, издиша дима и дръпна отново. Не каза нищо. Обърна се и излезе.

— Майната ти! — Брент погледна към Дора и направи кисела физиономия. — Извинявай!

— Няма нищо. — Този инцидент всъщност я развесели. — Мислиш ли, че това ще го накара да промени решението си?

— Не. — Брент винаги се чувстваше неудобно, когато избухнеше пред хора. Вратът му почервения от неудобство. — Когато Джед си науми нещо, и с топ не можеш да го накараш да промени решението си. — Той се отпусна на стола. — Все пак се чувствам по-добре.

— И това е нещо. Ще отида при него.

— Не те съветвам.

Тя само се усмихна и си взе палтото.

— Ще се видим утре вечер.

Дора го настигна по средата на пресечката. Не му извика да я почака, защото беше сигурна, че това усилие ще е напразно. Вместо това тръгна редом с него, като се стараеше да не изостава.

— Чудесен ден — каза тя, колкото да започнат разговор. — Днес е малко по-топло.

— Ще бъде по-добре, ако не се въртиш около мен точно сега.

— Знам. — Тя го хвана под ръка. — Обичам да се разхождам на студа. Така кръвта ми се раздвижва. Ако свием в тази посока, ще влезем в китайския квартал. Нашарен е с чудни малки магазинчета.

Джед сви в противоположната посока.

— Ама и ти си един... Яд ли те е на него?

— Не ми казвай какъв съм аз. — Опита се да се освободи, но тя увисна на ръката му. — Изчезни оттук, Конрой!

— Няма начин. Не мога да изчезна тук, защото познавам този квартал много добре. — Тя огледа профила му, но потисна желанието си да го погали по бузата, за да се успокои. — Ако мислиш, че ще ти стане по-добре, може да ми крещиш. На мен обикновено такава терапия ми помага.

— Искаш ли да те арестувам за тормоз?

В отговор тя само му намигна.

— Надяваш се някой да повярва, че едно дребно същество като мен може да тормози такъв дангалак като теб?

— Можеш поне да млъкнеш за малко — изръмжа той.

— Предпочитам да ти досаждам. Ако продължаваш да си стискаш така челюстите, може да си счупиш някой зъб. Лия скърцаше със зъби нощем и сега трябва да си слага пластмасова протеза преди лягане. Сестра ми винаги се притеснява от нещо. Аз не съм такава. Когато спя, не мисля за нищо. Нали затова е сънят?

Преди да завият зад следващия ъгъл, Джед спря и се обърна към нея.

— Значи нямаш намерението да се махнеш, така ли?

— Никакво. Мога да продължавам така до утре. — Тя се пресегна, вдигна ципа на якето и му оправя яката. — Брет избухна, защото го е грижа за теб. Трудно е, когато хората ги е грижа за теб, защото се чувстваш отговорен. Предполагам, че се чувстваш прекалено отговорен. Но отърсването от отговорностите за известно време действа облекчаващо.

Как би могъл да се сърди на някой, който така добре го разбира? Но ако ядът му преминеше, тогава щеше да го налегне отчаянието.

— Имам причини да подам оставка, и те още са в сила, Дора.

— Защо не ми кажеш какви са те?

— Това не те засяга.

— Добре. Искаш ли да ти разкажа за причините, които ме накараха да напусна сцената?

— Не.

— О кей. Тогава ще ти разкажа. — Тя го поведе отново към мястото, където беше паркирал колата. — Обичах да играя. В това няма нищо странно, защото страстта към сцената е заложена генетично в кръвта ми. При това бях добра. Когато приключих с детските роли, започнах да участвам в пиеси като „Нашият град“ и „Стъклена менажерия“. Отзивите бяха страхотни. Но... — Тя го погледна изпод вежди. — Интересно ли ти е? Но — продължи, без да се смути — аз не се нуждаех точно от това. После, преди пет години, получих наследство от една моя кръстница, Ана Логан. Може би си чувал за нея? Имаше голям успех в киното през тридесетте и четиридесетте години.

— Това име не ми е познато.

— Беше много богата. — Една кола профуча край тях и въздушното течение развя косата ѝ. Тя се обърна към Джед. — Много я обичах, защото в живота си беше преживяла какво ли не. След нейната смърт наследих парите ѝ и изкарах два курса по мениджмънт. Не че ми бяха нужни. Някои неща просто са вродени.

— Защо ми разправяш всичко това, Конрой?

— Ще разбереш. Когато казах на семейството ми какви намерения имам, всички безкрайно се разстроиха. И защо? Защото нямало да се възползвам от таланта си и да продължа семейната традиция. Те ме обичаха, но искаха да бъда нещо, което не можех да бъда. Просто нямаше да съм щастлива в театъра. Копнеех за собствен магазин и собствен бизнес. Въпреки че разочаровах най-близките си хора, направих това, което считах, че трябва да направя за себе си. Мина доста време, преди да свикна с отговорността, произтичаща от това, че някой го е грижа за мен, че се безпокои, че ме обича.

За момент той не каза нищо. С изненада установи, че вече не е ядосан. По време на монолога ѝ ядът му беше изчезнал, разсеян от настоящостта ѝ.

— Значи поуката от твоята невероятно дълга и заплетена история е, че след като не искам да съм ченге, не трябва да се вкисвам, защото приятелят ми ме тика да се върна в полицията.

Дора въздъхна, застана пред него и сложи ръце на раменете му.

— Скимърхорн, ти нищо не си разбрал. От мен нямаше да излезе актриса, затова направих избор, с който семейството ми не беше съгласно. Вътре в себе си обаче знаех, че съм права. Ти пък си полицаи до мозъка на костите. Просто трябва да изчакаш, за да си признаеш, че още отначало си направил верния избор.

Той настоятелно я хвана за ръката, преди тя да тръгне отново.

— Знаеш ли защо напуснах? — Гневът му се беше изпарил, но очите му гледаха безизразно и Дора се потресе от това. — Не трябваше да убивам Спек. Имаше други начини да го победи, но не се възползвах от тях. Докарах нещата дотам, че нямаше друга алтернатива, освен един от двамата да умре. Стана така, че загина той. Мен ме потупаха по рамото за това, въпреки че можех да го заловя без нито един изстрел. И ако трябва да го убия отново, пак ще постъпя така.

— Така си решил — каза тя предпазливо. — Предполагам, че повечето хора биха сметнали това за правилно. Очевидно и твоите началници са мислили така.

Той нетърпеливо я прекъсна.

— Дора, за мен има значение само това, което аз мисля. Използвах служебното си положение за лично отмъщение, а не за защита на закона и справедливостта. Убих заради собственото си удовлетворение.

— Човешка слабост... — промърмори тя. — Предполагам, ти е било трудно да свикнеш с мисълта, че не си съвършен. Сега, след като вече си го разбрал, сигурно ще бъдеш по-добър полицаи, когато отново сложиш полицейската значка.

Той стисна още по-силно ръката ѝ и я придърпа леко към себе си. Когато тя вирна нагоре брадичка, Джед отпусна малко хватката си.

— Защо правиш всичко това?

Тя му даде най-елементарния отговор — сграбчи го за косата и впи устни в неговите. Той усети нетърпението в целувката ѝ, но почувства и нещо друго. Другото се казваше необходимост — искрена и човешка.

— Това е — каза тя след малко. — Предполагам, че трябва да си го признаем, въпреки че винаги съм се смятала за човек със здрав разум. Освен това ме е грижа за теб. — Видя как той понечи да каже нещо, но не го направи. — Това те натоварва с още една отговорност, Скимърхорн.

Тя се обърна и направи няколко крачки към колата. Извади ключовете и му каза през рамо:

— Аз ще карам.

Той изчака, докато тя отключи вратата и седне зад кормилото.

— Конрой? С мен е същото.

Дора изкриви устни и включи двигателя.

— Това е добре. Какво ще кажеш за идеята да се поразходим?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Домът на Финли представляваше нещо като музей на амбициите му. Беше построен от режисьор на екшъни, чиято склонност към сложните конструкции беше надхвърлила както способностите, така и средствата му.

Къщата беше сгушена високо в хълмовете над Лос Анжелис. Финли я купи в период, когато жилищният пазар беше в застои, и веднага започна да монтира по-сложна алармена система, закрит басейн и висока каменна ограда. Той беше воайор, но не обичаше другите да го наблюдават.

На третия етаж, който имаше формата на кула, преустрои прожекционната зала, като монтира дузина телевизионни монитори и мощен телескоп. На мястото на широките кресла с полегати облегалки постави комплект тежки столове, покрити с кадифе в кестенов цвят. Тук той често се забавляваше, гледайки домашни филми, в които играеше главната роля.

Естествено, нае и специалисти по вътрешно оформление. За шест месеца смени три фирми, докато къщата бъде обзаведена изцяло по негов вкус.

Стените във всички стаи бяха бели. Някои бяха боядисани с постна боя, други бяха покрити с латекс, трети имаха тапети, но всички бяха безукорно бели. Бели бяха и килимите, керамичните плочки и дъбовият паркет. Цветното разнообразие идваше от съкровищата на Финли — скулптурите, статуетките и другите предмети, които беше събрал.

В стаите изобилстваше от стъкло — прозорци, витрини, огледала, стъклени шкафови, бюфети, както и от копринена драперия и тапицерия, възглавници и гоблени.

На всяка маса, на всеки рафт, във всяка ниша имаше произведения на изкуството, които беше успял да прибави към колекцията си. Когато някой предмет му омръзваше, а това се

случваше често, той го слагаше на не толкова видно място и го заменяше с друг.

Финли беше ненаситен.

В гардероба му имаше три реда костюми — вълнени и копринени, от лен и габардин. Всички бяха в класически стил — в убити тонове: тъмносиньо, черно, сиво и само няколко — в малко по-фриволно синьо. По закачалките не висеше по-ежедневно облекло, нямаше спортни сака, нито спортни ризи с извезани на тях играчи на поло.

Петдесетина чифта черни кожени обувки, всичките лъснати до блясък, бяха наредени на лавици със стъклени витрини. Имаше само един-единствен чифт бели маратонки „Найк“, които бяха в комплект със спортния му екип. Икономът имаше задължението на всеки две седмици да ги подменя с нов, безукорно бял чифт.

Вратовръзките на Финли бяха подредени така, че цветовете им да преливат — след черните следваха сивите, а след тях сините. Вечерното му облекло се пазеше в шикозен гардероб, стил „рококо“. В чекмеджетата лежаха, спретнато сгънати, белоснежни ризи с монограми на ръкавелите, черни копринени чорапи, бели боксърски гащета и ирландски ленени носни кърпи. Всички ухаеха на лавандулов цвят, който прислужницата сменяше всяка седмица.

В господарските покои имаше и стая за проби, двете стени на която представляваха кристални огледала. Имаше и малък бар, ако на господина му се допиеше нещо, докато се приготвяше за излизане вечер. В центъра му стояха голямо черно кресло и масичка с позлатени ръбове, върху която се мъдреше абажур „Тифани“, в случай че Финли пожелаеше да седне и да размисли какво да облече.

Вдясно от пробната стая беше спалнята. Картини от Писаро, Морисо и Мане украсяваха покритите с бяла копринена драперия стени, всяка с отделно, скрито осветление. Мебелировката беше изключително разнообразна, като се започне от огромното бюро в стил „Луи XVI“ и нощните шкафчета и се стигне до позлатеното канапе и венецианските свещници. От тавана хвърляше светлина троен полилей „Уотърфорд“.

Но най-много Финли се гордееше с леглото си. Изработено през шестнадесети век от Вредеман дьо Врие, то беше с четири колони, покрити с балдахин. Таблите откъм главата и краката бяха изработени

от дъбово дърво, а върху тях бяха нарисувани херувимчета, цветя и плодове.

Суетността на Финли го бе изкушила да монтира и огледало в балдахина, но при мисълта, че това ще намали стойността му, се бе разколебал. Вместо това сложи камера, скрита в един извит трегер близо до тавана. Тя беше насочена право към леглото и се задействаше с дистанционно устройство, което стоеше в едно от чекмеджетата на нощното му шкафче.

Удобно разположен в кабинета си, Финли включи един монитор. В кухнята приготвяха обяда. Беше поискал салата от фазан. Наблюдаваше как готвачът и помощницата му работят в осветеното от слънцето помещение с безупречни бели стени, сред тенджери от неръждаема стомана. Прехвърли на монитора в гостната. Видя Ди Карло да отпива от чаша сода с лимон и да оправя вратовръзката си.

Това, че човекът се притесняваше, беше добре. Финли не обичаше да се предоверява. Важното беше ефикасността. Прекаленото доверие водеше до грешки. Да, време беше да освободи бедното момче от напрежението. В края на краищата беше успял да събере стоката два дни по-рано от определения срок.

Инициативността трябва да се възнаграждава. Навярно нямаше да нареди да счупят ръката на младежа.

Ди Карло отново оправи вратовръзката си. Не можеше да се отърве от усещането, че го наблюдават. Това го накара да провери как е косата му, да оправи гънките на костюма си и да погледне да не би копчелъкът му да се е разкопчал.

Отпи още една глътка и се изсмя на себе си. Всеки би се чувствал така, ако го оставят сам в стая със стотици статуи и картини. Всички тези очи — изрисувани, стъклени, мраморни, го стряскаха. Чудеше се как Финли ги понася.

„Сигурно цяла армия от прислужници бършат праха от тези боклуци“, помисли си Ди Карло, остави чашата настрана и стана, за да се разходи из стаята. Беше наясно с това какъв фанатик е Финли, когато става дума за неговите колекции.

Това, че господинът го покани в дома си, вместо в офиса, беше добър признак. Жестът беше по-приятелски, по-ангажиращ. А и по

телефона гласът на Финли звучеше любезно.

Ако проявеше достатъчно чар, Ди Карло може би щеше да изглади случая с липсващата картина и да убеди Финли, че става въпрос само за малко отлагане. Беше сигурен, че накрая щяха да се разделят като приятели и той би могъл да се върне в хотел „Бевърли Хилс“ и да намери някоя кукличка, готова да посрещне Новата година с него.

„А утре, каза си той и се усмихна, към Мексико!“

— Ди Карло, предполагам, че не те накарах да ме чакаш дълго.

— Не, сър. Възхищавах се от къщата ви.

Финли се приближи до японския шкаф за напитки.

— Ще ми разкажеш подробно всичко след обяда. Искаш ли малко кларет? — Той взе една кана във викториански стил. — Имам чудесно „Шато Латур“.

— Благодаря. — Самочувствието на Ди Карло започна да се вдига.

— Боже мой! — Финли повдигна вежди и огледа внимателно израненото му лице. — Имал ли си някакви премеждия?

Ди Карло докосна лепенката на врата си. В паметта му ясно изплува споменът как зъбите на Дора се впиха в него.

— Нищо сериозно.

— Радвам се да го чуя. Ще бъде жалко, ако ти останат белези. — Той наля вино. — Надявам се, че това пътуване не е объркало плановете ти за празника. Очаквах да се появиш след ден-два.

— Искях да ви докладвам за резултата колкото е възможно по-скоро.

— Харесвам хората с чувство за отговорност. Наздраве. — Доволен, Финли се чукна с Ди Карло. На външната врата се позвъни и той се усмихна. — О, сигурно е господин Уайнсеп. Поканих го да разгледа стоката заедно с нас. Той пази най-подробни описания. А сега моля да ме извиниш, но повече не мога да сдържам търпението си — каза той, когато Уайнсеп влезе. — Трябва да видя съкровищата си. Предполагам, че са ги занесли в библиотеката. — Той посочи вратата. — Господа.

Коридорът, покрит с плочки от бял мрамор, беше достатъчно широк, за да побере канапе и масичка и пак да има място за трима души да минат един до друг.

Библиотеката миришеше на кожа, лимон и рози. Розите бяха подредени в две високи дрезденски вази, поставени върху камината. В помещението, което беше разделено на две от портал, имаше хиляди книги. Те не бяха наредени на лавици покрай стените, а бяха сложени в шкафови и библиотечки. Имаше чудна четириетажна въртяща се библиотечка от периода на Регентството в Англия, и друг модел — от времето на крал Едуард, който Финли беше уредил да откраднат от един замък в Девон.

Той беше поискал помещението да прилича на библиотека на провинциален английски сквайер^[1]. Желанието му беше изпълнено успешно. Интериорът в библиотеката се допълваше и от дълбоки кожени кресла, колекция от стари лули и ловен портрет от Гейнсбъро.

Финли и тук не беше изменил на въведената от него практика: камерите за мониторите бяха скрити зад един библиотечен шкаф.

— Ето ни и нас. — Финли с бързи стъпки приближи до масата и взе подложките за книги във формата на морски сирени.

Както му бе наредено, икономът беше оставил на масата малко чукче, нож и панер. Финли взе чукчето и ловко обезглави синеоката морска сирена.

— Тук не трябва да се бърза много — каза той с благоговение и продължи да разчупва парченце по парченце евтината гипсова фигура. — Направени са в Тайван — каза той на гостите си. — В една малка фабрика, от която имам полза. Оттам товарим стока за Северна и Южна Америка и си осигуряваме прилична, макар и не много голяма печалба. Това тук обаче е нещо неповторимо. Някои са чудесни репродукции на предмети с голяма стойност и са изработени така, че могат да заблудят и експертите.

Той взе едно парче, обвито в полиетилен, и хвърли останалата част от морската сирена в панера. После сръза с ножа обвивката. Вътре имаше старинно японско украшение от слонова кост — така нареченото нетсуке.

Възхитен, той внимателно го огледа. Представляваше жена, подпряна на ръце и колене, и застанал зад нея мъж с тумбест корем, хванал алчно едната ѝ гърда с ръка. Главата ѝ беше извърната леко към лявото ѝ рамо, като че ли искаше да види лицето му, докато той се канеше да влезе в нея отзад.

— Великолепно, великолепно! — Остави я настрана и внимателно разчупи втората статуетка.

Следващото нетсуке продължаваше темата. Млада жена, клекнала в краката на мъж, се усмихваше и държеше в ръка възбудения му пенис.

— Такава майсторска изработка... — Гласът на Финли трепереше от вълнение. — На повече от двеста години е и никакви модерни инструменти не биха могли да я направят по-съвършена. Японците се отнасят с разбиране към еротиката и я ценят в изкуството, докато европейците все още крият половите си органи.

Той взе ножа и изкорми папегала.

— А тук? — каза Финли и разтвори една кадифена торбичка. — Ах, тук!

По тялото му премина лека тръпка на възхищение, когато постави сапфирената брошка върху дланта си. Тя представляваше изключително сложна плетеница от злато, инкрустирана с диаманти и осемкаратов тъмносин камък, изрязан във формата на внушителен квадрат.

— Носила я е шотландската кралица Мери — Финли погали камъка и обърна брошката, за да я разгледа от другата страна, — докато е плетяла политическите си интриги и тайни любовни афери. Накитът е бил част от богатството ѝ, което е взела кралица Бес, след като наредила да екзекутират красивата ѝ братовчедка.

Сякаш усещайки миризмата на кръв и предателство по тези скъпоценни камъни, Финли целият тръпнеше от задоволство.

— Не искам да ви разправам какви неприятности и средства ми струваше, за да я имам. Трябва да бъде сложена на видно място — каза той и остави брошката настрана.

Като разглезено дете в коледната утрин, Финли искаше още подаръци.

Вазата от Гале, която беше скрита в Статуята на свободата, го докара почти до екстаз. Очите му започнаха да горят така, че Уайнсеп се почувства неловко и извърна глава.

От кухата поставка на бронзовия орел Финли извади кутийка, обвита в мека материя. Когато махна опаковката, устата му се напълни със слюнка. Беше изработена от гладко палисандрово дърво и блестеше с лака си. Но истинското съкровище беше капакът. Той

представляваше миниатюрна мозайка, изработена в царска Русия. Според историците тази кутийка е била подарена на Екатерина Велика от нейния любовник — граф Орлов, след като е убил съпруга ѝ, за да я качи на трона.

„И тук се е проливала кръв, помисли си въодушевен Финли. И тук е имало предателство.“

— Виждали ли сте някога нещо по-изящно? С него могат да се гордеят царе, императори и крале. Някога тази скъпоценна вещ е стояла зад стъклена витрина, за да я зяпат немити туристи. Сега е моя, само моя.

— Много е красива. — Ди Карло не искаше да го прекъсва, но беше време да изиграе номера си. — Вие сте ценител на изкуството, господин Финли. Какъв смисъл има един нехранимайко, дошъл от улицата, да разглежда нещо толкова безценно?

— Точно така. Истинското произведение на изкуството трябва да се притежава и да се крие от хорските очи. Музеите купуват ценни старинни вещи, за да ги запазят за идните поколения. Глупост! За бездушните богаташи пък те са инвестиция. И двете неща ме отвращават. — Очите му бяха добили още по-зелен оттенък и блестяха като на луд. — Да притежаваш, това е всичко, Ди Карло!

— Напълно ви разбирам и съм щастлив, че имам известна заслуга за събирането на тази ваша собственост. — Появиха се, разбира се, и известни затруднения...

— Без съмнение. — Финли безцеремонно го прекъсна. — Но трябва да приключим с огледа, преди да ни разкажеш за премеждията си. — Взе чука и пръсна порцелановото куче. От корема на хрътката се показва статуетка на златна котка. — Тежи — отбеляза Финли, докато развиваше опаковката. — Красива е, разбира се, но стойността ѝ е повече в това, което се говори за нея. Говори се, че Цезар я е подарил на Клеопатра. Не е възможно да се докаже със сигурност, въпреки че възрастта на статуетката е изчислена правилно. Но е достатъчен и митът за нея, напълно достатъчен.

Когато я остави, ръцете му трепереха от вълнение.

— А сега, картината.

— Аз, аз... — Моментът изглеждаше подходящ за Ди Карло. — С картината се случи малка неприятност, господин Финли.

— Неприятност? — Усмивката на Финли се вкамени върху лицето му. Той огледа стаята, но не видя и следа от последното си притежание. — Не си спомням да е ставало дума за някакви неприятности, Ди Карло.

— Искях да ви доставя без отлагане всички неща. Стрували са ви много пари и време и се постарях да ви ги предам колкото може по-скоро, но...

— Сега говорим за картината! — В момента само тя имаше значение за Финли. Клеопатра, Екатерина и Мери Стюарт бяха забравени. — Не я виждам тук. Да не би нещо да не е наред със зрението ми? Да не ми се поднася някаква зрителна измама?

Сарказмът накара Ди Карло да се изчерви до уши.

— Не можах да я донеса при сегашното си пътуване, сър. Бях започнал да ви обяснявам, че възникна един проблем...

— Проблем? От какъв характер?

Окуражен, Ди Карло отново седна на стола си. Описа подробно трите си опита за кражба с взлом, като припомни на Финли, че при първия беше успял да вземе порцелановото куче. Наблегна, че докато се беше старал да открие картината, се беше изложил на голям риск.

— Ще се съгласите с мен — заключи той, сякаш приключваше делово съвещание, — че за всички нас би било опасно да се връщам във Филадельфия точно сега. Имам човек, който ще се справи с проблема, естествено, за моя сметка. Предполагам, че ще имате търпение, след като получихте шест от седемте предмета. Не виждам защо картината да не бъде във ваши ръце, да кажем, след шест седмици.

— Шест седмици. — Финли кимна и потупа устната си с показалец. — Каза, че си застрелял полицай.

— Налагаше се. Той охраняваше сградата.

— М-м-да. И защо мислиш, че е бил там?

— Не съм съвсем сигурен. — Ди Карло се стараеше да бъде максимално откровен. — Не оставих абсолютно никакви следи от първото ми влизане в сградата. Чух обаче Конрой и наемателят й да се карат. Той се държа грубо с нея. Може да е поискала защита от полицията.

— Интересно защо тя просто не го е изгонила — отбеляза Финли, — много интересно. Казваш, че наемателят разкрасил така

физиономията ти.

Ди Карло се почувства засегнат, но продължи да обяснява:

— Навярно съм попаднал на кавга между любовници. Предполагам, че този човек получава от нея нещо повече от покрив над главата.

Финли се направи, че не забелязва злобата, която си пролича в констатацията на Ди Карло.

— Ще трябва да продължим обсъждането на този въпрос. Може би след обяда?

— Разбира се. — Ди Карло си отдъхна и се облегна назад. — На масата ще обсъдим всичко най-подробно.

— Чудесно. Е, ще обядваме ли, господа?

В трапезарията, от която се виждаше огрятата от слънце градина те опитаха салатата от фазан с леденостудено „Поили-фюме“. През целия разговор Финли не отвори и дума за бизнес.

— Пречи на човек да се наслади на храната — обясни той и в продължение на един час игра ролята на любезен домакин, щедро пълнещ чашата на Ди Карло.

Когато беше изпита и последната капка вино и беше изядено и последното парченце от салатата, Финли се отдръпна от масата.

— Надявам се да ме извиниш, Абел, но с господин Ди Карло ще трябва да приключим нашия бизнес. Какво ще кажеш да се разходим из градината? — обърна се към него.

Приятно замаян от виното, вкусната храна и благоразположението на Финли, Ди Карло се потупа по корема.

— След такъв обяд една разходка ще ми е от полза.

— Добре, много добре. Аз самият съм малко маниак на тема движение. Ще ми е приятно да се поразходим. Няма да се бавим, Абел.

Финли преведе Ди Карло през солариума с палми в големи саксии и пеещи фонтани, и разтвори вратите, които водеха към градината.

— Искам да знаете, ме много ви се възхищавам, господин Финли — започна Ди Карло. — От това как се справяте с бизнеса и от къщата ви. Преуспели сте в живота.

— Приятно ми е да го чуя. — Обувките на Финли леко поскръцваха, когато стъпваше върху белите камъни на градинската пътека. — Познаваш ли цветята, Ди Карло?

— Само дотолкова, доколкото жените умират за тях.

Финли се засмя и го поведе през градината. Спря на едно място, за да се полюбува на гледката. Отправи поглед към ширналия се в подножието на хълма Лос Анжелис, като поемаше с пълни гърди аромата на ранни рози, жасмин и прясно окосена трева.

— Какво възнамеряваш да правиш, Ди Карло? — попита внезапно той.

— Какво? О, много просто. Ще възложи работата на един мой човек. Той ще се погрижи за тази жена. Повярвайте ми, когато попадне в ръцете му, ще си каже всичко. — Той сви устни, като си помисли, че ще бъде лишен от удоволствието сам да я разпита за мястото на картината. — Може би ще се наложи моят човек да изчака седмица-две, докато обстановката се поуспокои. Но в крайна сметка ще се докопа до тази дамичка и ще я накара да го заведе при картината.

— И тогава?

— Не се безпокойте, той ще се погрижи за нея. — Ди Карло погледна Финли с лека усмивка, като професионалист — професионалиста. — Няма да остави никакви следи.

— Ах, да, следи. Много неприятно. А ти?

— Аз ли? Може би трябва да изкарам няколко месеца в Мексико. Сигурно вече ме търсят. Вярно, че беше тъмно, но не искам да рискувам. Ако успеят да ми направят портрет по описание, по-добре да съм в чужбина.

— Съгласен съм, че е по-разумно. — Финли се наведе над един розов храст и вдъхна леко мириса на една току-що започнала да се разлиства пъпка. — Дойде ми наум, Ди Карло, че ако успеят да те идентифицират, могат да стигнат и до мен.

— Няма начин. Невъзможно е. Бъдете спокоен, сър. Никога няма да свържат човек като вас с два опита за кражба в някакъв вехтошарски магазин във Филадельфия.

— Следите обаче са си следи — каза с въздишка Финли. Когато се изправи, в ръката си държеше револвер с перли върху дръжката. От очите му струеше ледена усмивка. — Трябва да ги премахнем.

Той стреля, като се целеше малко над катарамата на колана му. Ехото от изстрела отекна в хълмовете и орляк изплашени птици се разлетяха с писък във въздуха.

Ди Карло се ококори от изненада, а след това лицето му се сгърчи от невероятната болка. Погледна с недоумение към корема си и притисна с ръка разширяващото се кърваво петно. Коленете му бавно се подгънаха и той се строполи на земята.

— Ти ме разочарова, Ди Карло. — Отначало Финли не повиши глас. Той се наведе, за да бъде чут. — За глупак ли ме смяташ? Толкова ли си самонадеян, за да си помислиш, че ще приема патетичните ти извинения и ще ти пожелае добър път?

После се изправи и докато другият се гърчеше от болка, го изрита злобно в ребрата.

— Ти се провали! — изрева той и продължи да го рита, като крещеше неистово, заглушавайки скимтящите му молби за милост. — Искам тази картина! Искам това, което е мое! Грешката е твоя и заради нея тя сега не е при мен.

От устата на Финли започна да излиза пяна и той стреля отново — първо по лявото, а после — по дясното коляно на Ди Карло. Слабите писъци, които жертвата му издаваше до този момент, преминаха в животински рев.

— Щях да те убия по-бързо, ако не беше ме помислил за глупак. Сега ще агонизираш в продължение на часове, преди да умреш. Но и това ти е малко.

Трябваше да положи усилие, за да се овладее и да прибере револвера в джоба си. Извади носна кърпичка и внимателно попи с нея потта от челото си.

— Малко ти е — повтори той. Наведе се и завря лицето си в това на Ди Карло. — Беше ти обяснено точно какво да направиш. Забрави ли кой командва тук?

— Моля ви — изстена Ди Карло, твърде шокиран, за да съзнава, че молбите му бяха безполезни и че вече е почти мъртвец. — Помогнете ми, моля ви...

Финли направи гнуслива гримаса и внимателно пхна кърпичката в горния джоб на самото си.

— Дадох ти достатъчно време, за да поправиш грешката си. Дори възнамерявах да ти простя. Мога да бъда и щедър, но ти не оправда доверието ми. А това е непростимо, Ди Карло.

Той разкърши рамене, като още трепереше от гняв. Щеше да му е необходим най-малко един час медитация, за да се успокои, преди да

отиде на официалната среща, която имаше тази вечер.

Некадърници! Служителите му бяха некадърници. Избърса праха от ръкава си на път за солариума. Нямаше да търпи това.

— Уайнсеп! — кресна той.

— Да, сър. — Уайнсеп дотича, чинно прилепил ръце до тялото си. Беше чул изстрелите и се страхуваше от това, което го чакаше.

— Погрижи се за Ди Карло.

Уайнсеп се сниши.

— Веднага, господин Финли.

— Не сега. — Финли извади гребен от морска костенурка и среса разрошената си от вятъра коса. — Нека първо да му изтече кръвта.

Уайнсеп погледна през стъклената стена към мястото, където нещастникът лежеше по гръб и надаваше вопли към небето.

— Тук ли да изчакам?

— Разбира се. Как иначе ще разбереш кога е свършил? — Финли въздъхна и прибра гребена. — Утре е празник, Абел, и не бих искал да ти провалям планове. Но вдругиден ще започнеш да ми събираш всичката възможна информация за Айсидора Конрой от Филадельфия. — Той помириша ръката си и сбърчи нос, когато усети миризмата на барут. — Мисля, че ще трябва сам да се заема с нея.

[1] Английски земевладелец — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Честита Нова година!

Пред вратите на фоайето в театър „Либърти“ Джед беше поздравен от върлинест тип с лъскаво голо теме, облечен в червен кожен гащеризон, изпъстрен със сребърни звезди. Преди да успее да реагира, мъжът го стисна в мечешка прегръдка и го потупа по рамото.

Новият му приятел лъхаше силно на вино и мъжки лосион.

— Аз съм Индиго.

Кожата на мъжа наистина наподобяваше този цвят. Джед кимна с разбиране:

— Виждам.

— Великолепно парти. — Индиго извади тънка черна цигара, пъхна единия ѝ край в златно цигаре и зае небрежна поза с ръка на хълбока. — Оркестърът е страхотен, шампанското е студено, а жените... — Той се засмя и намигна няколко пъти. — Те са в изобилие.

— Благодаря за информацията.

Джед започна да се измъква лека-полека, но Индиго очевидно беше от хората, които лесно се сприятеляват, и свойски сложи ръка на рамото му.

— Искаш ли да те запозная с този-онзи? Познавам всички.

— Не и мен.

— Затова пък умирам да се запознаем. — Той помъкна Джед през тълпата към един щанд, където двама сръчни бармани раздаваха напитки. — Я да видим дали ще отгатна. — Отстъпи малко назад, наведе глава и дръпна от европейската цигара. — Май си танцьор. Не? — Оживеното лице на Индиго потъна в размисъл. — Би трябвало да си, с тази фигура. Джийн Кели имаше най-атлетичното тяло, знаеш ли това? Шампанско, моля! — Той махна с ръка на бармана. — Една чаша и за моя приятел.

— Скоч — поправи го Джед, — с лед.

— Скоч, лед? — Бадемовите очи на Индиго се оживиха. — Разбира се, трябваше веднага да се сетя! Актьор, и то драматичен, и

естествено, направо от Ню Йорк.

Джед си взе питието и хвърли един долар в буркана за бакшиши.

— Познахте. В момента чакам нова роля — каза той и се измъкна заедно с питието.

Фоайето на театър „Либърти“ беше издържано в модерен готически стил, с натруфени гипсови тавани и всевъзможни завъртулки по позлатените арки. Една от вратите, които водеха към салона, представляваше маски на Комедията и Трагедията.

Тази вечер фоайето беше пълно с хора, твърдо решени да бъдат чути на всяка цена. Помещението приятно миришеше на парфюми, цигарен дим и пуканки, които подскачаха в машината до бара.

Дора би му казала, че мирише просто на театър.

Гостите се разхождаха в най-различни облекла. Можеха да се видят както бели нагръдници, така и скъсани джинси. В един ъгъл стояха трима души в строги черни костюми и четяха на глас от сбирка на Емили Дикинсън. През отворената врата оркестърът дънеше с всички сили „Браун шугър“ на „Ролингстоунс“.

„Това е всичко друго, но не и зимен бал“, помисли си развеселен Джед.

Светлините в салона бяха запалени. На пътеките между редовете стояха хора. Някои от тях танцуваха, други разговаряха, а трети ядяха, докато сцената се тресеше от рока, вдъхновено изпълняван от оркестъра.

В мецанина и на втория балкон също преливаше от хора, които вдигаха невъобразим шум, усилян от чудесната акустика на театъра.

Преди да тръгне да търси Дора сред това пъстроцветно гъмжило, където сякаш се беше събрала цяла Пенсилвания, инстинктивно му мина през ума дали са спазени противопожарните разпоредби.

Джед не обичаше много да се смесва с тълпата. Помнеше от детството си доста случаи, когато беше принуждаван да посещава обществени прояви, на които се чувстваше унижен от поведението на родителите си. Предпочиташе да изкара една спокойна вечер вкъщи, но след като вече се беше домъкнал, трябваше да открие Дора сред този човешки Вавилон.

Ако не беше тръгнала по-рано за партито, за да помага в подготовката му, той можеше да пристигне с нея, за да я държи под око.

Идеята да я остави сама, след като нападателят беше все още на свобода, никак не му харесваше. Макар че трудно можеше да се каже, че е сама сред толкова много хора, той беше неспокоен. В противен случай изобщо не би дошъл.

Джед отпи от уискито и започна да си пробива път към сцената. Две партита — за една седмица. Бяха повече, отколкото посещаваше за цяла година.

Промъкна се между група бърборани, които му предложиха лъскава карнавална шапка, но той отказа. За миг се поколеба дали да не прати всичко по дяволите и да си отиде. И в този момент я видя. Учуди се как не я беше забелязал по-рано. Тя седеше на ръба на сцената, точно над оркестъра, и разговаряше оживено с две други жени. Беше си направила сложна прическа, а очите ѝ бяха гримирани така, че изглеждаха по-големи, по-дълбоки и дяволити — като на циганка. Тя хвана едната си събеседничка за ръка и силно се разсмя. Беше облечена в плътно прилепнало трико, наполовина черно, наполовина — сребристо, с висока яка и дълги ръкави. При всяко движение сребърните мъниста, с които дрехата беше извезана, отразяваха светлините от сцената и проблясваха като светкавици. „Сякаш знае предварително какъв ще е ефектът от дрехата ѝ, помисли си той. Може да е оставила сцената, но умее, и то как, да привлича вниманието.“ Изведнъж му се прииска да я прегърне. За момент тази мисъл го накара да забрави всичко друго. Остави чашата върху облегалката на един стол и започна устремно да си пробива път през тълпата.

— Той си е един всеотдаен актьор — говореше Дора. — Готов е да хване грип, но да си изиграе ролята. Не знам какво се случи с него, след като... — Тя се спря насред изречението, защото две ръце я сграбчиха под мишниците и я повдигнаха от сцената. Успя за миг да зърне лицето на Джед, преди той да впие устни в нейните. Целуна я така жадно, пламенно и разтърсващо, че дъхът и секна.

— О, здравей! — каза със запъване тя и се хвана за ръката му, за да не падне. Покачена върху обувки с високи токове, очите ѝ бяха почти на едно равнище с неговите. Той я гледаше толкова напрегнато, че сърцето ѝ заподскача с ритъма на рока, изпълняван от оркестъра. — Радвам се, че дойде. Аз... Това е... — обърна се тя към приятелките си и не можа да каже нищо повече.

— Моля да ни извините — каза Джед, сграбчи я и я заведе в един ъгъл. Не можеше да се каже, че това беше най-спокойното място, но поне можеха да се чуят.

— Какво си облякла?

— Това ли? — тя огледа плътно прилепналото трико. — Една секси дреха. Харесва ли ти?

— Ще разбереш по това как те целувам.

— О, за тези работи много те бива, Скимърхорн. Искаш ли нещо за пиене, или пък да хапнеш?

— Имах тук някъде едно питие, обаче може ли всичко да помниш... На вратата ме посрещна почти двуметров черен тип, облечен в червена кожа, и ме награби веднага.

— Индиго. — Очите ѝ се оживиха. — Той е много контактен.

— Помисли ме за актьор от Ню Йорк. — Джед докосна косата ѝ. Мислено си представи как разваля сложната ѝ фризура.

— Малко е невъздържан, но е великолепен актьор и има набито око. Добре си направил, като не си му казал, че си ченге. — Тя хвана Джед за ръка и го поведе зад сцената, където имаше още един бар и бюфет. — Той не обича много полицаите.

— Вече не съм ченге. — Щеше да си поръча още едно уиски, но се отказа и взе само чаша сода, а Дора си поиска шампанско. — И защо не ги обича?

— О, беше нещатен пазач в клуба на театъра. Една вечер ченгетата нахлуха, завариха няколко души да играят комар и го арестуваха. — Тя наклони настрани глава, сви рамене и започна да имитира много сполучливо Индиго: „Скъпа, да знаеш какво страшно нещо преживях! Нямах представа какви ужасни хора има в участъка“.

— Има престъпници.

— Не споменавай това пред него. Освободих го срещу парична гаранция и трябва да ти кажа, че беше направо сломен. — Тя се пресегна и оправи яката на ризата му. — За теб е трудно да разбереш тези неща, защото си бил от другата страна на решетките.

— Бил съм и от двете страни.

— А, това е друго. — Тя бързо оправи с ръка кичурите коса, паднали на челото му. — Трябва да ми разкажеш някой път.

— Може би. Натъкми ли ме най-последно?

— Да. Изглеждаш добре във вечерно облекло. Е, имаш малко бунтарски вид, нещо от сорта на Джеймс Дийн.

— Той е починал.

— Разбира се, че е. Имам предвид, че не е доживял до тридесет.
— Тя се усмихна някак замислено. — Всички ченгета ли приемат нещата толкова буквално, или ти си изключение?

— Въпросът е дали предпочиташ фактите, или да фантазираш. Аз съм за фактите.

— Жалко. По-голямата част от живота ми е свързана с фантазии. И може да се каже, че се усъвършенствам в тази насока. — Тя взе една клюмнала червена роза от бюфета. — Предпочитам измислиците пред реалната действителност.

— Нищо чудно, след като си била актриса.

Дора избухна в игрив смях.

— Трябва ли да ти напомням, че аз съм Конрой? Може да не съм вече на сцената, но продължавам да играя. — Тя се наведе към него и го ухапа леко по крайчеца на ухото. — Ако някога решиш да се пробваш като актьор, може би ще се изкуша да се върна отново на сцената.

Той почувства как по слабините му се разлива гореща вълна.

— Защо не си останем такива, каквито сме?

— Светът още не знае какви страхотни актьори ще пропусне. — Тя погледна многозначително чашата му.

— Не е нужно да играеш ролята на личния ми шофьор. Можем да се върнем с такси.

— Това питие ми е достатъчно. — Той протегна ръка и я хвана за брадичката. — Искам главата ми да е абсолютно ясна, когато се любя с теб тази нощ.

— О! — Тя посегна към своята чаша с разтреперана ръка. — Добре.

Той се захили.

— Красноречието ти като че ли секна, Конрой?

— Аз... О, Боже...

— Айсидора!

Стреснат, Джед видя към тях да се носи пищна червенокоса жена, облечена в яркозелена рокля, която обвиваше елегантно

царствената ѝ фигура. Само след секунди тя врхлетя върху двамата като разярена морска сирена.

Като благославяше Трикси за навременната ѝ намеса, Дора въздъхна и се обърна към нея.

— Проблеми ли има, майко?

— Този снабдител е направо звяр. Един Господ знае защо продължавам да го наемам. — Тя хвърли поглед през рамо, който би могъл да стопи и стомана. — Категорично отказа да слуша съветите, които му дадох за приготвянето на пицата с аншоа.

Дора бързо се огледа наоколо, защото беше ред на Уил да пази майка им настрана от снабдителя. „Ще го убия този гадняр“, каза си тя.

— Къде е Уил?

— Запраши нанякъде с едно хубаво момиче, което е довел със себе си от Ню Йорк. — Трикси закърши отчаяно ръце и цветните ѝ обици се разклатиха. Скандалът със снабдителя ѝ я беше извадил от равновесие и в момента тя не можеше да си спомни каквито и да било имена. — Онази, манекенката.

— Дженюъри — каза тихо Дора.

— А сега, за пицата — върна се на темата Трикси и пое дълбоко дъх, готвейки се за пламенна реч.

— Мамо, запознай се с Джед.

— Джед? — Трикси се попипа по главата в недоумение. Но когато се обърна към мъжа, стоящ до дъщеря ѝ, изражението на лицето ѝ рязко се промени. Тя вирна леко брадичка, притвори очи и го погледна загадъчно. — Възхитена съм да се запозная с вас.

Джед веднага схвана какво се очакваше от него, когато пое предложената му ръка. Наведе се и целуна кокалчетата на пръстите ѝ.

— Удоволствието е мое, госпожо Конрой.

— Моля ви, наричайте ме само Трикси — изчурулика тя. — Иначе се чувствам стара и много сериозна.

— Шегувате се, нали? Миналата година ви гледах в „Хелюу, Доли“. Бяхте великолепна.

Гладките бузи на Трикси се изчервиха от удоволствие.

— Колко любезно от ваша страна, че ми го казвате. Наистина обожавам Доли Леви. Образът предлага толкова богати възможности за интерпретация!

— Вашата интерпретация беше съвършена.

— Да. — Тя въздъхна при спомена. — Той ми харесва, Дора. Кажете ми, Джед... Господи, какви големи ръце имате!

— Мамо. — Дора го съжали, защото се беше държал толкова добре. — Джед е наемателят, който татко ми намери.

— Наемателят... О, наемателят! Милото ми момче! — Изпълнена с чувство за благодарност, Трикси обви врата му с ръце. Имаше желязната хватка на полузащитник в американски футболен отбор. — Безкрайно съм ви задължена.

Дора съчувствено цъкна с език, когато Джед ѝ хвърли безпомощен поглед.

— Нищо особено — каза той объркан, като потупваше Трикси по гърба. — Просто отговорих на обявлението.

— О, аз не за това... Вие спасихте моята скъпа Айсидора от онзи ужасен разбойник! — Трикси отново налетя и смазващо го целуна по двете бузи. — Никога няма да можем да ви се отблагодарим, че го прогонихте и отървахте малкото ни момиченце от обир.

Джед ехидно погледна към Дора през рамото на майка ѝ. Тя извърна глава.

— Дори за миг не я изпускам от очи — каза той многозначително. — Не се безпокойте, госпожо.

— Съдбата на майките е да се безпокоят, момчето ми. — Трикси въздъхна, но следващата секунда разцъфтя в усмивка.

— Ето те и теб, цветенце. — Облечен във фрак с бял нагръдник, Куентин все още се държеше на крака, след като беше поизморила двамата бармани. Той даде на жена си дълга и пламенна целувка, която накара Джед да повдигне вежди от учудване. — Дошъл съм да поканя годеницата си на танц.

— Разбира се, скъпи. — Трикси обви кръста му с ръка и те се понесоха в страстно танго.

— Запозна ли се с младия човек, когото избрах за Изи?

— Да, току-що. — Когато той я завъртя, тя извърна глава и хвърли нежен поглед на Джед. Той не би се учудил, ако я видеше с роза между зъбите. — Имаш чудесен вкус...

— Изи, разведи Джед из театъра. В нашия скромнен дом и други неща стават за гледане, освен сцената. — Куентин намигна и завъртя жена си във вихъра на тангото.

— „Цветенце“? — повтори изумен Джед.

— За тях това е естествено.

— Очевидно. — Той не си спомняше да е виждал някога родителите си да се прегърнат, камо ли да се целунат. Единственият изблик на чувства между тях беше под формата на обиди и замеряне със сервизи.

— Никога не си споменава, че си идвал тук и преди.

— Какво?

— В театъра — каза тя, приковавайки отново вниманието му върху себе си. — „Хелюу, Доли“.

— А питала ли си ме? — Той отведе Дора встрани от тълпата, близо до бара. — Не си й казала, нали?

— Не искам да я разстройвам. Не ме гледай така — сопна се тя. — Видя я какви ги наприказва, когато си спомни за нахълтването на крадеца. Можеш ли да си представиш каква бомба ще избухне, ако й спомена, че някакъв маниак е опрял пистолета си в мен? — Когато той не отговори, тя тропна с крак: — Ще ѝ го кажа, но друг път и по свой начин.

— Твоя работа. — Джед запали цигара. — Но ще стане по-лошо, ако научи от някой друг.

— Не искам да мисля за това точно сега. — Тя грабна цигарата на Джед, дръпна веднъж и му я подаде обратно. — Ела да те разведа наоколо. Сградата е строена в средата на деветнайсети век. Първоначално е била използвана за мюзик хол. — Дора го поведе по тесните коридори зад сцената. — Започнала е да запада, когато водевилът излязъл от мода. На два пъти за малко са щели да я разрушат. След... — Тя отвори вратата на една гримьорна и загледа строго Уил, който се опитваше да се отърве от страхотна прегръдка. — Дезертьорството се наказва със смърт чрез обесване — каза тя и сложи ръце върху кръста си.

Уил се усмихна и свойски придърпа към себе си стройна млада жена, облечена в яркочервена и много къса рокля.

— С Лорейн репетираме реклама за зъбна паста, скъпа сестричке.

— Ти беше на пост, Уил! Аз си изкарах смяната, а Лия няма да пристигне по-рано от полунощ.

— Добре де, добре. — Уил хвана дамата си за ръка и двамата се изнизаха през вратата. — Ще се видим по-късно.

Джед зяпна мераклийски по бедрата на Лорейн, които се поклащаха като махало на стенен часовник.

— Ще ти изхвъркнат зъркелите, Скимърхорн — каза Дора. — Някой може да ги стъпче.

— Чакай малко. — Когато съблазнителните форми на Лорейн потънаха в тълпата, той се обърна към Дора: — За какво дежурство става дума?

— Да се пази отговорникът по снабдяването от мама. Хайде, ела да ти покажа най-горния балкон. Оттам гледката към сцената е страхотна.

На Джед беше започнало да му става забавно. Въпреки че не обичаше да е сред много хора, не ходеше по партита и не беше свикнал да води светски разговори, вече не му се искаше толкова силно да си върви вкъщи. На първи балкон видя семейство Чапмън, които също се забавляваха.

— Здравсти, Джед. Честита Нова година. — Мери Пат го целуна и отново се надвеси над перилата, за да наблюдава гъмжилото. — Страхотно парти! Никога не съм виждала нещо подобно.

Джед също погледна надолу. Разноцветната тълпа вдигаше невъобразим шум.

— Семейство Конрой се невероятни.

— На мен ли го казваш? Запознах се с бащата на Лия и танцувахме рок. — Тя се изчерви и се разсмя. — Никога не съм знаела, че мога да танцувам рок.

— Ами ти пак не можеш, но просто се държеше за стареца — каза Брент. — Ей, голям танцър е!

Джед забеляза долу Куентин с килната назад карнавална шапка на главата.

— Къде е Дора? — попита Брент. — Откакто сме пристигнали, още не съм я виждал.

— Тук някъде е. Индиго я покани на танц.

— Индиго? — Мери Пат се наведе още повече, като махаше с ръка на някакви непознати и разпръскваше конфети.

— Няма начин да не си го забелязала — един чернокож плешив гигант, наконтен в червена кожа.

— О, да — каза Мери Пат, като огледа бързо салона и го видя. — Боже Господи, ако можех да мога да танцувам като нея... — Тя се подпря на парапета, поклащайки се в такт с музиката.

— Нещо ново? — обърна се Джед към Брент.

— Рано е още. — Брент държеше чаша бира в ръка. — Разпратихме навсякъде портрета му. Ако някъде има досие, след празника може би ще научим нещо за него. А аз разгледах снимките на известни изнасилвачи, но не открих нищо. — Погледна празната си чаша и си побутна очилата. — Хайде да си вземем бира.

— О, не. Никъде няма да ходиш. — Наелектризирана, Мери Пат го хвана за ръката. — Ще танцуваш с мен, лейтенант. Наближава полунощ.

— Не можем ли да останем тук и да си приказваме? — жално измърмори Брент и затътри крака след жена си. — Слушай, Джед би могъл да потанцува с теб.

— Аз си имам дама.

Докато тримата си проправяха път до оркестъра, дисководещият хвана микрофона и даде знак с ръка за тишина.

— Внимание! Остава само една минута до дванадесет часа. Затова всеки да застане до партньора си или до някои устни, който са му под ръка, и да се подготви за настъпването на Новата година.

Без да обръща внимание на последвалата врява и предложенията на две самотни хубавици, Джед си запроправя път през скупчилите се тела.

Той я видя, застанала от дясната страна на сцената, да се кикоти с брат си, докато и двамата разливаха шампанско в протегнатите десетина чаши. Тя остави една празна бутилка, взе друга и се обърна да види дали чашите на оркестрантите са пълни за тоста. Тогава го видя.

— Уил... — Без да сваля очи от Джед, тя мушна бутилката в ръцете на брат си. — Продължавай сам.

— Значи бягаш, а? — викна той, но тя вече беше скочила от сцената на пода.

— Всички да са готови! — прогърмя гласът на дисководещия в микрофона. — Започвайте да броите заедно с мен. Десет, девет...

Дора имаше чувството, че се движи прекалено бавно, като през плътен слой гореща вода. Сърцето ѝ лудо биеше.

— Осем, седем...

Наведе се и сложи ръце върху раменете на Джед. Той я хвана през кръста.

— Шест, пет...

Стените се разтърсиха. Скочи във въздуха, сред цветния дъжд от конфети, и почувства как мускулите му се стегнаха, когато я сграбчи, а тя отметна назад косата му с ръка и обви тялото му с краката си.

— Четири, три...

Сантиметър по сантиметър тя се плъзна надолу по него, без да сваля очи от неговите, като дишаше учестено.

— Две, едно...

Устата ѝ се разтвори и срещна жадно неговата. Викът на задоволство, който издадоха и двамата, беше заглушен от последвалите бурни наздравии. Издавайки нечленоразделни звуци, тя впи устни още по дълбоко в неговите, като го сграбчи с две ръце за косата.

Той продължаваше да я спуска към земята, сигурен, че всеки миг нещо в него ще експлодира — главата, сърцето, слабините му. Дори след като тя се изправи, той продължаваше да чувства всяка извивка на тялото ѝ, плътно опряно в неговото.

Вкусът ѝ беше много по-опасен от този на уискито, беше по-великолепен и от най-доброто шампанско. Разбра, че мъжът може да се напие и с една жена.

Джед продължаваше да я държи здраво в ръцете си. Очите ѝ бяха полуотворени. Докато той я гледаше, тя прекара език по устните си, като че ли искаше да погълне всяка останала частица от дъха му.

— Целуни ме още веднъж — тихо каза Дора.

Но преди той да се наведе отново, Куентин изскочи отнякъде и сграбчи и двамата.

— Честита Нова година, деца мои! — Той вирна глава и извиси глас, който се разля като вино върху глъчката наоколо. — „Старото отива си и идва новото. Весели звънчета се чуват през снега. Старата отива си — нека си върви! Оставете старото и посрещнете новото.“

— Тенисън — каза развълнуван Джед и Куентин го погледна възхитен.

— Точно така. — Той целуна с еднакъв ентусиазъм и Дора, и Джед. Преди Джед да успее да се съвземе от шока, при тях доплува Трикси.

— Обожавам празниците. — Последваха още разточителни целувки. — Уил, ела при майка си!

Уил се подчини. Артистично рипна от сцената и с театрален жест прегърна Трикси. После целуна баща си и се обърна към Джед.

Смутен, Джед го задържа на една ръка разстояние.

— Не бих искал да ти разбивам носа, млади момко.

Уил само се ухили.

— Съжалявам, ние в семейството сме си малко невъздържани. — Въпреки предупреждението, той прегърна силно Джед. — Ето ги и Лия и Джон.

Джед се опита да се измъкне, но гърбът му плътно беше опрял в сцената. Не му оставаше нищо друго, освен да приеме нещата философски и се остави Лия да го целуне, а Джон — да го прегърне. С него пък се виждаше за пръв път.

Дора, която наблюдаваше през цялото време реакциите му и се заливаше от смях, вдигна чаша, пълна с шампанско.

— Наздраве, Скимърхорн! Още нищо не си видял.

Преди да умре, Ди Карло дълго и мъчително агонизираше. Уайнсеп го изчака търпеливо, като се стараеше да не чува отчаяните молби и непонятното му хлипане.

Той не знаеше как Финли се беше оправил с прислугата. Не искаше и да знае. Но на няколко пъти, през продължилите невероятно дълго три часа, бе пожелал Ди Карло да беше умрял по-бързо. Когато обаче започна да се здрачава и звуците от градината престанаха, му се прииска Ди Карло да е още жив.

Задачата, която му предстоеше, не беше от най-приятните.

Той въздъхна и излезе от къщата. Мина покрай проснатото тяло, а после през южната ливада отиде до бараката, в която се държаха градинските сечива. Беше помолил Финли за разрешението му да използва някакво парче плат или пластмасов чувал. В съответствие с указанията на господаря си откри топ платно за рисуване, изпоцапано с бяла боя. Макар и трудно, го нарами и се върна в градината, за да продължи отвратителната си работа.

Уайнсеп лесно пропъди всякаква мисъл от главата си. Достатъчно беше само да си представи, че би могъл той да е на

мястото на трупа, изцъклил безжизнен взор в потъмняващото небе, и това, което вършеше, престана да го измъчва.

Разстла платното върху белите заоблени камъни на пътеката. Те бяха буквално залети с кръв, накацана от големи тлъсти мухи... После се наведе и с мъка претърколи тялото няколко пъти, докато го намести в центъра на платното.

Спря да си почине. Физическият труд винаги го караше обилно да се изпотява. Избърса се с носната си кърпа, изсекна се в нея и я хвърли на земята, а после я мушна с крак под трупа.

После отново се наведе и като внимаваше да не се изцапа с кръв, измъкна портфейла на Ди Карло. Хвана го внимателно с два пръста и реши при първа възможност да го изгори заедно с парите и всичко останало в него. Старателно прерови и останалите джобове на Ди Карло, за да се увери, че е премахнал всички следи, по които би могъл да бъде идентифициран.

От прозореца на втория етаж се разнесе мелодия от италианска опера. Финли се готвеше да излиза.

„В края на краищата утре е празник“, каза си Уайнсеп.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нощта беше кристално ясна и студена. Отразен от светлината на уличните лампи, върху страничното стъкло на колата искреше тънък слой скреж. Вътре ритмичният шум на парното прибавяше още един акорд към „Син понеделник“ на Б. Б. Кингс, който звучеше по радиото. Блусът и бавното, спокойно каране биха могли да приспят Дора, ако нервите ѝ не бяха изопнати. За да преодолее вътрешното си напрежение, тя не преставаше да коментира партито, без да изчаква какъвто и да било отговор от Джед. Когато паркираха колата зад магазина, гърлото ѝ беше съвсем пресъхнало.

— Всичко е наред, нали? — попита тя.

— Какво да е наред?

Пръстите ѝ стискаха вечерната чантичка.

— Охраната, която Брент постави.

— За това ли се притесняваш?

Тя огледа сградата, ивицата светлина, идваща изпод задната врата, както и осветения прозорец на стаята, в която беше оставила лампата запалена.

— Добре направих, че не загасих в спалнята.

— Всичко е наред. — Той се наведе, за да откачи колана ѝ. — И двамата са на пост.

Напрежението обаче не я напускаше. Двамата излязоха мълчаливо от колата и се отправиха към стълбите.

Докато Джед отключваше външната врата, тя си помисли, че не обича да е напрегната. В момента обтегнатите ѝ нерви нямаха нищо общо с крадците и охраната, а по-скоро с това, което щеше да се случи, когато с Джед останат сами. „Абсолютни безсмислици“, каза си Дора, влезе в коридора и бръкна за ключовете, отправяйки се към апартамента си. Желаше този мъж, искаше да продължат това, което беше започнало между тях. И все пак...

Джед взе ключовете от ръката ѝ и отключи сам вратата. Осъзнавайки, че всичко е въпрос на контрол, тя съблече палтото си и

го остави върху един стол. Преди винаги тя насочваше отношенията им в желаната от нея посока. Но сега не беше така. Чу как той заключва зад гърба ѝ и се изнерви още повече.

— Искаш ли нещо за пиене? — Без да се обръща към Джед, тя се запъти право към блендното.

— Не.

Тя задържа за момент ръката си върху шишето и после я отпусна.

— И аз не искам. — Отиде при стереокасетофона и го включи, без да има представа какъв запис има на ролката. Оказа се изпълнение на Беси Смит. — След някой ден ще трябва да изхвърля елхата. Ще го направя на дванайсетата нощ. Тогава ще прибера всички играчки и ще изгоря няколко борови клонки в камината. Винаги на този ден ми става малко тъжно. — Тя потръпна, когато Джед я хвана за раменете.

— Неспокойна си.

— Аз ли? — Тя се засмя и си помисли, че щеше да бъде по-добре, ако си беше наляла нещо за пиене, нещо, което да премахне парещата сухота в гърлото.

— Хубава вечер прекарах. Хареса ми.

Дора продължаваше да се чувства малко глупаво и се усмихна пресилено.

— Сигурна бях, че партито ще ти допадне. На такива места човек подобрява самочувствието си.

Той се наведе и я целуна леко по устните.

— Мисля, че ти също ще запомниш дълго тази нощ. Ела.

Продължи да я държи за ръката и я поведе към спалнята. Искаше всичко да стане много бавно, да я открива частица по частица, да се наслаждава на всеки миг, докато тя останеше съвсем безпомощна и му се отдадеше напълно.

Джед включи нощната лампа до леглото и я погледна.

Дъхът ѝ секна, когато той докосна с устните си нейните. Нежността беше последното нещо, което очакваше от този мъж, и това беше най-страхотният му подарък за нея. Устните ѝ покорно се разтвориха под неговите, въпреки че сърцето ѝ се беше качило чак в гърлото.

Главата ѝ се наклони назад. Това беше жест, че се предава, и желанието обхвана с нова сила слабите му. Но той продължаваше да

си играе леко с устните ѝ, пропускайки подходящия момент за настъпление.

— Трепериш — каза тихо Джед и започна да я целува по брадичката, като същевременно прокарваше леко езика си по топлатата ѝ гладка кожа, поемайки вкуса на свежата плът. После впи още по силно устните си в нейните и обзелото я желание я замая. Двамата останаха сякаш без дъх, а сърцата им лудо биеха.

— Чакай да оправя леглото — промълви тя. Но когато се обърна и леко се отдалечи от него, той отново я притисна до себе си и я целуна по врата.

— Не бързай да го оправяш.

Започна да гали с ръце корема ѝ, където напрежението беше най-силно.

— Мисля, че няма да мога.

— Няма да стане бързо. — Той плъзна ръцете си нагоре-надолу по бедрата ѝ. — И няма да бъде лесно.

— Джед... — изстена тя.

Той вече галеше гърдите ѝ. Пръстите му леко разтриваха зърната ѝ, докато езикът му се плъзгаше бързо зад ухото ѝ. Тя притвори очи и забравила всяка мисъл за контрол, изви тялото си и се притисна плътно към него.

Задоволявайки примитивния си нагон да усети вкуса на плътта ѝ, той започна леко да я хапе като същевременно разкопчаваше малките копчета на дрехата ѝ, които почваха от врата и стигаха чак долу, между бедрата. Тя дишаше бавно и тежко, като изпаднала в транс. Палецът му едва докосваше кожата ѝ, докато мъчително бавно преминаваше от копче на копче.

— Искам това да продължи през цялата нощ. — Той облъхна с горещия си дъх ухото ѝ, като се старееше да овладее алчните си ръце. — Цялата нощ ще се наслаждавам на това, което се крие отдолу.

Разтвори бавно дрехата и прокара пръсти по корема ѝ.

Отдолу имаше просто жена.

— Боже мили. — Той зарови лице в косата ѝ, разкъсван от обзелото го желание. Кожата ѝ беше гореща и мека, мускулите ѝ безпомощно вибрираха под ръцете му. Всяко нейно потръпване се предаваше и на него.

Лежаха плътно притиснати един до друг, осветени от нощната лампа.

Досега Джед не беше изпитвал толкова силно, толкова парещо желание да взема, но и да дава. Знаеше само, че жадува за всеки сантиметър от нейната плът и че удоволствието трябва да бъде колкото негово, толкова и нейно.

Като в просъница Дора вдигна ръка и обви врата му. „Сякаш се нося из въздуха“, помисли си тя и с полузатворени очи се притисна още по-плътно към него.

Докато ръцете му се плъзгаха по кожата ѝ, сломената ѝ гордост бе заменена от безкрайно учудване. Потърси отново с устни неговите. Впи ги жадно в устата му, подканвайки го да продължи. Вече не можеше да разбере в коя част на тялото ѝ удоволствието е по-голямо. Да, може би то се чувстваше най-вече в докосването на устните, на зъбите, в преплитането на езиците им.

Усещаше как тялото му, което се притискаше към нейното, е горещо и твърдо като камък. През него преминаваха леки тръпки, по които можеше да съди за скритата сила, която той все още продължаваше да държи под контрол.

А ръцете му, Боже, ръцете му, които я галеха, изучаваха и завладяваха. Вече бе готова да се отдаде напълно и да моли за още и още...

Дишането ѝ стана още по-учестено и тя започна да издава гърлени звуци, а тялото ѝ се запритиска към неговото все по-нетърпеливо. За да достави още по-голямо удоволствие и на двамата, той сложи ръка точно между бедрата ѝ. Усети влагата и изгарящата топлина. Докосна я само с върха на пръстите си и тя стигна до ръба на кулминацията. Тялото ѝ се разтrese и се заизвива под неговото. Тя извика под напора на следващите един след друг тласъци на надигащия се в нея оргазъм. Когато разтвори крака, той плъзна още по-дълбоко пръста си и изстена, докато тя се задъхваше от удоволствие.

— Още?

Тя обви врата му с двете си ръце.

— Още.

Пръстите му отново проникнаха вътре. Разтърсван от желание всеки път, когато тя произнасяше, стенойки името му, Джед осъзна, че

един мъж може да се почувства пиян и да загуби всякаква способност за контрол, без да епил и глътка алкохол. Тази жена можеше да се вмъкне в кръвта на човека като наркотик. Докато алчно вкарваше вътре пръстите си, той я обърна на една страна и започна да сваля дрехата от раменете ѝ.

На лицето му беше изписана ярост, очите му горяха. При други обстоятелства това би я изплашило. Въпреки че сърцето ѝ бясно туптеше, този път това нямаше нищо общо със страха.

— Искам те — прошепна тя с дрезгав и гърлен глас. Ръцете ѝ трепереха, докато събличаше ризата му. Но очите ѝ, които бяха на едно ниво с неговите, го гледаха, без да трепнат. Тя разкопча панталоните му, отметна назад глава и се притисна силно към него. — Искам да влезеш в мен. Веднага.

Той я сграбчи за бедрата и се стовари заедно с нея върху леглото. Двамата се претърколиха два пъти, разкъсвайки с нетърпение дрехите си, докато голите им, влажни тела се сплетоха едно в друго. Но в момента, в който тя се опря в него, готова да го поеме, той се извърна и се плъзна встрани от тялото ѝ. Докато тя се гърчеше и стенеше, той с опиянение смучеше зърната на гърдите ѝ, а контракциите ѝ станаха направо непоносими.

Задъхана, Дора го сграбчи за косата. Тялото и изгаряше от желание.

— Сега. За Бога, сега.

Той задържа между зъбите си зърното на едната ѝ гърд и започна да го подръпва леко, докато тя заби ноктите си в гърба му.

— Сега пък аз искам още.

Колкото повече вземаше, толкова повече се усилваше желанието му. Тя се беше предала напълно, но за него и това не беше достатъчно. Както си беше обещал, той проучваше всеки сантиметър от тялото ѝ — докосваше го, опитваше вкуса му, завладяваше го. Тя му даваше всичко, което поиска, а той не отказваше нищо, което му се предлагаше.

Светлината на лампата осветяваше влажната ѝ кожа, която лъщеше с блясъка на порцелановите ѝ статуетки. Само че тя беше от плът и кръв, ръцете ѝ бяха не по-малко любопитни от неговите, а устата ѝ пиеше жадно устните му.

Под тях покривката беше гладка като кадифе. От касетофона се носеше някаква мелодия, в която саксофонът плачеше, а басът тежко пригласяше.

Когато той проникна в нея, гърленият ѝ стон бе сподавен от устните му. Той влизаше бавно, все по-дълбоко и по-дълбоко, като се наслаждаваше на всеки миг, поглъщаше всяка нейна въздишка и продължаваше да я възбужда още повече, вплитайки езика си в нейния.

Надигна се за малко, за да види лицето ѝ и изписаното върху него безкрайно щастие. Тя премина през нов оргазъм, вкопчвайки се отчаяно в него, а той изпи дъха ѝ точно в мига на кулминацията.

Тя отвори огромните си очи и се загледа в него. Устните ѝ потръпнаха, искаше да каже нещо, но издаде само още един разтърсващ я стон. Виждаше само него, чувстваше само него и това ѝ беше достатъчно. Всяко негово бавно влизане в нея я разтърсваше от главата до петите, превръщаше тялото ѝ в невъобразимо кълбо от нерви и неутолима страст. Той я караше да изгаря отново и отново, докато накрая тя го остави да я води, където и както поиска.

Дора отново нададе вик. Джед зарови лицето си в косата ѝ и я последва.

От касетофона вече се лееше гласът на Елтън Джон, който пееше одата си за Мерилин. Дора лежеше напреко върху леглото и почти не усещаше тежестта на Джед върху себе си. С жест едновременно и на майка, и на любовница, тя вдигна ръка и я прокара през косата му.

Джед се размърда. Чувстваше се така, като че ли току-що се бе спуснал без ски от много висока планина и се беше озовал в дълбок и топъл поток. Целуна я по гърдите, а тя се усмихна.

— Добре ли си? — попита я той.

— Не. Нищо не виждам.

Сега беше негов ред да се усмихне.

— Очите ти са затворени.

Тя повдигна клепачи и въздъхна.

— Благодаря ти. Господи. Помислих, че съм ослепяла. — Обърна глава към смачканата покривка на леглото. — Няма да те питам как си. Изглеждаш напълно доволен от себе си.

Той се повдигна на лакът, за да я целуне. Фризурата ѝ беше напълно развалена и сега косата ѝ представляваше кълбо от къдрици, които се бяха разпилели върху лицето ѝ. Устните ѝ бяха подпухнали, а очите — жадни за сън.

Нещо в него се размърда. Не беше ново желание, както очакваше, а нещо друго.

— Все пак можеш да ме попиташ.

Тя отмести падналия кичур коса над челото му.

— Как се чувстваш, Скимърхорн?

— Добре.

— Красноречието ти ме изумява.

Той се засмя и отново я целуна, след това се претърколи на кревата и се приближи плътно до нея.

— Яд ме е, че не мога да си спомня нито един стих от Тенисън.

Идеята да го види как рецитира стихове я развесели още повече.

— Ще опитам нещо от Шели: „Изплувам пред теб още в първия ти сън, с настъпването на нощта, когато лек ветреца повеива, а звездите ярко блестят“.

— Хубаво е — каза тя. Той повдигна брадичката ѝ и отново нежно я целуна. — Наистина е хубаво.

Дора притисна лицето си до неговото.

— Като член на семейство Конрой аз съм израснала сред поети и драматурзи.

— Повлияли са ти добре. — Тя само се усмихна, а той продължи да я наблюдава напрегнато, все още държащ брадичката ѝ. — Искам те отново.

— Дора, изглеждаш ужасно! — Лия се загледа в пребледнялото лице и сенките под очите на сестра си. — Май започваш да се разболяваш. Този грип продължава да върлува. Не е ли по-добре да затвориш днес магазина?

— Точно заради този ти начин на мислене аз ще съм шефът, а ти — работникът. — Дора се усмихна приветливо на току-що влязла клиентка. — Добро утро. Какво обичате?

— Вие ли сте Дора Конрой?

— Да, аз съм. — Дора ѝ подаде ръка. Знаеше, че изглежда бледа и уморена от недоспиване, но пък жената беше почти пред припадък. — Желаете ли кафе или чай?

Новодошлата притвори очи и свали синята си скиорска шапка.

— Бих предпочела кафе, но сега не трябва да го пия. — Сложи ръка на издутия си корем. — По-добре ще е да взема чаша чай.

— Сметана, лимон?

— Благодаря, само чай.

— Защо не седнете? — Дора взе положението в свои ръце и поведе жената към един стол. — След умората от празника днес всички като че ли малко не сме на себе си. — Когато в магазина влезе една млада двойка, Дора даде знак на Лия да ги обслужи и наля две чаши чай.

— Аз съм Шарън Рохман — представи се жената на Дора, докато поемаше чашата.

— Тази сутрин като че ли мозъкът ми не работи много добре. О! — Изведнъж тя си спомни и хвана Шарън за ръката. — Вие сте племенницата на госпожа Лайл. Съжалявам за случилото се. Последния път, когато се обаждах в болницата, ми казаха, че тя е в кома.

— Излезе от комата снощи.

— Радвам се да го чуя.

— Състоянието ѝ обаче все още е критично. — Шарън взе чашата с трепереща ръка, но я остави в чинийката, без да отпие. — Докторите не могат да кажат дали леля изобщо ще се оправи.

Дора я погледна с разбиране.

— Сигурно се чувствате ужасно. Не мога да си представя нещо по-тежко от чакането.

— Наистина е така. — Неподправената проява на съчувствие я накара да се отпусне. — Бяхме много близки, като приятелки. Първият човек след съпруга ми, на когото казах, че ще имам дете, беше леля.

— Изглеждате уморена. Защо не се качите горе в апартамента ми да полегнете за малко на спокойствие?

Очите на Шарън се изпълниха със сълзи.

— Не мога да остана, трябва да се връщам в болницата. Отбих се всъщност, за да ви благодаря за цветята, които изпратихте на леля ми.

Бяха прекрасни. Сестрите ми казаха, че сте се обаждала няколко пъти, за да питате за състоянието ѝ.

— Радвам се, че тя се подобрява.

— Мислех, че познавам всичките ѝ приятелки. Не знаех, че сте близки.

— Истината е, че сме се виждали само за малко, и то тук. Тя дойде в магазина точно преди Коледа.

— Купи ли нещо от вас? — попита озадачена Шарън.

— Две неща. — На Дора не ѝ даваше сърце да каже, че подаръците бяха за нея и за бебето. — Спомена, че е дошла при мен, защото вие самата сте пазарувала от моя магазин.

— Така е. — Шарън се усмихна, докато Дора отново пълнеше чашата ѝ. — Тук винаги е имало интересни предмети.

— Сигурно е имала намерение да купи нещо за мен.

— Тя много ви обича.

— Онзи, който е убил Мюриел и е ранил леля, е унищожил доста нейни неща. Не виждам обаче в това никакъв смисъл.

— Полицията попадна ли на каквато и да е следа?

Шарън въздъхна безпомощно.

— Все още не. Докато пристигнат, почти бях изпаднала в истерия. Открих ги на Коледа сутринта, нея и бедната Мюриел. Успях да запазя спокойствие, докато се обадя на „Бърза помощ“ и в полицията, но после направо се срутих. Разговорът с полицаите малко ми помогна. Тези мъже ме учудиха с тактичността и с логичната си мисъл.

Дора си помисли за Джед и нещо я сгря отвътре.

— Зная. — Поколеба се за момент и попита: — Искате ли да знаете вашата леля какво ви избра за подарък?

— Разбира се.

— Каза, че шиете, и ви купи една подпора във викториански стил, която да държи вратата отворена, за да можете да чувате бебето в детската стая.

Шарън леко се усмихна.

— Да не е едно бронзово слонче?

— Точно така.

— Намерих го в един ъгъл на гостната. — Очите ѝ отново се напълниха със сълзи, но тя се овладя.

— Купи и една вещ за детската стая — спящо порцеланово куче, свито на кълбо.

— Не съм го виждала. Може да е счупено. Той е изпотрошил подаръците както са си били в опаковките, а също и много други нейни неща. — Тя хвана Дора за ръката. — Предполагам, че е бил луд, след като е убил една възрастна жена и е застрашил живота на друга. Бих искала да ѝ занеса нещо оттук, когато я посетя днес. Ще ми помогнете ли да го избира?

— С удоволствие.

Двайсет минути по-късно Шарън се качи в колата си и замина.

— За какво беше дошла тази жена? — попита Лия. — Изглеждаше много нещастна.

— Това е племенницата на Алис Лайл, която беше нападната на Бъдни вечер.

— Онази от Съсайъти Хил ли? Още е в кома, нали?

— Вече е в съзнание.

Лия поклати глава.

— Ужасно е като си помислиш само, че някой може да се вмъкне в къщата ти по такъв начин.

По гърба на Дора полазиха тръпки, като си спомни своето собствено преживяване.

— Наистина е ужасно — съгласи се тя. — Надявам се да го открият.

— Я да се върнем отново към теб. — Лия решително обърна лицето на Дора към своето. — Защо изглеждаш толкова изморена, след като вчера си почивала цял ден? О! — Тя изведнъж се сети. — Джед.

Дора отвори капака на една пееща кутия, която изпълняваше „Лунната соната“.

— Какво Джед?

— Не ме баламосвай, Айсидора! В чие легло прекара вчерашния ден?

— В собственото си легло. — Дора се усмихна и затвори кутията. — Беше невероятно...

— Наистина ли? — Лия наостри уши. Хайде, изплюй камъчето.

— Е, той е... Не мога — каза тя объркана. — Това е различно.

— Ох-ох! — каза Лия и се ухили до уши. — Помниш ли какво направих, когато Джон ме целуна за пръв път?

— Дойде си вкъщи, хвърли се върху кревата и рева цял час.

— Точно така. Бях уплашена, развълнувана и абсолютно сигурна, че съм срещнала човека, с когото ще прекарам останалата част от живота си.

— Тогава годините ти бяха само осемнайсет — отбеляза Дора. — Беше прекалено склонна да драматизираш нещата, а освен това беше и девствена.

— А ти пък си на двајсет и девет и пак прекалено драматизираш нещата. Освен това никога не си била влюбена.

— Разбира се, че съм била.

— Не, не си била.

Дора взе един парцал за прах.

— Не съм казала, че съм влюбена в Джед.

— А не си ли влюбена?

— Не знам.

— Ето, това е — каза тържествуващо Лия. — Точно това имам предвид. Ако не беше, щеше да кажеш, че не си. А тъй като си, затова си и объркана. Къде е той, впрочем?

— Излезе. — Почувствала, че сестра ѝ бе успяла да я надхитри, Дора каза ядосано: — Не го държа на верижка.

— О, и се засягаш — кимна Лия с разбиране. — Това е още един признак.

— Виж какво, ще анализирам чувствата си, когато имам време. — Тя пак взе парцала и започна да бърше и без това безупречно чистия плот. — Откакто той се появи тук, всичко се обърка. Магазина го разбиха, преровиха апартамента, за малко да ме изнасят, а ти...

— Какво? — Лия бързо пристъпи към сестра си и я хвана за ръцете. — Какво каза?

— По дяволите! — Дора се опита да се освободи, но вече беше отишла твърде далеч. — Не беше чак толкова сериозно. Малко преувеличих, защото ти ме вбеси.

— Я почакай! — Лия отиде при вратата, заключи я и обърна табелката на „Затворено“. — Сега ще ми кажеш всичко, абсолютно всичко. Хайде, започвай. Слушам те.

— Добре де, добре — предаде се Дора и потърка бузите си. — По-добре да седнеш. — Докато разкаже всичко отначало докрай, ѝ отне известно време, защото Лия често я прекъсваше. — Но няма да казваш на мама и татко, докато не ми се отдаде подходяща възможност да го направя сама.

— Върви горе и веднага си събери багажа! — Лия скочи на крака и погледна Дора като русокос ангел, готов да захвърли ореола си. — Ще се преместиш при мен и Джон!

— Няма да го направя, скъпа. Чувствам се съвсем сигурна тук.

— Няма що!

— Тук наистина съм в безопасност. Полицията го издирва и сградата се охранява. — После се сети нещо, усмихна се и погледна към Лия. — Та аз спя с полицай, на всичкото отгоре.

— Не искам да оставаш сама дори и за пет минути.

— За Бога...

— Говоря сериозно. — Пламъкът в очите на Лия не оставяше място за съмнение. — Ако не ми обещаеш, ще извикам Джон и ще те замъкнем насила у дома. Искам сама да поговоря с Джед.

— Че кой ти пречи? — попита Дора и вдигна безпомощно ръце. Не можеше да се справи с жена, която командваше три деца. — Той няма да ти каже нещо повече от това, което вече знаеш: аз съм напълно в безопасност.

Когато на вратата се потропа, и двете изпискаха.

— Хей! — викаше отвън Тери. — Защо сме затворили посред бял ден?

— Не искам да ѝ казваш нищо — прошепна Дора и отиде да отключи вратата.

— Малко си почивахме.

Тери сви устни и погледна и двете. Подозрително ѝ миришеше на семеен скандал.

— Като ви гледам, май наистина се нуждаете от почивка. Много работа ли имаше тази сутрин?

— Би могло да се каже. Слушай, отзад има една нова пратка. Защо не вземеш да я разопаковаш? Когато свършиш, ще ѝ сложа цените — предложи Дора.

— Добре. — Тери си съблече палтото и влезе в склада. Ако започнеше да става интересно, винаги можеше да слуша през вратата.

— Не сме свършили още, Айсидора.

— Засега свършихме, Офелия. — Дора целуна сестра си по бузата. — Можеш да говориш с Джед, когато се върне. Поизтормози го малко. Бих искала да видя как ще се справи с теб.

— Не тормозя никого — изсумтя Лия.

— Вярвам ти.

— Хей, Дора! — Тери се показа на вратата. Върху лицето ѝ беше изписано недоумение. Тя държеше копие от портрета, който компютърът беше направил на Ди Карло. — За какво ти е снимката на онзи човек, който идва тук на Бъдни вечер?

— Какво? — Дора се постара да не се издаде. — Познаваш ли го?

— Беше последният купувач този ден. Продадох му статуетката от Стратфоршър — кучката с кученцето. — Тя погледна портрета и повдигна вежди. — В действителност изглежда много по-добре, отколкото тук. Да не ти е гадже?

— Не съвсем. — Сърцето ѝ заби по-бързо. — Тери, той в брой ли плати?

— За статуетката ли? Мисля, че плати с чек.

Дора щеше да подскочи, но беше добра актриса и не се издаде.

— Може ли да ми намериш квитанцията?

Лицето на Тери помръкна.

— Не ми казвай, че е неплатежоспособен. Проверих.

— Не. Всичко е наред. Просто ми трябва квитанцията.

— Ще я потърся веднага. Имаше някакво италианско име — добави тя. — Делано, Демарко, нещо такова. — Сви рамене и затвори вратата.

— Ди Карло — каза Брент и подаде един лист на Джед. — Антъни Ди Карло, Ню Йорк. Има само дребни провинения — за измама, за хазарт... Лежал е за изнудване, но от близо шест години е съвсем чист.

— Фактът, че не са го хванали, не означава, че е чист — промърмори Джед.

— Тази сутрин получихме факс от нюйоркската полиция. Обещаха ми да ми направят по-подробна справка. Лесно ще се разбере

дали нашият човек има алиби за онази нощ.

— И да има, ще е фалшиво. Това е той. — Джед остави папката със снимката върху бюрото на Брент. — Може би ще трябва да отида до Ню Йорк.

— Да, би могъл. Знаеш ли, изглеждаш ми доста поуспокоен.

— Така ли? — изкриви устни Джед.

Брент кимна с глава и се облегна назад. Лия беше споменала нещо за романтичните преживявания на Джед.

— Така си мисля. — На лицето му заигра усмивка. — Дора си я бива, капитане.

— Я млъкни, Чапмън! — срязва го Джед на излизане.

— И ме дръж в течение.

— Разбира се. — Брент изчака вратата да се затвори и взе телефона, за да докладва на Мери Пат.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джед знаеше, че Дора ще бъде в магазина, затова се качи направо в апартамента си. Съблече се по шорти и фланелка и седна на гимнастическата пейка.

Трябваше да реши каква част от истината да ѝ каже. Тя имаше право да знае всичко. Но освен за правото ѝ, трябваше да държи сметка и за това какво е най-добре за нея. Доколкото познаваше Дора, а той започваше да я опознава все по-добре, тя сигурно щеше да поиска да направи нещо сама. Едно от най-големите главоболия за ченгетата беше намесата на гражданите.

„Въпреки че аз вече не съм полицай“, припомни си Джед и продължи да вдига ритмично тежестите. Но когато човек беше прекарал почти половината от живота си в полицията, вече не можеше да се счита и за цивилен.

Нюйоркската полиция щеше да се занимае със случая, но там нямаша личен интерес към него. Достатъчно му беше да си припомни бледото лице на Дора, когато тя беше в безсъзнание, за да разбере колко лично ангажиран е с този случай.

Едно пътуване до Ню Йорк и малко по-подробно проучване на нещата тук и там няма да навредят на официалното разследване. А ако все пак успееше да свърши и някаква конкретна работа, тогава нямаше да се чувства така...

Той спря с високо вдигната щанга. Как точно се чувстваше? Изпусна въздух и свали щангата. После продължи отново да я вдига и сваля.

Безполезен, осъзна Джед. Не на място, невършец нищо. Вярно е, че нямаше чувството за нещо завършено в живота си, но нищо не беше и започвало. Беше по-лесно да си стои настрана от живота, затворен в себе си. „По-лесно глупости! — каза си Джед. — Правя го заради собственото си оцеляване.“

А защо тогава изобщо беше постъпил в полицията? Вероятно заради личната му необходимост от ред, дисциплина и от нещо, което

да замести семейството. Работата му беше дала всичко това. Дори нещо повече. Беше му дала цел в живота, възможността да се чувства доволен и горд от свършеното.

И беше заплатил за всичко с какво? С убийството на Дони Спек. Но той не го беше направил заради самия Спек, а заради Илейн. Сега пък защитаваше жената, която живееше в другия край на коридора. Започваше да изпитва нещо към тази жена. Върху това също трябваше да се замисли.

На вратата се почука, но той не престана да вдига щангата дори когато тя извика името му.

— Хайде, Скимърхорн, знам, че си вътре. Трябва да говоря с теб.

— Отворено е.

— А ме караш да заключвам моята врата, нали? — каза тя и влезе вътре с абсолютно делови вид. Облечена бе в тъмнозелен костюм, а от нея се носеше греховен полъх. — О! — Вдигна вежди, когато го видя излегнал се в цял ръст на пейката. Мускулите му трептяха, лъснали от пот. Сърцето й се преобърна. — Съжалявам, че ти прекъснах мъжествения ритуал. Нямах ли нужда от акомпанимент на тимпани или от пригласянето на някакъв езически хор?

— Струва ми се, че искаше нещо, Конрой.

— Искam много неща: червени кожени обувки, двуседмична почивка в Ямайка, един самовар, който видях да продават в антиквариата на Роу... — Тя отиде при него и го целуна по възсолените устни. — Няма ли скоро да свършваш? Мога да се възбудя, като те гледам как си се запотил.

— Изглежда, че трябва да свършвам още сега. — Джед остави щангата.

— Няма да се цупиш толкова, когато ти кажа какво открих. — Тя изчака, за да види реакцията му. — Тери позна снимката.

— Каква снимка? — Джед стана от пейката и посегна към хавлиената кърпа.

— Портретът. Онзи, който направихме с помощта на компютъра. Джед, той е идвал в магазина на Бъдни вечер! — От възмущение тя започна да крачи напред-назад из стаята и да ръкомаха. — Името му е...

— Ди Карло, Антъни — прекъсна я Джед и се усмихна, когато Дора остана с отворена уста. — Последният му известен адрес е

Осемдесет и трета улица, Ню Йорк.

— Но как успя... По дяволите! — Тя се намуси и пъхна разписката обратно в джоба си. — Можеше поне да се направиш, че си впечатлен от детективските ми способности.

— Ти си истинска Ненси Дрю, Конрой. — Той отиде до кухнята, извади бутилка лимонада от хладилника и жадно надигна шишето. Когато престана да пие, я видя да стои на прага и в очите ѝ да проблясват опасни пламъчета. — Добра работа си свършила. Просто ченгетата са действали по-бързо. Обади ли се в полицията?

— Не. — Тя издаде напред долната си устна. — Искях да го кажа на теб.

— Брент отговаря за разследването — напомни ѝ Джед и посочи с пръст устната ѝ. — Престани да се цупиш.

— Никога не се цупя.

— Като гледам устата ти, бейби, ми приличаш на шампион в тази работа. Какво каза Тери за Ди Карло?

— Брент отговаря за разследването — върна му го тя. — Ще отида в стаята си, за да му се обадя по телефона. Може пък той да оцени това, което ще му кажа.

Той я хвана за брадичката и я стисна.

— Я говори.

— Е, след като поставяш въпроса така... Каза, че бил много любезен, много възпитан. — Тя отиде до хладилника, отвори го и изказа напълно по женски неодобрението си. — Господи, Скимърхорн, какво е това в купата?

— Обядът ми. Какво друго каза тя?

— Не можеш да ядеш такова нещо. Ще ти сготвя нещо.

— Ди Карло — напомни ѝ рязко Джед и я хвана за раменете, преди да продължи да се рови из кухнята му.

— Споменал, че имал леля и искал да ѝ купи специален подарък. Тери твърди, че му показала китайското кученце, което според мен той е прибрал, когато е нахълтал през нощта. — За малко тя остана замислена. — Каза също, че бил елегантно облечен и карал порше.

Това не му беше достатъчно.

— Тя долу ли е?

— Отиде си. Няма да работим повече днес.

— Искам да говоря с нея. Веднага.

— Съжалявам, не знам къде е в момента. Имаше среща за вечеря с някакъв нов обожател. — Дора изсумтя, когато Джед излезе от кухнята. — Ако е важно, можеш да я намериш по-късно в театъра. Представлението започва в осем часа. Можем да я хванем зад кулисите, в антракта.

— Чудесно.

— Не виждам обаче ползата от това. — Дора го последва в спалнята. — Вече говорих с нея и имаме името и адреса.

— Ти не знаеш какви въпроси да зададеш. — Той свали фланелката си и я хвърли в един ъгъл. — Може да е казал нещо. Колкото повече знаем, толкова по-лесно ще бъде да го накараме да говори при разпита. Имаме още два часа на разположение, ако искаш да готвиш...

Но тя не го слушаше. Когато се обърна, той я видя да стои притихнала, с ръка на сърцето, а лицето ѝ изразяваше пълно изумление.

— Какво? — Той инстинктивно се завъртя и огледа стаята с присвити очи.

— Леглото — успя да каже тя. — Ох...

Мускулите на тялото му се отпуснаха. За миг се почувства неловко и това го ядоса. Първо не одобри готварските му способности, а сега — и домакинството му.

— Прислужницата излезе в годишен отпуск. — Той се намръщи, когато погледна струпаните закуп чаршафи и одеяла. — Не виждам защо трябва да го оправям, след като пак ще го разваля.

— Леглото... — повтори тя с благоговение. — Образец на френското ново изкуство от начало на века. О, погледни каква инкрустация! — Коленичи пред таблата откъм краката и нежно прокара пръсти по изображението на стройна жена, облечена в лек халат, която държи кана в ръка. — Палисандрово дърво — каза тя и въздъхна.

Джед я наблюдаваше развеселен как се качи върху леглото и застана на колене, разгледа таблата откъм главата.

— Каква изработка — шепнеше тя. — Погледни резбата. — Дора погали нежно извивките. — Какво изящество.

— Мисля, че тук някъде имах една лупа — каза ѝ Джед, когато тя за малко не опря носа си в дървото.

— Ти дори нямаш представа какво притежаваш.

— Знам само, че това е едно от малкото неща, които ми харесваха в онзи мавзолей, където съм израсъл. Всичко останало е дадено на склад.

— На склад? — Тя притвори очи и потрепери при мисълта какво би могло да изскочи оттам. — Трябва да ми позволиш да разгледам нещата ти. — Изправи се и склочи умолително ръце. — Ще ти дам добра цена за това, което бих могла да си позволя да купя. Само ще се закълнеш, че няма да отидеш при друг търговец, докато аз не ти направя предложение.

— Я се вземи в ръце, Конрой.

— Моля те. — Тя се опря в ръба на леглото. — Съвсем сериозно. Не очаквам отстъпка заради личните ни отношения. Но ако има неща, които не ти трябва... — Тя отново погледна към таблата на леглото и примигна. — Господи, не издържам. Ела тук.

— Ах, ах — възкликна подигравателно той. — Искаш да ме прелъстиш, за да сваля от цената, така ли?

— Да те прелъстя ли, по дяволите! — Дора задиша учестено, докато разкопчаваше сакото си. Свали го и отдолу се показва копринена камизола в същия тъмнозелен цвят. — Направо ще ти взема ума, приятелче.

— Аха... — Джед не беше сигурен кое чувство надделяваше у него — изненадата или възбудата. — Това се казва предложение, Конрой.

— Това не е предложение, а факт, момчето ми. — Изправила се на колене, тя разкопча ципа на полата и светкавично я измъкна през главата си. После застана на колене върху леглото, по камизола, колан в подобен цвят, черни чорапи и обувки с високи токчета. — Ако не го направим веднага, на това легло, направо ще умра!

— Не искам да нося отговорността за това. — Господи, колената му започваха да омекват. — Конрой, целият съм в пот.

— Виждам. — Дора се пресегна и сграбчи колана на гащетата му. Той не оказа голяма съпротива. — Ще има още доста да се поизпотиш.

Дръпна го към себе си и той се остави да бъде съборен на леглото. Когато тя го възседна, той я хвана умолително за ръцете.

— Бъди нежна с мен.

Тя се разсмя.

— Няма начин.

Впи устни в неговите, разтвори ги и го целуна така, че от главата му изхвърча всякаква мисъл. Той пусна ръцете ѝ, за да я сграбчи, а тя го притисна безмилостно под себе си, изгаряйки го с топлината си.

Опита се да си поеме въздух, но не успя и гърдите му само изхъркаха.

— Дора, почакай да...

— Сега не може.

Тя заби пръсти в косата му и продължи жадно да го целува.

Беше груба, безмилостна, безразсъдна. Докара го почти до полуда и той не знаеше да я ругае ли или да я моли. Възбудата вече изгаряше цялото му тяло, но той искаше още. Ръцете му се плъзнаха под камизолата и той сграбчи твърдите ѝ зрели гърди.

Тя се изви назад и изразявайки задоволството си с мъркащ, напълно женски стон, измъкна дрехата през главата си. После сложи ръце върху неговите и започна да разтрива с тях гърдите и корема си. Малко след това първият оргазъм я разтърси. Той се опита да я обърне върху кревата, обаче тя притисна тялото му с краката си, надсмивайки се над молбите му.

Плъзна се надолу и впи зъби в рамото му. Кожата му имаше соления вкус на изпотен, разгорещен мъж. От този смесен аромат ѝ се зави свят. Усещаше мускулите му под разтрепераните си ръце като железни топки. С ловките си пръсти тя го караше да се задъхва и да стене безпомощно. Усещаше под устните си туптенето на сърцето му.

В един миг твърде възбуден, за да мисли дали ще я нарани, той сграбчи гладката плът над чорапите ѝ. Едва сега тя го остави да я повдигне. Погледът му се замъгли, когато тя се отпусна, вкарвайки неговата стомана дълбоко в своето кадифе. Замаян, той видя как тялото ѝ се изви назад, очите ѝ се затвориха, а ръцете ѝ се плъзнаха покрай тялото ѝ, докато тя го стегна като с пръстен.

После започна да се движи, отначало бавно, отдавайки се изцяло на обзелата я наслада, като в някакъв несвършващ транс. След това забърза, все повече и повече. Мускулите на бедрата ѝ се изопнаха като въжета и тя започна да ги движи с ритъма на бутала. Всеки път, когато тялото ѝ се спускаше надолу, силата му го пронизваше като горяща стрела. Той се надигна, отчаяно търсещ с уста гърдите ѝ, раменете ѝ,

устните ѝ. Полудял от възбуда, сграбчи главата ѝ и я захапа за гърлото, като мълвеше неразбираеми слова. Знаеше само, че в този момент беше готов да умре за нея. Сигурен беше, че можеше да убие заради нея. Кулминацията го разтърси с такава сила, че дъхът му секна и не можа да издаде никакъв звук. Обгърна кръста ѝ с ръце, притисна лице до гърдите ѝ и се остави изцяло да бъде пометен от залялата го вълна.

— Дора. — Той обърна главата си така, че да може с устните си да гали нежно кожата ѝ. После повтори: — Дора... — обгърнал я плътно, докато престане да се разтърсва от конвулсии. Облегна се назад и присви очи. Докосна с пръст бузата ѝ и избърса една сълза. — Какво е това?

Тя го притисна до себе си и сложи бузата си върху косата му.

— Мислех, че след вчера не може да бъде по-хубаво.

Трептенето в гласа ѝ го обезпокои.

— Ако знаех, че едно старо легло ще те превърне в маниячка, щях отдавна да те доведа тук.

Очите ѝ продължаваха да гледат трескаво.

— Леглото е страхотно.

— Имам още шест на склад.

Тя се засмя.

— Направо ще се унищожим.

— Аз бих рискувал.

„И аз“, помисли си Дора. Лия беше абсолютно права: тя беше влюбена в този мъж.

Около два часа по-късно двамата пристигнаха в театър „Либърти“. През малка врата зад сцената Дора преведе Джед до ложите. В една от тях седеше баща ѝ, който повтаряше безгласно репликите и ръкомахаше, следвайки движенията на актьорите.

— Хей! — Дора го пощипна по бузата. — Къде е мама?

— В гардеробната. Възникна проблем със саронга на Кървавата Мери. Момчето ми! — Той разтърси енергично ръката на Джед, без да изпуска от очи сцената. — Радвам се, че се отби. Тази вечер в салона почти няма празно място. Да чукна на дърво — каза тихо той и се загледа доволен в прожекторите.

— Отбихме се да видим как вървят нещата. — Дора хвърли предупредителен поглед към Джед. — В антракта трябва да поговоря за минутка с Тери. Нещо за магазина.

— Не ми се ще да я разсейваш.

— Не се безпокой. — Тя го прегърна през рамо и въпреки че беше гледала тази постановка безброй пъти, скоро вниманието ѝ беше приковано изцяло от сцената.

Джед стоеше отстрани, заинтригуван повече от Дора и Куентин, отколкото от диалога на актьорите. Бащата ѝ дъщерята бяха свели глави един до друг и оживено обсъждаха нещо по мизансцена. Куентин я беше прегърнал през кръста, а Дора се беше сгушила в него. Джед изпита странно и дразнещо чувство. Беше завист. Запита се дали някога беше хранил такава неподправена привързаност към баща си. Отговорът беше категоричен: никога. Не можеше да си спомни нито един разговор, в който да не е бил напрегнат, разочарован или ядосан. А сега дори и да искаше, беше твърде късно с баща си да се помирят. Чувствайки, че старото ожесточение отново се надига в него, Джед тихо се измъкна и се отправи към гримьорните. Смяташе там да изпуши една цигара и да изчака антракта, за да разпита Тери.

Дора погледна през рамо. Когато видя, че Джед е излязъл, усмивката ѝ изчезна.

— Татко?

— А музиката? — прошепна той. — Добра е, нали?

— Влюбена съм в Джед.

— Знам, Скъпа.

— Татко, наистина съм влюбена в него.

— Знам. — Никой друг не би могъл да отклони вниманието му в такъв момент. — Но — той се обърна към Дора и се усмихна — нали сам ти го избрах?

— Мисля, че той няма да иска аз да съм неговата избраница. Понякога виждам съвсем ясно, че душата му е наранена.

— Ти ще му помогнеш да преодолее това с времето. Ранената душа се лекува постепенно.

— Отело. — Тя сбърчи нос. — Не ми допада такъв край.

— Тогава измисли свой вариант. Конрой са чудесни импровизатори. — Очите му светнаха, когато го осени една мисъл. —

Ако искаш, може аз да го побутна малко. Ще си поприказваме кротко, като мъж с мъж, на чашка от най-специалното ми питие.

— Не! — Тя го чукна с пръст по носа. — Не. Ще се оправя сама с тази работа. — Притисна корема си с ръка. — Изплашена съм. Всичко стана толкова бързо.

— Това е от кръвта ни — каза мъдро Куентин. — В мига, в който видях майка ти, започнах страхотно да се потя. Минаха цели две седмици, докато намеря сили да я помоля да се ожени за мен. Непрекъснато си повтарях какво ще й кажа.

— Ти никога не си забравял нито една реплика в живота си. — Тя го целуна и в този момент салонът се разтърси от ръкопляскания. — Обичам те.

— Точно това трябва да му кажеш. — Той стисна ръката ѝ. — Чуваш ли, Изи? Ще съборят театъра.

Като чу ръкоплясканията и видя настъпилия хаос зад сцената, Джед тръгна обратно към ложите и по пътя се сблъска с Дора, току-що спряла се при Тери.

— Хей, да не би да помагаш с декорите тази вечер?

— Не. — Дора хвана Тери за ръка. — Искам да поговоря с теб за минутка.

— Разбира се. Какво ще кажеш за танца ми. Значи е имало полза от уроците, които взех.

— Страхотна си! — Дора кимна на Джед и тримата с Тери се запромъкваха през тълпата от сценични работници. — Трябва да отидем за малко в някой ъгъл на гримьорната. — Вътре имаше няколко хористки, които си оправяха перуките и грима. Въпреки че бяха по сутиени, тъй като се преобличаха, никой не обърна внимание на Джед.

— Може ли да го използвам? — попита Дора и взе един висок стол, преди някой да ѝ беше отказал. — Седни, Тери, и си проведи краката, за да си починат.

— А сега, за Ди Карло.

— За кого? — Тери престана да повтаря наум репликите си. — А, онзи, който дойде на Бъдни вечер. — Тя се усмихна на Джед. — Дора беше много потайна, когато я запитах за него.

— Какво купи той? — попита Джед.

— Една статуетка. Цената изобщо не му направи впечатление. Имаше вид на човек, който може да си я позволи без проблеми. Била за

любимата му леля. Каза ми как го е отгледала. Сега повечето хора смятат, че старите не обичат да получават хубави неща. Но се виждаше, че той наистина държи на тази своя леля.

Джед търпеливо я изчака да свърши.

— Прояви ли интерес и към нещо друго?

— Разгледа магазина най-подробно. Помислих си, че може да се излъже да купи китайското куче, защото търсеше някакво животно.

— Животно ли? — Джед я погледна внимателно, но гласът му си остана безстрастен.

— Искаше статуетка на някакво животно. Леля му колекционирала такива статуетки. На кучета — добави тя, докато се гримираше с бързи и сръчни движения. — Имала такова куче, но то умряло и...

— Каза ли конкретно какво? — прекъсна я Джед.

— Ух... Струва ми се, че наистина търсеше едно куче, като това на леля му, дето умряло. Каза, че не могъл да намери същото. — Тя начерви устните си и се огледа. — Спомних си, че имахме една порцеланова статуетка, която щеше да бъде идеална за него. — Тя среса косата си с четка. — Дора, нали знаеш статуетката с кучето, която купи на разпродажбата? Но ние вече я бяхме продали.

Кръвта на Дора замръзна в жилите ѝ.

— На госпожа Лайл.

— Не зная. Мисля, че ти я продаде.

— Да. Аз бях. — Дора почувства, че ѝ се завива свят.

— Хей! — Тери я погледна изплашено. — Добре ли си?

— Нищо ми няма. — Тя се усмихна пресилено. Трябваше да излезе на въздух. — Благодаря ти, Тери.

— Няма за какво. Ще останете ли до края?

— Тази вечер — не. — Дора едва намери пътя към вратата. — Ще се видим утре.

— Може би трябва да я последвате — каза Тери на Джед. — Изглежда така, като че ли ще припадне.

— Каза ли му за китайското куче?

— Мисля, че да. — Озадачена, Тери слезе от стола и тръгна към коридора. — Страхотно съвпадение. Казах му, че сме имали нещо подобно, но сме го продали. Отивам да видя какво ѝ е на Дора.

— Аз ще отида. — Той я настигна при вратата зад сцената точно когато я отваряше, за да излезе на чист въздух. — Не мисли за това, Конрой. — Хвана я за раменете, но не я прегърна. Страхуваше се, че ако я притисне до себе си, ще се счупи като вейка.

— Аз ѝ я продадох. — Когато се опита да се освободи от ръцете му, той я притисна към себе си. — За Бога, Джед, аз ѝ я продадох! Не знам за какво му е била нужна тази статуетка, но аз ѝ я продадох и на другия ден той...

— Казах ти да не мислиш за това. Ти продаваш всякакви неща. Това ти е работата. Не си отговорна за това какво ще се случи на хората, които ги купуват.

— Аз не мога така! — извика тя. — Не мога да се изолирам от ставащото около мен. Това е твой специалитет, Скимърхорн. Ти искаш да се застраховаш от всичко, да не ти пука, да не позволиш нищо да те засегне. Ти си такъв, но аз не съм.

— Щом като искаш да се самообвиняваш, добре. — Хвана я за ръката и я дръпна от вратата. — Ще те заведе вкъщи и ще можеш да изкараш цяла нощ в самобичуване.

— Не трябва да се извинявам за това, че имам чувства. А вкъщи мога и сама да си отида.

— Няма да минеш и две пресечки, и мекото ти сърце ще се плъосне върху паважа.

Джед първо усети бръмчене в ушите. Винаги ставаше така, когато беше на път да избухне. Тя се обърна светкавично и замахна с лявата ръка. Той избегна удара, но това беше само лъжливо движение. Коварният ѝ десен прав се стовари точно в челюстта му и главата му отхвъркна назад.

— Кучка такава! — Стори му се, че видя звезди посред бял ден. По-късно може би щеше да се възхищава на факта, че го беше накарала да си седне на задника, но сега беше бесен от яд и сви юмруци.

— Я се опитай. — Дора вирна предизвикателно глава. — Само опитай! — Щеше да бъде смешно, ако в очите ѝ имаше само гняв, ако не бяха изпълнени със сълзи.

— Мама му стара! — Той се наведе рязко под вдигнатите ѝ юмруци, хвана я през кръста и я метна на рамото си.

Тя го засипа с порой от ругатни, бясна, че може да го удря само по гърба.

— Остави ме на земята, страхлив копелдак такъв! Защо не се биеш?

— Никога в живота си не съм се бил с жена, Конрой. Но ти може би ще бъдеш първата.

— Дяволите да те вземат! Остави ме и опитай! Няма да могат да те изчегъртат от паважа. Като свърша с теб, ще трябва да ти събират чарковете един по един. Ще...

Изведнъж ядът ѝ премина: внезапно и безвъзвратно, винаги ставаше така. Тя затвори очи.

— Съжалявам.

— Я млъквай! — Той извади ключовете от джоба си и ги мушна в ключалката. Свали я леко от гърба си и я бутна в колата.

Тя продължаваше да стои със затворени очи, докато той все още обикаляше около колата. Отвори вратата и след това я затръшна.

— Джед, извинявай, че те ударих. Заболя ли те?

Той разтърка туптящата си челюст.

— Не. — Нямаше да си признае, дори ако беше счупена. — Ти удряш като момиче, как да ме заболи тогава?

— Така ли? — Обидена, тя отново скочи от мястото си. Но студеният му поглед я спря. — Не ме беше яд на теб — каза Дора, когато потеглиха. — Трябваше да си го изкарам на някого и ти ми беше под ръка.

— Доволен съм, че можах да помогна. — Ако искаше да я вбеси още повече с невъзмутимия си тон, наистина беше на път да го направи.

— Можеш да скъсаш нервите на човека — каза тя, без да вдигне очи.

Беше му по-трудно да понесе това нейно откровение, отколкото юмрука ѝ.

— Хайде да забравим случката. И, Конрой, не споменавай пред никого, че си успяла да преминеш през гарда ми.

Тя се обърна към него, като видя, че най-лошото беше отминало, и се усмихна с облекчение.

— Ще отнеса тази тайна в гроба. Ако все пак това би те утешило, мисля, че щях да си счупя няколко пръста.

— Не ме утешава. — Но той взе ръката ѝ и я целуна.

Изумлението, с което го погледна, го накара отново да се намръщи.

— Сега пък какво има?

Тя хвана ръката му и я сложи върху бузата си.

— Просто ме изненада. Това е всичко. Любезността не е много в стила ти.

Той се размърда неловко върху седалката.

— Не ме карай да съжалявам за това.

— Може би не трябва да ти го казвам, но такива дреболии като целуване на ръка и други подобни романтични жестове направо ме разтапят.

— И кои са другите подобни романтични жестове?

— Цветята, нежните погледи. Като си помисля, ти се справяш твърде добре с погледите. А това, че ме метна на гръб и ме свали по онези извити стълби, това направо ме уби.

— Твоите стълби не са извити.

— Е, тук е нужно малко въображение. — Тя се наведе и го целуна по бузата. — Радвам се, че вече не ми се сърдиш.

— Кой твърди, че не ти се сърдя? Просто не искам да се бием, когато карам. — Той замълча за момент. После продължи: — Ще трябва да отида да видя какво е състоянието на госпожа Лайл. Ако е в съзнание, може би ще ми каже нещо повече.

— Ще отидем двамата — поправи го тихо Дора. — Тя е в съзнание. Нейната племенница дойде в магазина тази сутрин. — Дора преплете пръсти и се постара гласът ѝ да не трепне. — Каза ми, че леля ѝ била излязла от кома, но докторите не се наемали да прогнозираят дали ще се възстанови.

— Много е късно да се опитваме да я видим тази нощ — каза след малко Джед. — Може би утре ще се обадя тук-там.

— Мисля, че няма нужда да правиш каквото и да било. — Дора гледаше право напред, като се опитваше да изглежда безразлична. — След това, което тази жена е преживяла, може съвсем да не ѝ е до разпити.

Гумите на колата изскърцаха по чакъла на паркинга.

— На гестаповец ли ти приличам, Конрой? Да не би да си представяш, че ще насоча лампата към очите ѝ и ще я накарам да

говори?

Дора не каза нищо, дръпна ръчката на вратата и излезе. Той стигна стълбите преди нея и ѝ препречи пътя. Хвана за ръцете. Бяха студени като лед и вдървени.

— Знам какво правя и нямам навика да тормозя болните, за да изкопча от тях информация. Имай ми доверие.

— Вярвам ти. — Тя го погледна и мушна ръката си в неговата. — Напълно ти вярвам. Цялата работа ме разстрои. Това е всичко. Утре ще се обадя на Шарън.

— Добре. — Той също беше разстроен. Наведе се и я целуна. Не искаше да го е грижа за някого, но май не се получаваше. — Ела при мен тази нощ.

Безпокойството изчезна от очите ѝ.

— Надявах се да го кажеш.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дора не допускаше, че би могла да има фобия от болници. Беше млада и здрава, никога не беше оставала за дълго в някоя от тях, и то като пациент. Мисълта ѝ за болниците бе свързана най-вече с родилни отделения, букети цветя и спретнати медицински сестри, които се плъзгат бързо по коридорите, обути в чорапи от креп — найлон.

Когато обаче застана пред отделението за реанимация, очаквайки да я извикат при госпожа Лайл, почувства, че в гърдите ѝ сякаш беше заседнала буца. „Много е тихо“, каза си тя. Наистина беше тихо, защото смъртта изчакваше търпеливо зад стъклени врати и тънки завеси жертвата си. Дора чуваше приглушения шум на работещата апаратура и мониторите. Някъде от дъното на коридора се чу тих плач.

Изведнъж изпита остра нужда да запали цигара.

Шарън излезе от отделението и въпреки че имаше уморен вид, се усмихна, когато видя Дора.

— В съзнание е. Не мога да ви опиша колко се зарадвах, когато можах да си поговоря с нея.

— Радвам се. — Сломена едновременно от облекчението и от вината, които изпитваше, Дора стисна с две ръце ръката на младата жена. — Шарън, това са капитан Скимърхорн и лейтенант Чапмън.

— Здравейте. Разбрах, че искате да поговорите с леля Алис.

— Имаме разрешение от доктора и ви благодарим за съдействието — каза Брент.

— Ще направя всичко възможно, за да ви помогна да откриете човека, който стори това с леля ми. Тя ви очаква.

Джед видя безпокойството, с което Шарън погледна към вратата.

— Няма да ѝ досаждаме.

— Зная. Дора ми каза, че ще бъдете внимателни с нея. Нали ще ме уведомите, ако научите нещо?

— Разбира се. — Дора я поведе към пейката. — В това време вие седнете. Вдигнете краката си да си отпочинат и се отпуснете.

— Разрешено ни е да останем при нея само петнадесет минути — каза тихо Джед, когато Дора се върна. — Трябва да следим часовника. Ти — добави той, като кимна с глава към Дора — няма да правиш нищо и няма да се обаждаш, ако не ти се реши.

— Да, капитане.

Той не ѝ обърна внимание и каза на Брент:

— По-добре беше тя да не влиза.

— Но не ние, а тя е виждала статуетката. А това би могло да означава нещо. — Той ги поведе покрай стаята на сестрите и тримата влязоха в една от малките стаички със завеси отпред.

Дора беше благодарна, че ѝ бяха наредили да мълчи. Не би могла да се довери на гласа си. Елегантната и енергична жена, която помнеше, лежеше върху тясно легло. Очите ѝ бяха затворени, а лицето — покрито със следи от рани. Боядисаната ѝ в черно коса беше започнала да се прошарва, а на фона на ослепително белите превръзки лицето ѝ имаше нездрав, жълтеникав цвят. Скулите изпъкваха рязко през тънката кожа, която изглеждаше така, като че ли щеше да се скъса при най-леко докосване.

— Госпожо Лайл? — Брент застана до леглото и я заговори тихо.

Когато тя примигна, Дора видя сините кръвоносни съдове върху клепачите ѝ. Сигналът в монитора продължаваше своето монотонно звучене, докато жената се опитваше да фокусира погледа си.

— Да? — произнесе тя немощно и дрезгаво, сякаш някой беше посипал пясък върху гласните ѝ струни, докато беше спала.

— Аз съм лейтенант Чапмън. В състояние ли сте да отговорите на няколко въпроса?

— Да.

Дора видя как Алис Лайл се опита да преглътне. Веднага излезе напред, взе чашата с вода и пъкна сламката между пресъхналите ѝ устни.

— Благодаря ви. — Загледа се в Дора и се усмихна — Госпожице Конрой, колко мило от ваша страна, че ме посетихте.

Заповедта на Джед беше бързо забравена.

— Радвам се, че се чувствате по-добре. — Дора погали леко костеливата ръка на жената. — Съжалявам, че сте пострадала така.

— Казаха ми, че Мюриел е мъртва. — Уморените очи бавно се изпълниха със сълзи. — Много я обичах.

Под маската на спокойствието вината връхлетя Дора като вълна. Тя можеше да ѝ устои, но не можеше да я пренебрегне напълно.

— Съжалявам. Полицията се надява, че ще ѝ помогнете да намерят човека, който извърши това. — Извади една салфетка от кутията до леглото и леко избърса бузите на Алис Лайл.

— Искам да помогна. — Тя погледна към Брент. — Не можах да го видя, лейтенант. Аз... аз гледах филм по телевизията и ми се стори, че чувам стъпките на Мюриел. — Тя не издържа ѝ се разплака, а пръстите ѝ се вкопчиха в ръката на Дора. — Помислих си, че е застанала зад мен. След това като че ли нещо в главата ми експлодира.

— Госпожо Лайл — започна Брент, — спомняте ли си в деня, преди да ви нападнат да сте купувала от госпожица Конрой едно порцеланово куче?

— Да, за бебето на Шарън. То беше една подпора за врата — каза тя и обърна отново глава към Дора. — Безпокоя се, че Шарън не си почива достатъчно. Това напрежение...

— Тя е добре — увери я Дора.

— Госпожо Лайл — Джед пристъпи напред, — спомняте ли си нещо друго, свързано със статуетката?

— Не. — Тя се опита да се концентрира, но спомените минаваха през съзнанието ѝ като облаци. — Беше много хубава. Мислех си, че това ще е кучето — пазач за бебето. Това ли е търсел? — Махна нетърпеливо с ръка. — Това ли е търсел? Малкото кученце? Мисля... Мисля, че го чух да вика за някакво куче, но сигурно така ми се е сторило.

Джед се наведе напред и се загледа в очите ѝ. В тях се четеше паника, но той трябваше да направи още един опит.

— Какво ви се стори, че го чухте да вика, госпожо Лайл?

— „Къде е кучето?“ И изруга. Аз лежах там и не можех да се помръдна. Мислех, че съм получила удар и сънувам. Чувах как нещо се троши и някой вика нещо за някакво куче. След това сигурно съм припаднала. — Тя отново затвори очи, съвсем изтощена. — Не може да е убил Мюриел за едно малко порцеланово кученце.

— Но той точно това е направил — унило изрече Дора, когато спряха пред асансьора.

— Без съмнение. — Брент поправи очилата си и мушна ръце в джобовете. — Това обаче не е всичко. Куршумът, който е убил Мюриел, е от същия пистолет, с който е застрелян и Трейнор. — Той погледна към Джед. — Съвпада и с куршумите, които изчоплихме от мазилката в магазина.

— Значи се е върнал за нещо друго. — Джед се замисли, докато влизаше в асансьора. — Не е било кучето, или поне не е било само то. Имало е и нещо друго.

— Но статуетката не беше уникат и изобщо не беше ценна — каза Дора. — Дори нямаше подпис на майстора, който я е правил. Наддавах за нея само защото ми хареса.

— Ти си я купила на разпродажба? — Джед бавно запрехвърля различни варианти в ума си. — Къде?

— Във Вирджиния. Ходихме с Лия на покупки. Помниш ли? Върнах се точно в деня, в който ти се нанасяше.

— И на следващия ден си продала кучето. — Когато стигнаха до фойето, той я хвана за ръката и я изведе от асансьора. — В магазина някой се опита да влезе с взлом, Алис Лайл беше нападната, а след това беше направен нов опит за нахлуване. Какво друго купи оттам, Дора?

— На разпродажбата ли? Много неща. — Когато излязоха навън, тя остави палтото си разкопчано, за да я лъхне студеният вятър. — В магазина имам опис.

— Имаше ли наддавания на разпродажбата? — попита Брент. — Имаше ли предмети, които идват от един търговец и от едно и също място?

— Разбира се. Понякога човек купува купчина боклуци, за да вземе един-единствен интересуващ го предмет. Това не е къщата „Сотби“. Повече прилича на базар, но се намериха няколко интересни неща.

— Какво купи точно преди да вземеш кучето и точно след това?

Тя се чувстваше изморена до смърт. Туптенето в слепоочията я предупреждаваше, че я очаква страхотно главоболие.

— За Бога, Скимърхорн, как бих могла да си спомня? Оттогава измина толкова време.

— Не ми ги пробутвай тези, Конрой! — В гласа му звънна познатата желязна нотка и Брент вдигна вежди. Беше я чувал и преди,

когато Джед разпитваше някой заподозрян, не искащ да говори. — Знаеш всичко, което продаваш или купуваш, както и точната му цена, заедно с данъчната оценка. И така, какво купи преди кучето?

— Една купа за бръснене във формата на лебед — отговори троснато тя — от деветнадесети век. Струваше четиридесет и шест долара и седемдесет и пет цента. Не плащаш такса, когато купуваш, за да препродаваш.

— А след кучето?

— Една абстрактна картина в абаносова рамка. Ярки цветове — върху бяло платно. Беше подписана от Билингсли. Взах я за петдесет и два долара и седемдесети пет цента. — Тя млъкна внезапно и сложи ръка на устата си. — О, Господи!

— Точно в целта — каза Скимърхорн.

— Картина — прошепна тя ужасена. — Не е ставало дума за фотография. Той е искал картината.

— Хайде да отидем и да видим защо.

Дора пребледня като платно и хвана Джед за ръката.

— Дадох я на майна ми. — Започна да ѝ се повдига. — Аз я дадох на майка ми, Джед...

— Обожавам неочакваните гости. — Трикси запърха с гъстите си мигли и хвана Джед и Брент под ръка. — Много се радвам, че отделихте от ценното си време, за да се отбиете.

— Мамо, имаме на разположение само пет минути — започна Дора.

— Глупости. — Трикси вече беше повела двамата мъже към стаята за гости. — Трябва да останете за обяд. Сигурна съм, че Карлота ще ни приготви нещо чудесно за ядене.

— Много любезно от ваша страна, госпожо Конрой, но...

— Трикси. — Тя се засмя игриво и потупа с пръст Джед по гърдите. — Аз съм госпожа Конрой само за непознатите и за инкасаторите.

— Трикси. — Брент се изчерви чак до врата. И през ум не му беше минавало, че може да флиртува с жена, достатъчно стара, за да му бъде майка. — Наистина нямаме много време.

— Точно бързането предизвиква язвите. Никой от моето семейство не е имал стомашни проблеми, освен скъпия чичо Уил, който прекара целия си живот в правене на пари, без изобщо да им се порадва. И какво друго може да направи, освен да ги остави на мен? А ние с моето семейство, разбира се, им се порадвахме. Моля, моля, седнете. — Трикси посочи два фотьойла пред горящата камина и самата тя се курдиса върху едно канапе като кралица, която сядва на трона си. — Как е очарователната ви съпруга?

— Добре е. Много ни хареса партито, което дадохте онази вечер.

— Забавно беше, нали? — Очите ѝ светнаха и тя сложи небрежно едната си ръка върху канапето. Като че ли беше една зряла Скарлет О'Хара, която забавлява любовника си в Тара. — Обожавам партитата. Айсидора, скъпа, позвъни за Карлота.

Предавайки се, Дора дръпна въжето на един старомоден звънец от лявата страна на камината.

— Мамо, отбих се само за да взема картината. Към нея... Към нея се проявява известен интерес.

— Картината? — Трикси енергично кръстоса крака, при което сините ѝ копринени шалвари прошумоляха. — За коя картина говориш, скъпа?

— За абстрактната.

— О, да. — Тя се наведе към Джед. — Обикновено предпочитам по-традиционните стилове, но в тази творба има много дързост и замах. Сигурно ще ви хареса.

— Благодаря. — Той го прие като комплимент и смело се впусна да философства в тази насока. — Обичам абстрактния експресионизъм, например Полок с неговата сложна ритмика и начина, по който се нахвърля върху платното. Допада ми и енергията, а защо не и замахът на Де Кунинг.

Трикси беше очарована. Очите ѝ искряха, въпреки че нямаше понятие за какво става дума.

А по лицето на Дора се четеше искрено изумление.

Джед леко се усмихна и скръсти ръце.

— Естествено не можем да подминем и Мъдъруел. Тези аскетични цветове и аморфни форми... Изумително! Неповторимо!

— Гений! Той е направо гений — съгласи се Трикси — и въодушевена, погледна към хола, откъдето чу познати стъпки. Карлота

влезе с ръце на хълбоците, облечена в черен анцуг. Беше дребна, набита жена, приличаше на пън с ръце. Върху лицето ѝ беше изписана досада.

— Какво искате?

— Ще пием чай, Карлота — нареди ѝ Трикси с тон на абсолютна грандама. — За предпочитане — цейлонски.

Карлота огледа групата.

— Ще останат ли за обяд? — попита тя рязко с дрезгавия си, малко екзотичен глас.

— Не — каза Дора.

— Да — заяви едновременно с нея майка ѝ. — Сложи и прибори за четирима души, ако обичаш.

— Тогава ще ядат риба тон. Това съм приготвила, и това ще ядат.

— Сигурна съм, че ще останат възхитени — каза Трикси и я отпрати с царствен жест.

— Тя е доста пряма — каза Дора и седна върху облегалката на фотьойла на Джед. Изглежда нямаше да се отърват от чая и рибата, но поне трябваше да съсредоточи вниманието на майка си върху това, за което бяха дошли. — А картината? Мислех, че ще я окачиш тук.

— Окачих я, но не се получи. Прекалено ярка е — заобяснява тя на Джед, когото вече смяташе за експерт в изобразителното изкуство. — В една гостна човек обича да се отпусне. Сложихме я в бърлогата на Куентин. Щяла да му действа стимулиращо.

— Ще отида да я взема.

— Изключително момиче е нашата Айсидора — каза Трикси, когато Дора изхвъркна навън. Тя се усмихна на Джед, но не се опита да прикрие съвсем, че същевременно го преценява. — Толкова блестяща, толкова амбициозна! И много умна, което показва, че се нуждае от човек със същите качества. Мисля, че жена, която сама върти бизнеса си, ще се справи също толкова успешно и с една къща и семейство. Нали така, скъпи Джед?

Той се почувства вкаран в капана.

— Предполагам, че каквото реши, това и ще направи.

— Без съмнение. Брент, нали съпругата ви работи и гледа три деца?

— Точно така. — Брент се ухили, като видя, че Джед не може да си намери място от притеснение. — Коства ѝ много нерви, но се

справя.

— А един самотен мъж след определена възраст... — Трикси погледна многозначително Джед, който едва се удържаше да не изцвили. — Той само би имал полза от такъв тандем. От приятелството на жената, от семейния уют. Бил ли сте някога женен, Джед?

— Не. — Той вече се чувстваше като удавник. За щастие в този миг Дора влезе с картината.

— Мамо, съжалявам, но мисля, че трябва да обядваш сама. Обадох се в магазина и им казах, че ще се забавя съвсем за малко. Имам един проблем, който трябва веднага да реша. Така че се налага да тръгваме.

— Но, скъпа...

— Ще дойдем друг път на обяд. — Тя се наведе да целуне Трикси по бузата. — Мисля, че имам нещо по-добро за бърлогата на татко. Нека някой от вас да намине към магазина и ще го обсъдим.

Трикси въздъхна, остави чашата си и се изправи.

— Щом се налага, вървете. Ще накарам Карлота да ви завие нещо за обяд.

— Не, недей.

Трикси потупа Дора по бузата:

— Настоявам. Ще отнеме съвсем малко време. — И тя изхвърча навън.

— Браво, Конрой, справи се. — Джед взе картината от ръцете ѝ и започна да я разглежда внимателно.

— Като говорим за справяне — тя се обърна към него, без да скрива любопитството си, — какви бяха тези аморфни форми?

— Едно време имах приятелка, която беше художничка. Човек научава това-онова от гаджетата.

— Интересно какво ще научиш от мен.

— Не понасям риба тон — каза Дора с пълна уста, докато Джед сваляше рамката от платното.

— Харесаха ми твърдо сварените яйца с туршия. — Брент довърши втория си сандвич и изпусна доволна въздишка.

Решиха да работят в апартамента на Дора, вместо в магазина, защото имаше повече място и никой не би могъл да ги види. И тримата

си мълчаха за това, че Брент не беше настоял да отнесе платното в полицията или поне да уведоми началника си за събраната информация.

От само себе си се разбираше, че Брент продължава да счита Джед за своя капитан.

— В рамката няма нищо. — Въпреки това Джед я остави внимателно настрана. — Няма нищо, поне на пръв поглед. Ще я дадем на момчетата от лабораторията да я огледат.

— Не може да се е интересувал от самата картина. — Дора прокара рибата с чаша диетична пепси-кола. — Художникът е неизвестен. Проверих още на другия ден, след като я купих, за да не би да съм попаднала случайно на някой шедьовър.

Джед замислено огледа картината от двете страни.

— Платното е опънато върху шперплат. Дай ми някакъв инструмент, за да го извадя, Конрой.

— Мислиш ли, че може да има скрито нещо отдолу? — Тя говореше от кухнята, докато ровеше из чекмеджетата. — Пратка наркотици... не, нещо по-добро — диаманти. — Тя донесе една отвертка. — Може би рубини. Сега те са по-ценни.

— Опитай се да мислиш по-реалистично — посъветва я Джед и се захвана на работа.

— Защо да не са скъпоценни камъни? — настояваше тя. — Трябва да е нещо, за което си струва да се убива, а това обикновено са парите.

— Престани да ми дишаш във врата. — Джед я избута с лакът, преди да забиe отвертката в шперплата.

— Картината е моя — припомни му тя. — Имам разписка за покупката.

— И тук няма нищо — каза Джед, след като извади шперплатовата дъска.

Дора го погледна предизвикателно.

— Но можеше и да има.

Без да ѝ обръща повече внимание, той потупа с ръка вътрешната страна на платното.

— Странно. Обратната страна на това платно е много по-стара от лицето. — Дора се наведе, за да го разгледа по отблизо. — Въпреки че Билингсли може да е рисувал върху старо платно, за да спести пари.

— Да. Понякога се рисува върху картини, за да бъдат прекарани контрабандно през митницата.

— Мислиш, че под рисунката се крие картина на стар майстор?
— Развеселена, Дора поклати глава. — Сега пък ти не мислиш реалистично.

Джед я погледна с такова пренебрежение, сякаш беше бръмчаща муха по тавана.

— Трябва да махнем горния пласт боя, за да видим какво има отдолу.

— Я чакай, Скимърхорн, аз съм платила за нея. Няма да ти позволя да я унищожиш, само за да задоволиш полицейския си инстинкт.

— Колко искаш? — В погледа му се четеше нетърпение и презрение.

Тя скръсти доволна ръце на гърдите си.

— Петдесет и два долара и седемдесет и пет цента.

Той изсумтя, извади портфейла си и отброи парите.

Дора ги прие, издувайки доволно бузата си с език.

— Трябва да включа горницата и моята печалба — каза тя делово. — Нека бъдат осемдесет, и смятай сделката за сключена.

— Боже Господи! — Той отброи още банкноти върху дланта ѝ.
— Ама че си алчна.

— Само практична — поправи го тя и го целуна по бузата, за да оформят окончателно сделката. — В склада имам нещо, което ще свърши работа. — Тя мушна парите в джоба си и слезе долу.

— Тя те накара да ѝ платиш! — ахна, изпълнен с възхищение, Брент и се облегна назад във фотьойла си. — Изкара двадесет и седем долара печалба от сделката. Мислех, че се шегува.

— Когато става въпрос за пари, Дора никога не се майтапи. — Джед запали цигара и се загледа в картината така, като че ли се опитваше да проникне през петната червена и синя боя. — Душата ѝ е нежна, но има манталитет на разбойник.

— Хей! — Дора ритна вратата с крак. — Помогнете, ръцете ми са заети. — Когато Джед отвори, тя едва крепеше пред себе си една покривка, бутилка и няколко парцала. — Няма ли да е по-добре, ако извикаме специалист? Може да ѝ се направи рентгенова снимка.

— Засега няма да включваме и други хора. — Той остави парцалите на пода и взе бутилката. — Какво има вътре?

— Разтворител. Използвам го, когато някой идиот реши да боядисва уникат. — Тя коленичи и започна да навива килима. — Трябва да се пипа много внимателно. Помогнете ми да събера килима.

Брент веднага коленичи до нея и се ухили, когато видя как Джед се намръщи, проследил къде е съсредоточен погледът му. Той клекна и разстла покривката върху паркета.

— Дай на мен, правила съм го и друг път — обясни тя. — Някакъв простак беше боядисал този великолепен бюфет, за да подхождал на цветовете в трапезарията му. Отне ми страшно много време, за да го докарам до първоначалния му вид. — Тя приклепна и издуха косата от очите си. — Искаш ли да опитам?

— Аз си платих за това право — припомни ѝ Джед.

— Просто предложих да ти помогна. — Тя му подаде един парцал. — Съветвам те да почнеш от ъгъла, в случай, че я повредиш.

— Няма да я повредя. — Но когато коленичи до нея, той наистина започна от ъгъла. Навлажни парцала и с бавни кръгови движения започна да изтрива подписа.

— Бай-бай, Билингсли — прошепна Дора.

— Затваряй си устата, Конрой. — Джед отново навлажни парцала и леко започна да премахва бялата боя, която служеше за основа. — Отдолу има нещо.

— Майтапиш се. — Но гласът на Дора я издаде, че е развълнувана. Тя застана по-близо до Джед. — Какво има? Дай да видя. — Опита се да надникне през рамото му, но получи един лакът в ребрата. — По дяволите, Скимърхорн, просто исках да погледна.

— Разкарай се. — Мускулите на лицето му се стегнаха, когато внимателно изтри още малко от пласта бяла боя. — Искал е да му излезе без пари — промърмори той. — Кучият му син!

— Какво? — Този път Дора не му позволи да я отблъсне и се наведе над него, за да види по-добре.

— Моне — прошепна тя със страхопочитание, като че ли се намираше в църква. — Клод Моне. Господи, купила съм картина на Моне за петдесет и два долара и седемдесет и пет цента!

— После аз купих картината — припомни ѝ Джед. — За осемдесет долара.

— Деца — Брент ги потупа по гърбовете, — не съм голям познавач на живописиста, но дори и аз знам кой е Моне. Не мислех, че ще се намери някой, който би си позволил да нарисува тези абстрактни мацаници върху оригинала.

— Освен ако е искал да я прекара контрабандно — отбеляза Джед.

— Точно така. Ще проверя дали през последните няколко месеца е имало кражби на картини, и по-специално на Клод Моне.

— Може да е от частна колекция. — Дора приближи пръста си до подписа на Моне, но не го докосна. — Не изтривай повече, Джед. Може да я повредиш.

Тя беше права. Джед потисна нетърпението си и остави парцала настрана.

— Познавам една реставраторка. Вероятно ще може да се справи, при това със сигурност ще си държи езика зад зъбите.

— Старото ти гадже ли? — попита заядливо Дора.

— Тя не е стара. — Той прокара ръка по косата на Дора и погледна към Брент.

— Ще трябва да кажеш на Голдмън.

— Вече няма как.

Джед погледна подписа върху тъмнозеления фон.

— Не мога да го искам от теб, затова ще отида аз.

— Колко време ще ти е необходимо? — попита Брент.

— Достатъчно, за да огледам онази къща за разпродажби във Вирджиния и да открия дирите им.

Брент кимна и си взе палтото.

— Е, аз да тръгвам по моите задачи. Имам достатъчно работа с проверките около Ди Карло. От нюйоркската полиция съобщиха, че не е бил в апартамента си от няколко дни. Ще ми направиш голяма услуга, ако успееш да разбереш каква връзка може да има между порцелановото куче и картината. Дръж ме в течение.

— Непременно.

— И се пази. Довиждане, Дора.

— До скоро, Брент. — Тя не стана да го изпрати. — Той ти възложи доста отговорна задача, нали, Джед?

— Не мога да се оплача.

— Значи ще трябва да направим всичко, което е по силите ни, за да я изпълним.

— Да я изпълним? — Той я хвана за ръката, докато се изправяше. — Не си спомням да е ставало дума за двамата.

— Тогава паметта те лъже. Защо не се обадиш на онази твоя приятелка — художничката, и да запазиш две места в самолета за Вирджиния? Ще бъде готова след десет минути.

— Няма жена, която би могла да си стегне багажа за десет минути.

— Скимърхорн — каза тя, като се отправяше към спалнята, — откакто се помня, непрекъснато съм на път. Никой не се приготвя така светкавично, както един актьор, който бърза за галапредставление.

— Не искам да идваш с мен, може да е опасно.

— Добре. Сама ще си запазя място в самолета.

— По дяволите, ти наистина си една голяма досадница!

— И други са ми го казвали. О, и гледай да вземеш билети за първа класа. Обичам да пътувам в комфортна обстановка.

Уайнсеп почука леко на вратата в кабинета на Финли. Знаеше, че босът му току-що беше приключил един четиридесетминутен делови разговор и не беше сигурен в какво настроение ще го заvari. Надникна предпазливо през вратата и се огледа. Финли стоеше пред прозореца с ръце на гърба.

— Сър?

— Абел, хубав ден, нали? — произнесе Финли, без да променя стойката си.

Уайнсеп се поуспокои.

— Да, сър.

— Аз съм щастлив човек, Абел. Постигнал съм всичко със собствените си ръце. Колко от хората там долу могат да кажат, че харесват работата си? Колко от тях се връщат вкъщи, доволни от това, което са свършили? А аз обичам работата си и добре се справям с нея. — Той се обърна и се усмихна. — Какво има?

— Пригответх досието на Айсидора Конрой.

— Чудесно. — Той даде на Уайнсеп знак да се приближи. — Много те ценя, Абел. — Взе папката и стисна костеливото рамо на

мъжа. — Да, много те ценя и искам да ти го докажа.

Финли отвори най-горното чекмедже на бюрото си, извади оттам една кутия, облицована с кадифе и му я подаде.

Развълнуван, Уайнсеп отвори кутията.

— О, господин Финли! — каза той със сподавен глас. Нямаше представа какво беше това, което вижда в кутията. Приличаше на лъжица — широка и с къса дръжка, във формата на орел.

— Радвам се, че си доволен. Избрах я от собствената си колекция. Помислих, че оловото е най-подходящият метал за теб. И е здраво и трайно, въпреки че често го подценяват.

— Сър, просто нямам думи. Благодаря ви.

— Няма защо — прекъсна го Финли. — Това е само символ на моята признателност. — Той потупа с пръст устната си. — Ти ми служиш добре, Абел. И знаеш добре, че награждавам предаността и наказвам безкомпромисно предателството. До един час не ме свързвай с никого.

— Да, сър. Още веднъж ви благодаря.

Но вече забравил за съществуването му, Финли отвори папката и се съсредоточи върху досието на Айсидора Конрой.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Джед подкара колата по улиците на Фрънт Роял, ръмеше ситен студен дъжд. През целия полет от международното летище на Филадельфия до Дълес времето беше лошо и не даваше признаци за скорошно оправяне. Парното в колата под наем работеше само на две положения — най-силно и съвсем слабо. Всеки път, когато го включваше, за да се затоплят, купето за минути се превръщаше в малка сауна.

През целия път от летището насетне Дора не спираше да бърбори и това го успокояваше. Не беше нужно да ѝ отговаря, дори не се налагаше да я слуша. Възприемаше с подсъзнанието си думите ѝ докато обмисляше какви стъпки ще предприемат по-нататък.

— Ако станеш екстрасенс, ще натрупаш състояние — каза ѝ Джед.

— Така ли мислиш? — Дора наведе козирката и използва прикрепеното към нея огледало, за да се начерви. — Следващите две преки свивай все надясно — каза му тя и затвори червилото. — Зад сградата има паркинг.

— Мога и сам да разбера това от пътните знаци.

— Още те е яд, че си приготвих багажа по-бързо от теб, нали?

— Не ме е яд.

— Разбира се, че те е яд. — Тя го потупа по ръката. — Мъжка му работа. Пролича си още когато настоя да караш ти, въпреки че аз по-добре познавам пътя.

— Реших да шофирам, защото не исках да се нанижем в някоя кола, докато ти философстваш за изтъняването на озоновия слой.

— Ах! — Тя се наведе и го целуна по бузата. — Ама ти си ме слушал?

— Слухът ми още е наред. — Джед паркира до един разнебитен форд пикап. — И запомни, Конрой, не сме дошли тук на покупки.

— Знам, знам. — Тя му намигна закачливо, докато той излизаше от колата. — Не съм забравила също, че въпросите ще задаваш ти. Аз

ще стоя отзад като послушно момиченце и ще си държа устата затворена.

Той изчака тя да затвори вратата.

— Точно така. — Загледа в дъжда, мокрещ косата ѝ.

— Имаш хубава уста, въпреки че мели непрекъснато.

— Това се казва комплимент. — Тя го хвана под ръка и се отправиха към задния вход. — Вътре няма да е топло — каза Дора и отвори металната врата, която изскърца, — но поне ще е сухо. Господин Портър е много пестелив — никаква украса, никакъв блясък, затова пък тук човек може да купи и някои ценни неща.

Погледът му буквално се сблъска с няколко редици прашни мебели, стъклария, покрита с дебел слой прах и всякакви боклуци, купчини гerdани и други евтини бижута, повечето от които бяха връх на безвкусицата. Един цял стъклен шкаф беше пълен със солници, а друг — с разноцветни бутилки със съмнителна чистота. Имаше и кашони, натъпкани с книги от по десет цента парчето.

— Прилича ми на голямо бунище.

Преди Дора да успее да каже нещо, той я хвана за ръката. От блясъка в очите ѝ му беше станало ясно, че мъчно ще я изкара оттук. Трябваше да го направи колкото може по-бързо, без да я остави да се огледа.

— Хайде, Дора. Къде е канцеларията?

— Отпред вдясно. Джед, исках само да погледна...

Той обаче вече я беше повлякъл — като кученце за каишка.

— Стегни се, Конрой! Ръцете ти са се изпотили от напрежение.

— Наистина е жестоко от твоя страна — негодуваше тя. После вдигна глава. — Искаш ли аз да поговоря с Портър като търговец с търговец?

— Казах, че ще приказвам само аз.

— Пак мъжкото перчене — промърмори под носа си Дора.

Канцеларията беше отворена, но празна. На Джед тя изглеждаше единственото място в сградата, в което прахът беше избърсан и подът измит. За разлика от хаоса, който цареше в изложбените помещения, тук бюрото светеше от чистота, а етажерките с документацията бяха излъскани и плътно затворени. Из въздуха се носеше лек аромат на лимонов спрей.

— От последния път, когато бях тук, са извършвани някакви промени. — Изпълнена с любопитство, Дора надникна вътре. По бюрото нямаше никакво петънце, а в левия му край стоеше хубава ваза с парникови рози. — Последния път, когато бях тук, на стената имаше календар от петдесет и шеста година с голи мацки и всичко наоколо изглеждаше така, сякаш в стаята е избухнала бомба. Спомням си, че тогава се запитах как може да се работи в такъв хаос. — Тя забеляза ироничния поглед на Джед и сви рамене. — При мен хаосът е само привиден. — Огледа се наоколо, като се опитваше да изглежда напълно равнодушна към една масичка за игра на карти. — Може би Портър е някъде наблизо. Човек може лесно да го разпознае — прилича малко на пор.

— Какво обичате?

Джед сложи ръка върху рамото на Дора, за да я предупреди да не говори, и се обърна към една спретнато облечена жена с очила, които висяха на златна верижка.

— Искяхме да поговорим с господин Портър.

Очите на Хелън Оуингс помръкнаха и се напълниха със сълзи.

— Ох — каза тя и извади от джоба си хартиена кърпичка. После пак изохка, докато бършеше сълзите си.

Преди Джед да успее да реагира, Дора вече я беше хванала за ръка и я поведе към един фотьойл.

— Искате ли малко вода?

— Не, не. — Жената подсмръкна и започна да къса кърпичката на малки парченца. — Това, че поискахте да говорите с него, ми действа като шок. Предполагам, че не знаете.

— Не знаем какво? — Джед затвори тихо вратата на канцеларията и зачака отговора ѝ.

— Шърмън... господин Портър... е мъртъв. Убиха го. — Устните на Хелън потръпнаха.

— О, Господи! — Дора се подпря на един стол и почувства, че ѝ се завива свят.

— Точно преди Коледа. — Хелън си издуха носа с остатъка от кърпичката. — Аз го намерих. Ето тук. — Тя посочи бюрото.

— Как беше убит? — попита Джед.

— Бяха го застреляли в главата. Бедният, бедният Шърмън...

— Полицията подозира ли някого? — осведоми се Джед.

— Не. — Хелън въздъхна и се опита да се успокои. — Не можах да открият никакъв мотив. Не видяхме да липсва нещо. Нямаше и следи от борба. Съжалявам, господин...

— Скимърхорн.

— ... господин Скимърхорн. Познавахте ли Шърмън?

— Не. — За момент се запита какво би могъл да ѝ каже. Реши, че както обикновено, колкото по-малко ѝ разкрие, толкова по-добре. — Госпожица Конрой е антикварен търговец от Филадельфия. Дошли сме тук за някои неща, които бяха продадени два дена преди Коледа.

— Тогава беше нашата последна разпродажба. — Гласът ѝ трепна, но тя веднага изправи рамене, като очевидно се опитваше да се успокои. — Моля да ме извините, че съм така разстроена. Днес за първи път отваряме отново и съм малко нервна. Някакъв проблем ли има?

— Имаме по-скоро един въпрос. — Усмивката на Джед изразяваше съчувствие. — Госпожица Конрой купи два предмета от вас и се интересуваме откъде и как сте се сдобили с тях.

— Мога ли да попитам защо? Обикновено не разкриваме източниците си. Може да се яви друг търговец и да ни конкурира.

— Интересува ни всъщност историята на самите предмети — опита се да я успокои той. — Нямаме намерение да пречим на доставките ви.

— Ами... — Не беше съвсем редно, но Хелън не виждаше каква вреда би имало, ако им каже. — Може би ще успее да ви помогна. Помните ли разпродажния номер?

— Ф-15 и Ф-18 — каза глухо Дора. Беше си спомнила и нещо друго, нещо, от което стомахът ѝ буквално се преобърна. Но когато Джед спомена името ѝ, тя тръсна глава.

Доволна, че може да свърши нещо конкретно, Хелън стана и отиде до етажерките с документацията.

— О, да, предметите под буква „Ф“ са от нюйоркската пратка. Това е една малка разпродажба на лично имущество. — Тя се усмихна и остави папката на бюрото. — Да ви кажа честно, господин Скимърхорн, мисля, че повечето от тези предмети бяха купени на битпазар. Спомням си, че качеството им не беше това, каквото би трябвало да се очаква. Конрой... Да, вие сте купила две неща. Страхувам се, че не бих могла да ви кажа нещо много за тях. Аз...

Прекъсна я почукване на вратата.

— Госпожице Оуингс!

— Да, Ричи?

— Дойдоха клиенти за една мивка. Много бързат.

— Кажете им, че идвам веднага. — Хелън стана и оправи косата и полата си. — Извинете ме за минутка.

Джед изчака, докато тя излезе навън, и взе папката. Разгледа списъците на стоките, цените и след това прибра в джоба си онова, което го беше заинтересувало.

— Какво правиш? Не можеш да постъпваш така.

— Ще спестим време. Хайде, тръгваме.

— Тя ми знае името. Излагам се по този начин.

— Ще направим копия и ще върнем оригиналите. — Той я хвана решително за ръката, но това не беше необходимо. Дора не се дърпаше и не се опитваше да се спира пред покритите с прах съкровища. Когато вече бяха в колата, Джед я хвана за брадичката. — Добре, а сега изплюй камъчето. Докато бяхме в канцеларията, ти пребледня като платно.

— Спомних си за господин Ешуърт. Казах ти за него. Беше един антикварен търговец, с когото се срещнахме в деня на разпродажбата. Купи един предмет от тази пратка.

— Същият, който беше убит при кражба с взлом? Според тебе магазинът му трябва да е някъде наблизо.

— Само на две мили е оттук.

— Значи отиваме там. — Той включи двигателя. — Можеш ли да караш?

— Да, но първо бих искала да спрем и да се обадя в магазина.

— Отсъствали сме някакви си два часа, Конрой. Предполагам, че се справят и без теб.

— Не искам Тери и Лия изобщо да се мяркат там. — Тя стисна зъби и се загледа право пред себе си. — Искам да затворят магазина.

Той я хвана за ръката, която беше леденостудена.

— Добре.

Въпреки че си беше взел пижамата и тоалетните принадлежности, Джед се беше надявал да се върнат от Вирджиния

още същия ден. Но когато посетиха магазина на Ешуърт, вече не можеше и дума да става за това. Дора искаше да отиде на гроба на Ешуърт и той нямаше как да ѝ откаже. Тя не каза нищо, когато Джед направи регистрация в хотела близо до летището. Фактът, че не беше продумала и през целия път в дъжда от Фрънт Роял, го обезпокои също толкова много, както и информацията, която бяха получили от внука на Том Ешуърт. Освен убийството на възрастния антиквар и щетите, нанесени по време на кражбата, беше ясно, че скулптурната група липсваше.

Джед отключи вратата на хотелската стая и остави саковете настрана, а след това посочи на Дора един стол.

— Седни. Трябва да хапнеш нещо.

— Не съм гладна.

— Разбира се, че си. — Вдигна телефона и без да се консултира с нея, поръча две пържоли, кафе и бутилка бренди. — Ще ги донесат след трийсет минути, което вероятно ще означава четиридесет. Имаш време да се поизлегнеш.

Объркана, тя погледна към леглото.

— Мисля да взема един душ.

— Ами действай. Банята е на твое разположение.

Тя се изправи и взе сака си.

— Нищо ли не чувстваш? — попита тя, без да го погледне и с изнемогващ от умора глас. — Убити са трима души, или най-малко трима. Може да са и повече. Някои хора може да се изложат на опасност, само защото са работили за мен. А ти поръчваш вечеря. Не си ли изплашен? Не те ли разстройва всичко това? Изобщо не ти ли се отразява по някакъв начин?

Последният ѝ въпрос изплющя като камшик. Тя сграбчи сака си и събра сили да го погледне в лицето. Джед срещна спокойно погледа ѝ.

— Да, отразява ми се по някакъв начин. Вкисвам се. А сега иди и се изкъпи, Дора. И за известно време престани да мислиш за това.

— Не е толкова просто. — Тя затвори вратата на банята.

След малко Джед чу, че ваната се пълни с вода. Запали цигара и тихо изруга, докато драскаше клечката кибрит. Тя беше разочарована от него. Четеше го в очите ѝ. А изглежда, че той придаваше прекалено голямо значение какво мисли за него, какво чувства и как гледа на

него. Просто тази жена означаваше твърде много за Джед. Той отиде до вратата на банята и вдигна ръка да почука, но се отказа. Върна се при телефона и се обади на Брент.

— Лейтенант Чапмън слуша.

— Джед е на телефона.

— Какво има при теб?

— Още двама убити. — Джед изпусна дима от цигарата и понижи глас. — Шърмън Портър е бил собственик на къщата за разпродажби, откъдето Дора е купила картината и порцелановото куче. Бил е застрелян в канцеларията си точно преди Коледа. Можеш да се обадиш на местната полиция за подробности.

— Разбрах.

— Ешуърт Томас е местен антикварен търговец. Бил е убит при кражба с взлом някъде около тази дата. Според Дора по време на разпродажбата и е купил порцеланова скулптурна група. — Джед погледна списъка пред себе си. — Скулптурната група е на мъж и жена, високи около 60 сантиметра, във вечерни тоалети. Ешуърт не е могъл да задържи скулптурата за дълго при себе си, както се досещаш.

— Каква е цената?

— Не се чете. В списъка са и останалите предмети в пратката, заедно с имената на хората, които са ги купили.

— Добра работа си свършил, капитане. Продиктувай ми ги, но по-бавно. Почеркът ми не е от най-четливите.

Когато свърши да чете, Джед изнервено смачка цигарата си.

— Няма да е зле да побързате с издирването на останалите хора в списъка.

— Не е нужно да ми го казваш.

— Пратката е дошла от Ню Йорк и е трябвало да бъде от някаква разпродажба на лично имущество. Но жената, която отговаря за нея, е на мнение, че предметите са с доста по-ниска стойност и не е точно това, което са очаквали. Тук е записано името на човека, който ги е изпратил. Утре ще се свържа лично с него.

— Каж ми името му. Ще съберем данни за него за всеки случай.

— Франклин Флауърс. Адресът е в Бруклин. Нещо ново по случая с Алис Лайл?

— Състоянието ѝ се стабилизира, но тя не си спомня нещо повече от това, което ни каза.

— А картината?

— Твоето старо гадже се поти върху нея. Идеята ти да работи в къщата на баба ти е интересна. — В гласа на Брент прозвуча насмешлива нотка. — Баба ти ми каза, че можела да остане там, колкото си пожелае.

— Назначил ли си ѝ охрана?

— Двайсет и четири часа непрекъснато. За това трябваше да се издокарам малко пред Голдмън — почерпих го с петифури и кафе. Кажи ми телефонния си номер, за да ти звънна, ако се появи нещо тази нощ.

Джед му го продиктува.

— Имаш ли някакви затруднения?

— Засега се справям. Голдмън се трогна и реши да прояви интерес към убиеца на Трейнор. Направи голямо шоу в съда — щом са убили някой от неговите хора, нямало да си даде нито миг почивка, докато извършителят не бъде изправен пред правосъдието.

— Изглежда, че ще му поднесем Ди Карло направо на тепсия — гневно изсумтя Джед.

— Нашият човек обаче май е минал в нелегалност.

— Ще го издирим. Ще ти се обадя от Ню Йорк. — Джед затвори, облегна се назад и запали нова цигара.

Шумът от течаща вода в банята спря. Представи си я как лежи във ваната със затворени очи и постепенно се отпуска.

Дора наистина лежеше по гръб, е притворени клепачи, а тялото ѝ си почиваше в горещата вода. По-трудно ѝ беше да намери покой за мозъка си. Все още виждаше изпълнените със сълзи очи на Хелън Оуингс, чуваше как внукът на Томас Ешуърт говори с мъка за дядо си, спомняше си и бледата Алис Лайл, изпъната на болничното легло и заобиколена от апаратура. Дори в топлата вана все още чувстваше студеното дуло на пистолета, опрян в гърдите ѝ. Още по-лошо беше, че в ушите ѝ продължаваше да звучи безстрастният глас на Джед, който разпитваше жертвите без най-малка следа от вълнение във великолепните си сини очи. „Като че ли е мъртъв посвоему — каза си тя. — Не чувства нищо. По-скоро не си позволява да чувства каквото и да било. А това е още по-лошо“. Да можеш да стоиш като страничен наблюдател, без мъката на другите да те засяга? Навярно тя имаше съвсем погрешна представа за него. Може би наистина нищо не

можеше да го трогне. Нищо не можеше да мине през тези грижливо издигнати бариери от студена пресметливост и безразличие. Той просто се опитваше да сглоби мозайката, но никое от парчетата не означаваше за него нещо повече от стъпка към цялостното ѝ изграждане.

Тя остана дълго във ваната, докато водата започна да изстива. Отлагайки момента, когато трябваше отново да се изправи пред Джед, Дора бавно се избърса и намаза лицето си с крем. После свали хавлиената кърпа и посегна към халата. Поколеба се за миг и поглади с ръка гладката зелена материя. Беше забравила за другата страна на този мъж, за тази страна, в която се криеха нежност и неподозирана човечност. Въздъхна леко и се облече. Грешката беше само нейна. Винаги търсеше нещо повече и се разочароваше, когато не го намираще. Така беше устроена.

Дора отвори вратата на банята и в стаята нахлуха пара и аромат на шампоан. Той стоеше при прозореца и гледаше дъжда навън. До него стоеше количката за сервиране с вечеря за двама. Вече си беше налял чаша кафе от каната и тъкмо я поднасяше към устните си, когато тя влезе.

Банята я беше освежила, бузите ѝ отново бяха леко зачервени, а кожата — мека и нежна. Влажната ѝ коса се спускаше небрежно по раменете. Изведнъж въздухът наоколо се изпълни с нейния аромат. Беше включил само нощната лампа, но не от романтични съображения, а защото мислеше, че меката светлина ще я успокои. На нея сега тя изглеждаше крехка и прекрасна, като цвете под стъклен похлупак.

Той бавно отпи от чашата с кафето и каза:

— Вечерята е готова. Добре ще е да хапнеш, докато е топла.

Тя забеляза, че погледът му вече не е така безизразен. В него се четеше нещо повече от сексуално желание. Това беше копнеж по самата нея.

— Опитваш се да ми угаждаш. — Как не беше разбрала това преди?

— Трябва да се подкрепиш. Това е всичко.

Тя изтича към него и го прегърна, заровила лице във врата му. Той я държеше в ръцете си и леко я галеше по гърба, докато гледаше как навън дъждовните капки се стичат по прозореца.

— Бях изплашена — прошепна тя.

— Няма защо да се плашиш. — Притисна я малко по-плътно до себе си. — Нищо няма да ти се случи.

— Не, за друго става дума. Страх ме беше, че когато си ми нужен, няма да си тук при мен, както сега.

— Ти си просто една глупачка.

Тя се засмя и се изненада сама на себе си.

— Известно ми е, но аз съм тази, която застава на пътя ти. — Вдигна глава, за да види по-добре лицето му. — Карам те да чувстваш неща, които не чувстваш, да изпитваш към мен нещо, които не искаш да изпитваш.

— Не знам какво чувствам към теб.

— И това ми е известно. — Тя го погали по бузата.

— В момента ме желаеш и това ми стига. — Докосна устни до неговите, отначало леко, нежно, а после — по-страстно. — Прави любов с мен, Джед.

Желанието го връхлетя.

— Нямах нужда от това в момента.

— Точно от това имам нужда. — Тя го поведе към леглото.

Малко по-късно тя се беше свила на кълбо до него, с очи, натежали за сън. „Толкова е нежен, мислеше си Дора. И толкова търпелив...“ Беше й дал всичко, каквото беше поискала, а тя бе взела всичко, каквото й се предлагаше. Сега лежеше, заслушана в ромоленето на дъжда, готова всеки момент да потъне в дълбок сън.

— Храната сигурно е изстинала, но въпреки това трябва да хапнеш нещо — напомни й Джед. — Когато влизахме в хотела, имах чувството, че всеки момент ще се срутиш.

— Сега се чувствам по-добре. — Тя се усмихна, когато той вплете пръсти в нейните. Често правеше така. Дали изобщо го съзнаваше? — Кажи какво ще правим по-нататък?

— Сутринта заминаваме за Ню Йорк.

— Заминаваме? — Тя се сгуши по-плътно до него. — Напредваш, Скимърхорн.

— Просто си спестявам един излишен спор.

— Ами. Аз пък мисля, че ти харесва да съм с теб. Защо не си признаеш?

— Харесва ми да съм с теб в леглото. През останалото време си голяма досада.

— Може и да е така, но и това ти допада. — Дора прокара ръка през косата си. — Караш ме да се чувствам по-добре.

Той докосна с пръст зърното на гърдта ѝ.

— Радвам се да го чуя.

Тя се засмя и потърка пръсти в брадата му.

— На мен също ми харесва да сме заедно.

Джед я хвана за китката и я задържа, настойчиво впери поглед в лицето ѝ.

— А може би изобщо не трябва да го правим? Може би трябва да бягаш, и то бързо, в съвсем противоположна посока?

— Не съм съгласна.

— Ти не ме познаваш, Дора. Нямах ни най-малка представа откъде идвам и не би разбрала, ако го знаеше.

— Изпитай ме.

Той поклати глава и стана от леглото.

— Изпитай ме — повтори тя по-настойчиво.

— Искам да вечерям.

Джед навлече джинсите си и седна пред количката. Пържолите бяха напълно изстинали.

— Добре. Можем да говорим, докато вечеряме. — Тя нямаше намерение да пропусне предоставилата ѝ се възможност. Облече халата и седна срещу него.

Имаше само една чаша за кафе. Тя си наля в чашата за бренди.

— И така, откъде идваш, Скимърхорн?

Той вече съжаляваше за обещанието, което беше поел, и за последиците от него.

— От Филадельфия. — Джед съсредоточи вниманието си върху пържолата.

— От Филадельфия на парите — поправи го тя. — Това вече го знам. Знам също, че парите ти идват от две страни и че бракът на родителите ти е трябвало да скрепи съюза между два мощни клана. — Тя посоли пържолата си. — И че баща ти и майката ти непрекъснато са се карали на публични места.

— Доколкото си спомням, те се мразеха. — Той сви рамене. — Това за сливането на клановете е вярно. Никой от тях не искаше да отстъпи част от общите интереси. Затова моите родители близо трийсет години живяха заедно в атмосфера на взаимна неприязън. И по иронията на съдбата загинаха заедно, когато катастрофираха с лимузината.

— Все пак сигурно ти е било тежко, когато си загубил и двамата.

— Не — очите му срещнаха нейните, — не ми беше тежко. Докато бяха живи, не изпитвах към тях нищо друго, освен леко презрение. Казах ти, че няма да разбереш.

Тя изчака за момент и отрязва парче от пържолата си, за да запълни паузата.

— Грешаш. Мисля, че съм съвсем наясно. Просто не си ги уважавал и с течение на времето си престанал и да ги обичаш.

— Никога не съм ги обичал.

— Разбира се, че си. Едно дете винаги обича, докато не се разочарова сериозно, а и дълго време след това. Но ако ти си престанал да ги обичаш, то е било, защото така ти е било нужно. Така че, когато са починали, ти си изпитал единствено вина, че не можеш да чувстваш нещо повече. — Тя спря за миг и го погледна: — Права ли съм?

Не беше чак толкова права, но не му се обясняваше.

— Те имаха две деца, които изобщо не са искали — продължи Джейд. — Първо Илейн, след това и мен. Разбираш ли, за тях беше важно да се продължи родът. Докато растях, това ми се припомняше непрекъснато. Ти си Скимърхорн, ти си наследникът, от теб се иска поне да не си глупав. Трябва да си благодарен и гледай много-много да не ни досаждаш. Аз имах само отговорности — продължи Джейд, като се мъчеше да отхвърли призраците от миналото. — А те от своя страна имаха само очаквания. Така, както твоите родители са искали единствено да станеш актриса, така моите искаха да умножа семейното богатство.

— Е, двамата посвоему сме ги разочаровали.

— Не е същото, Дора. Амбициите на твоите родители са предизвикани от любов и от гордост, а на моите — единствено от алчност. Между нас нямаше никаква привързаност. — Не обичаше да си спомня за тези неща. Мразеше спомените си... Но тя го беше накарала и сега не можеше да спре, докато не кажеше всичко.

— Сестра ти...

— Тя не означаваше за мен повече от това, което аз бях за нея. Съдбата беше предопределила да бъдем затворници в една и съща килия. Но между затворниците невинаги се установяват сърдечни отношения. Повечето време гледахме да се избягваме един друг. — Той се усмихна тъжно. — Дори в къща с такива размери, като нашата, това не беше лесно.

Тя знаеше, че Джед не иска съчувствие, но то се беше пробудило в нея.

— Нямаше ли, все пак, поне един от тях, с когото да си говориш?

— За какво? — Той се изсмя. — За никого не беше тайна, че родителите ми се мразеха. Скандалите им на обществени места бяха само прелюдията. Те винаги завършваха вкъщи. Ако не се хващаха за гушите, двамата се нахвърляха върху мен и Илейн. И в един момент се впуснах в дребни измами, кражби и престъпления. А тя потърси спасение в мъжете. Преди да навърши двайсет години, беше направила два аборт. Майка ми и баща ми успяха да потулят работата, както потулиха и моите неприятности със закона. После ни изпратиха в пансион. И това не помогна. Мен ме изхвърлиха, а Илейн завърза любовна афера с един от учителите.

Накрая вдигнаха ръце. Това беше едно от малкото неща, по които бяха единомислени. Споразумяха се с Илейн и ѝ обещаха прилична сума, ако се ожени за първия срещнат. Аз отидох да живея при баба си. Бракът на сестра ми продължи около две години. Точно когато тя се разведе, постъпих да уча в полицейската академия. Това направо ги побърка. — Той взе бутилката бренди и си наля пълна чаша. — Заплашиха ни, че ще ни лишат и двамата от наследство. Но понеже не искаха парите да отидат извън семейството, Илейн трябваше да се омъжи отново, а аз станах полицаи. Малко след това катастрофирах...

Тя го разбираше по-добре, отколкото той предполагаше. Самосъжалението на детето, неговият бунт, а по-късно мъката, че живее сред семейство, чиито членове не се чувстват обвързани един с друг... Всичко това ѝ беше пределно ясно. Да, Джед беше изтеглил лоша карта в живота.

— Може би си прав — каза бавно Дора. — Не мога да разбера как хората могат да живеят заедно, когато не се обичат. И как могат да не обичат децата си. Но това не означава, че не те разбирам.

— Трябва да си наясно, че аз може би няма да съм в състояние да ти дам онова, което искаш.

— Това си е вече мой проблем. — Тя също взе бутилката и си наля. — А знаеш ли какъв е твоят? Ти повече се безпокоиш, че аз мога да ти дам точно това, което искаш.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Дора винаги беше обичала Ню Йорк. Преди години беше мечтала да живее там завинаги. Още пазеше приятни спомени от таванската стаичка във Вилидж, от любимото си ресторантче, от приятелите — бохеми, които се обличаха в черно и с упование цитираха последната апокрифна литература. И, разбира се, тя не можеше да забрави откачената си съседка, която непрекъснато се влюбваше в най-неподходящия мъж. Но по онова време беше само на 14 години, а сега разбиранията ѝ се бяха променили. Въпреки това още обичаше Ню Йорк — заради бурния му живот, заради неизтощимата му енергия и арогантността му. Обичаше хората, които сновяха забързано по тротоарите, купувачите, награбили пакети с покупки, на които можеше да се прочете името на фирми като „Сакс“, „Мейси“ и „Бендел“. Радваха околните магазините за електроника, в които непрекъснато ставаха разпродажби на фалирали фирми, заядливите улични продавачи на печени кестени и прочутите с безцеремонната си грубост шофьори на такситата.

— Кучи син — промърмори Джед, когато едно такси профуча на сантиметър от колата му.

Дора се захлапи.

— Страхотен е, нали?

— Съмнявам се от началото на века тук някой да е бил глобен за нарушаване правилника на движението.

— Нямаше да има кой знае каква полза. В края на краищата... О, я виж! — Дора свали прозореца на колата и проточи врат навън.

— Ако кажеш още нещо, ще те убия.

— Видя ли онези дрехи на витрината? — Тя присви очи, но не заради облаците бензинови пари, а за да се опита да прочете името и адреса на магазина. — Много бяха шик. Ако намериш място за паркиране, няма да се бавя повече от пет минути.

Той изсумтя.

— Слез на земята, Конрой.

Тя се намуси и се облегна на седалката.

— Като свършим работа, не е зле да минем оттук. Просто трябва да завием зад тази пряка, Джед.

— Забрави това. Малко ли са магазините във Филадельфия?

— Разбира се, че не са малко, но не е там въпросът. Ах, какви обувки! — Тя въздъхна дълбоко, загледана във витрината на друг магазин, докато Джед се мъчеше да си пробие път сред потока от коли по Медисън Авеню. — Започнали са разпродажбите след Коледа. Евтиния.

— Трябваше да го предвидя. По дяволите, не влизай в моята лента! — развика се той, като пак се размина на косъм с друго такси. — Трябваше да се сетя — повтори Джед — и да не те прекарвам през Манхатън. Все едно да предложиш пържола на изгладняло куче.

— Не, трябваше аз да карам — поправи го тя. — Тогава нямаше да ругая като теб и освен това нямаше да зяпам към магазините. Но ти поиска да видиш апартамента на Ди Карло.

— Дано да стигнем живи до там.

— Можехме да вземем такси от летището.

— Подчертах думата „живи“.

Дора се чувстваше съвсем жива.

— Знаеш ли, можем да останем тази нощ и да наемем стая в някой страшно скъп хотел в центъра. Ще успеем да отидем на представлението на Уил. — Тя отново се загледа с копнеж в един бутик.

— Не сме тръгнали на разходка, Конрой.

— Просто се опитвам да съчетая полезното с приятното.

Без да ѝ обръща повече внимание, Джед сви по осемдесет и трета улица. Огледа се набързо, за да види къде би могъл да паркира, но беше принуден да направи единственото възможно нещо: да се присламчи до една вече паркирала кола.

— Ще трябва да ти се доверя.

— Готова съм. — Тя си придаде възможно най-будещия доверие вид. — За какво?

— Искам да седнеш пред кормилото и просто да ме изчакаш. Смятам да огледам апартамента на Ди Карло и да поговоря със съседите му.

— Значи искаш да не идвам с теб, така ли?

— Просто държа да намеря колата тук, когато се върна. Ако се наложи да я преместиш, направи една обиколка из квартала, без да спираш, където и да било за дрехи и обувки, и пак спри тук. Ясно ли ти е?

— Не съм идиотка — започна тя, но той я целуна и излезе.

— Заклучи си вратите.

Когато минаха пет минути, след това десет, а след това още двайсет, Дора започна да си мисли дали да не остави бележка на Джед да я търси в бутика, а тя да вземе такси дотам. Тъкмо посягаше към чантичката си за бележник, когато Джед влезе в колата. Запали двигателя и зачака удобен момент да се включи в движението.

— Как, по дяволите, да стигнем до Бруклин!

— Само това ли ще ми кажеш? Оставяш ме тук да кисна почти половин час, а сега искаш да ти покажа пътя за Бруклин.

— Трябваше да огледам апартамента на Ди Карло.

— Това не е извинение. — Тя млъкна ядосана, но любопитството ѝ надделя. — И какво откри?

— Половин дузина италиански обувки, няколко италиански костюма, копринено бельо с всички цветове на дъгата и цял кашон „Дом Периньон“.

— Значи си е падал по хубавите неща.

— Намерих също чекова книжка с малко повече от 7000 долара, една порцеланова Мадона и куп семейни снимки в рамки.

— О, това вече ме изненадва — бил е пестелив, не е забравил религиозните си корени и зачита фамилията си. Дотук не ми прилича на хладнокръвен убиец.

— И Тед Бънди имаше красиво лице и приятна усмивка. — Той зави и се отправи към центъра. — Намерих също няколко бланки на „Е. Ф. Инкорпорейтид“ със седалище в Лос Анжелис и клон тук, в Манхатън, много документация на същата фирма и около десетина съобщения, записани на телефонния секретар от мама, братовчеда Алфонсо, леля София и някаква откачалка на име Бамби.

— Значи само защото една жена се казва Бамби, я смяташ за откачена?

— Сигурно греша. — Той се промъкна на жълто при един светофар. — Това, че тя нарича Ди Карло „Тони Сладура“, кикоти се

непрекъснато и дрънка глупости в посланието си, не е причина да я мисля за откачена.

— Е, така е по-добре.

— Това, което не успях да намеря, е тефтерче с адреси и телефони, паспорт и пари в брой. Като имам предвид тези неща и факта, че съобщенията до него са без отговор и никой от сградата не го е виждал, а също, че пощата му стои непокътната, започвам да си мисля, че от известно време не се е мяркал.

— Разумно заключение. Мислиш ли, че е все още във Филаделфия?

Той усети нотка на безпокойство в гласа ѝ и побърза да ѝ отговори:

— Възможно е. Никой обаче няма да досажда на семейството ти, Дора. Няма защо да го прави.

— Прав си. Ако той е още там, сигурно ме чака да се върна. — Тя се намръщи. — Много приятна перспектива.

— Той вече няма как да се добере до теб. Гарантирам ти го.

Джед с мъка си проби път от Манхатън до Бруклин, като пушеше цигара след цигара и изживяваше не съвсем неприятното усещане, че нарушава правилата за движение. Докато открие адреса на Франклин Флауърс, вече беше успял да подреди парчетата от мозайката, които досега разместваше насам-натам.

Той спря колата на паркинга и се наведе напред, за да разчете табелката на витрината: — „Ф. Флауърс. Покупки и продажби“. Че кой не го прави? — зачуди се той. — Изглежда, че тук ще трябва да ме придружиш, Конрой. И да не забравиш, че...

— Знам, знам. Ти ще говориш.

Влязоха в магазина. Беше не по-голям от обикновен хол и буквално преливаше от най-различни неща, като се започне от парцаливи плюшени мечета и се стигне до висящи фенери. В помещението нямаше никой, но Джед чу да се говори в задната стаичка зад дръпнатата завеса. Следвайки указанията, посочени на щанда, той удари по медния звънец.

— Един момент, моля — произнесе напевно мъжки глас.

След малко Флауърс наистина се появи иззад завесата, сред облаци ароматен цигарен дим. Беше висок и едър човек, който започваше леко да напълнява около кръста. Лицето му беше валчесто и

добродушно — като на плюшените мечета. Малкото му руса коса беше старателно сресана, а между дебелиите си пръсти държеше тънка кафява цигара.

— Добро утро — отново пропя той като учител в детска градина. — Не може да бъде — зацъка той с език и погледна към редицата тиктакащи часовници. — Вече е следобед. Колко бързо лети времето... Какво ще обичате?

Джед започна разговора, а през това време Дора се беше захласнала да разглежда наоколо.

— Господин Флауърс?

— На вашите услуги. Това е магазинчето ми. — Дръпна леко от цигарата и издиша дима през свитите си устни, сякаш пращаше някому въздушна целувка. — Както можете да прочетете на табелката, купуваме и продаваме почти всичко. Какво ви интересува?

— Познавате ли Шърмън Портър?

Веселото изражение по лицето на собственика се стопи.

— Бедният Шърмън! Научих само преди два дни. Каква трагедия... Светът, в който живеем, все по-често ме отвращава. Застреляли са го като куче до собственото му бюро. — Той потрепери. — Ужасно, направо ужасно.

— Вие сте му изпратил една доставка — продължи Джед, когато Флауърс се спря за миг, за да си дръпне от цигарата. — Пристигнала е във Вирджиния на двадесет и първи декември.

— О, да — усмихна се Флауърс тъжно. — Кой би предположил, че това ще е последният ни общ бизнес с Шърмън? Съдбата е толкова жестока и капризна. Работили сме заедно близо шест години и може да се каже, че бяхме приятели.

Джед извади списъците, които беше взел от папката на Хелън.

— Имаме някои въпроси във връзка с доставката.

— Така ли? — Тъжното изражение върху лицето на Флауърс изчезна и той се намръщи. — Хелън не ми е казвала нищо. Разбира се, това е обяснимо при така стеклите се трагични обстоятелства. Все пак сигурен съм, че вместо да ви изпраца при мен в Ню Йорк, ако имаше някакъв проблем, щеше да ми се обади по телефона.

— Всъщност ние сме тук по друга работа — каза Джед, за да го успокои. — Вие сте купил стоката от една разпродажба на имуществото.

— Да, едно неголямо имение в Кетскилс. Какъв въздух, какъв пейзаж! Подбрах някои от по-дребните неща. По-големите предмети продадох на други клиенти. Не е много практично да изпращаш тежка мебел чак до Вирджиния, когато имаш клиенти по-наблизо. — Той изпусна две идеални кръгчета дим. — Виждате ли, най-често действам като посредник на търговци. Мястото тук е малко. — Огледа с любов магазина си, така, както грижовен родител — детето си. — Спомням си, че бях подбрал няколко много хубави неща за Шърмън. — Флауърс загаси цигарата в един мраморен пепелник. — Не мога да си представя какъв проблем може да има.

— Картината — започна Джед.

— Картината? — Флауърс се намръщи и сложи ръка на кръста си. — Не съм изпращал картина.

— Една абстрактна творба, подписана от Билингсли.

— Абстрактна? — Флауърс отметна назад глава и се закикоти като момиче. — О, не! Никога не бих се докоснал до такова нещо. Твърде неразбираемо е за моя вкус. И трудно се продава. Не, мисля, че има някаква грешка.

— Имате ли списък на нещата, които сте изпратил?

— Естествено. Голям педант съм по отношение на организацията. Абстрактна картина, казвате? Нищо чудно, че Хелън има проблеми. Ще се върна след секунда. — Той изчезна зад завесата.

— Може да работи с някой партньор — прошепна Дора. — Може той да е изпратил картината, или пък... — Тя млъкна, когато Флауърс се появи отново с две папки: светложълта и яркочервена.

— Както виждате, служа си с цветен код. В жълтата папка е посочено точно какво съм купил на разпродажбата. — Той я отвори. Вътре се виждаха гъсто изписани на пишеща машина листове. — Я сега да видим... — Бързо прелисти страниците. — Тук сме вече януари. Колко бързо лети времето. А, ето: „Имение Удлоу, Кетскилс, 12 декември“. Ето пълния списък с приложените към него разписки. Няма никаква картина.

— Нито пък порцеланово куче — забеляза Джед, — нито скулптурна група като тази, заради която беше убит Том Ешуърт.

— А това е папката ми за доставките, които изпращам на Шърмън, Бог да го прости. — Той я разтвори. — Както виждате, най-горният лист е от последната пратка и към него е приложено копие от

товарителницата. И тук няма никаква картина. Ще трябва да е станало някакво разместване, след като са разопаковали пратката. Шърмън, беше добър търговец, но доста небрежен.

— Да — каза Джед, — сигурно сте прав.

— Мисля, че Флауърс греши — каза Дора, когато отваряше вратата на колата. — Момчето разопакова цялата пратка пред мен. Току-що беше пристигнала.

Джед извади от джоба си ключовете, но не запали двигателя. Докато си играеше нетърпеливо с тях, погледът му беше абсолютно безизразен.

— Имаше картина. Нали точно аз я купих, дяволите да я вземат!

— Да, картина е имало — каза Джед, — имало е и порцеланово куче и доста други неща. Но нито едно от тях не е в списъка на Флауърс. И нито един предмет не съвпада с този списък.

— Може би нещо блъфира. — Тя погледна към магазина и поклати глава. — Мисля обаче, че не лъже.

— Безспорно. — Джед я погледна. — Я ми кажи, Конрой, ако ти трябваше да прекараш контрабандно картина на Моне и няколко други крадени ценности, щеше ли да се постараяш да ги прикриеш така, че да изглеждат най-обикновено...

— Във всеки случай не бих ги изпратила на разпродажба — прекъсна го тя — и не бих рискувала да ги купят хора, пръснати почти по цялото Източно крайбрежие.

— Защото тогава щеше да си създадеш куп главоболия и щеше да се изложиш на опасност, за да си ги прибереш обратно. В това липсва всякаква логика. Значи някой е объркал нещата. Да не би да е Ди Карло?

— Може би. Какво друго имаш предвид? — попита тя. — По очите ти познавам, че в акъла ти е още нещо.

— Копията от товарителниците. Тези, които бяха приложени в папката на Флауърс, и онези, които взех от Портър. И двете бяха издадени от фирмата „Премииум шипинг“. — Той включи двигателя. — Трябва да проведе няколко телефонни разговора.

В малко ресторантче в Бруклин Дора изпи безброй кафета, като отхапваше от време на време от един сандвич, за да убие времето. Докато Джед говореше по телефона, тя се опитваше да нареди мозайката, водейки си бележки и чертаейки диаграми в бележника си.

— Изглежда, че картината на Моне е истинска. — Джед седна до нея и дръпна чинията ѝ към себе си. — Ще трябва да направят още някои тестове, за да са сто процента сигурни, но баба ми и нейният приятел смятат, че не грешат в предположенията си.

— Кой е нейният приятел?

— Беше уредник в музея. — Той изяде един сандвич и даде знак на келнера да му донесе кафе. — Оказа се, че всички, които са в списъка и които са купили нещо от тази пратка, са били обект на нападение в периода между 22 декември и Нова година.

— Нападнати? — Тя пребледня като платно. — Искаш да кажеш, че са мъртви?

— Не. — Джед силно стисна ръката ѝ. — Искам да кажа — обрани. При всеки случай на обир е липсвал онзи предмет, който те са купили на разпродажбата. Аматорска работа. От това, което ми разказа Брент, изглежда, че умишлено е действано така, че кражбите да изглеждат като най-обикновени, с взлом. А от Ди Карло все още няма никаква следа. Той е бил нещо като вицепрезидент в Ню Йорк на филиала на „Е. Ф. Инкорпорейтид“. Отпреди Коледа не се е появявал на работа. Няколко пъти се е обаждал по телефона, но в края на годината е престанал. Секретарката му и останалият персонал твърдят, че не знаят къде се намира. Тази сутрин майка му е подала в нюйоркската полиция молба за издирването му.

— Значи се укрива. — Дора посегна към чашата си с кафе. — Добре. Надявам се да продължи да бяга, докато си счупи главата някъде. Какво ще правим оттук нататък?

Джед сви рамене и отново отхапа от сандвича.

— Ако съберем достатъчно доказателства, които го уличават като извършител на убийствата във Филаделфия и Вирджиния, ще уведомим федералната полиция.

— Не е нужно да ми казваш, че не ти се иска да го правиш. Вече започвам да чета мислите ти, капитане.

— Обичам да завършвам това, което съм започнал. — Той обърна разсеяно бележника ѝ към себе си и се зачете. На устните му се появи

усмивка. — Пак си играеш на Нанси Дрю, нали?

— А ти нямаш полицейска значка, Скимърхорн. Така че сега пък ти пък си играеш на Джо Харди.

Той се направи, че не я е чул. Диаграмите ѝ го заинтересуваха. Най-горе беше поставила името на „Премиум шипинг“ и оттам излизаха разклонения вляво и вдясно. В края на едното разклонение беше написала името Портър, а в края на другото имаше въпросителна. Под тях беше описът с предметите, които Флауърс твърдеше, че е изпратил. От Портър се разклоняваха имената на всички купувачи и бяха посочени предметите, с които се бяха снабдили. Друга черта свързваше нейното собствено име с това на Алис Лайл.

— Какво искаш да кажеш с всичко това, Ненси?

— О, то е само теория. — Тя се засегна от пренебрежителния му тон. — Всъщност имам две теории. Първата е, че Ди Карло е бил измамен. Който и да е отговарял за ценните предмети, е побързал да ги изпрати във Вирджиния.

— Защо?

— Не знам. — Тя въздъхна и взе чашата с кафето. — Може да е негов подчинен, който той не е повишил, или жена, която е пренебрегнал, а може просто някоя разсеяна секретарка да е оплескала цялата работа.

— В това щеше да има някаква логика, ако този служител или пренебрегната жена са запазили част от плячката за себе си. Малко вероятно е и някоя разсеяна секретарка да изпрати доставката до невзрачна къща за разпродажби във Вирджиния, където Ди Карло няма никакви връзки.

— Ди Карло може да е използвал от години къщата за разпродажби на Портър като междинен пункт за изпращане на контрабандни стоки. — Тя го загледа намръщена. — Ти сигурно имаш по-добра теория?

— Да, намира ми се една. Но нека видим първо втората ти хипотеза. — Той явно се забавляваше. Потупа с ръка по диаграмата. — А това какво е?

— Няма защо да се надуваш толкова, Скимърхорн.

— Прощавай. — Джед взе ръката ѝ и леко я целуна. — Разкажи ми с две думи.

— Е добре. За мен е съвсем очевидно, че е имало две пратки. Едната, съставена от предмети, купени на разпродажбата на лично имущество, а другата — с контрабандните стоки. След като сме съгласни, че би било много глупаво Ди Карло сам да изпрати плячката си във Вирджиния, логичното обяснение е, че пратките просто са били объркани.

— Продължавай — насърчи я той. — Ще си изкараш значка за заслуги.

— И тъй като товарителниците и на двете пратки са издадени от „Премииум“, може да се заключи, че грешката е станала тъкмо там.

— Браво, Ненси. — Доволен, той извади няколко банкноти от портфейла си и ги хвърли на масата. — Хайде да отидем и да проверим.

— Почакай за минутка. — Тя го настигна при вратата. — Мислиш ли, че в теорията ми има смисъл?

— Казах, че трябва да проверим.

— Не, това не е достатъчно. — Дора му препречи пътя. — Погледни ме в очите, Скимърхорн, и кажи, че съм права.

— Мисля, че си права.

Тя гордо въздъхна и сама отвори вратата.

— Какво още чакаме тогава?

— По-голямата част от полицейската работа е твърде досадна — каза Дора, докато чакаха вече петнадесет минути в канцеларията на Бил Таркингтън.

— Да не искаш да се откажеш, Конрой?

Тя се облегна на стола и подпря брадичка с ръка.

— Все това ли си вършил през всичките тези години?

Той остана с гръб към нея, като продължаваше да наблюдава конвейерните ленти и диспечерите около тях.

— Не мога да изчисля колко часове съм прекарал в чакане.

Тя широко се прозина.

— Предполагам, че си се научил да бъдеш търпелив.

— Не, не непременно. Часовете, през които чакаш, се заменят от не по-малко часове, прекарани в ужас, така че свикваш винаги да си нащрек.

От мястото си тя наблюдаваше профила на Джед и усети, че само част от него е в стаята с нея. Останалата беше някъде другаде, където той не я допускаше.

— Как се справяш, когато настъпи ужасът?

— Приемам го като нещо неизбежно.

— Не мога да си представя, че нещо може да те уплаши.

— Казах ти, че не ме познаваш. Мисля, че това вече е нашият човек.

Таркингтън се появи на вратата с приветлива усмивка.

— Господин Скимърхорн? — Той разтърси енергично ръката на Джед. — И госпожица Конрой. Извинявам се, че ви накарах да чакате. Ще пийнете ли по кафе с поничка?

Преди Джед да си отвори устата, Дора се усмихна чаровно на Таркингтън:

— Бих изпила с удоволствие едно кафе.

— Сега ще ви наля. — Доволен, че ще може да ги обслужи, Таркингтън се обърна с гръб към тях, за да налее три чаши. Дора хвърли да Джед заговорнически поглед.

— Знаем, че сте зает, господин Таркингтън, и се надявам да не ви отнемем много време.

— Не се безпокойте. Винаги намирам време за клиентите си. Сър, сметана, захар?

— Без сметана — каза Джед и видя с лек ужас как Таркингтън изсипа няколко лъжици захар в една от чашите.

— Заповядайте. — Той им поднесе кафето и сръбна от своя шербет. — Искате да ме питате за някаква пратка, нали?

— Точно така. — Джед бръкна в джоба си и прочете номера на товарителницата, който беше записал при Флауърс. — Интересува ни една пратка, която сте приели тук на седемнадесети декември от Франклин Флауърс. Трябвало е да бъде доставена на Шърмън Портър, Фронт Роял, Вирджиния, номер АСБ-54467.

— Добре. — Таркингтън седна зад бюрото. — Сега ще проверим. Какъв, по-точно, е проблемът?

— Това, което е изпратено, не отговаря на онова, което е получено.

Пръстите на мъжа замръзнаха върху клавиатурата на компютъра и лицето му се сгърчи болезнено.

— О, Боже, пак същата работа.

— И друг път ли сте имали такъв случай? — попита Джед.

Таркингтън се съвзе и зачука по клавишите.

— Уверявам ви, господин Скимърхорн, че „Премиум“ е фирма с безупречна репутация. Мога да кажа само, че натоварването около Коледа беше прекалено голямо. Седемнадесети декември ли казахте? — Малките му очички светнаха. — Така трябва да е станало.

— Какво имате предвид?

— Имахме друго оплакване за една доставка, която изпратихме в същия ден. Клиентът беше много разстроен, но не беше толкова търпелив като вас с госпожица Конрой.

— Ди Карло — изпусна се неволно Дора.

Преди Джед да успее да я скастри, усмивката отново цъфна върху лицето на Таркингтън.

— Точно така. Познавате ли го?

— Срещали сме се — каза също усмихната Дора.

— Това се казва съвпадение. — Поклащайки глава, Таркингтън продължи да чука по клавишите. — Трябва да ви кажа, че камък ми падна от гърдите. Какво ли не направих да открия пратката на господина, а сега изглежда, че тези две доставки са били объркани и изпратени на погрешен адрес. Не мога да разбера точно как е станало, но решението на загадката очевидно е съвсем просто. Веднага ще се обадя на господин Ди Карло.

— Ние ще се погрижим за това. — Джед погледна компютърния екран през рамото на Таркингтън и видя името на служителя, който беше изпратил пратката.

— Ще ми спестите твърде неловко положение. — Таркингтън отпи от кафето и им смигна, сякаш негласно уверявайки ги, че са имали късмет. — Естествено, ще ви върнем парите за разносните по изпращането.

— Много добре.

— Права бях — каза тихо Дора, когато излязоха навън.

— Остави за по-късно да се гордееш с това. — Джед отиде до един от диспечерите.

— Къде е Джонсън?

— Опал ли? — Човекът посочи с глава към друг конвейер. — Ето я там, на шеста лента.

— Какво ще правим пък сега? — попита Дора.

— Ще проверим още някои досадни подробности.

Но когато седнаха с Опал в кафенето за персонала и тя им разказа за кошмарното си преживяване с Ди Карло, на Дора тези подробности не ѝ се сториха досадни. Като видя, че е изпълнена със съчувствие, Джед се облегна назад, запали цигара и я остави да играе ролята на доброто ченге. Нямаше намерение да ѝ го казва, но според него тя просто беше родена за това.

— Направо невероятно — каза развълнувано Дора, докато вървяха към паркинга. — Разменила е две фактури и при нас се озовава контрабандно вкарана картина на Моне. — Доволна, тя се засмя, докато Джед отключваше вратата на колата. — Полицейската работа като че ли започва да ми харесва.

— По-добре си продавай дрънкулките — посъветва я Джед.

— Можеш да кажеш поне, че съм свършила добра работа.

— Това е вярно. Затова не ми се обиждай.

— Не се обиждам. — Тя си изу обувките. — Но сега знаем как, защо и кой го е направил. Остава само да открием Ди Карло.

— Остави тази работа на големите момчета, бейби.

— Ще се откажеш ли да се занимаваш по-нататък със случая? — Тя го погледна разочарована. — Ще се откажеш ли?

— Казах само, че за теб е вече време да прекратиш участието си.

— Няма да направиш нито крачка без мен, Скимърхорн. Ако не бях купила тези контрабандни стоки и не се бях озовала в центъра на тази каша, ти още щеше да висиш в стаята си и да се мусиш на своите тежести.

— Да не би да искаш да ти благодаря за това?

— Ще го направиш, когато дойдеш на себе си. — Тя въздъхна и попита с надежда: — Сигурен ли си, че не искаш да ме заведеш в онзи скъп хотел?

— Наситих се на Ню Йорк, благодаря.

Освен това трябваше да провери още нещо. На компютърния екран пред Таркингтън беше прочел важно за него име — на човека, комуто Ди Карло е трябвало да изпрати незаконно миналата през митницата стока: Абел Уайнсеп от „Е. Ф. Инкорпорейтид“, Лос Анжелис.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Мразовитият въздух не попречи на Финли да изпълни утринния си ритуал. Всеки ден, независимо от времето, той преплуваше по петдесет пъти дължината на плувния си басейн, докато от високоговорителите, скрити в жасминовите храсти, се носеше музика на Вивалди. За него това беше въпрос на дисциплина. Разбира се, водата беше затоплена винаги до точно определена температура — 83 градуса по Фаренхайт.

Докато пореше водата със силни, уверени движения, в студения зимен въздух над басейна се издигаха малки кръгчета пара. Финли броеше сам дължините, доволен от постижението си при всяко обръщане. Басейнът беше само за него. Не разрешаваше нито на прислугата, нито на някоя приятелка, нито на гостенин да му цапат водата.

Веднъж, по време на приятелско парти, един пиян познат бе паднал вътре. На следващия ден Финли накара да изпразнят басейна, да изтъркат дъното му и да го напълнят отново. Естествено, неговият злополучен гост вече никога не беше поканен.

Сега Финли се изправи във водата, като се наслаждаваше на усещането от стичащите се по тялото му струи. Докато изкачваше широките мраморни стъпала, кожата му настръхна от студа. После облече снежнобелия халат, който икономът държеше готов.

— Време? — попита той, като разтриваше енергично тялото си.

— Дванайсет минути и осемнайсет секунди, сър. — Икономът винаги спираше хронометъра точно на това време. Веднъж беше допуснал грешката да определи времето на повече от 13 минути и последва грозна сцена, при която човекът за малко не загуби работата си. Оттогава Финли никога не преплуваше разстоянието за повече от дванайсет минути и осемнайсет секунди.

— Чудесно. — Доволен, той взе чашата с витаминозното си питие — смес, специално приготвена от личния му треньор. Гъстата смес от билки, зеленчуци и китайски корени имаше ужасен вкус.

Финли обаче жадно я изпи, като че ли беше кристалночиста, студена вода от планински поток. Беше си внушил, че има точно такъв вкус.

Той отпрати иконома, като му подаде мократа хавлия и празната чаша. Сега, след като първата част от сутрешния му ритуал беше минала, Финли се замисли върху проблема с Айсидора Конрой. Всъщност какъв проблем беше това — да си имаш работа с млада и красива жена? Той влезе през френския прозорец на гостната, като продължаваше да обмисля различните варианти за действие.

Взе си душ и се облече. После закуси леко с пресни плодове, пшеничен хляб и билков чай в патиото, само на няколко метра от мястото, където беше застрелял Ди Карло. През цялото време продължаваше да си мисли за Айсидора. Когато решението се оформи в главата му, тихо се засмя на глас. Да-а, беше сглобил добър план. Ако не успееше, просто щеше да я убие.

Дора се опита да не се ядосва. Но нямаше ли всяка жена да се подразни, ако се събуди сама в леглото, без да знае къде е отишъл любовникът ѝ и кога ще се върне?

„Не съм всяка жена“, припомни си Дора и реши, че изобщо няма да се впечатлява. Всеки от тях беше свободен да идва и да си отива, когато поиска. Тя дори не смяташе да го попита къде е бил. Но когато на вратата се почука, оправи прекалено широката си фланелена пижама, вирна глава и се отправи към гостната.

— Добре, Скимърхорн, прасе такова — промърмори тя и отвори широко вратата, готова да го засипе с най-остри ругатни.

Но трябваше да ги преглътне, защото застана лице в лице с Онория Скимърхорн Роджърс.

— О! — Дора се опита да пооправи разбърканата си коса. — Госпожо Роджърс, здравейте.

— Добро утро, Дора. — Онория с нищо не показва, че ѝ е забавно да наблюдава промените в лицето на Дора, преминали през гнева и изненадата до смущението. — Да не би да съм дошла в неподходящ момент?

— Не, не. Аз точно... — Дора се засмя малко нервно. — Ако търсите Джед, той не е тук.

— Всъщност надявах се да поговоря с вас. Може ли да вляза?

— Разбира се. — Дора отстъпи назад, като сто пъти се прокле, че този ден не беше отворила магазина и поради това не беше се облякла за работа. Докато Онория влизаше вътре, донасяйки дъха на парижки парфюм и облечена в луксозно кожено палто, тя се чувстваше като парцал за прах в широката си, дебела пижама и с босите си крака.

— Очарователно! — Искреността в гласа на Онория помогна на Дора да се съвземе. — Направо очарователно. — Тя огледа с вещ поглед стаята, докато си сваляше ръкавиците. — Трябва да си призная, че често съм се питала какво ли представляват тези апартаменти над магазините по вашата улица. Доста са големи, нали?

— Доволна съм, защото се нуждая от повече място. Мога ли да ви взема палтото?

— Благодаря.

Дора отиде да го окачи, а Онория продължи да се възхищава от стаята.

— Разгледах витрината на магазина ви. Много се разочаровах, че не беше отворено. — Тя прокара пръст по един абажур. — Всичко при вас е възхитително.

— Едно от най-добрите неща на търговията е, че човек може да живее със стоката си, колкото си поиска. Желаете ли чай или кафе?

— Бих пийнала кафе, ако не ви затруднява.

— Не, разбира се. Моля, чувствайте се като у дома си.

Онория не се считаше за човек, който обича да си пъха носа навсякъде. Просто ѝ беше интересно. Погледна през прозореца и одобри гледката, която се откриваше от стаята на Дора към изпълнената с артистично оживление улица „Южна“. Одобри и интериора на апартамента, въпреки че го намери за малко театрален. Да, обстановката определено ѝ хареса. Беше идеално отражение на личността на самата Дора.

„Момичето е подходящо — заключи Онория и взе една оригинална кутия за чай, направена от черупката на костенурка. — Дори много подходящо.“

— Ето ме и мен. — Дора влезе с поднос, върху който имаше изящна кана и чаши. Искаше да намери подходящ претекст, за да изтича до банята и да си сложи малко червило.

— Тук ли ще го пием?

— Защо не? При мен на масичката има място. Какъв вълшебен аромат. И кифли? — Очите на Онория светнаха.

— Винаги гледам да съм запасена с тях.

Искреното възхищение на Онория започна да действа успокояващо на Дора.

Бабата на Джед се засмя и се настани удобно.

— Много любезно от ваша страна, че не ме питате защо чукам на вратата ви в девет сутринта. — Отпи от кафето, спря се за миг и сръбна повторно. — Превъзходно е.

— Радвам се, че ви харесва. — Дора изчака, докато гостенката ѝ намаза върху кифлата малиново сладко.

Онория задържа парчето кифла върху езика си, въздъхна леко и го преглътна.

— Скъпа, майка ми щеше да бъде възхитена от вас. Не съм яла нещо по-вкусно, откакто тя почина.

— Искате ли рецептата?

— Ще ви бъда благодарна. — Тя се облегна назад, като държеше чашата и чинийката с такъв финес, какъвто притежават само жени от висшето общество. — Мисля, че можем да си разменим малко информация с вас.

— О, страхувам се, че не разбирам.

— Внукът ми ме помоли да пазя една картина в дома си и да разреши на негова стара приятелка да работи върху нея. Това трябваше да стане при пълна секретност и под полицейска охрана. — Тя се усмихна и наведе глава. — Разбира се, молбата му не беше придружена от никакви обяснения. После полицаите взеха картината.

— Естествено. — Дора също се усмихна и се наведе напред. — Кажете ми, госпожо Роджърс, защо го търпим, този ваш внук?

— Наричайте ме Рия. Съпругът ми винаги ми казваше така. Търпим го, мило дете, защото много държим на него. — Настъпи деликатна пауза. — Не съм ли права?

— Права сте. Но това не го извинява. — Раздразнението отново обхвана Дора с пълна сила. — Ще ви разкажа всичко, Рия, а вие ще прецените резултатите.

— Точно това имах предвид и разчитам на вашата откровеност.

Дора започна от самото начало.

Джед сигурно е имал поне няколко логични причини, за да не казва на баба си всичко, предположи тя. Но въпреки това вече беше забъркал изцяло Онория в тази работа. И просто от любезност трябваше да ѝ каже подробностите.

Онория слушаше, без да я прекъсва, отпивайки от кафето. За реакцията ѝ можеше да се съди само по това, че очите ѝ потъмняха, присви леко устни и от време на време повдигаше добре очертаните си вежди. Беше жена с характер, но същевременно личеше, че е изключително възпитана. Очевидно точно от нея Джед е наследил способността да се контролира, мина ѝ през ума на Дора.

— Трябва да е било ужасно за вас — каза накрая Онория.

— Най-тежко преживях това, което се случи с госпожа Лайл. Джед може да си мисли каквото ще, но аз се чувствам отговорна.

— Разбира се, че ще се чувствате. — Беше искрена и за Дора това прозвуча много по-успокоително, отколкото десетки любезни уверения в противното. — Вие нямаше да сте това, което сте, ако не се чувствахте отговорна. Този Ди Карло... Дали в полицията имат някаква представа къде се крие?

— Мисля, че не. — Дора вдигна отчаяно ръце и после ги пусна. — Или просто не са счели за нужно да ми кажат.

— Такива са мъжете. Знаете ли, мисля си, че за тях това е характерно още от времето, когато са живеели в пещери и са ходели на лов с камъни и тояги. Това е манталитетът на ловеца. — При тези думи тя се усмихна, а Дора я погледна възхитено. — Разбира се, жените са били оставяни да чакат в пещерата, да раждат в тъмното, да готвят месото на огъня. Лошото е, че мъжете и сега се смятат за по-умни, мила.

— Джед дори не е споделял с мен какво смята да прави с тази картина.

— Ето, нали ви казвам. — Доволна, Онория напълни отново чашата си с кафе, а после наля и на домакинята. — Бих искала да ви уведомя за плановете му, но той не сметна за необходимо да ги каже и на мен. Мога обаче да ви разкажа за самата картина. Прекрасна е. — Лицето ѝ светна от възлудие. — Вярно, че трябва да се направят някои тестове, за да няма съмнение в нейната автентичност. Но за мен тя е от поредицата на Моне с водни лилии и, без съмнение, е рисувана в Гиверни. — Очите ѝ се замъглиха, а гласът ѝ стана по-мек, като на

жена, която говори на любовник. — В нея има толкова лиричност и дълбочина! Искат ти се да помиришеш тези цветя в неподвижната вода. — Очите ѝ отново се проявиха: — Той е нарисувал повече от седемнайсет картини от тази поредица.

— Зная. Моне е любимият ми импресионист. Никога не съм мислила, че мога да притежавам негова картина.

— Аз имам една, от поредицата градини на Моне. Подари ми я моят съпруг на десетата годишнина от сватбата. Когато са една до друга, двете картини са направо изумителни. С часове съм стояла пред тях, гледала съм ги и съм плакала. Бих искала да вярвам, че Ди Карло е откраднал картината с лилиите заради красотата ѝ, а не заради паричната ѝ стойност. Тогава бих го разбрала донякъде.

— Мислите ли, че ще ми позволят да я видя? — попита Дора. — Все пак аз я купих. На никого обаче не му дойде на ум дори само да ми я покаже — оплака се тя. — А аз я купих... Но не. Събуждам се тази сутрин, и леглото — празно. Джед е отишъл някъде, без да сметне за нужно да ми каже къде, нито пък какво възнамерява да прави. Не ми е оставил дори една бележка върху хладилника. Струва ми се... — Тя изведнъж млъкна ужасена. Та това беше бабата на Джед! — Много се извинявам.

— Няма нищо. — Онория весело се засмя. — Изобщо не съм се засегнала. Възхитена съм от вас и искам да вярвам, скъпа, че когато се върне, ще направите живота му ад. Винаги е имал нужда от нещо такова, от някой, който да го обича. Защото години наред са го тормозили хора, които не са го обичали. А това не е едно и също, нали?

— Предполагам, че не е. — Смущението на Дора премина, но тя все още беше зачервена. — Госпожо Роджърс... Рия, не искам да си мислите, че обикновено... установявам интимни отношения с наемателите си.

— Още ли очаквате, че ще се шокирам? — Онория се усмихна, доволна от реакцията на Дора, и си взе поредната кифла. — Ще ви кажа защо се омъжих за дядото на Джед. Той беше невероятно красив мъж, много силен, рус... с една дума — обаятелен. Здравата бях хлътнала по него. — Тя отхапа деликатно от кифлата, а в очите ѝ заиграха закачливи пламъчета. — За щастие Джед е наследил много от физическите черти на дядо си, и пак за щастие — не е наследил характера му. Уолтър Скимърхорн беше студен, често пъти жесток и

невероятно досаден мъж. А това са неща, непроситими за един съпруг. Беше ми необходимо по-малко от година след сватбата, за да разбера, че съм сбъркала. За мое съжаление ми трябваше значително повече време, за да поправа грешката си напълно. От друга страна, вие вече сигурно сте открила, че във внука ми има нещо много повече, отколкото само едно съвършено тяло — продължи Онория. — Ако бях могла да дам съвет на младите хора днес по тези въпроси, той е: да живеят заедно, както вие с Джед сега, преди женитбата.

— Ние не... — Сърцето на Дора подскочи и тя се развълнува типично по женски. — Дано не съм създала у вас впечатлението, че имаме намерение да се женим.

— Не, разбира се — каза Онория небрежно и си представи какви красиви внучета би могла да има от Джед и Дора. — Джед ми каза, че родителите ви играят в театър „Либърти“. Гледала съм много постановки там. Надявам се, че ще се запозная с тях.

— Ами... — Преди Дора да успее да ѝ отговори, се чу ново почукване на вратата. — Извинете ме за минутка.

Разтърсена от споменаването на възможността за женитба и от елегантния намек за среща с родителите ѝ, тя отвори вратата. Отвън стоеше Джед. Изгледа я продължително — от босите крака до разбърканата коса. Беше неглиже, секси и приятно зачервена.

— Конрой! — Той я сграбчи, преди тя да успее да каже нещо, и я целуна страстно и продължително. — Ти като че ли нямаш нищо под нощницата.

— Скимърхорн... — Ако преди малко се беше изчервила, сега беше станала морава от неудобство. — Твоята...

— Ще се опитам сам да проверя. — Той я повдигна, отново впи устни в нейните и влезе вътре заедно с нея.

Неописуемо притеснена, тя го блъсна в гърдите.

— Скимърхорн! — Откъсна се от устните му и едва си пое дъх. — Мисля, че ще е по-добре да ме оставиш на земята и да поздравиш баба си.

— Добро утро, Джедидиа. — Онория избърса пръстите си в ленената салфетка. — Точно пиехме кафе с Дора. Може би ще се присъединиш към нас?

— Бабо? — За негова чест той се обърна към нея, без да се смути, въпреки че пусна малко рязко Дора на земята. — Мен ли

чакаш?

— Съвсем не, дойдох на приятелско посещение. — Тя погледна към Дора, която влезе с още една чаша и чинийка. — С Дора си говорехме за Моне. Оказа се, че е наш общ любимец.

— Сега с това се занимава полицията.

— Тогава къде ти е полицейската значка, Скимърхорн? — попита закачливо Дора и му наля кафе.

— Я млъквай, Конрой!

— Маниерите му са моят провал — обясни Онория. — Надявам се, че ще ми простите.

— Никак да не ви е грижа — успокои я Дора. — Няма да мълча, Джедидиа — каза му тя, забелязвайки със задоволство как той кипеше от яд. — С баба ти искаме да знаем какво стана с картината на Моне.

Той си помисли, че ще е по-добре да им каже нещо, отколкото да се опълчи едновременно против двете.

— Ние... по-точно Брент — поправи се той, — разказахме тази сутрин цялата работа на комисаря Райкър. Засега всичко се пази в дълбока тайна.

— Значи — Онория беше доволна — сте минали през главата на онзи противен Голдмън. Умно! Той е един конски задник и изобщо не му е работа да командва.

— Това ли е твоето професионално мнение, бабо? — попита Джед, обаче тя го погледна така, че той се изчерви както в детството си.

— Знаете ли, Дора — продължи Онория, — допуснах грешка, че преди Джедидиа да подаде оставка, никога не одобрих напълно решението му да стане полицай. Трябваше по-рано да му кажа, че се гордея с него.

— За това никога не е късно — каза Дора.

— Вие сте изключително състрадателна жена. — Доволна от работата, която беше свършила тази сутрин, Онория се изправи. — Той има нужда от това. Много ви благодаря за кафето. Надявам се, че пак ще мога да се отбия.

— Когато пожелаете. — Дора хвана ръката на Онория и направи това, което Джед тепърва трябваше да стори — целуна жената по бузата. — Ще ви донеса палтото.

— След малко имам една среща. — Онория си сложи ръкавиците. — Затова нямам време да разгледам и твоя апартамент, Джедидиа.

— В него няма нищо за гледане — отвърна рязко Джед, обаче взе палтото от Дора и помогна на баба си да го облече. — Благодаря ти, че ми помогна в тази работа. — Той се наведе и я целуна въпреки неудобството, че го наблюдават. — Ще ти бъда още по-благодарен, ако засега забравиш за картината.

Тя се усмихна.

— Настоявам скоро да доведеш Дора на вечеря у дома. Още веднъж благодаря, скъпа — обърна се тя към Дора. — Ще намина, когато магазинът е отворен. Видях на витрината една бронзова ловджийка.

— О, да. Сещам се коя имате предвид.

— Много ме интересува. — Тя бързо ѝ смигна и си тръгна.

— Баба ти е страхотна!

— Какво искаше?

— Да получи информацията, която би трябвало поне от приличие да ѝ бъде дадена. — Дора посегна към подноса, но Джед я хвана за рамото и тя го остави на масата.

— Ако бях сметнал за необходимо да я информирам, щях да го направя — каза той, като едва сдържаше гнева си.

— Забъркал си Рия в момента, когато си занесъл картината при нея. Съжалявам, ако това не ти харесва, но когато тя ми зададе директно някои въпроси, аз ѝ отговорих.

— По дяволите! — Искреното ѝ спокойствие го накара да избухне. — Знаеш ли какви усилия полагаме, за да запазим всичко в тайна?

— Аз пък ще те попитам нещо друго. — Тя повдигна едната си вежда. — Мислиш ли, че твоята бабичка ще вземе да разтръби навсякъде това, което знае?

Той изкриви устни, когато чу да наричат елегантната Онория „бабичка“.

— Колкото по-малко хора са запознати с подробностите, толкова по-добре. Не си ли даваш сметка?

— Включваш и мен в това число, нали? — Тя взе подноса и се отпрати с бързи стъпки към кухнята. — Сигурно затова трябваше да се

събудя сама в леглото тази сутрин, без каквото и да било обяснение за намеренията ти.

— Почакай! За какво, по дяволите, говориш?

— За нищо. — Дора почувства как я обзема гняв и разтреперана сложи приборите в мивката. — Просто за нищо. Какво чакаш, иди и убий една мечка с голи ръце.

— Конрой. — Той се подпря на вратата, разяждан едновременно от яд и любопитство. — Да не искаш да кажеш, че ми се сърдиш, защото излязох тази сутрин?

— Защо ще се сърдя? Свикнала съм да се събуждам сама в леглото.

— По дяволите. — Объркан, той потри лицето си с ръце. — Виж какво, станах много рано и не исках да те събуждам... — Спомни си точно как беше изглеждала, свита на кълбо в леглото, коса, разпиляна върху възглавницата. Да, беше му се приискало да я събуди, но не за да ѝ каже, че ще излиза. — Бях един час в гимнастическия салон, а после закусихме с Брент. Налагаше да обмислим някои неща.

— Да съм ти искала някакво обяснение? — Тонът ѝ беше леден, но когато мина покрай него, вече бе започнал да омеква.

Той я последва предпазливо в гостната.

— Точно това направи.

— Забрави го! — Ядосана на себе си, тя се пипна за носа.

— Любопитно ми е да видя какво имаш под размъкнатата си фланела. — Той отново я сграбчи и завря носа си във врата ѝ, докато я носеше към спалнята.

— Няма нищо интересно. Всъщност... — изкикоти се тя, когато се сборичкаха като деца на леглото — отдолу просто няма нищо.

— На рамото си имаш дупка, бейби.

— Ужас! Щях да умра от срам пред баба ти.

— Има и едно петно. — Той прокара пръст между гърдите ѝ. — Точно тук.

— От доброкачествено бургундско. Изцапах се, когато приготвях нещо специално. — Дора въздъхна и плъзна пръсти по косата му. — Мислех да я нарежа за парцали, но... — Тя зяпна от изненада, когато той раздра фланелата точно по средата.

— Аз ще се погрижа за това. — Преди да реши дали да се засмее или да го наругае, той ухапа гърдта ѝ и накара кръвта ѝ да закипи. —

От първия миг, в който те видях, ми се иска да ти разкъсам дрехите.

— Ти... — Заекваща от възбуда, тя пое дълбоко въздух, докато ръцете му се плъзнаха все по-надолу. — Ти ми затръшна вратата в лицето, когато ме видя за първи път.

— Тогава това ми се видя по-разумно. — С рязко движение раздра и пликчетата ѝ. — Можеше да сбъркам тогава.

Той я притисна под себе си, като държеше разперените ѝ ръце в своите. Слънцето грееше ярко през дръпнатите завеси, хвърляйки обилна светлина върху лицето, кожата и косата ѝ. Унищожената пижама лежеше на парцали около тялото ѝ. Джед се почувства като воин, готов да се хвърли в яростна битка.

Изпълнена с възбуда, тя тръпнеше примамливо под пръстите и погледа му. Гърдите ѝ бяха малки и твърди, а зърната им примамливо стърчаха.

Джед наведе глава и прокара език по всеки от розовите върхове. Дишането ѝ започна да става все по-учестено, а тялото ѝ се изпъна като тетивата на лък. Пулсът ѝ биеше бясно под пръстите му.

— Искам да те наблюдавам. — Гласът му беше дрезгав. Плъзна ръката си между бедрата ѝ и с пръсти докосна топлата ѝ влага и кадифена мекота.

Оргазмът се сгърчи в утробата ѝ като змия, а след това я разтърси така силно, че тялото ѝ подскочи и тя извика.

— Като че ли никога не си напълно задоволена — прошепна той. Беше неизразимо възбуждащо да наблюдава как Дора преминава през удоволствието. Тя поемаше алчно всичко, а след това щедро се освобождаваше от него. Дарбата ѝ да дава и да взема в страстта си беше невероятна. Докато събличаше дрехите си, той продължи да я наблюдава как изживява последните тръпки на кулминацията.

Изпитваше нужда да я наблюдава, да гледа всеки изблик на чувства по лицето ѝ. Застана на колене, вдигна бедрата ѝ и бавно влезе в нея.

Звукът, който тя издаде в този момент, беше като на разгонена котка. Той не престана да я гледа дори и тогава, когато очите му се замъглиха и вече пропадеше в бездната на насладата.

— Дълга ти една пижама. — Джед мушна своята под главата ѝ, Дора я разгледа с насмешка.

— Тя е дори по-парцалива от тази, която разкъса.

— Не би се разделила със своята за нищо на света, така ли?

— Освен това ми дължиш и едни гащи.

— Моите няма да ти станат. — Той ги намъкна и застанал прав до леглото, протегна ръка и започна да навива една нейна къдрица на пръста си. — Можем да запалим огъня в камината и да прекараме останалата част до обела в гледане на телевизия.

Тя вдигна глава.

— Звучи примамливо, Скимърхорн. Защо имам чувството, че се опитваш да ме отстраниш от пътя?

— От чий път?

— От твоя.

— Как ще те отстраня от пътя си, когато възнамерявам да прекарам колкото е възможно повече време върху теб?

— С Брент работите върху нещо и не искате да зная какво е то. — Тя остана разочарована и ядосана, че той не реагира на обвиненията ѝ. — Добре тогава. — Сви рамене и поглади с ръка измачканите чаршафи. — Сама ще разбере.

— Как?

— Когато те възседна, ще те принудя да ми го кажеш.

— Ще ме принудиш? — Той потисна смеха си и извади цигара от кутията. — След подобна закана как бих могъл да гледам спокойно Боб Баркър по телевизията.

— Боб Баркър? — Тя се разсмя. Беше възхитена. Предаде се и се хвърли в обятията му. — Боб Баркър? Господи, Скимърхорн, обичам те!

Беше започнала да се навежда към него, за да го задуши с целувките си, когато усети как той се вцепени.

— Я какво стана... — Опита се да изкара всичко на шега, когато се отдръпна от него. — Не трябваше да ти го казвам. Съжалявам. — Чувстваше, че още не се е овладял напълно и избягваше да го погледне в очите. — Считай го за нещо моментно или каквото решиш.

Той не можеше да произнесе и дума, но накрая успя да каже само:

— Дора...

„О, Боже Господи“, помисли си паникьосана тя. Беше готова да се разплаче, ако той бързо не направеше нещо.

— Просто ми се изплъзна от езика. Няма защо да се безпокоиш, Джед.

Тя се усмихна пресилено. Работата беше наистина лоша. Лицето му беше сериозно, а очите му — абсолютно безизразни.

— Виж какво, Скимърхорн. Аз често употребявам думата с буквата „л“. В моето семейство я казваме за щяло и за не щяло. Нали ни знаеш нас, театралите.

Тя отново вдигна ръка и я прокара през косата си. Той обичаше този неин типично женски жест. Гласът ѝ отново стана весел.

— Защо не вземем да запалим огъня? Ще приготвя нещо за хапване, докато гледаме телевизия.

Тя направи една крачка и спря. Той не беше се помръднал, но я беше спрял само със силата на волята си.

— Но ти го мислеше, нали? — Каза го спокойно и я гледаше така, че тя не можеше да отрече.

— Да, мислех го. Но това са си мои чувства, Джед. Знам как да се оправям с тях. Не те карам да ми отговаряш със същото, нито да ги приемаш, ако това те затруднява. — В очите ѝ започнаха да се мяркат първите гневни пламъчета. — И тъй като това очевидно те притеснява, ще гледам повече да не изказвам гласно емоциите си. Става ли?

Не, тя просто не разбираше. Джед не можеше да определи кога точно нещата между тях се бяха променили, нито да определи собствените си чувства. Но трябваше да направи нещо, за да попречи на този опасен развой на нещата.

— Облечи се. Искам да те заведа на едно място.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Добре, че поне времето обещавахе да бъде хубаво. Слънцето светеше силно в предното стъкло на колата и Дора се възползва от случая, за да си сложи тъмни очила. Така се чувстваше някак защитена.

Джед подкара колата на север, по Джърмънтаун Авеню. Небето над тях беше яркосиньо и Дора убиваше времето, наблюдавайки пешеходците. Минаха през центъра на града. Реките, със закачливо подухващите по течението им ветрове, останаха далеч зад тях и те се отправиха към Хълма на кестените. Миля след миля следваха обширни богати имения, заобиколени от високи огради.

Откакто потеглиха, Джед не беше казал нито дума. А и тя не попита къде отиват, въпреки че се досещаше. Причините, които го бяха накарали да направят това пътуване, скоро щяха да се изяснят, а с тях — и последствията от нейното импулсивно и дръзко обяснение в любов.

Дора предпочете да се радва на заобикалящата я гледка, вместо да си блъска главата в догадки. Радваше се на красивите реставрирани стари къщи, на луксозните магазини и на потропването на паважа под огромните гуми на спортната кола.

В най-горната част на хълма, сред вековни дървета, се белееха спретнати и елегантни къщи. Това беше кварталът на палтата от норка и на диамантите, на дългогодишните семейни традиции и дебелите портфейли, на аристократичните клубове и на кучетата чистокръвна порода. Тя си помисли как ли се е чувствало едно малко момче, което преди много години е трябвало да израсне тук.

Джед спря колата пред една прекрасна стара къща в колониален стил. Тухлите бяха добили мек тъмнорозов оттенък, а первазите бяха боядисани в напълно запазил свежестта си син цвят. Високите прозорци блестяха и като че ли намигваха на ярката слънчева светлина, но не позволяваха да се види какво има вътре.

Къщата се извисяваше пред тях, гордо изправена и спретната, като хубава жена. Ако трябваше да избира за себе си, Дора не би могла да намери нещо по-съвършено. С класическия си стил тя отговаряше напълно на нейния идеал за семейно огнище.

Представи си я през лятото, когато посадените под прозорците рози разцъфнат и започнат да пръскат благоуханието си наоколо. А също и през есента, когато листата на огромните дървета се обагрят в златисто и яркочервено. Картината ставаше съвършена, ако се допълнеше от дантелени пердета на прозорците и куче — на двора.

Но дали Джед си представяше този дом точно така?

Дора мълчаливо излезе от колата и продължи да разглежда къщата. Тук, на хълма, шумът от града беше едва доловим. Не можеха да се видят туристи с фотоапарати, нито някой хлапак на ролкови кънки, носещ се по тротоара. Тук нямаше изкусителни миризми на пица и кренвирши от магазина за деликатеси на ъгъла.

„А не са ли точно това нещата, които обичам? — запита се Дора. Шумът, миризмите и възможността да бъда в центъра им.“

— Това сигурно е родният ти дом — каза тя.

— Точно така. — Той я поведе към вратата, от която сякаш гледаха чудни тесни прозорчета. Отключи я и отстъпи, за да й стори път.

Предното фоайе беше на два етажа. Огромен полилей осветяваше пътя към величествена стълба от дъбово дърво. Подът беше покрит с мраморни плочки в бяло и черно. Меките ѝ обувки с ниски токове не издадоха никакъв звук, когато го прекоси.

„В празните къщи винаги има нещо обаятелно — чувството за пространство и ехото, което се носи във въздуха, а също и мисълта за хората, живели тук. Към всичко онова може да се прибави и почти инстинктивното желание на човек да наложи собствения си вкус при наредбата на стаите. Тук ще сложа любимата си лампа, а тук малката си масичка...“

Дора се беше отдала на въображението и мечтите си, но скоро се запита къде е било мястото на Джед сред всичко това. Не можеше да си представи, че той би се чувствал на място в тази обстановка. Стояха един до друг в пустите стаи, но и се струваше, че онази част от Джед, която беше всичко за нея, стоеше отвън и той я беше оставил да влезе сама в къщата.

По тапетите едва личаха местата, където са били окачени картините. „Ето това празно фоайе направо плаче за цветя“, каза си Дора и си представи вази с фрезии сред него и красив килим с топли цветове, който да омекоти студенината на мрамора и строгата официалност на парадния вход.

Тя прокара ръка по една от лакираните подпорни греди в началото на стълбата, разширена така, че да се побере задничето на малко дете или ръката на жена.

— Смяташ да я продадеш, нали?

Той я наблюдаваше внимателно, когато тя премина от фоайето в предната гостна. С влизането им в къщата напрежението отново го беше обхванало. Дора беше права: Джед не си представяше красиви цветя и меки килими.

— Обявена е за продажба. По наследство половината се падаше на мен и половината на Илейн, но предложенията, които получихме, не я задоволяваха. На мен ми беше все едно. Тъй като тя си имаше собствена къща, аз живях известно време тук. — Той остана на мястото см, когато Дора отиде да разгледа празното огнище. — Сега къщата е моя и посредниците действат отново.

— Разбирам.

Над камината би трябвало да има семейни портрети в рамки. Много портрети и десетки семейни снимки от рождени дни и сватби, които да показват как родът е преминавал от поколение към поколение. А в средата би трябвало да тиктака голям старинен часовник, незабележимо отбелязващ времето.

„Къде са тежките свещници, с изгорели наполовина в тях свещи? — запита се тя, изпаднала почти в отчаяние. — Къде са големите меки кресла около камината, с малките столчета за краката?“

Пристъпвайки от стая в стая, Дора видя опразнена от книгите библиотека, още една гостна с изглед към покрития с обли камъни вътрешен двор. Тук също осезателно се чувстваше нуждата от саксии с цветя. Следваше просторната трапезария и накрая кухнята, със своето внушително огнище и тухлена пещ.

„Ето къде трябва да бъде съсредоточена топлината — помисли си тя. — Слънчевите лъчи ще хвърлят светлината си върху мивката, а в помещението ще се носи ароматът на току-що изпечен хляб.“

Сега обаче Дора се луташе сред студеното мълчание на една необитавана и нежелана къща.

— Оттук гледката е много хубава — каза тя само колкото да наруши мълчанието. „Но в двора би трябвало да има пясъчник за децата — пак си помисли Дора и преплете пръстите на ръцете си, за да прикрие напрежението, което я изпълваше. — А върху дебелия клон на голямото кленово дърво би могла да бъде окачена люлка...“

— Не ни разрешаваха да стоим тук.

— Извинявай, какво каза? — Тя се обърна към него, сигурна, че не го е разбрала.

— На нас със сестра ми не ни беше разрешено да стоим тук — повтори той, гледайки право в нея. — Тук идваха само прислужниците. Това беше изцяло тяхното крило. — Той показа с ръка към една странична врата. — Към него принадлежах пералнята и другите сервизни помещения. Достъпът до кухнята ни беше забранен.

Искаше ѝ се да му каже, че си измисля, но по очите му разбра, че говори самата истина.

— Ами ако много ти се приядеше нещо?

— Никога не хапвах нищо между определените за това часове. На готвача му се плащаше да приготвя храната и ние трябваше да оценяваме свършената от него работа — в осем сутринта, в един часа по обед и в седем вечерта. Вмъквал съм се тук през нощта, просто ей така. — Той хвърли безизразен поглед наоколо. — Тук все още имам чувството, че съм влязъл в забранена територия.

— Джед...

— Трябва да разгледаш и останалата част. — Той се обърна и излезе.

Да, настояваше тя да види всичко това. Всеки камък, всяка ниша, всеки сантиметър боядисана площ. И когато с нея минеха през всички стаи, той се надяваше вече никога да не прекрачи прага на тази къща.

Дора го настигна при стълбите, където я очакваше.

— Джед, не е необходимо...

— Ела да се качим горе. — Той я хвана за ръка, без да обръща внимание на възражението ѝ.

Спомни си как миришеше тук. Във въздуха се носеше тежката застояла миризма на восък, на погребални цветя, на скъпите парфюми,

които употребяваха майка му и сестра му, на вонята от хаванските пури на баща му.

Спомни си времето, когато в този дом не беше така тихо. Когато се крещеше в изблик на гняв и се сипеха взаимни обвинения, или пък се говореше по-тихо, но с презрение. Спомняше си как прислужниците се стараеха да гледат все към земята, преструвайки се, че не са чули нищо.

Спомни си, че когато беше на шестнадесет години, беше изпитал съвсем невинно влечение към една новоназначена прислужница. Когато майка му ги завари в горния хол да флиртуват безобидно, тя веднага уволни момичето.

— Това беше стаята на майка ми. — Джед посочи с глава към една врата. — Стаята на баща ми беше в другия край на коридора. Както виждаш, между тях има няколко други врати.

Дора искаше да му каже, че вече е видяла достатъчно, но за него не беше така.

— Коя беше твоята стая?

— Ето тази.

Дора направи няколко крачки по коридора и влезе в стаята. Беше голяма и просторна, цялата осветена от следобедното слънце. Имаше изглед към задния двор и към добре поддържания жив плет, който ограждаше имението. Седна върху тесния перваз на прозореца и погледна навън.

Знаеше, че в старите къщи винаги има призраци. Една сграда не можеше да просъществува близо двеста години и да не носи в себе си спомена за своите обитатели. За Джед споменът бяха семейните призраци и той ги чувстваше съвсем осезателно. Каква полза щеше да има, ако му кажеше колко лесно би могъл да се освободи от тях?

Просто тук трябваше да има хора. Някой да тича, смеейки се, по стълбите, или да се свие на кълбо край огнището. Трябваше да има деца, които да тръшкат вратите и да се гонят из стаите.

— Някога тук имаше кестеново дърво. Нощно време се измъквах по него, стопирах някоя кола и ходех да правя поразии по пазара. Една нощ един от прислужниците ме забелязал и казал на баща ми. На другия ден той нареди да отсекаят дървото. После дойде тук, заключи вратата и жестоко ме наби. Бях на четиринадесет години. — Джед извади цигара и я запали. — Затова започнах да вдигам тежести. — Тя

видя през цигарения дим как в очите му проблеснаха пламъчета. — Трябваше да съм по-силен, за да се справя с него, ако се опитах отново. Две години по-късно направих точно това и тогава ме изпратиха в пансион.

В гърлото му се надигаше някаква пареща болка. Помъчи се да преглътне, но безрезултатно.

— Очакваш, че трудно бих могла да те разбера — каза тя тихо. — Защото баща ми никога не е вдигал ръка, за да ни удари. Дори и тогава, когато си го заслужавахме.

Джед погледна цигарата, преди да тръсне пепелта на пода.

— Баща ми имаше големи ръце. Не ги използваше често, но когато го правеше, губеше контрол над себе си.

— А майка ти?

— Тя предпочиташе да хвърля разни неща, и то най-вече скъпи. Веднъж припаднах, когато ме удари с една ваза от майсенски порцелан. После, за да покрие загубата, взе две хиляди долара от парите, определени за следването ми в колежа.

Дора кимна с глава и продължи да гледа към прозореца, мъчейки се да не ѝ прилошее.

— А сестра ти?

— Третираха я като нещо средно между дрезденска кукла и затворница. Един ден я водеха по гости, а на другия я държаха заключена. — Той сви рамене. — Искаха да бъде дама, която да спазва традициите на фамилията Скимърхорн и да бъде девствена, докато не се омъжи за някой богаташ. Всеки път, когато не им се подчиняваше, я заключваха в стаята ѝ.

— Не те разбрах?

— Държаха я заключена по два дни, а понякога и по цяла седмица. Освен това я подкупваха с подаръци и водене по партита, докато я принудят да прави това, което те искаха. — Той дръпна отново от цигарата, за да промени горчивия вкус в устата си. — Навярно си мислеше, че общото ни нещастие би трябвало да ни сближи, но това някак си не можа да стане. Никой не даваше и пет пари за другия.

Тя го погледна през рамо.

— Не е нужно да се извиняваш пред мен за чувствата си.

— Не се извинявам — каза троснато той. — Просто обяснявам. — Не искаше тя да го съжалява.

— Обадиха ми се по телефона да отида и да видя Илейн. Би трябвало да е някой от нейните хора, но се оказа, че е бил един от антуража на Спек. Просто са искали да бъде там, когато щеше да се случи. Знаеха, че всяка сряда тя излиза в единадесет часа, за да ходи на фризьор. Аз обаче не знаех. — Той отново погледна към Дора. — Бях на няколко минути път от къщата ѝ и тъкмо ругаех, че ме бяха извикали, когато ми съобщиха, че в колата ѝ има поставена бомба. Спек беше изчислил точно времето.

Той престана да говори за момент, отиде до камината и смачка цигарата в един каменна плоча.

— Пристигнах първи на мястото, точно в момента, избран от Спек. Докато тичах, я видях, че тъкмо влиза в колата. Розите бяха цъфнали — каза той тихо, представяйки си всичко съвсем ясно. — Тя погледна към мен. Видях изненадата в очите ѝ, както и досадата, която се изписа на лицето ѝ. Илейн не обичаше някой да прекъсва нормалния ритъм на ежедневието ѝ и сигурно се е ядосала при мисълта, че съседите могат да ме видят как тичам през поляната с пистолет в ръка. Тогава тя завъртя ключа, за да запали, и колата хвъркна във въздуха. Ударната вълна ме хвърли обратно в розите.

— Ти си се опитал да я спасиш, Джед.

— Но не успях — каза той рязко. — Сега ще живея непрекъснато с тази мисъл и с мисълта, че тя ми беше абсолютно чужда. Живяхме заедно в тази къща цели осемнадесет години и не споделихме никога абсолютно нищо.

Тя мълчаливо се обърна към него и Джед с изненада видя колко красива изглежда, застанала под слънчевите лъчи. Очите ѝ го гледаха внимателно и спокойно. „Странно, помисли си той. В тази къща никога не е имало нещо, което бих сметнал за красиво. До този момент.“

— Разбирам защо ме доведе тук — започна тя. — Защото поне веднъж би трябвало да го направиш. Но не беше нужно. — Тя въздъхна и сложи ръце в скута си. — Искаше да видя тази студена, празна къща, в която е останал единствен споменът за това колко си бил нещастен тук. Така искаше да ме накараш да разбера, че както тази къща, така и ти не можеш нищо да ми предложиш.

Той почувства непреодолима нужда да се приближи до нея и да сложи главата си в скута ѝ.

— Нямам какво да ти предложа.

— Ти просто не искаш да го направиш, Джед. Като имам предвид досегашния ти живот, това е логично. Проблемът, Скимърхорн, е в това, че в чувствата няма логика. Поне с мен е така. — Тя вдигна глава и слънчевите лъчи осветиха лицето ѝ. Топлината в гласа ѝ изпълваше цялата стая. — Казах ти, че те обичам, въпреки че ти вероятно би предпочел да ти ударя плесница. Но аз изрекох тези думи. Може да е било несъзнателно, а може и да не е било. — Тя прокара уморено ръка по косата си. — Не съм свикнала да потискам чувствата си. Това обаче са мои чувства, Джед. Не искам нищо в замяна.

— Когато жената каже на мъжа, че го обича, тя иска всичко.

— Така ли виждаш нещата? — Тя леко се усмихна, но очите ѝ бяха тъжни. — Нека ти кажа аз как ги виждам. Любовта е дар и той може да бъде отказан. Отказът не разваля подаръка, той просто не се поднася на другия. Ти си свободен да задържиш своя подарък. Не искам нещо в замяна. Не че не го искам, но не го очаквам от теб.

Тя се изправи, отиде при него и нежно обхвана лицето му. Очите ѝ още бяха тъжни, но в тях имаше безкрайно състрадание, което го накара да се почувства по-добър.

— Вземи каквото ти се предлага, Джед, особено след като то ти се дава безвъзмездно. Няма да ти досаждам с претенции. Това само ще ни накара да се чувстваме по-неудобно.

— Така ставаш съвсем уязвима, Дора.

— Знам. Но се чувствам добре. — Тя го целуна по двете бузи, а после и по устата.

— Отпусни се и се радвай на живота, Скимърхорн. Аз възнамерявам да направя точно това.

— Не съм аз човекът, от когото имаш нужда. — Но Джед я притисна плътно към себе си. Защото тя беше жената, от която той имаше нужда. Тя беше точно това, от което той се нуждаеше.

— Грешиш. — Тя затвори очи и с усилие на волята си наложи да не заплаче. — Грешиш и по отношение на къщата. Просто трябва да изчакате — и ти, и тя.

Джед продължаваше да губи нишката на мисълта си. Знаеше, че подробностите, които обсъждаха с Брент, са много важни, но пред очите му беше Дора, седнала на перваза на прозореца в омразната му някогашна стая, Дора огряна от слънчевите лъчи. Отново и отново си спомняше как тя го погали по лицето, усмихна се и го помоли да приеме любовта ѝ.

— Джед, караш ме да се чувствам като досаден учител по история.

— Какво?

— Имам предвид точно това, което казах. — Брент изпъшка и се облегна на стола зад бюрото си. — Ще ми кажеш ли какво става с теб?

— Нищо особено. — Той се опита да се отърве от обзелото го настроение, отпивайки солидна глътка от полицейското кафе. — От сведенията, които си събрал за Уайнсеп, излиза, че той е просто още една пионка. Продължавам да мисля, че най-добрият начин да се справим с тази работа, е като се насочим право към боса, Финли. Индиректно, разбира се. Колкото по-дълго успеем да запазим в тайна истината за контрабандната картина, толкова по-добре.

— Сведенията, които имам за този тип, са твърде оскъдни — апострофира го Брент. — Той е богат, достатъчно богат, за да те накара да се почувстваш като нищожество. Има много връзки, преуспяващ е, не е женен и е маниакално потаен.

— А като шеф на престижна вносно-износна фирма е идеалният човек, при когото могат да се складират контрабандни стоки.

— Да, ако приемаме желаното за действително — промърмори Брент. — Нямаме никакви убедителни доказателства срещу Финли, въпреки факта, че пратката е била адресирана до неговия помощник, а и това, че Ди Карло работи за него.

— Ди Карло е дребна риба. Той е просто един изпълнител. Достатъчно е да се види досието му.

— И в досието на Финли няма кой знае какво. Той е идеалният американец — скромнен, издигнал се без чужда помощ, солиден гражданин.

— В такъв случай няма нищо страшно, ако се опитаме да узнаем малко повече за него — отбеляза Джед. — Мисля да прескоча до Лос Анжелис.

— Усещах, че в края на краищата цялата работа отива натам. — Брент се размърда неспокойно. — Виж какво, Джед, знам, че си заинтересуван лично от всичко това. Но в отдела работите не вървят без теб.

— Аз не работя в отдела — отсече Джед.

Брент се почувства някак неловко. Започна да оправя без нужда очилата си, а после се залови с листовете на бюрото.

— Голдмън започна да задава въпроси.

— Ами значи е време да му се отговори.

— Комисарят е на същото мнение.

— Сега аз съм обикновен гражданин, Брент. Нищо не може да ме спре да пътувам до Източното крайбрежие, естествено, за моя сметка.

— Я престани да се правиш на ударен! — кипна Брент. — Знам, че след един час имаш среща с комисаря, а и двамата сме наясно с това какво ще каже той. Не можеш да продължаваш да се измъкваш. Защо не ми кажеш направо ще се връщаш ли на работа?

— Не мога да ти отговоря на този въпрос, но мога да те уверя, че мисля по него.

Брент за малко да изпсува.

— Сериозно ли?

— По-сериозно, отколкото доскоро предполагах. — Джед се изправи и се приближи до стъклената врата, после до очуканите етажерки, натъпкани с папки, и взе каната с кафето, в която беше останала само утайка. — По дяволите, това място ми липсва! Липсва ми през цялото време. Липсват ми проклетите доклади и новопостъпилите дрисльовци. Почти няма сутрин, когато да не посягам към кобура за пистолета си. Чудя се какво да направя, за да съм в течение на това, което става в полицията.

Брент склочи ръце като за молитва.

— Моля те, позволи ми да кажа на Голдмън. Нека аз да му кажа.

— Не съм споменал и дума, че се връщам.

— О, да, каза го. — Брент повече не можеше да се владее. Скочи, сграбчи Джед за раменете и яростно го целуна.

— Чапмън, я се стегни!

— Хората ще те посрещнат като бог. Какво мисли Дора по въпроса?

Усмивката изчезна от лицето на Джед.

— Нищо не мисли. Не сме говорили за това. То не я засяга.

— О! — Брент изду буза с език. — Мери Пат и аз се хванахме на един бас. Тя твърди, че до края на учебната година ще трябва да взема под наем смокинг, за да кумувам, а аз казвам, че ще стане до великденската ваканция. Ние определяме времето по училищния календар.

Джед бе обзет от такава паника, че чак стомахът го сви.

— Ти не си с всичкия си.

— Хайде, капитане, та ти си луд по нея. Преди десет минути така се беше захласнал, че ако тя не е причината за това, ще отида да целуна Голдмън по задника.

— Станал си ужасно сантиментален напоследък. Я престани!

Брент познаваше тази твърда нотка в гласа му.

— Добре. Поръчал съм вечеря за двама в Чартхаус и тя те очаква. — Брент се облегна върху бюрото. — Ще ти бъда благодарен, ако после ми кажеш какво сте измислили с комисаря. Независимо дали ще ходиш официално в Лос Анжелис или не, мога да те уредя с помощник.

— Утре ще обсъждаме подробностите.

— И, капитане — добави Брент, преди Джед да стигне до вратата, — направи ми една услуга: остави го да те убеди. Ще направя списък какво бихме могли да свършим тук. — Брент се ухили, представяйки си как ще съобщи новината на Голдмън.

Беше почти полунощ, когато Дора се отказа от опитите да заспи и навлече халата си. Обикновено безсъние. Не беше заради това, че Джед не се беше върнал вкъщи и не се беше обадил. Просто нещата между тях наистина се бяха влошили. Включи стереокасетофона, но знойните блусове на Бони Рейд бяха прекалено в унисон с настроението ѝ и тя го изключи. Отиде в кухнята и сложи чайника да ври.

Как беше успяла да развали така цялата работа, питаше се Дора, докато се колебаеше между истински чай и лайка. Не знаеше ли, че мъжете са готови да побегнат презглава, когато някой им заговори за любов? Изглежда, че не знаеше. Сложи торбичка чай в чашата. Не

знаеше, защото никога не беше казвала на никого, че го обича. А сега, когато ѝ се беше случило наистина, оплеска всичко.

Е, станалото — станало, реши Дора. Съжаляваше само, че Джед не ѝ отговори със същото. Той не откликна на признанието ѝ и не подскочи до небето от щастие. От съдбоносния момент бяха изминали вече трийсет и шест часа и той систематично започваше да отстъпва, сантиметър по сантиметър. Страхуваше се, че Джед ще продължи отстъплението, докато напълно изчезне от живота ѝ. Нищо обаче не може да се направи.

Дора наля гореща вода в чашата и докато чакаше чая да се разтвори, захруска една курабия. Не можеше насила да му покаже какво е да обичаш и да бъдеш обичан. Би могла само да спази обещанието си и да не му досажда повече, колкото и болезнено да беше това за нея. Все пак беше ѝ останала известна гордост. В блусовете си Бони Рейд грешеше по този въпрос. Човек може да бъде горд в любовта си. Трябваше да се съвземе и да продължи живота си, надявайки се все пак, че ще бъде заедно с него. Но ако се наложеше, трябваше да мине и без този мъж. Дора реши, че като начало на своята автотерапия трябва да слезе долу и да впрегне мозъка си в някаква работа.

Тя взе чашата с чая и се отправи към вратата, като в последния миг се сети да заключи след себе си. Мразеше чувството, че я грози опасност в собствения ѝ дом. Точно заради това остави всички лампи по пътя си запалени. Слезе в склада и се залови с тежката задача да подреди отново документацията, която Ди Карло беше разбъркал.

Работата и тишината както винаги ѝ помогнаха да се отпусне. Започна да слага нещата на местата им, като от време на време вземаше по някоя фактура, за да изживее отново вълнението от продажбата. Ето едно преспапие за 40 долара, изработено по случай Световното изложение в Ню Йорк; едно огледало за будоар, струващо 3000 долара, три рекламни табелки за цигари „Плеърс“, бира „Олимпик“ и за „Брасо“ съответно за 190, 27 и 185 долара.

Джед застана по средата на стълбите и се загледа в нея. Беше светнала всички лампи, като дете, останало само вкъщи през нощта. Беше със зеления халат и с огромни, яркочервени чорапи. Всеки път, когато се наведеше да прочете някоя фактура, косата ѝ падаше

отстрани и закриваше лицето ѝ. Тя я отмяташе назад машинално, оставяше документа в папката и посягаше за друг.

Пулсът му, който се беше ускорил, след като завари вратата на коридора отворена, започна да се успокоява. Дори възбудата, обземаща го винаги, когато беше близо до нея, му действаше някак успокоително.

Когато Дора се обърна, мерна за миг една фигура и се дръпна рязко назад. Листовете се разхвърчаха на всички страни и тя за малко не изпищя.

— Какво правиш? — извика ядосано тя. — Искаш да ми изкараш ума ли?

Той заслиза по стълбите.

— А ти какво правиш, по дяволите? Вече минава полунощ.

— Не виждаш ли какво правя? Да не мислиш, че се уча да танцувам менует? — Тя се наведе да събира разпръснатите документи.

— Просто ми доставяше удоволствие да те гледам. — Той се наведе и сложи ръка върху рамото ѝ. — Съжалявам, че те изплаших.

— Няма значение.

— Би трябвало да си си легнала. — Той извърна лицето ѝ към светлината. — Имаш уморен вид.

— Благодаря за комплимента.

— А си станала и злобна като някоя кучка.

— Не съм. — Тя пое дълбоко въздух. — Освен това не одобрявам тази дума нито като феминистка, нито като заместител на кучешка любовница.

Той отмести бавно косата ѝ зад ухото и си помисли: „Бързо се овладя.“

Дора продължаваше да го гледа, неспокойно, въпреки че уплахата ѝ беше преминала. Вече я беше обидил и можеше да го стори отново.

— Хайде да се качим горе, бейби.

— Още не съм свършила.

Той повдигна едната си вежда. В гласа ѝ нямаше и следа от раздразнение. Изведнъж се почувства жалък и невероятно глупав.

— Яд те е на мен.

— Не, не ме е яд. — Тя се изправи и с усилие на волята си успя да му покаже, че казва истината. — Не ме е яд на теб — повтори

спокойно тя. — Не съм в настроение, защото се чувствам безполезна, когато магазинът е затворен, а и защото продължавам да лъжа семейството си.

— Не е нужно да правиш нито едното, нито другото. Няма причина утре да не отвориш магазина, а ще се почувстваш по-добре, ако се разбереш с родителите си.

Тя се замисли.

— Ще отворя магазина, но няма да кажа на родителите си. Не сега.

Той понечи да спори с нея, но се отказа. А и желанието му за спор не идваше ли единствено от собствената му гузна съвест? Нямахше намерение да ѝ казва за срещата си с комисаря, нито пък за решението си да сложи отново полицейската значка. Още не.

— Ела горе — повтори той. — Ще ти разтрия гърба.

— Защо?

— Защото си напрегната — каза Джед през зъби. — По дяволите, Конрой! Просто легни и се отпусни.

Тя присви очи и се отдръпна назад.

— Много си любезен, Скимърхорн! Смяташ да извършиш нещо, което няма да ми хареса, и ме подготвяш за това, нали? — Тя се втурна след него по стълбите и сложи ръка на рамото му, докато той отключваше вратата на апартамента. — Не крий от мен. Моля те. Нещо свързано с Ди Карло, нали? Нещо свързано с картината и с цялата тази каша.

— Отивам в Лос Анжелис, за да поговоря с боса на Ди Карло.

— С Уайнсеп? — Тя сбърчи вежди. Това беше онзи, до когото трябваше да бъде изпратена пратката, нали?

— Името на големия бос е Финли, Едмънд — каза Джед. — Ще започна от него.

— И ти мислиш, че той... че Финли е очаквал тази пратка и е уредил прехвърлянето ѝ по контрабанден път?

— Да. — Той наля уиски и за двамата. — Така мисля.

— Какво знаеш за него?

— Достатъчно, за да си купя билет за Лос Анжелис. — Подаде ѝ чашата и след това ѝ разказа накратко, каквото знаеше.

— Внос-износ — произнесе замислено тя. — Тогава вероятно той е колекционер. Почти всички са такива. Възможно е да не е знаел,

че Ди Карло действа на своя глава. Нали твърдиш, че компанията била доста голяма? Но ако той...

Джед забеляза пламъчетата в очите ѝ и сподави една въздишка.

— За Бога, не мисли повече, Конрой. Ставаш опасна, когато започнеш да разсъждаваш.

— Но аз продължавам да мисля. — Тя изпи наведнъж уискито си. — И знаеш ли какво измислих? Че ти няма да разговаряш с Финли. Аз ще разговарям с него.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ти не си с всичкия си.

— Това е напълно логично умозаклучение. — Като видя, че Джед не посяга към чашата си, Дора взе бутилката и напълни отново своята. — Ако само за минутка престанеш да обръщаш внимание на мъжкото си его, сам ще си отговориш защо.

— Няма нищо общо с мъжкото ми самолюбие. — Но имаше, макар и малко, и това още повече го ядоса. — Става дума за здрав разум. Ти не можеш да се справиш с такава работа.

— Напротив. — Идеята бе започнала да я въодушевява. Дора се разхождаше из стаята с чашата уиски в ръка, отдавайки се на новото си преживяване. — Тъкмо аз съм най-подходяща за тази цел. В края на краищата аз станах жертва на неговия подчинен. Моята невинност трябва да предизвика съчувствието на Финли, ако, разбира се, и той е невинен. А ако е виновен, тогава трябва да се опитам да въздействам на въображението му, защото и аз колекционирам. Накратко казано, Скимърхорн — тя чукна чашата си в неговата, — тази роля е тъкмо за мен.

— Това не ти е театърът, Конрой.

— До голяма степен става въпрос за същото нещо. Господи, кога ще сложиш някоя и друга мебел тук? — Поради липса на стол тя се тръсна на масата. — А ти какво възнамеряваш да направиш, капитане, да нахълташ в кабинета му с пистолет в ръка?

— Не ставай смешна.

— Ти ще станеш за смях, ако поискаш да се срещнеш с него, за да обсъдите неофициално тази неприятна ситуация и евентуално го помолиш да ти помогне в издирването на Ди Карло. — Дора повдигна едната си вежда, очаквайки Джед да се съгласи или да я опровергае, но той не направи нито едното, нито другото. Без да се смуцава от това, тя продължи разпалено. — Същевременно ти ще гледаш да откриеш някоя пукнатина в бронята му, ако изобщо този субект има броня и пукнатини. Докато го правиш, ще имаш възможност да добиеш

непосредствена представа за начина на действие и стила му, както и да разбереш дали и той има някаква вина.

— Говориш като бърлив адвокат — промърмори той. — Мразя адвокатите.

— А ти се държиш като типично ченге. Имам някои много добри приятели, които са адвокати, а и баща ми се справи блестящо с ролята на Кларънс Дароу в „Да наследиш вятъра“. Сега нека да помислим. — Дора кръстоса крака, при което халатът ѝ се разтвори и оголи дългите ѝ гладки бедра. — Как бих изиграла аз тази роля?

— Няма да стане, Конрой. — Хвана я за брадичката и каза рязко: — Ти няма да идваш!

— Разбира се, че ще дойда с теб — каза тя, без да мигне дори. — И двамата знаем, че това е най-доброто решение. — Усмихна се, взе ръката му и я целуна. — А ти ще дойдеш с мен.

„Има само един начин да се справи човек с нея — да запази спокойствие“, каза си Джед.

— Дора, не знам нищо за този човек. Не разполагаме с никакви съществени сведения за него. Той може да се окаже само приятен старец, който колекционира пощенски марки в свободното си време. Но не е изключено Ди Карло да е само негово оръдие. Тогава нещата може да станат опасни. Не искам да те излагам на такива рискове.

— Защо? — попита тя тихо. — Човек би си помислил, че те е грижа за мен.

Той мушна ръце дълбоко в джобовете си.

— По дяволите! Много добре знаеш, че ме е грижа.

— Знам, че ме искаш в леглото, но грижата за някого е съвсем друго нещо. Все пак приятно ми е да го чуя.

— Не ме карай да започваме пак. — Той нямаше намерение да се остави въвлечен в нова дискусия на тема чувства. — Сега говорим за Финли. Ако е замесен, достатъчно ще му е да хвърли един поглед към красивото ти лице и да види през него като през витрина.

— Боже Господи, за една нощ само ми казваше, че съм хубава и че те е грижа за мен. Ще ми се пръсне сърцето.

— Нужен ти е един хубав бой — каза той и стисна зъби.

— Но няма да го направиш. — Тя се усмихна и му подаде ръката си. — Правиш се на по-страшен, отколкото си, Скимърхорн. Хайде да си лягаме. Ще говорим сутринта.

— Няма за какво да говорим. Аз заминавам, а ти не.

Тя отпусна ръка.

— Нямах ми доверие. Така е, нали? — Гласът ѝ стана дрезгав, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не става въпрос за това дали ти имам доверие или не. — Той извади ръката си от джоба и я погали по косата. — Не го приемай толкова лично.

— А как другояче бих могла да го приема? — Първата сълза се изтърколи по бузата ѝ. Беше се засегнала съвсем сериозно. — Не разбираш ли, че трябва да правя нещо? Че не мога да бъда само наблюдател, когато срещу мен и дома ми бе извършено насилие? Не мога да го понеса, Джед. Не искам да мислиш, че съм безпомощна жертва, изпречила се на пътя ти.

— Престани. — Размекнат от сълзите ѝ, той вдигна колебливо ръка, за да я погали. — Хайде, бейби, престани. — Не мога да гледам как плачеш. — Целуна я леко по разтрепераните устни. — Не те мисля за беззащитна.

— Тогава за безполезна — изхлипа тя.

— Не. — Той избърса сълзите ѝ с опакото на ръката си и вече беше готов да ѝ иска прошка. — Нямах опит в такива работи. Ако той заподозре нещо, всичко ще отиде по дяволите, преди още да е започнало.

Тя зарови лице във врата му.

— Подозираше ли, че...?

— Какво да подозирам?

— Че те будалкам? — попита тя с абсолютно овладян глас, облегна се назад и се захили насреща му без следа от угризение. — Хвана се, нали? — Засмя се и го потупа по бузата, а той я загледа с недоумение, което бързо премина в гняв. — Недей да се чувстваш глупаво, Скимърхорн. Нали ти казах, че някога бях добра актриса. — Тя отново вдигна чашата си за на здравица. — И продължавам да съм много, много добра. Това беше само една импровизация.

— Ако още веднъж ми скроиш такъв номер, кълна се, че ще те набия.

— Накарах те да се почувстваш като глупак, нали? — Тя изпусна тежка въздишка. — Понякога сцената ми липсва. Бъди сигурен,

капитане, че този господин Финли ще види точно това, което аз искам да види. Ще го разтегна като акордеон.

И сигурно щеше да го направи. Той се ядоса, съзнавайки, че при това чудесно би се справила.

— Ако си загубя толкова ума, че се съглася с налудничавата ти идея, ще действаш ли така, както аз ти кажа?

— Ще се опитам. Прилича много на риболов, Джед.

Той знаеше, че е така, но би предпочел да ловува в познати води и със собствена стръв.

— Не искам да пострадаш.

Тя се размекна наистина.

— Това е едно от най-хубавите неща, които си ми казвал, Джед.

— Ако те нарани, ще го убия.

Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Не ме карай да се чувствам отговорна. Това ме плаши.

Той я свали от масата.

— Вече ти казах, че не те мисля за беззащитна, нито за безполезна, но никога не съм ти казвал за каква те мисля.

— Вярно, че не си. — Тя го погледна в очакване.

— За мен ти си нещо много важно — изрече той и сърцето ѝ се разтопи от това признание. — Нещо много, много важно.

По обяд на следващия ден Дора се чувстваше като човек, който влиза отново в нормалния си ритъм на живот. Магазинът беше отворен. Първата продажба я въодушеви толкова, че направи десет процента отстъпка на купувача. Когато Лия дойде, за да ѝ помага, Дора я посрещна със задушаваща прегръдка.

Докато се освобождаваше от обятията ѝ, сестра ѝ се разсмя:

— Какво е станало? Да не си спечелила от лотарията?

— Нещо много по-добро — магазинът е отворен.

Лия съблече палтото си и си оправи косата.

— Още не си ми обяснила защо въобще бяхме затворили.

— Много е сложно — каза небрежно Дора. — Нуждаех се от почивка един-два дни.

— Този опит за кражба те разстрои повече, отколкото показваш. Знаех си аз.

— Мисля, че си права. Както и да е, купила съм от хлебарницата чаени бисквити с шоколадов пълнеж.

Лия въздъхна.

— А как ще сваля двата килограма, които качих по празниците?

— С усилие на волята.

— Точно така. О, мама иска да те види. Спомена, че си й дала някаква картина, а после си я взела обратно. — Лия се предаде и си взе една бисквита. — Мисли да я подаря на татко за Деня на Свети Валентин. Бил я харесал.

— Ох... Аз... аз я продадох. — Това поне беше вярно. Още държеше осемдесетте долара на Джед в кутията си за бижута.

— Добре ли си? — Лия я огледа внимателно. — Имаш уморен вид.

— Нищо ми няма. Просто отново привиквам с работата. Малко съм разсеяна. Може би ще отида за два дни до Лос Анжелис.

— Защо?

— Там се очертава една важна сделка. Не искам пак да затварям магазина. — „А и няма причина, каза си тя. Брент продължава да ни осигурява охрана.“

— Не се безпокой, Тери и аз ще се справим.

Телефонът на щанда иззвъня два пъти. Дора се отърси от чувството за вина и вдигна слушалката.

— Добър ден. Тук е „Гостната на Дора“.

— Бих искал да говоря с госпожица Айсидора Конрой, моля.

— На телефона.

Застанал зад бюрото си в Лос Анжелис, Уайнсеп погледна старателно репетираните бележки.

— Обажда се Френсис Петрой.

— Слушам ви, господин Петрой — каза Дора, а Лия се обърна да посрещне нов клиент.

— Надявам се, че няма да ви притесня. Госпожа Хелън Оуингс от Фронт Роял, Вирджиния, ми даде името и адреса ви.

Пръстите на Дора стиснаха по-силно слушалката.

— С какво мога да ви помогна?

— Надявам се двамата да си помогнем. — Уайнсеп прочете една бележка, върху която беше написано „непринуден смях“, и се постара да изпълни колкото е възможно по-успешно указанието. — Отнася се

за една картина, която сте купила на разпродажба през декември миналата година. Картината е от Билингсли.

Устата ѝ напълно пресъхна.

— Сещам се за коя става дума. Абстрактна картина.

— Точно така. Аз колекционирам произведения на абстрактното изкуство, и то от неизвестни художници. Нямах възможност да дойда на разпродажбата, но добих надежда, когато госпожа Оуингс ми каза, че картината била продадена на търговец на антикварни предмети, а не на колекционер.

— Всъщност — каза Дора, за да печели време, — аз съм по-малко и от едното, и от другото.

— О, Господи! — Той порови из бележките си. В тях нямаше отговор за подобна възможност. — О, Господи...

— Но винаги съм готова да обсъдя някое интересно предложение, господин Петрой. Може би ще искате да дойдете тук и да видите картината. Например някъде в края на идната седмица? — Тя направи пауза, като че гледа бележника за ангажиментите си. — Дотогава ще бъде много заета.

— Чудесно. — Уайнсеп избърса с облекчение потния си врат. — Кой ден ще бъде удобен за вас, госпожице Конрой?

— Да кажем, в четвъртък, в два часа следобед.

Уайнсеп побърза да си запише датата.

— Надявам се, че ще задържите картината дотогава. Не искам да изпусна тази възможност.

— Аз също не бих искала да я пропуснете. — Тя мрачно се усмихна. — Обещавам ви, че няма да я дам на друг, докато не обсъдим с вас условията за продажбата. Ще ми продиктувате ли някакъв телефонен номер, на който да ви се обадя в случай, че възникне нещо непредвидено?

— Разбира се. — Той погледна инструкциите и каза номера на един от филиалите на Финли в Ню Джърси. — Гледайте да бъде в работно време. Нямам домашен телефон.

— Разбирам ви. Тогава до четвъртък, господин Петрой.

Тя остави слушалката. Беше прекалено ядосана, за да изпита някакво удовлетворение от случилото се. „Мислиш ме за пълна идиотка — каза си Дора. — Добре, Ди Карло, Финли, Петрой или които и да си, по дяволите! Чака те голяма изненада.“

— Лия, излизам за един час. Ако дойде Джед, кажи му, че искам да говоря с него.

След безползното си разкарване до участъка тя си помисли, че трябваше първо да се обади по телефона. Лейтенант Чапмън бил на полето. Прозвуча й така, като че ли беше отишъл на лов за фазани.

Много искаше да сподели с някого, че е установила контакт, но нямаше на кого да каже. В този миг забеляза колата на Джед и се усмихна. Сега той щеше да научи, че не е единственият, който може да мисли логично.

Намери го в склада да боядисва спокойно рафтовете.

— Ето те и теб. Не ми се употребяват клишетата, но къде са ченгетата, когато потрѣбват на човек?

Той продължи да боядисва.

— Ако ти е бил нужен полицай, трябваше да се обадиш на деветстотин и единайсет.

— Вместо това ходих в участъка. — Тя не бързаше, за да се наслади на момента. Съблече палтото си. — Но Брент беше излязъл. Казаха ми, че бил на полето. Не си спомням да съм минавала през някакви полета във Филаделфия.

— Това е нашият начин да впечатляваме гражданите. Защо ти е потрѣбвал Брент?

— Защото — тя се спря, за да подчертае момента — аз установих контакт.

— С кого?

— С кого, с кого... Толкова ли си тъп, Скимърхорн? Обади ми се господин Петрой, само че не мисля, че това е името на мъжа. Може да беше Ди Карло, но гласът му не ми заприлича на неговия. Да знаеш, че съм много добра в разпознаването на гласове. Накарал е някой друг да се обади вместо него — каза тя замислено. — А може и да е бил Финли, но...

— Седни, Конрой. — Джед сложи четката върху кутията с боя. — Защо не кажеш, че е бил Джек Уеб?

— Джек Уеб? О, разбирам. Трябва да се придържам само към фактите.

— Много си остроумна. Хайде разправяй.

Дора разказа най-подробно за целия разговор по телефона, без каквито и да било коментари.

— Как ти се струва? — попита тя, когато свърши.

— Осмелила си се да си уреждаш среща с него, без да се консултираш преди това с мен!

Дора очакваше той да се впечатли, а не да се ядоса.

— Трябваше да направя нещо, все пак. Нямах ли да стане подозрително, ако не пожелае да се срещна с него? — Тя зае отбранителна поза. — Претекстът му е абсолютно фалшив. Ще ми се прави на колекционер! И този колекционер се интересува от картина, чийто автор вероятно изобщо не съществува. Проверих за Билингсли. Изобщо няма такъв художник. Тогава защо някой ще търси негова картина? Защото — Дора повдигна многозначително пръст — търси картината на Моне.

— Гениално, Конрой. Направо гениално. Само че въпросът не е в това.

— Как да не е? — Тя издуха встрани падналите върху лицето ѝ къдрици. — Той ме помисли за алчна търговка на дрънкулки, която не знае стойността дори на една обикновена ваза. Но ще остане много изненадан.

— Това не е толкова важно. Трябваше да отложиш отговора си, докато се върна.

— И сама се справих много добре. Не съм идиотка.

— Телефонът ти може ли да повтори последното обаждане, като избереш шестдесет и девет?

Тя го погледна с недоумение.

— Извинявай, но не те разбрах.

— Просто набираш двете цифри и последното обаждане се повтаря отново.

Тя се вгледа в ноктите си.

— Да, предполагам, че може.

— Сигурен съм, че не ти е дошло на ума да опиташ.

— Не мога да мисля за всичко — промълви тя. — После го погледна с надежда. — Да опитаме сега, а?

— Вече не става. Откакто се върнах, телефонът звъня три пъти.

— Хайде, кажи ми, че съм провалила работата.

— Няма нужда, защото ти сама току-що си призна. — Той я погали по косата. — Не го приемай толкова навътре, Ненси Дрю. Дори и аматьорите се издънват понякога.

Тя отблъсна ръката му.

— Разкарай се, Скимърхорн!

— С Брент ще измислим как да се оправим с Петрой в четвъртък. Дотогава ще сме се върнали.

— Ще сте се върнали? Ще ходите ли някъде с него?

— Ще ходим някъде с теб. — Той мушна ръце в джобовете си. Още не му беше лесно да го признае, но в нейното предложение имаше логика. — Утре заминаваме за Лос Анжелис.

— Значи аз ще го направя? — Дора притисна ръка до сърцето си, а после се втурна към него и го прегърна.

— Значи наистина аз ще говоря с него? — Тя обсипа лицето му с целувки. — Знаех си, че ще се съгласиш!

— Не се съгласих, но гласовете в твоя полза станаха повече. — Джед не искаше да признае, че идеята ѝ го беше привлякла с простотата си и той я беше споделил с Брент.

— Както и да е. — Тя отново го целуна. — Утре ли? Господи, колко скоро! Трябва да реша какво да облека.

— Това ще бъде най-малката ти грижа.

— Глупости! Доброто облекло е от изключителна важност за характера. Може би трябва да сложа тъмносиния костюм. Не, по-скоро двуредния червен джемпър. Прави ме по-внушителна и секси. Ще го шашна и с краката си.

— Я си облечи по-деловия костюм, Конрой.

Дора усети лекото раздразнение в гласа му и се усмихна.

— Ще сложа червения.

— Доколкото можем да съдим от сведенията за него, Финли дори няма да благоволи да те приеме.

— Разбира се, че ще ме приеме. — Тя се намръщи. — Как ще го накараме да ме приеме?

— Ще му се обадиш и ще му кажеш точно това, което ти наредя.

Тя вирна глава и го загледа с любопитство.

— Да не си ми написал сценарий, Скимърхорн? Запаметявам наизуст за нула време.

Уайнсеп влезе в кабинета на Финли с угрижен вид на лицето.

— Сър, госпожица Конрой е на втора линия. Иска да говори с вас.

— Така ли? Започва да става интересно.

Икономът закърши ръце.

— Господин Финли, когато тази сутрин говорих с нея по телефона, тя ми се стори твърде сговорчива, а освен това изобщо не съм споменавал за връзката ми с вас. Не знам какво може да означава това.

— Ами тогава ще трябва да разберем. Седни, Абел. — Финли взе слушалката и се облегна назад в креслото. — Госпожица Конрой? Едмънд Финли е на телефона.

Той се заслуша, широко и цинично усмихнат.

— Не ви разбрах добре, госпожице. Вие се интересувате от мой служител... Антъни Ди Карло? О, да, да. — Взе от бюрото един нож за разрязване на хартия и опита острието му с палеца си. — Разбира се, щом като считате, че личната ни среща ще е от значение. Но дали ще мога да ви помогна... Съобщихме на полицията всичко, което знаем за необяснимото изчезване на господин Ди Карло. А то, за нещастие, е равносилно на нищо. Много добре — каза той след малко. — Щом като смятате, че не можете да говорите по телефона, с удоволствие ще се срещна с вас. Утре? — Финли повдигна вежди и леко прекара острието на ножа по папката на Конрой. — Обаждането ви идва малко късно. На живот или на смърт? — Едва се сдържа да не се изсмее. — Ще видя дали може да се уреди. Бихте ли почакала за малко? Ще ви свържа с помощника ми. Той ще провери каква е програмата ми за утре. До скоро. — С рязко движение на китката Финли натисна копчето за изключване на телефона. — Кажи й да дойде в четири часа.

— Имате среща в три и половина, сър.

— Кажи й за четири часа — повтори Финли и му подаде телефона.

— Да, сър. — Уайнсеп хвана слушалката със запотената си длан. — Госпожица Конрой? Аз съм Абел Уайнсеп, помощникът на господин Финли. Единственото му свободно време е утре в четири часа. Имате адреса? Чудесно. Ще ви чакаме.

Финли кимна одобрително, когато Уайнсеп остави слушалката.

— Възхитително. Глупците се навират сами, Абел. — Отново разгърна досието на Дора и се усмихна. — Отмени ангажиментите ми за утре следобед. Не искам да бъда смуцаван, когато се срещна с госпожица Айсидора Конрой. Ще се посветя изцяло на нея.

— Утре в четири часа — обърна се Дора към Джед. — Стори ми се озадачен, но беше сговорчив. Държа се любезно, но резервирано.

— А ти беше на ръба на истерията, но успя да се овладееш. — Беше впечатлен, въпреки че не искаше да си го признае. Опря пръста си в бузата ѝ и я целуна. — Не беше зле, Конрой. Съвсем не беше зле.

— Има още нещо. — Въпреки че ѝ се искаше, тя не хвана ръката му. Ако беше го направила, той щеше да види, че нейната е студена като лед. — Мисля, че току-що говорих с господин Петрой.

— Финли?

— Не. Неговият помощник. Уайнсеп.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Дора се почувства поласкана, когато таксито спря пред луксозния, измазан в шикозно розово, хотел „Бевърли хилс“.

— Скимърхорн? Изненадваш ме.

— Стаята е на твое име. — Джед видя как Дора грациозно подаде ръка на портиера. Изглеждаше така, сякаш цял живот е слизала от лимузини. — Разноските ще бъдат за твоя сметка.

Тя му хвърли изпепеляващ поглед през рамо.

— Много ти благодаря за щедростта.

— Да не би да искаш да разтръбиш навсякъде, че си тук с придружител? — попита той, когато тя изплува величествено през входната врата във фоайето. — При това — ченге?

— Пропусна да кажеш „бивше“.

— Да, вярно — промърмори той и почака, докато Дора се регистрира.

Когато подаваше на служителя на рецепцията кредитната си карта, Дора огледа дискретно суперелегантния хол, за да види дали няма да мине някоя филмова звезда.

— Ще си платиш за това, Скимърхорн.

— Идеята да дойдеш беше твоя.

— Значи ще си платиш само твоите разноски. — Тя си взе обратно картата и двата ключа, като подаде единия на чакащия ги прислужник. — Някои от нас не са чак толкова богати.

— Някои от нас — каза той и я хвана през кръста — си плащат за представлението.

Докато следваха багажа си до асансьора и оттам до стаята, тя се изуми от непринудения начин, по който той се държеше като неин любовник.

Дора бързо изу обувките си и изтича до прозореца, за да погледне навън. Гледката беше типична за Калифорния — яркозелени ливади, внушителни палми и уютни вили, измазани с хоросан.

— Не съм била в Лос Анжелис от петнадесетгодишна. Тогава бяхме отседнали в невероятно гаден хотел, а баща ми се снимаше в един незначителен филм с Джон Войт. Не беше от полза за ничия кариера.

Тя се протегна и разкърши рамене.

— Мисля, че аз съм сноб. Един сноб от Източното крайбрежие, защото Лос Анжелис въобще не ме впечатлява. Кара ме да си мисля за излишни сенки под очите и за дизайнери, които се хранят с кисело мляко. А може би по-правилно е да се каже: дизайнери със сенки под очите, на които киселото мляко не помага. В края на краищата, на кого ли пък е изтребвало това кисело мляко?

Тя се обърна и го загледа с леко недоумение, когато той продължи да я фиксира втренчено.

— Какво има?

— Просто понякога обичам да те гледам, това е всичко.

— О!

— Бива си те, Конрой, въпреки заострената ти брадичка.

— Не е заострена. Просто е деликатно оформена. Знаеш ли, може би трябваше да наемем апартамент. Тази стая не е по-голяма от килер. Имам идея — просто да поизлезем, да хапнем нещо и да се потопим в смога.

— Изглеждаш ми нервна.

— Нищо подобно. — Тя хвърли сака върху леглото и разкопча каишките му.

— Нервна си — повтори Джед. — Когато си в такова състояние, говориш прекалено много. В действителност ти дрънкаш непрекъснато, но когато си нервна, е малко по-различно. А и не можеш да държиш ръцете си неподвижни.

— Очевидно вече съм станала твърде предвидима. Това е първата жертва, която човек дава при всяка връзка.

Той я обърна към себе си, като хвана ръцете ѝ в своите.

— Има защо да си нервна. Ако не беше така, щях да се безпокоя повече.

— Не искам да се тревожиш за мен. Ще се оправя. Типична предпремиерна треска, това е всичко.

— Защо не се откажеш? На срещата мога да отида аз вместо теб.

— Никога не позволявам на младоците да ме засенчват. — Тя пое на два пъти дълбоко въздух. — Добре съм. Изчакай да видиш отзивите на критиците.

Тъй като очевидно имаше нужда от него, той продължи да се държи закачливо.

— Какво правеше преди премиера?

Тя се замисли и седна на ръба на леглото.

— Ходех напред-назад. Помага. Освен това непрекъснато си повтарях наум репликите, а също и последователността на действието. Свалях дрехите си и навличах халат. Нещо като смяна на кожата. Разпявах се и правех упражнения за гимнастика на езика.

— Какви например?

— „Както си с татко си, пак си с батко си“ — нещо от този сорт. — Тя се захла и раздвижи бързо език между зъбите. — Езикът трябва да е много гъвкав.

— О, техни винаги е бил много гъвкав.

— Благодаря. — Тя се отпусна и го погледна. — Добра работа свърши, Скимърхорн. Чувствам се по-добре.

— Това звучи успокояващо. — Той я погали братски по главата и посегна към телефона. — Ще поръчам нещо за ядене, а после пак ще репетираме.

Дора се хвърли на леглото и изстена.

— Мразя педантичните режисьори.

Той обаче беше безмилостен. Следващите два часа двамата ядоха, спориха, обсъждаха всяка непредвидена възможност, и той пак не беше доволен. Слушаше я как репетира в банята и се мръщеше. Щеше да се чувства по-добре, ако на срещата тя имаше при себе си скрит радиоприемник. Каза си, че е глупаво, след като ѝ се налагаше да влезе посред бял ден в офис, пълен със служители, но щеше да се чувства по-спокоен. Ако не се опасяваше, че хората от охраната на Финли ще открият радиоприемника, щеше да настоява да вземе.

„Работата е съвсем проста, напомни си той. Рискът е малък, а може би дори никакъв. Взел съм мерки, които да изключат и най-малката опасност за Дора.“

На вратата тържествено се появи Дора. Беше облякла червения си костюм, който подчертаваше всяка извивка на сексапилното ѝ тяло и излагаше на показ съвършените ѝ крака.

— Как ти изглеждам? — На всяко ухо имаше различни обици. — Кои да избира?

— Откъде, по дяволите, да знам?

— Значи ще преценя сама — каза Дора и посегна към шишето с парфюма. — Вече бях забравила колко по-добре се чувства човек, когато е с костюм. Адреналинът му леко се покачва.

Той се намръщи, когато я видя да парфюмира врата, китките на ръцете и дори сгъвките на коленете си. Нещо в този типично женски ритуал накара стомахът му да се свие. Когато тя взе старинната сребърна четка и бавно я прекара по косата си, разбра каква е причината за вълнението му. Чувстваше се като воайор.

— Изглеждаш достатъчно добре. — Прокашля се, за да отстрани дрезгавината в гласа си. — Стига си се киприла.

— Сресването не е кипрене. То е просто израз на добро възпитание. — Дора прокара отново четката по косата си и видя в огледалото как Джед я гледа. — Готова съм да се закълна, че ти си по-изнервен от мен.

— Просто се придържай към предварителния план и се опитай да запомниш всичко, което успееш да видиш. Не споменавай за картината. Все едно, че не знаеш нищо за нея. Гледай да прецениш що за човек е Уайнсеп. Ние го подценяваме. Интересуват ме личните ти впечатления, а не това, което си мислим, че е.

— Разбирам. — Тя остави спокойно четката. — Джед, знам точно какво трябва да правя и как да го направя.

— Гледай да си пазиш задника.

— Разчитам на теб за тази работа, скъпи.

Дора беше поразена от интериора в преддверието към кабинета на Финли. Както беше подозирала, този мъж беше колекционер и общите им интереси щяха послужат за основа на разговора им. Ръцете ѝ бяха леденостудени — добър признак. Беше решила предварително, че искрената проява на нервност е най-подходяща за това посещение.

Така ѝ се искаше да разгледа по-добре съкровищата на Финли! Можеше да бъде благосклонна към всеки, който поставя малахитови вази и фигури от кипарисово дърво в чакалнята си. Канапетото до стената не беше имитация. „Ранен Чипъндейл“, помисли си с благоговение Дора.

Тя вече искрено се надяваше Финли да не е замесен. Тогава би могла да установи истински делови отношения с него.

Но ако не беше така...

Мисълта за подобна възможност отново я изнерви и тя започна неспокойно да оправя иглата върху ревера на сакото си, после прекара ръце по полата и погледна часовника си.

„По дяволите, часът е четири и десет! Каза си тя. Колко още трябва да вися тук?“

— Чудесно, чудесно — говореше си сам Финли, докато наблюдаваше Дора на телевизионния екран. Хубостта ѝ напълно отговаряше на представата, добил за нея от избелелите вестникарски снимки, които Уайнсеп беше изровил от страниците на „Шоу и стил“. Дрехите ѝ показваха безупречен усет към цветовете и модата и склонност към феминизъм. Той уважаваше жените, които умееха максимално да се възползват от чара си.

Хареса му начинът, по който ръцете ѝ непрекъснато шареха по косата и тялото ѝ. Очевидната ѝ изнервеност го накара да си помисли, че може би паякът изпитва по-голямо удоволствие от паникьосаната муха, отколкото от тази, която се е предала. От погледа му не убягна и трудно прикривания интерес на жената към предметите от колекцията му. От това се почувства двойно поласкан.

„Ще си прекараме много добре, каза си той. Наистина много добре...“

Време беше да започнат.

— Господин Финли е готов да ви приеме — прозвуча в приемната гласът на секретарката.

— Благодаря. — Дора се изправи, мушна чантичката си под мишница и последва служителката до двукрилата врата.

Когато тя влезе, Финли елегантно се повдигна от креслото.

— Госпожице Конрой, съжалявам, че ви накарах да чакате.

— Доволна съм, че изобщо се съгласихте на тази среща. — Тя прекоси килима, който приличаше на обширно бяло езеро, и пое ръката, подадена ѝ за поздрав. Първото ѝ впечатление беше за човек, изпълнен с жизненост и добре овладяна сила.

— Казахте, че е важно за вас. Какво да ви предложи? Кафе, чай, а може би вино?

— Вино би било чудесно. — Щеше да има какво да държи в ръцете, докато му разказваше историята си.

— Донеси „Пуили фюме“, Барбара. Моля, госпожице Конрой, настанете се удобно. — С жест, който имаше за цел да я обезоръжи, той заобиколи бюрото, взе един стол и седна до нея. — Как пътувахте?

— Дълго и уморително. — Дора леко се усмихна. — Но не се оплаквам. Разбира се, ще трябва да се връщам утре.

— Толкова скоро? — Очите му изразяваха нужната доза любопитство. — Поласкан съм, че една красива и млада жена като вас е била целия този път само за да ме види.

Секретарката отвори бутилката, подаде на Финли тапата и наля съвсем малко в чашата му, за да го пробва.

— Да — каза той, задържайки течността на езика си, преди да я глътне, — добро е.

Секретарката напълни двете чаши и безшумно се изниза от стаята. Финли вдигна своята.

— За ваше здраве, госпожице Конрой, и щастливо завръщане у дома.

— Благодаря. — Виното беше превъзходно. Дора го усещаше върху езика си гладко като коприна, със съвсем лек дъх на пушек. — Знам, че може да изглежда необяснимо — да пропътувам целия път само за да се срещна с вас, господин Финли. Но честно казано, бях принудена да го направя. — Тя погледна към бледозлатистата течност в чашата и пръстите и стиснаха дръжката. — Сега, когато вече съм тук, не зная откъде да започна.

— Виждам, че сте разстроена, но няма защо да бързате. Казахте ми по телефона, че е свързано с Антъни Ди Карло. Да не би... — той запази за малко деликатно мълчание — да ви е приятел?

— О, не! — В гласа ѝ звъннаха нотки на ужас, а и очите ѝ бяха изпълнени с него, когато погледна към Финли. Спомни си гласа на Ди

Карло в ухото си и цялата се разтрепери. — Не, той... Сър, искам да ви попитам колко добре го познавате?

— Лично ли? Страхувам се, че не познавам така добре служителите си, както би трябвало. Сега компанията се разшири много и за нещастие хората не осъществяват по-тесни контакти помежду си. Срегнахме се тук малко преди Коледа. Беше компетентен, както винаги.

— Значи е работил за вас повече време?

— Мисля, че около шест години. — Той отпи от виното. — Прегледах досието му след това странно изчезване, за да си опресня паметта. Репутацията му в компанията е блестяща. Господин Ди Карло се издигна бързо. Той притежава инициативност и амбиция. И двете качества, според мен, заслужават да бъдат възнаградени. А иначе произхожда от бедно семейство. — Когато тя кимна с глава, той се усмихна и продължи: — Също като мен. Желанието за усъвършенстване е нещо, което уважавам в служителите си и винаги го поощрявам. Като един от моите главни мениджъри по Източното крайбрежие, той доказва, че на него може да се разчита, и прояви голяма гъвкавост. — Отново се усмихна. — В нашия бизнес човек трябва да е ловък. Много се страхувам от небрежна работа. Както може да се види от досието на господин Ди Карло, той е човек, който не пренебрегва задълженията си.

— Мисля... Мисля, че може би знам къде е.

— Така ли? — В очите на Финли блесна пламъче.

— Предполагам, че е във Филадельфия. — Като се правеше, че се нуждае от малко окуражаване, Дора отпи бързо глътка вино и ръката ѝ леко потрепна. — Имам чувството, че... той ме наблюдава.

— О, госпожице — Финли я хвана за ръката. — Наблюдава ви? Какво искате да кажете?

— Съжалявам, може да звучи безсмислено, но нека да започна отначало. — Тя се справи много добре, докато му разказваше цялата история, като спря на няколко пъти, за да се успокои, а когато описваше нападението, дори се разплака. — Не разбирам... — завърши Дора с насълзени очи. — Не разбирам защо.

— О, бедната! Какъв ужас сте преживяла... — Финли се стараеше да изкаже по най-естествен начин голямото си съчувствие и неудобство, а в същото време мозъкът му бързо пресмяташе. Изглежда,

че Ди Карло му беше спестил няколко значителни подробности. В доклада си той не споменаваеше нито за опита за изнасилване, нито за рицарската постъпка на съседа, притекъл се на помощ. Това обясняваше раните по лицето му, когато се видяха за последен път. — Искате да ми кажете — започна Финли с глас на шокиран човек, — че мъжът, който е нахълтал в магазина ви, и мъжът, който ви е нападнал, е Антъни Ди Карло?

— Видях лицето му. — Дора закри лице с ръка. — Никога няма да го забравя. Помогнах да направят портрета му в полицията. Той е застрелял полицай, господин Финли, а също и една жена. За малко не уби и една от клиентките ми. — При мисълта за Алис Лайл първата сълза се отърколи по бузата ѝ. — Много съм разстроена и уплашена. Благодаря ви — промълви тя, когато Финли галантно ѝ предложи кърпичката си. — Виждате ли, в тази работа нищо не ми е ясно. Откраднал е само няколко дреболии. А що се отнася до госпожа Лайл, моята клиентка, от нея пък не е взел нищо, което да има действителна стойност. Само едно порцеланово куче, което тя купи от магазина ми предишния ден. Мисля, че е луд — добави накрая тихо тя. — Този човек трябва да е напълно луд.

— Надявам се, разбирате, че ми е трудно да приема всичко това. Господин Ди Карло е работил за мен в продължение на години. Идеята някой от моите служители да напада жени и да убива полицаи... Госпожице Конрой... Айсидора. — Той взе нежно ръката ѝ като баща, който успокоява детето си след лош сън. — Абсолютно сигурна ли сте, че е бил Антъни Ди Карло?

— Видях лицето му — каза тя отново. — В полицията казаха, че имал досие. От няколко години то било чисто, но...

— Знаех, че е имал неприятности с полицията. — Финли изпусна дълбока въздишка. — Но проявих разбиране и му дадох възможност да преодолее миналите си грешки. Ала никога не бих повярвал... Очевидно съм се излъгал в него. Какво мога да сторя, за да ви помогна?

Дора мачкаше кърпичката в ръцете си.

— Надявах се, че вие може да имате някаква идея какво би могло да се направи, къде да го търси полицията. Ако той се свърже с вас...

— Скъпа, уверявам ви, че ако се свърже с мен, ще направя всичко възможно, за да го предам на полицията. Може би семейството

му знае нещо?

Тя пресуши сълзите си и поклати отрицателно глава.

— Мисля, че полицията е разпитвала близките му. Всъщност смятах да се видя с майка му, но не можах да се реша. Нямам смелост...

— Ще се обадя на някои места. Наистина ще се опитам да ви помогна.

— Благодаря ви. — Тя въздъхна разтреперана и след това плахо се усмихна. — Чувствам се по-добре, когато правя нещо. Най-лошото е да чакам и да не зная къде е той и какво възнамерява да прави. Не смея да заспя нощем. Ако той се върне... — тя искрено настръхна, — не знам какво бих направила.

— Нямате причини да мислите, че ще се върне. Сигурна ли сте, че не ви е подсказал с нещо защо е избрал вашия магазин?

— Напълно съм сигурна. Просто се нахвърли върху мен така, без причина. А после — и върху госпожа Лайл. Застрелял е нейната прислужница и за малко не я е убил, и то само заради някаква си статуетка. — Очите ѝ, все още влажни, изразяваха недоумение и доверчивост. — Човек не убива за такива неща, нали?

— Нямам представа — каза Финли и тежко въздъхна. — Може би, както и вие казвате, този човек е полудял. Но аз имам пълно доверие във властите. Могат да ви уверят, че Ди Карло няма да ви досажда отново.

— И аз разчитам на това. Много бяхте любезен, господин Финли.

— Едмънд.

Тя е усмихна малко по-смело.

— Самият разговор с вас ми помогна много. Бих си позволила да ви помоля, ако откриете нещо, каквото и да е то, да ми се обадите. В полицията са малко трудни, когато става въпрос за информация.

— Разбирам. Естествено, ще поддържам връзка с вас. Ние разполагаме с чудесна охрана. Ще се заемем със случая. И ако има някаква следа от Ди Карло, ще бъде открита.

Тя притвори очи и раменете ѝ се отпуснаха.

— Знаех, че трябваше да дойда при вас. Благодаря ви. — Когато, се изправи, той хвана и двете ѝ ръце. — Благодаря, че ме изслушахте.

— Съжалявам, че не мога да направя нещо повече. Ако се съгласите да вечеряте с мен тази вечер, бих го приел като жест от ваша

страна.

Тя замълча. Не беше готова точно за такъв вариант.

— Не мога да ви оставя така, сама и разстроена. Чувствам се отговорен. В края на краищата, Ди Карло е мой служител. Или по-скоро беше — поправи се той.

— Много любезно от ваша страна.

— Тогава съгласете се. Помогнете ми поне малко да намаля чувството си за вина. Освен това, да ви призная, за мен ще бъде изключително приятно да прекарам вечерта с такава обаятелна млада жена, която има интереси, сходни с моите.

— Вашите интереси?

— Колекционерството. — Финли посочи с ръка към един стъклен шкаф. — След като имате антикварен магазин, мисля, че може да ви заинтересува някои от моите съкровища.

— О, да. Сигурна съм, че притежавате много по-голям опит от мен в тази област. Вече успях да се възхитя на някои ваши придобивки. Конската глава — тя посочи към една каменна фигура — от династията Хан ли е?

— Точно така. — Погледна я като професор, доволен от студента си. — Имате набито око.

— Обичам старинните предмети — призна си Дора и ми харесва да ги притежавам.

— Напълно ви разбирам. — Той протегна ръка и докосна леко с върха на пръста си иглата върху ревера ѝ. — От началото на деветнадесети век е, нали?

Тя го погледна възхитена.

— И вие имате набито око.

— Бих искал да ви покажа една брошка. — Финли си помисли за сапфира и за удоволствието, което щеше да изпита, ако я подразни с нея. — Имам я отскоро и съм сигурен, че ще я оцените. Значи, решено. Ще пратя колата да ви вземе от хотела. Да кажем, в седем и трийсет.

— Аз...

— Моля, не ме разбирайте погрешно. Къщата ми е пълна с прислуга, така че няма да сте сама. Рядко ми се удава възможността да показвам съкровищата си на човек, който може наистина да ги оцени. Любопитен съм да узная мнението ви за колекцията ми от амулети.

— Амулети? — Дора въздъхна. Ако не изпълняваше определена мисия, щеше да се съгласи на всяка цена. Но как би могла да устои, когато ѝ предлагаха да види колекция от амулети? — С удоволствие ще ги разгледам.

Доволна от успеха си, Дора влезе бавно в хотелската стая. Джед ходеше напред-назад, а въздухът беше посинял от цигарен дим. В стаята трещяха гърмежите от един стар военен филм, който даваха по телевизията и който той не гледаше.

— Защо се забави толкова много?

— Срещата продължи само един час. Бях направо блестяща. — Тя изу обувките си, изтича при него и обви ръце около врата му.

— Ще видим колко си била блестяща. — Джед сложи ръка върху главата ѝ и я накара да седне. След това грабна дистанционното устройство и сложи край на войната върху екрана. — Разказвай. Всичко, от самото начало.

— Останало ли е някакво кафе? — Тя взе каната, която беше донесена от рум сервिसа, и помириса съдържанието ѝ. — Остави ме да се насладя на момента. — Наля си кафе и отпи. Беше силно и леко изстинало. — Искам и малко кейк със сирене. Поръчай да донесат.

— Не ме разигравай, Конрой.

— Известно ми е, че си в състояние веднага да развалиш настроението на човека. Добре. — Тя отпи още една глътка, разположи се и започна да говори. — Той наистина беше много любезен — заключи накрая Дора — и направо шокиран от разказа ми. Аз, разбира се, изиграх блестящо ролята на разстроена и уплашена до смърт жена. Полицията не си мърда пръста, за да ме успокои, и той галантно ми предлага да наеме частна детективска фирма, която да издири Ди Карло. Как ти се струва, а?

— А Уайнсеп?

— Изобщо не се появи. Попитах първо за него, но секретарката ми каза, че днес не е в офиса.

— Ако той трябва да дойде на срещата идния четвъртък, предполагам, че никак не би желал се срещнеш с него.

— И аз си помислих същото. Точно по тази причина, когато си тръгнах, се спрях да поговоря с бодигарда долу във фойето. Казах му,

че съм видяла името Абел Уайнсеп на една табелка и че баща ми е работил преди години с него, а след това са изгубили връзка помежду си. Невинно попитах дали не е един висок, широкоплещест и с червена коса. Оказа се, че е нисък и слаб, с тесни рамене и е плешив.

— Браво, Ненси!

— Благодаря, Нед. Мислиш ли, че някога Ненси и Нед са правили любов? Там, на задната седалка на колата ѝ, след като са приключили някой особено заплетен случай.

— Върни се отново към действителността, Конрой.

— Добре. — „Идва най-трудната част“, помисли си Дора. Трябваше да пристъпи много внимателно към нея. — Кабинетът на Финли е страхотен... О, забравих да спомена за мониторите. Заемат цяла една стена, представяш ли си? На човек започва да му става малко страшно от това. Всичките тези екрани, които работят един до друг, без звук, в различни части на сградата... Предполагам, че навсякъде има скрити камери. Но кабинетът му е невероятен не за това. Има една старинна лампа от Гале, която направо ме шашна, и една конска глава от династията Хан. И това са само някои щрихи. Успях само да мерна някои неща. Затова пък тази вечер по време на вечерята ще разгледам личната му колекция.

Джед я сграбчи за ръката.

— Я повтори, Конрой! Повтори съвсе-е-м бавно.

— Ще вечерям с него.

— Защо мислиш така?

— Защото той ме покани и аз приех. И преди да започнеш да ми изреждаш причините да не го правя, ще ти кажа защо го направих. — Беше измислила всичко в таксито, точка по точка. — Той беше много любезен с мен в кабинета си, много загрижен и готов да помогне. Мисли, че съм сама в града и съм разстроена. Знае, че се интересувам от колекции и антики. Ако бях казала „не“, щях да направя напълно погрешна стъпка.

— Ако е замесен в цялата работа, домът му е последното място, където би трябвало да ходиш сама.

— Ако е замесен — контрира го тя, — последното място, където той би искал да се случи нещо, ще бъде собственият му дом. Особено когато съм го убедила, че ще се обадя на родителите си, за да им кажа, че ще вечерям с него.

— Идеята е глупава.

— Не е. Ще ми даде възможност да почерпя повече впечатления от него. Той ме харесва — добави тя и отиде до дрешника. След малко излезе оттам с елегантна черна рокля и с лъскав жакет на златни райета. Наложил си върху себе си и се обърна към огледалото. — Не му харесва идеята да прекарам сама вечерта в Лос Анжелис, и то така разстроена.

Джед я наблюдаваше с присвити очи.

— Започна да те сваля, а?

Дора престана да разкопчава самото на костюма си.

— Да не ревнуваш, Скимърхорн? — Тя избухна в кръшен смях, доволна от себе си. — Това е интересно.

— Не ревнувам. — Никога не беше ревнувал жена, никога. Нямах намерение и сега да си го признае. — Зададох ти съвсем ясен въпрос и искам да получа задоволителен отговор.

Тя свали самото си и остана само по дантелена камизола.

— А ако те поставя пак в неудобно положение и ти призная, че съм влюбена в теб? Нали не искаш да говорим пак за това?

Стомахът го сви, той изруга под нос и взе нова цигара.

— Писна ми да те гледам как се престараваш да влезеш под кожата на този субект.

— Нали затова съм тук: да се срещна с него, да спечеля съчувствието и доверието му и да науча за него колкото е възможно повече. — Тя наклони глава и се загледа в Джед. — Ще се почувстваш ли по-добре, ако ти кажа, че нямам никакво намерение да спя с него?

— Ще се успокоя, няма що. — Той изпусна кълбо цигарен дим. — Не ми харесва идеята да отиваш там сама. Не знам достатъчно за този човек и това не ми харесва.

— Ще разбереш повече за него, когато се върна.

Тя отиде до гардероба, за да окачи самото си. Джед се приближи до нея толкова тихо, че тя подскочи, когато ръцете му обгърнаха раменете ѝ.

— Не съм свикнал да чакам.

— Напълно те разбирам.

— Досега никога не съм се безпокоял за някого. Това не ми харесва.

— И тук те разбирам. — Тя внимателно свали полата си и я постави на друга закачалка. — Всичко ще мине добре.

— Да се надяваме. — Той наведе лицето си към нейното. — Дора... — Какво можеше да й каже? Нищо от това, което изпитваше в момента. — Ще ми липсваш тази вечер. Свикнах да бъдеш до мен.

Трогната, тя се усмихна и го хвана за ръката.

— Ти си такъв сантиментален глупак, Скимърхорн. При теб емоциите играят първостепенна роля.

— Нали точно това искаш? — Той повдигна брадичката ѝ. — Нали това търсиш?

Тя докосна с пръсти бузата му и леко докосна устни до неговите.

— Да, аз съм чувствителна и ценя тези неща. Освен това имам само един час, за да се приготвя. Защо не ме заведеш в леглото?

Това и за двамата щеше да бъде както удоволствие, така и облекчение. Но и удоволствието, и облекчението трябваше да почакаат.

— Имаме работа, Конрой. Сложи си халата и да решим точно как ще се държиш по време на вечерята.

Стъписана, Дора отстъпи назад.

— Застанала съм пред теб само по един колан за жартиери, а ти ми казваш да си сложа халата?

— Точно така.

— Сигурно съм ти омръзнала — промърмори тя.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Точно в седем и трийсет часа Дора влезе в белия мерцедес — лимузина. Върху седалката лежеше една бяла роза, а от стереокасетофона звучеше тихо соната на Бетховен. В барчето се мъдреше бутилка шампанско в кофичка с лед и кристална купа с черен хайвер.

Тя отърка леко листенцата на розата по бузата си и погледна към прозореца, защото знаеше, че Джед я наблюдава.

„Много лошо“, каза си тя, когато колата плавно потегли. Излиза, че ѝ трябваха любов и цветя, но не можеше да ги получи от човека, който означаваше най-много за нея.

Обърна се назад и видя един мъж в сив костюм да влиза в черен седан, който ги последва.

Дора затвори очи, изу обувките си, за да сложи босите си крака върху плюшения килим, и загърби всякаква мисъл за Джед.

През следващите няколко часа щеше да бъде сама.

Въоръжена с чаша шампанско в ръка и хайвер, намазан на тънка филийка, тя се понесе нагоре, към хълмовете над града. При други обстоятелства би започнала разговор с шофьора, но сега запази мълчание и започна да се готви за второто действие.

След това, което беше видяла в офиса, очакваше къщата на Финли да тъне в разкош. Така и се оказа. Изкачваха се бързо по стръмнината. Сред дърветата се видяха островърхите кули на сградата — внушителна грамада от камък, тухли и стъкло, което блестеше, отразявайки последните лъчи на залязващото слънце.

Декорът на сцената беше изключително сполучлив.

Тя взе розата със себе си. Спря се само за миг да отдаде дължимото на старинното чукче на вратата, преди да ѝ отвори една прислужница в униформа.

— Господин Финли би желал да го почакате в гостната.

Дора не се опита да скрие искреното си възхищение от великолепието на хола. Тя прие с благодарност чашата с вино,

предложена ѝ от прислужницата, и се потопи в атмосферата на този дом.

Чувстваше се така, сякаш беше влязла в музей, създаден специално за нея. Всеки следващ предмет, върху който се спираше погледът ѝ, беше по-прекрасен от другия. И това я изпълваше с неизразимо възхищение.

Видя образа си в огледало от времето на Джордж Трети, прокара пръсти по махагоново кресло от същия период и сподавено възкликна при вида на японска статуетка, изобразяваща тигър.

Когато Финли се присъедини към нея, тя се наслаждаваше на няколко малки фигурки от слонова кост.

— Виждам, че моите играчки ви харесват.

— О, да. — Тя трудно откъсна очите си от стъкления шкаф. — Чувствам се като Алиса, току-що попаднала в най-прекрасния кът от Страната на чудесата.

Той се засмя и си наля чаша вино.

— Ще ми достави истинско удоволствие да ви покажа нещата си. Страхувам се, че повечето време прекарвам сам с тях.

— Направихте пътуването ми наистина плодотворно и смислено, господин Финли.

— Доволен съм да го чуя. — Той се приближи и постави леко ръка върху гърба ѝ. Тя не можа да си обясни защо при този приятелски жест кожата ѝ настръхна. — Видях ви да разглеждате японските амулети. — Финли отвори шкафа и избра една фигурка, която представляваше еротична сцена. Беше я вкарал контрабандно в поставки за книги. — Не всеки може да оцени хумора, чувствеността и съвършенството на тези истински произведения на изкуството.

Тя се засмя и пое в дланта си амулета, изобразяващ мъж и жена.

— Изглеждат толкова доволни един от друг, хванати завинаги в този момент на очакване... Човек трудно може да си представи някой аскетичен самурай с такъв амулет на врата.

Финли се усмихна.

— А защо не? Аз пък точно така си го представям — амулет, носен от воин и в битки, и в леглото. Някой от фамилията Токугава, може би. Обичам да събирам сведения за историята на предметите, които притежавам. Да ви разведа ли из къщата преди вечеря?

— Да, ако обичате. — Тя го хвана приятелски под ръка.

„Той е компетентен, ерудиран и забавен“, помисли си Дора. Но след по-малко от час почувства необяснимо безпокойство. Този човек проявяваше ненаситна алчност към всичко, което притежаваше. Маниерите му към нея бяха абсолютно коректни и въпреки това имаше чувството, че по някакъв незабележим начин упражнява върху нея насилие. Докато минаваха от стая в стая, ѝ се налагаше да впрегне всичките си способности, за да изиграе предварително замислената си роля. Когато вече привършваха обиколката, беше започнала да разбира, че красивите и скъпи предмети също могат да преситят човека.

— Това е брошката, за която ви говорих. — Развълнуван от факта, че ѝ показва всеки от прекараните контрабандно предмети, Финли ѝ подаде сапфиреното бижу. — Камъкът, разбира се, е великолепен, но не по-малко ценна е и самата изработка, а към това трябва да прибавим и историческата интрига.

— Прекрасно е. — Приличаше ѝ на синьо око, което ѝ намига от изящния филигран, обкован с диаманти. В украсението имаше някаква тъжна красота. Но тази завинаги оставаше под стъкления похлупак. Никога вече нямаше да украсява копринената дреха на жена или пък да предизвика усмивката ѝ, когато я погледне.

Може би в това се състоеше и разликата между двамата. Дора преотстъпваше съкровищата си на други хора и така им вдъхваше нов живот, а Финли държеше своите под ключ.

— Говори се, че е принадлежала на една кралица — продължаваше Финли, докато я наблюдаваше в очакване да види реакцията ѝ. — На шотландската кралица Мери. Често пъти се питам дали я е носела, когато са я арестували за държавна измяна.

— Повече си я представям с нея, когато е яздела на воля по поляните.

— А това — той взе кутийката за игли, — това е било собственост на друга кралица с нещастна съдба. Наполеон я е подарил на Жозефина, преди да се разведе с нея, защото е била бездетна.

— Историята на съкровищата ви е доста тъжна, Едмънд.

— Така те означават за мен много повече. Ще ме последвате ли на масата?

Вечеряха супа от омари и патица по пекински, чието месо беше толкова крехко, че се топеше в устата. Храната беше поднесена в сервиз от Лимож, а приборите бяха от грузинско сребро. Шампанското

„Дом Периньон“ се наливаше в редки кристални чаши, които блестяха така, сякаш бяха покрити с кристални сълзи.

— Разкажете ми за магазина си — подкани я Финли. — Сигурно е вълнуващо да продавате и да купувате всеки ден и от време на време да попадате на хубави неща.

— Харесва ми. — Дора се стараеше да се отпусне и да се наслади на храната. — Но това, което имам, изобщо не може да се сравни с колекцията ви. При мен се намират старинни неща и предмети, купени от частни имения, а също и... боклуци — спомни си тя насмешливия глас на Джед. — Колекционирам не само това, което е красиво, но и това, което изглежда някак си глупаво.

— Сигурно като мен обичате да притежавате, да държите нещата в ръцете си. Човек изпитва голямо вътрешно удовлетворение, когато прави бизнес от това, което обича. Не всеки има тази възможност, нито куража да върти успешна търговия с такива неща. Мисля, че вие сте смела жена, Айсидора.

Стомахът ѝ се сви, но тя успя да преглътне парченце от патицата.

— Семейството ми счита това качество за упоритост. Не обичам да си го признавам, но всъщност аз се плаша много лесно.

— Подценявате се. В края на краищата не се уплашихте да дойдете при мен. — Той я наблюдаваше над ръба на своята чаша с пронизителните си, като изсечени от нефрит очи. — Ди Карло може да е действал по моя заповед. В края на краищата той е... беше мой служител.

Когато тя пребледня, той се засмя и я потупа леко по ръката.

— Моля да ме извините. Казах го просто, за да подчертая мисълта си. Какъв смисъл щеше да има да карам Ди Карло да нахлуе в магазина ви и да открадне няколко дреболии, когато бих могъл лесно да си ги набавя сам?

— Съмнявам се, че притежавам нещо, достойно за вашия вкус.

— О, не съм съгласен. — Той даде знак да поднесат десерта. — На мнение съм, че много от това, което можете да ми предложите, би могло да ме заинтересува. Кажете ми, попадало ли ви е нещо от Грюби?

— Да, една статуетка на момче, но беше лошо нащърбена. — Докато сервираха суфлето с шоколадов крем, Дора нервно стискаше ръце в скута си. — Забелязах вашата ваза в библиотеката. Чудесна е. —

Тя се отпусна и заговори за грънчарство, като започна да си мисли, че той се опитва да я подмами по някакъв начин.

По-късно пиха кафе с бренди пред камината в хола. Разговорът отново тръгна неспровоцирано, като между стари приятели. Но през всичкото време нервите на Дора бяха опънати. Никога в живота си не беше изпитвала толкова силно желание да избяга от някое място.

— Съжалявам, че не можете да останете малко повече. — Финли прехвърляше в ръцете си малка порцеланова статуетка на гола жена.

— Бизнесът не позволява на човек да спекулира с времето си, както някои си мислят. Сигурна съм, че ме разбирате.

— Естествено, нали сме нещо като колеги. Има моменти, когато се чувствам като затворник на собствения си успех. А вие? — Той прокара пръст по лъскавата гръд на голата жена. — Да сте се чувствала като заложница?

— Не. — Дора обаче не можеше да се отърси от чувството, че стените на стаята сякаш започнаха да се приближават към нея. — Сигурно имате добри връзки.

— Тя отново зарея поглед из помещението. Не можеше да наблюдава безучастно как той си играе с голата жена. — Пътувате ли много?

— Не толкова, колкото бих искал. С течение на времето трябваше да преотстъпя това удоволствие на други. Но от време на време отивам до Ориента или в Европа. Понякога прескачам към Източното крайбрежие.

— Надявам се, че ще мога да ви върна гостоприемството, ако някога дойдете във Филаделфия.

— Ако предприема такова пътуване, непременно ще ви се обадя предварително.

— Бих се радвала, ако намерите време да дойдете да ме посетите. Вечерята беше чудесна, Едмънд, и цялата вечер беше възхитителна. — Тя се изправи, за да изиграе финала на представлението: доволната гостенка, която си тръгва с нежелание.

— Повярвайте ми, удоволствието беше изцяло мое. — Той също стана, пое ръката ѝ и галантно я целуна. — Ще ви предоставя колата си да ви заведе утре на летището.

— Много сте любезен. — Дора изпита непреодолимо желание да избърше ръката си в самото и миг след това се почувства засрамена от

себе си. — Ще ви помоля да ми се обадите, ако... ако научите нещо за Ди Карло.

— Непременно. Имам чувството, че всичко ще се реши много скоро.

Когато лимузината откара Дора пред хотел „Бевърли хилс“, тя изчака колата да си замине и след това остана на тротоара, за да се успокои. Не искаше да се изправи пред Джед, преди да бъде отново в състояние да се контролира. Помисли си, че е идиотско да се чувства така разстроена, но фактът си беше факт. В този миг видя как черният седан спря от другата страна на улицата и от него слезе човекът в сивия костюм. Обхвана я паника и тя се втурна към фоайето.

„Страхуваш се от сянката си“, каза си Дора, усещайки пулса си в ушите, и натисна копчето на асансьора. Това бяха просто нерви. Нерви от преумора и прекалено напрежение. Когато разкажеше всичко на Джед, щеше да се наспи добре и да се възстанови. Докато стигна на етажа и мушна ключа в ключалката, вече се беше попокопитила. Когато влезе в стаята, видя Джед да гледа намръщено през прозореца.

— О, ти си ме чакал.

— Всъщност би трябвало... — Той млъкна, когато се обърна и я погледна. Не беше виждал човек да е толкова изтощен и да може да стои на краката си.

Тя беше толкова изнервена, че направи крачка назад и се хвана за гърлото.

— Какво има?

— Нищо. Просто се бях замислил. Седни.

— Предпочитам първо да се разсъблека. — Тя се отправи към гардероба, за да вземе закачалка.

— Нека ти помогна. — Той разкопча ципа ѝ, после бавно разтри раменете ѝ и усети, че е много напрегната. — Искаш ли да си сложиш нощница или нещо друго?

— Нещо друго. — Тя седна уморена на ръба на леглото и си свали чорапогащника. — Вечерял си, нали?

— Вече съм пораснал, Конрой. — Той разкопча сутиена ѝ и го хвърли настрани, а след това нахлузи тънката нощница през главата ѝ.

— Вечеряхме патица.

— Къде-къде по-вкусно от моя сандвич със сирене.

— Патицата беше превъзходна. Както и къщата. Наистина си заслужава да се види. Огромна, с безброй стаи с високи тавани. Никога не съм си представяла толкова музейни експонати на едно място. — Когато очите ѝ започнаха да се затварят, тя разтърси глава. — Трябва да си измия лицето. Може би ще е добре, ако събереш сведения за финансовото състояние на тази фирма. — Тя пусна студената вода в банята и започна да плиска лицето си. — Икономът сервира кафето в сервиз от майсенски порцелан, който струва над десет хиляди долара. — Дора се прозя и продължи да се плиска. — А да беше видял преспапието в библиотеката! Видях такова в къщата „Кристи“ преди две години, и не ме питай каква беше цената му. Освен това...

— Не ме интересува инвентарът.

— Съжалявам. — Тя взе една туба от полицата и започна да сваля грима си. — Никога не съм виждала такава колекция. Дори не съм и чувала за нещо подобно. Всъщност това не може да се нарече колекция. Това е просто една малка частна империя. — Тя старателно намаза лицето си с тоалетно мляко. — Имаше обаче нещо странно в начина, по който той ми показваше всичко това.

— В какъв смисъл?

— Правеше го така, като че ли очакваше от мен да извърша или да кажа нещо. — Дора поклати глава. — Не знам. Не мога да го обясня точно, но атмосферата беше различна от тази в офиса му. — Тя срещна погледа му в огледалото. Под очите ѝ имаше леки сенки от умора и сега, когато свали грима от лицето си, се виждаше, че кожата ѝ е съвсем бледа. — Джед, той се държа като идеален джентълмен и като безупречен домакин. Но това, че бях с него сама, през цялото време ме ужасяваше.

— Разкажи ми. — Той прекара ръка по косата ѝ.

Тя се успокои и отиде обратно при леглото.

— Разведе ме из цялата къща — започна Дора — и както ти казах, в начина, по който ми показваше нещата си, имаше нещо странно. Усещах го как ме наблюдава, когато ги разглеждах, и това ми приличаше... Все едно, че гледаш как някой мастурбира. Непрекъснато си казвах, че съм прекалено мнителна, защото всъщност той се държеше очарователно. Вечеряхме. Вечерята беше поднесена в елегантната му трапезария, а приборите му бяха от най-скъп порцелан.

Всичко беше много вкусно. Говорихме за изкуство, за музика... Той не ме докосна по някакъв некоректен начин, но... — Тя леко се засмя. — Ще се радвам, ако не помислиш, че съм с развинута фантазия, когато ти го кажа, но през цялата вечер имах чувството, че ме гледа така, сякаш съм абсолютно гола. Ядохме невероятно вкусното суфле с прибори от грузинско сребро, а аз се усещах така, като че ли той гледаше през дрехите ми. Не мога да го обясня, но беше съвсем реално и смразяващо.

— Може би такива са били намеренията му спрямо теб. Мъжете го правят, дори и галантните.

— Не, не беше това. Не става въпрос изобщо за секс. Някак си той ме караше да се чувствам безпомощна.

— Сама ли беше?

— Не съвсем, или не през цялото време. Финли има цяла армия от прислужници. Всъщност не ме беше страх, че може да ме нарани, а по-скоро, че иска да го направи. А и тази работа в банята...

— Той те е завел в банята?

— Не. След вечерята отидох до тоалетната, за да си оправя грима, и имах чувството, че той е съвсем близо до мен и ме наблюдава отнякъде. — Тя изпусна дълбока въздишка, благодарна, че Джед не я обяви за глупачка. — Честно казано, днес следобед, след като излязох от офиса му, си мислех, че той няма нищо общо с цялата работа около кражбите и убийствата. А сега не знам какво да мисля. Но съм сигурна, че не бих стъпила повече в тази къща, дори ако ми предложеше един от своите амулети. Които, между другото, бяха прекрасни...

— Не е нужно вече да ходиш там. Ще видим дали данъчните власти ще пожелаят да се позанимаят с Финли.

— Вижте какво може да откриете за една сапфирена брошка, вероятно от XVI век. Камъкът е около осем карата и е поставен в легло от златен филигран в комбинация с малки кръгли диаманти. Той ми показва брошката специално.

— Свършила си наистина добра работа, Дора.

Тя се усмихна сънливо.

— Ще получа ли детективска златна звезда?

— Не е звезда, а значка. И ще те пратим в пенсия. А сега ми кажи искаш ли нещо против главоболие.

— Нужен ми е морфин, но не съм взела със себе си. Все пак в тоалетната чантичка имам нещо, което е също ефикасно.

— Ще ти го донеса, а ти легни.

Тя послуша съвета му, бе да си дава труда да се завие.

— А, щях да забравя. Видях един мъж в черен седан. Господи, това ми звучи като филм на Чарли Чан. Както и да е, забелязах, че тръгва след лимузината. А после пристигна няколко минути, след като се бях върнала. Не мога да си обясня защо Финли ще кара да ме следят.

— Не е той, а аз. Къде, по дяволите, държиш хапчетата си? Тук е пълно с малки шишенца.

— Хапчетата не са в шишенце, а в кутийка. Онази, малката, върху която има изрисувани теменужки. Какво искаш да кажеш с това, че си наредил да ме следят навсякъде?

— Накарах да те следят през цялото време. Бяха от местната полиция.

Тя се усмихна, когато го видя да идва с хапчетата.

— Ефектът щеше да е по-добър, ако ми беше поднесъл цветя — промърмори под носа си Дора. — Значи си наел бодигард за мен?

— Не заради теб, а заради себе си — пошегува се той.

Тя се облегна на възглавницата, скръсти ръце и затвори очи. Джед застана до нея и започна да разтрива бавно врата и раменете ѝ.

— Отпусни се. Ако си напрегната, главоболието няма да ти мине.

Но пръстите му оказваха своето вълшебно действие.

— Джед? — Гласът ѝ стана дрезгав и едва разбираем. — Огледалата. Забравих за тях. Той има дузини огледала. Не можеш да влезеш в някоя стая, без да се видиш как влизаш и как излизаш.

— Значи е суетен.

— Имам едно огледало, което бих могла да му продам.

— Млъквай, Конрой. Вече е много късно.

— Добре. Но мисля, че той не иска само да се гледа. Имам усещането, че обича да наблюдава другите.

— Значи е и суетен, и перверзен. — Той прокара ръка по гръбнака ѝ.

— Но това не означава, че е контрабандист. Бих искала...

— Какво би искала?

Това, което Дора искаше, остана неизказано, защото вече беше заспала.

Джед внимателно я зави. Тя не се помръдна. Той я наблюдава известно време, преди да изгаси лампите, и легна до нея. След малко я придърпа към себе си и също заспа.

Когато Дора започна да трепери, Джед се събуди. Инстинктивно я притисна по-силно до себе си и започна да я гали по врата.

— Хайде, хайде, бейби, съвземи се.

Тя не можеше да си поеме въздух и цялата се тресеше, сякаш се опитваше да изплува изпод водата.

— Лош сън, а?

Тя завря лице в гърдите му.

— Моля те, Джед, светни лампата. Искam да е светло.

Като продължаваше да я държи с едната си ръка, той се обърна, за да запали лампата. Светлината заля стаята.

— Така по-добре ли е?

— Да. — Но тя продължи да трепери.

— Искаш ли вода?

— Не. Само стой до мен.

— Добре.

— И не ме пускай.

— Няма. — Джед усети как пулсът ѝ започна да се успокоява.

— Беше като първия кошмар, който имах, след като прочетох „Сиянието“ на Стивън Кинг.

— Страхотна книга! — Той я целуна леко по косата. — Но филмът много-много не струваше.

— Да. — Тя се засмя малко нервно. — Не знаех, че си падаш по ужасите, Скимърхорн.

— Действат ми успокоително. Трудно е да се косиш за дребните си житейски проблеми, когато четеш за деца — вампири или разхождащи се мъртъвци.

— Винаги съм си падала по разхождащите се мъртъвци. — Той не каза нищо и тя продължи: — Сънувах, че бях в къщата на Финли, сред всичките онези стаи и огледала, сред всичките красиви неща. Чел ли си „Нещо зловещо“ на Бредбъри?

— Разбира се.

— Спомняш ли си карнавала и онази къща с огледалата? След като си купиш билет, там ти обещаваха да видиш вътре това, което би искал. Но беше само един мръсен трик. Ето, на това ми приличаше в моя сън къщата на Финли. Искях да видя всичките му красиви неща — и после не можах да изляза. Там бяха Ди Карло и Финли. Накъдето и да се обърнех, някой от тях заставаше пред мен. Продължавах да тичам сред стени от огледала. — Тя се сгуши още по-силно в Джед. — Почувствах се като нищожна буболечка.

— Аз също съм имал лоши сънища.

Тя го погледна с любопитство.

— Наистина ли?

— Малко след като постъпих на работа в полицията, трябваше да отида на едно място, където бяха чули изстрели. На мен се падна честта да бъда първият свидетел на едно самоубийство. — Той не й каза, че това, което беше останало от главата на човека след изстрела с ловджийската му пушка, не беше много приятно за гледане. — Тази сцена се запечата в подсъзнанието ми и седмици наред я сънувах. А след това я замени сцената със смъртта на Илейн. — Той се поколеба и после продължи: — Продължавах да я виждам отново и отново. Как тичам по поляната през розите, как тя обръща глава и ме поглежда, как в небето се издига огненото кълбо след експлозията... Предпочитам всеки ден да гледам филми с деца — вампирчета вместо това.

— Аз също. — Те продължиха да лежат в мълчание. — Джед?

— Какво има?

— Я виж дали не дават някой филм на ужасите по телевизията?

— Вече е близо шест сутринта, ти с акъла ли си си?

— Прекалено тъмно е за шест сутринта.

— Пердетата са спуснати, затова.

— Аха.

— Знаеш ли какво? — Той се размърда, изтърколи се върху нея и ухапа брадичката ѝ. — Защо да не ти покажа нещо наистина страшно? И голямо?

Дора се разсмя, а той обгърна с ръце врата ѝ. В този момент телефонът пронизително иззвъня. Сърцето ѝ подскочи в гърлото и тя изпищя.

— Запомни какво си мислеше — каза той и вдигна слушалката. — Скимърхорн на телефона.

— Джед, съжалявам, че те събудих. — Вълнението в гласа на Брент показваше, че изобщо не съжалява. — Имам нещо за теб.

— Какво? — Джед се претърколи от леглото и взе писалката от нощното шкафче.

— Току-що получих факс от шерифа на Лос Анжелис. Двама скитници намерили преди няколко дни тяло, захвърлено в едно дърво под хълмовете. Все пак от ръцете е останало нещо, за да могат да се вземат отпечатъци. Можем да престанем да търсим Ди Карло. Той е мъртъв.

— От колко време?

— Може да се каже, че е станало някъде в началото на годината. Трудно може да се установи с точност, защото тялото е било почти напълно разложено и съсипано от слънцето, дъждовете и зверовете. Тъй като и без това си там, не е зле да поговориш със съдебния лекар и с полицаите, които разследват случая.

— Дай ми имената им.

— Веднага след разговора ще ти ги изпратя по факса — продължи Брент. — Кажи им, че си там и водиш разследване, което има връзка със случая. Те ще те очакват.

— Добре. Ще ти се обадя за резултата.

Дора седеше на леглото, подпряла брадичка върху коленете си, и наблюдаваше Джед.

— Имаш вид на типичен полицай.

— Защо не поръчаш нещо за закуска? — Той стана от леглото и отиде да си вземе душ. — Ще трябва да хванем по-късен самолет.

Тя стисна зъби, отхвърли завивките, изтича до банята и дръпна завесата.

— Не е достатъчно само да даваш заповеди, капитане. Някои от подчинените ти се нуждаят и от минимум информация.

— Просто трябва да направя една справка. — Той взе сапуна. — Или влез, или излез, Конрой, защото целият под стана във вода.

— Каква справка трябва да направиш?

Той реши въпроса, като светкавично съблече нощницата ѝ. Тя не възрази, когато я повдигна и влезе във ваната заедно с нея. Не каза нищо, само пусна топлата вода върху гърба си. После отмести мокрите коси от очите си.

— Каква справка трябва да направиш?

— За Ди Карло — каза той рязко. — Намерили са го.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Шериф Къртис Диърборн изпитваше инстинктивно недоверие към лицата извън неговото обкръжение. Той смяташе за аутсайдери всички полицаи от Лос Анжелис. А едно ченге, идващо от Източното крайбрежие, за него бе обект, който трябваше да бъде следен с повишено внимание.

Беше висок, добре сложен мъж, който носеше гордо безупречно изгладената си униформа. Русите му мустаци бяха добре оформени, а върху лъскавите му ботуши можеше да се разчекне и муха. Но под външната парадност на военен се криеше очарованието на провинциален младеж, което той използваше доста успешно.

Когато Джед и Дора влязоха в кабинета на Диърборн, той се надигна зад бюрото. Продълговатото му, мъжествено лице излъчваше респект. Сдържано, но енергично, шерифът се ръкува с двамата.

— Капитан Скимърхорн, радвам се, че се случихте тук, за да потвърдите самоличността на убития.

Джед веднага си състави впечатление за Диърборн: този мъж не допускаше друг да командва на негова територия.

— Много ви благодаря, шерифе, че ни уведомихте. Сигурен съм, че лейтенант Чапмън ви е запознал със случая. Вашата експедитивност сигурно ще удовлетвори до известна степен вдовицата на офицера Трейнор.

Върху лицето на Диърборн се появи тънка усмивка. Попадението беше право в целта.

— Вашият лейтенант ми каза, че намереният е убил полицай. Съжалявам само, че койотите не са проявили по-голям интерес към него. Седнете, капитане, и вие, госпожице.

— Благодаря.

Потискайки нетърпението си, Джед се отпусна върху един стол и каза:

— Разбрах, че по тялото нямало никакви следи, които да навеждат на някакви заключения.

— Нито една. — Столът на Диърборн изскърца, когато той се наведе напред. — Но ние изключваме възможността мъжът да е бил обран. Портфейлът му го нямаше, но пък по местата си бяха една диамантена игла и златна верижка. — Само за миг върху лицето на Диърборн се появи презрителна усмивка, с която той демонстрираше, че счита носенето на подобни предмети за подозрително немъжествени. — Трупът беше в окайващо състояние, но не ми беше нужен съдебен лекар, за да разбере как е загинал. Ди Карло е застрелян в корема. На мястото нямаше много кръв. Това ме навежда на мисълта, че е бил преместен, след като е бил оставен да умре от загуба на кръв. Изглежда е минало доста време, преди да издъхне. Моля да ме извините, госпожице — обърна се той към Дора. — По-късно съдебният лекар потвърди заключението ми.

— Бих искал да видя доклада на лекаря, ако това не ви затруднява — започна Джед. — Както и всички веществени доказателства, които сте събрали. С колкото повече данни разполагаме, толкова по-добре е за разследването.

Диърборн забарабани с пръсти по бюрото, докато обмисляше искането на Джед. „Тези двамата от Източното крайбрежие се държат прилично“, каза си той.

— Мисля, че ще можем да ви дадем исканите данни. Платното, с което е бил увит, и остатъците от дрехите му са долу. Когато завършите огледа, ще ви изпратя и документацията. Ако искате да огледате трупа, ще ви заведем в моргата.

— Ще ви бъда признателен. Дали ще може госпожица Конрой да почака тук? — попита Джед, когато видя, че Дора се кани да тръгне с него.

— Естествено. — Диърборн ценеше жените, които си знаеха мястото. — Настанете се удобно, госпожице.

— Благодаря, шерифе. Не искам да ви преча. — Сарказмът в гласа ѝ беше зле прикрит, но Диърборн не беше от хората, които се впечатляват от такива неща. — Може ли да използвам кредитната си карта, за да се обадя по телефона?

— Разбира се. — Диърборн посочи телефона върху бюрото си. — Използвайте първа линия.

— Благодаря. — Нямаше защо да се ядосва на Джед. Докато той изпълняваше полицейските си задължения, тя можеше да уведоми

семейството си, че ще се забави няколко часа.

След като остана сама, Дора седна зад бюрото, усмихна се и се запита дали Джед беше осъзнал, че Диърборн го нарече „капитане“.

Сигурно до пролетта отново щеше сложи полицейската си значка. Как ли щеше да изглежда Джед Скимърхорн, когато станеше напълно щастлив?

— Добър ден, тук е „Гостната на Дора“ — умело си преправи тембъра тя, когато от другата страна на линията се обадиха.

— Страхотен глас вадиш, скъпа. Да ти е минавало през ума, че можеш да работиш в бюро за телефонен секс? — Лия звучно се разсмя.

— Напоследък само за това си мисля.

— Откъде се обаждаш? От осем хиляди метра височина ли?

— Не. — Дора отметна назад косата си и се усмихна на полицаия, който донесе кана с кафе и една папка. — Благодаря, сержант — каза тя, като нарочно обърка ранга му.

— Аз съм само заместник — сержант, госпожице. — Той се изчерви. — Винаги на ваше разположение.

— Сержант? — попита Лия. — Да не си в затвора или нещо подобно? Трябва ли да ти изпращам пари за гаранция?

— Още не. — Тя взе каната и почука с пръст по папката, която полицаият остави на бюрото. — Просто на Джед му се наложи да свърши една работа, докато сме тук. „Няма нужда да й споменавам за трупове и за изстрели в корема, каза си тя. Изобщо не е нужно.“ — Ще вземем по-късен самолет. Там всичко наред ли е?

— Да. Тази сутрин продадохме едно бюро от Шербур. Мина без пазарлък. А какво стана с твоята среща?

— Среща ли?

— С онзи човек от фирмата за внос и износ?

Дора започна да си играе с папката.

— Видях се с него, но ми се струва, че няма да можем да направим съвместен бизнес. Не е по моята част.

— Надявам се, че не си си изгубила времето. Видя ли някои кинозвезди?

— Нито една.

— Е, поне с Джед сигурно сте се попекли на калифорнийското слънце.

— Да, попокохме се. — Тя не ѝ каза, че предпочита да прекара повече време с Джед в самолета, отколкото в Лос Анжелис.

— Обади ми се, когато се прибереш, за да знам, че си пристигнала жива и здрава.

— Дадено, скъпа. Мисля, че няма да бъде по-рано от десет часа, затова не започвай да се паникьосваш, преди да е станало единадесет.

— Ще си наложа. Трябва да те предупредя: мама смята да прави нещо като събиране, за да установи по-близък контакт с Джед. Помислих си, че не е зле да го знаеш предварително.

— Много ти благодаря. — Дора въздъхна и разтвори папката. — Ще се опитам да подготвя Джед... — Устата ѝ пресъхна, когато видя сложената вътре снимка. Чу гласа на сестра си някъде отдалеч.

— Дора? Дори? На телефона ли си още? Обади се. Да не би да ни прекъснаха?

— Не. — Дора си наложи гласът ѝ да звучи нормално. Въпреки че гледаше към стената, кошмарната снимка продължаваше да бъде пред очите ѝ. — Съжалявам, трябва да тръгвам. Ще ти се обадя по-късно.

— Тогава до скоро, скъпа. Приятно пътуване.

— Чао.

Много бавно Дора остави слушалката. Ръцете ѝ се бяха облели в студена пот. Тя отново погледна към снимката. Да, това беше Ди Карло. От лицето му беше останало достатъчно, за да се вижда, че е той. С вкочанени пръсти тя отмести първата снимка и се загледа в следващата. Колко безмилостна можеше да бъде смъртта към човешката плът! Реалността беше сто пъти по-отвратителна от всички филми на ужаса, които Дора бе гледала. Ясно се виждаха дупката от куршума и следите от зъбите на зверовете. Слънцето също беше оказало своето безмилостно въздействие. Дора не можеше да откъсне очи от цветната снимка дори когато усети, че в главата ѝ нещо силно забръмча. Не отмести поглед дори когато зрението ѝ се замъгли и разложеното тяло сякаш се издигна от фотоса право пред ужасените ѝ очи.

Джед влезе вътре и грубо изруга, когато я видя пребледняла пред отворената папка. Приблужи се към нея и рязко затвори папката.

— Дишай дълбоко. — Гласът му беше рязък, но той я погали нежно по главата.

— Говорих по телефона с Лия — каза Дора, като се мъчеше да не повърне. — Тъкмо говорих с Лия.

— Дръж главата си назад и продължавай да дишаш дълбоко.

— Дайте й малко вода. — Диърборн подаде една чаша на Джед. В гласа му имаше съчувствие. Спомни си за своя първи случай, свързан с убийство. Повечето добри ченгета си го спомнят. — В задната стая има походно легло, ако иска да полегне.

— Ще се оправи. — Джед продължи да държи главата на Дора, докато тя отпи от чашата. — Ще ни оставите ли за минутка, шерифе?

— Разбира се, не се безпокойте — каза Диърборн, преди да затвори вратата.

— Сега се опитай много бавно да се изправиш — каза й Джед. — Ако видиш, че залиташ, дръж главата си назад.

— По-добре съм — успокои го Дора, но се тресеше така, че не можеше да се контролира. Беше по-лошо от гаденето. Отпусна глава върху облегалката на стола и затвори очи.

— Пийни още малко — той й поднесе пак чашата с вода, — искам да си по-добре, преди да започна да ти се карам.

— Ще трябва да почакаш малко. „Ядосан е, каза си Дора, много е ядосан.“ Но в момента това не я притесняваше.

— Как можеш да гледаш непрекъснато такива неща? — попита тя тихо.

Той потопи пръсти в студената вода и разтри слепоочията й.

— Искаш ли да полегнеш?

— Не, не искам да лягам. — Тя извърна глава. — И ако държиш да кряскаш, започвай. Но преди това трябва да ти кажа, че нито съм ровила, нито съм си играла на детектив. Въобще не съм искала да виждам това нещо.

— А сега се опитай да го забравиш.

— Ти така ли правиш? Просто ги оставяш в папката и ги забравяш?

— Сега не говорим за мен.

Тя облиза пресъхналите си устни и се опита да стане.

— Човекът, който е сниман тук, се опита да ме изнасили. Сигурно щеше и да ме убие. Но въпреки това не мога да оправдая станалото с него. Просто не мога. Искам да знам дали ти можеш?

Беше се нагледал на много подобни снимки в практиката си и знаеше, че видяното ще остави трайна следа в съзнанието ѝ.

— И аз не го оправдавам, Дора. Ако обаче ме питаш дали мога да гледам, да понасям такива неща, отговорът е: да. Сега ще отида при съдебния лекар и ще огледам тялото. И това няма да ми направи впечатление.

Тя се отправи с несигурни стъпки към вратата.

— Ще те чакам в колата.

Джед изчака тя да излезе и след това разгледа снимките. Наистина биха подействали кошмарно на една жена.

— По-добре ли е? — попита току-що влезлият Диърборн.

— Ще се оправи. — Той му подаде папката. — Бих искал да се срещна със съдебния лекар, за да огледам трупа.

— Няма проблеми. Да тръгваме тогава. По пътя ще се запознаете с доклада от аутопсията. Интересен е. Нашият човек се е натъпкал здраво за последен път.

Дора отказа закуската, която ѝ предложи стюардесата в самолета, и се задоволи само с чаша студена бира. При всяка мисъл за ядене ѝ се повдигаше. Дишаше през устата си, за да не усеща миризмата на деликатеси и майонеза, докато другите пътници се хранеха.

Докато чакаше Джед да се върне от моргата, бе разполагала с достатъчно време за размисъл. В един момент бе осъзнала, че е напълно нормално Джед да понася такива неща. Но него още го беше яд на нея.

— Още не си ми се скарал.

Джед продължаваше да мисли върху поддръждането на мозайката. Предпочиташе отново да прочете доклада на Диърборн, но трябваше да изчака, докато останеше сам.

— Какъв е смисълът?

— Предпочитам да ме наругаеш, за да ти мине ядът.

— Не ме е яд на теб.

— Не ме будалкай. Не си казал нито дума, откакто напуснахме Лос Анжелис. И ако не бях се изложила в кабинета на шерифа, сигурно щеше да ме разкъсаш.

— Така си беше, но се разгневих не защото си отворила проклетата папка, а защото знам, че трудно ще забравиш онези снимки.

Тя сложи ръка върху неговата.

— Е, не станах по-щастлива от това, че си наврях носа в тази папка. Но си прав, че тя ме прави по-съпричастна. Мисля, че би могъл да ми кажеш какво научи от шериф Диърборн и от съдебния лекар. Така ще е по-добре, отколкото да се впускам в разни предположения.

— Няма кой знае какво за казване. Дотук разбрахме, че Ди Карло е пристигнал със самолет в Лос Анжелис вечерта срещу Нова година, че е наел кола и е запазил стая в хотел. Но не е спал в стаята през онази нощ и не е върнал колата. Тя още не е и намерена. Освен това си е запазил място в самолет за Канкун, но не е използвал билета.

— Значи не е имал намерение да се връща скоро на изток. — Дора се замисли. — Смяташ ли, че е дошъл, за да се срещне с Финли?

— Няма данни да се е записвал за среща в офиса му на тази дата. Ако се придържаме към хипотезата, че е работил за себе си, Ди Карло просто е извадил лош късмет, докато е бил извън града. Може да е имал и партньор и двамата да са се спречкали.

— Доволна съм, че нямам партньори — каза тихо Дора.

— Другата възможност е, и към нея се придържам най-много, че е работил за Финли, дошъл е да докладва и той го е убил или е накарал други да го очистят.

— Защо? Ди Карло не си е свършил докрай работата. Картината все още е у мен.

— Може точно това да е причината. Но на този етап няма доказателство, което би могло да хвърли вина върху Финли. Знаем, че Ди Карло е дошъл в Лос Анжелис и че е бил убит там, някъде между края на декември и втори януари. Умрял е от куршум в корема, а липсата на кръв по платнището, в което е бил увит, показва, че е бил пренесен няколко часа по-късно. Някой се е сетил да му вземе портфейла, за да няма следи, по които да бъде идентифициран. Раните по лицето са отпреди това. Те са от мен. Другите травми са нанесени след смъртта. — Той се въздържа да й каже, че колената на Ди Карло също са били простреляни.

Тя отпи от бирата малко, като от лекарство, за да оправи гласа си.

— Както изглежда, не е имало следи от борба.

Джед стисна одобрително ръката ѝ. „Започва да свиква с тези неща“, помисли си с възхищение той.

— Този човек е бил обречен, но преди да бъде убит, се е нахранил много добре с фазан, изпил е порядъчно количество вино и е ял малини с шоколад.

„Не, каза си Дора, когато отново започна да ѝ се повдига. Явно, скоро няма да хапна нищо.“

— Тогава би могло да се предположи, че преди да умре, убитият се е забавлявал.

— Надали човек би се натъпкал така, ако е в напрегнато състояние. Диърборн ще направи подробна справка за менютата на ресторантите. По платното, с което е бил увит, има и следи от бял камък и изкуствен тор. Такъв камък се среща в лехите с цветя и около декоративни храсти.

— Чудя се колко ли лехи с цветя има в Лос Анжелис.

— Нали ти казах, че полицейската работа е скучна? Финли има ли градина?

— Огромна. — Тя потрепери и въздъхна. — Много се гордее с градината си и беше разочарован, че времето не било добро, за да ми я покажел на звездна светлина. Мярнах само част от нея и солариума. — Тя пребледня и го погледна, но гласът ѝ остана спокоен. — В градината имаше добре поддържани и наторени лехи с тесни алеи, покрити с бял камък.

— Имаш набито око, Конрой. — Той се наведе и я целуна. — Защо не подремнеш малко?

— Предпочитам да погледам филма. — Тя посегна към слушалките. — Кой от звездите играеше в него?

— Кевин Костнър изпълнява ролята на ченге.

Дора въздъхна, нагласи добре слушалките на главата си и се унесе.

Усетил лошото настроение на господаря си, Уайнсеп плахо влезе в кабинета на Финли.

— Искал сте да ме видите, сър.

Финли седеше зад бюрото си и със замах нанасяше промени в един договор. Промените означаваха да бъдат уволнени близо 200

души.

Когато вдигна глава, погледът му не изразяваше нищо.

— От колко време работиш за мен, Абел?

Уайнсеп облиза устни.

— Вече осем години.

— Осем години. — Финли потупа с пръст устната си. — Доста време. Доволен ли си от работата си? Смяташ ли, че се отнасят добре към теб, че ти плащат достатъчно?

— Напълно, сър. Вие сте много щедър.

— Радвам се да го чуя. А съм и справедлив, Абел. Смяташ ли, че съм справедлив?

— Винаги сте бил такъв. — Окървавеното тяло на Ди Карло изникна неканено, пред очите му. — Без изключение, сър.

— Тази сутрин си мислех за теб, Абел. През цялата сутрин, а и след обяд. И както си мислех, ми дойде наум, че през всичките тези... осем години ли каза?

— Осем. — Коленете на Уайнсеп омекнаха.

— ... че през всичките тези години съм имал много малко поводи да те критикувам. Ти работиш бързо, ефикасно и в повечето случаи изпипваш нещата.

— Благодаря, сър. — Но Уайнсеп беше чул само „в повечето случаи“ и от това го бе втресло. — Правя всичко, което е по силите ми.

— Тъкмо по тази причина днес съм разочарован. Вярвам ти, че си направил всичко възможно, но не е било достатъчно.

— Сър? — Гласът на Уайнсеп заприлича на скимтене.

— Сигурно увлечен в работата си, не си имал време да погледнеш сутрешните вестници.

— Хвърлих бегъл поглед на заглавията — плахо каза мъжът. — Но имах доста належащи задължения.

— Винаги трябва да имаме време за текущите събития. — Без да сваля очи от Уайнсеп, Финли бавно посочи с пръст вестника на бюрото си. — Като това тук. Прочети го, Абел.

— Да, сър. — Разтреперан от ужас, икономът се приближи до бюрото и взе вестника. Въпросният материал беше заграден с яркочервено мастило. — „Труп, открит от скитници — започна Абел и коленете му се разтрепераха. — Н-н-неидентифициран труп беше открит преди няколко дни в едно дере“...

Финли издърпа вестника от ръката му.

— Не се чува като четеш, Абел. Дай на мен. — С равен и мелодичен глас той прочете краткото съобщение, което завършваше със стандартното изречение, че полицията е започнала разследване. — Разбира се — добави той, като приглади вестника с ръка, — ние знаем чий е този труп, нали, Абел?

— Господин Финли, тялото е намерено на много километри оттук. Никой не би... — Той се сви и наведе очи.

— Очаквах, че ще се справиш по-добре, Абел. Очевидно съм те надценил. Не си си свършил работата докрай — каза той, натъртвайки на всяка дума. — Разбира се, рано или късно трупят ще бъде идентифициран. И аз ще бъда принуден да отговарям на нови въпроси. Ще се оправя с полицията, но неудобството си остава, Абел. А ти би трябвало да ми спестиш това неудобство.

— Сър, ужасно съжалявам. — Уайнсеп си спомни мъчителното пътуване в планината, стръмната пътека, по която влачеше тялото след себе си. — Зная, че извиненията не са достатъчни.

— Не, разбира се. Не можеш да бъдеш извинен. Но тъй като внимателно прецених работата ти и виждам, че досега нямаш пропуски, съм готов да си затворя очите за този. До ден-два ще заминеш на изток, Абел, и се надявам да обработиш госпожица Конрой с повече финес, отколкото Ди Карло.

— Благодаря ви, сър. Аз ще... ще свърша работата докрай.

— Уверен съм, че ще е така. — Върху лицето на Финли се появи усмивка, напомняща за акула, която разкъсва жетвата си. — Да забравим този неприятен случай. Мисля, че няма смисъл да го обсъждаме повече.

— Проявихте голяма толерантност към мен, сър. — Уайнсеп заотстъпва към вратата. — Благодаря ви.

— Още нещо, Абел. — Финли с удоволствие видя как човекът се спря като закован. — Мисля, че при тези обстоятелства трябва да върнеш лъжицата, която ти подарих.

Лицето на Уайнсеп помръкна.

— Разбира се.

Когато вратата се затвори, Финли вече бе в повишено настроение. След като беше прочел съобщението, за известно време в главата му беше настъпило объркване. Но сега, с помощта на

дълбокото дишане, вече се бе успокоил. За душевното спокойствие на човека няма нищо по-добро от упражненията на йогите. Ако нещата около Ди Карло започнеха да се усложняват много, просто щеше да хвърли Абел на вълците, както беше направил с много други преди него. Но искрено се надяваше, че няма да се стигне дотам. Не се безпокоеше за себе си. Когато човек е достатъчно богат, той е достатъчно силен и е над закона. Полицията не можеше да стигне до него. А ако все пак това чудо се случеше, винаги имаше жертви като Абел, които можеше да й подхвърли. Но той беше човек, който можеше и да прощава. Усмивайки се, Финли взе кутийката за копчета, която беше на бюрото му, и започна да я върти между пръстите си. Да, понякога наистина беше много склонен да прощава.

Ако Абел следваше старателно всички негови инструкции и се справеше с онази Конрой, нямаше да се наложи да го убива.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Хубаво е човек да си е у дома и да си гледа всекидневната работа. Дора опитваше да се успокои и да не мисли за предстоящата среща с господин Петрой. Тя беше от хората, които обичат приключенията, но сега Господ ѝ беше свидетел, че жадуваше да се върне към нормалния си начин на живот. Нещо повече, нямаше нищо против да ѝ бъде дори малко скучно. Джед не беше забелязал, че ѝ липсва апетит, само защото срещу себе си имаше една великолепна актриса. Същото се отнасяше и за външния ѝ вид. Ако не бяха кремове, пудрата и гримът, той щеше да види сенките под очите и повехналата ѝ кожа. Когато вратата се отвори, тя точно разтриваше слепоочията си, за да премахне главоболието. По усмихнатото лице на Конрой личеше, че е леко пийнал.

— Скъпа Изи!

— Татко, моята истинска любов! — Тя стремително прекоси помещението, завря лице в рамото му и се притисна към него с всички сили.

— Защо си сама, момичето ми?

— Вече не съм. Искаш ли кафе?

— Половин чаша. — Конрой познаваше децата си, техните лица, тона на гласа, езика на тялото. „Айсидора крие нещо“, каза си той. Щеше много лесно да разбере какво е то. — Посланик съм на майка ти. — Взе чашата, а после извади плоското шише от джоба си и я доля с уиски. — С гаджето ти сте канени на коктейл.

— Джед навярно ще възрази на определението ти за него, но ще приема поканата. Кога?

— В четвъртък вечерта. — Куентин повдигна леко вежди, когато видя внезапната промяна в лицето ѝ.

— С удоволствие ще му предам поканата.

— Аз ще му я съобща лично. Той горе ли е?

— Не. — Тя отпи от кафето и с удоволствие забеляза, че двама души се загледаха във витрината, но не влязоха. — Можеш да го

потърсиш по-късно.

Куентин я наблюдаваше как си играе със захарницата.

— Да не сте се скарали?

— Ние не се караме. — Тя се помъчи да се усмихне. — От време на време се бием, но това не влиза в нашите отношения. — Взе си една курабия, но после я остави. — Знаеш ли, днес се чувствам малко неспокойна. Искаш ли да се поразходим?

— С една красива жена — винаги!

— Почакай да си взема палтото.

Куентин леко присви очи и се запита дали наемателят, който беше избрал, създава неприятности на малкото му момиченце. Но когато тя се върна, се беше ухилил до уши.

— Нали обожаваше да се возиш на автобус? Искаш ли да отидем до Нюмаркет и да позяпаме магазините там?

— Точно за това те обичам. — Дора обърна табелката на „Затворено“ и хвана баща си под ръка.

Той ѝ купи кифли със сладко, а тя не можа да му откаже и ги изяде. Стояха навън, наслаждавайки се на свежия студен въздух и космополитната атмосфера, която им предлагаша витрините. След като се изкуши да си купи една кутия от Лимож и кашмирен пуловер, Дора се почувства по-добре. Вятърът свиреше в голите клони на дърветата, но двамата седнаха на една пейка и отново пиха кафе. Куентин пак си допълни чашата с уиски.

— Отново проявих алчността си. — Като се чудеше на себе си, Дора сложи глава на рамото му.

— Винаги си ценяла хубавите неща. Това е преимущество, Изи, а не недостатък.

Тя усети как очите ѝ се изпълват безпричинно със сълзи.

— Мисля, че се отдавам на меланхолични настроения. А винаги съм смятала, че меланхоликът в нашето семейство е Уил.

— Всички мои деца, малко или много, са склонни към това — успокои я Куентин. — То е, защото театърът е в кръвта им. Актьорите са трудни хора. Те не могат и да бъдат други.

— А ченгетата?

— Тези, които се грижат за законността и реда, за мен също са хора на изкуството. Някой ще каже, че те имат повече сходство с представителите на науката. Но като си помислим за хореографията, за драматичните ситуации, в които изпадат, за времето, в което действат... Това не е ли изкуство? — Той я прегърна. — Кажи ми какво ти е, Изи?

И тя му разказа. Винаги можеше да го направи, без да се страхува, че той ще ѝ се скара или няма да я разбере.

— Толкова съм влюбена в него и искам да съм щастлива... Всъщност през повечето време почти съм щастлива. Но той не се поддава на такива настроения. Просто никога не е изпитвал нещо подобно. Родителите му не са му дали нищо от това, което ти и мама сте ни дали. — Тя въздъхна и се загледа в една млада майка, която буташе детска количка пред себе си. Детето, на около годинка, весело се друсаше и пицеше. Изведнъж Дора с изненада и с тревога откри, че иска да прави същото, което правеше онази жена. Искаше да бутне количката с детето си на слънчевата светлина и то да се смее. — Страхувам се, че не можем да си дадем един на друг това, от което се нуждаем — каза тя предпазливо.

— Първо трябва да откриете от какво точно се нуждаете.

Дора погледна тъжно след отдалечаващата се жена с детето.

— Мисля, че знам точно какво искам. Но как бих могла да очаквам от човек, който е прекарал детството сред егоизъм и студенина, да направи пръв крачка към създаването на собствено семейство? Не е честно от моя страна да го подтиквам към тази стъпка. А няма да бъде честно, спрямо мен пък, да се отказвам от мечтата си.

— Да не мислиш, че само хората, които произхождат от щастливи семейства, могат да имат после щастлив семеен живот?

— Не зная.

— Бабата на Джед мисли, че той вече е направил първата стъпка и внимателно обмисля втората.

Тя млъкна и загледа намръщено баща си.

— Неговата баба ли? Да не си говорил с нея?

— Рия, майка ти и аз си побъбрихме много приятно, докато бяхте в Калифорния. Чудесна жена — добави той. — И много те харесва.

Дора присви очи.

— Изглежда трябва да ти припомня, че двамата с Джед сме достатъчно пораснали. Не сме бавно развиващи се деца, за да обсъждате бъдещето ни.

— Но вие сте наши деца. — Той я потупа по бузата. — Когато имаш и ти деца, ще разбереш, че никога няма да престанеш да ги обичаш, да се безпокоиш за тях, да се гордееш с тях и да им се месиш. — Той я погледна, много доволен от себе си, и я оципа по брадичката. — Обичам те, Изи, и имам доверие в теб. Кажи ми сега какво още те безпокои.

— Не мога. — Тя веднага съжали за това. — Мога само да ти кажа, че всичко ще се реши до няколко дни.

— Няма да настоявам. Но ако скоро не се уверя, че отново си щастлива, ще ти пратя майка ти.

— Ето, виждаш, че вече се усмихвам — озъби се тя. — Увери ли се, че вече всичко ми е наред?

Куентин реши, че за момента това е достатъчно, и се изправи. Хвърли празната чаша в кофата за боклук и ѝ подаде ръка.

— Хайде да продължим с нашето пазаруване.

— Тя е като кълбо от нерви — говореше Джед на Брент, с когото налагаха една боксова круша в гимнастическия салон. — Не си признава, но е страшно напрегната. — Самият той беше не по-малко напрегнат. — И аз не мога да ѝ помогна.

— Правим всичко възможно да приключим случая по-бързо. — По лицето на Брент се стичаше пот. Искаше му се да се бяха видели в някое приятно кафене. — След срещата в четвъртък вече ще я държим настрана от случая.

— Въпросът не е само в това. — Джед престана да налага крушата. — Дора е влюбена в мен.

Брент свали очилата си и ги избърса.

— Като новина ли да го приемам?

— Тя се нуждае от нещо, което не мога да ѝ дам. В това е проблемът.

— Оплаква ли се?

— Не. — Джед избърса потта от очите си и продължи да налага крушата.

— Тогава се отпусни и си живея живота.

Джед светкавично се извърна към него.

— За мен това не е само някакво чуване. И с Дора не е така. В случая обаче... — Той се спря, побеснял от ехидната усмивка на Брент. — Не ми се подигравай — каза тихо Джед.

— Просто те изпитвам, капитане. Какво ще кажеш, ако сменим темата?

— Говори се, че в началото на месеца се връщаш. На Голдмън това изглежда никак не му харесва.

— Ще се почувства по-добре, когато подпише документите за преместването му.

— О, дай да ти целуна краката.

Джед се усмихна, докато сваляше боксовите ръкавици.

— В понеделник ще бъде съобщено официално. Не се опитвай предварително да ме целуваш, защото ще ти фрасна един. — Взе пешкира и си избърса лицето. — Дотогава Голдмън командва. Всичко готово ли е за четвъртък?

— Двама от нашите хора ще бъдат в магазина. Друга двойка ще чака навън, а един ще бъде на пост малко по-надолу. Ако Дора спазва инструкциите, ще чуваме всяка дума от разговора.

— Ще ги спазва.

След като прекара един час с баща си, Дора чувства необходимост да се види и с останалите от семейството. Затвори магазина един час по-рано и прекара вечерта у Лия. Типичната семейна атмосфера и поддържа успокоително.

— Ричи напредва чувствително в свиренето на тромпет — отбеляза тя.

— След три седмици духовият оркестър на училището ще има концерт. Залазила съм ти място на първия ред — обяви Лия.

— Благодаря, ще отида. От другата стая се чу трополене, което за човек с въображение трябваше да означава приближаваща се кавалерия. — Имам нужда точно от това. — Доволна, Дора се настани на един стол.

— С удоволствие бих те оставила да ме отмениш за два часа — каза Лия и доля още малко бургундско във врящата на печката яхния.

— Е, не изпитвам чак толкова голяма нужда — даде на заден ход Дора и отпи глътка вино. — След обяд прекарах известно време с татко. Какво ли щеше да бъде, ако го нямаше?

— Нещо става с теб. — Лия се намръщи, почука с лъжицата в ръба на тенджерата и я закачи на една поставка във формата на патенце. — Никога не си имала такива сенки под очите. Да не говорим за това, че си пребледняла като смъртник. Безпокои те нещо, но си траеш.

— И ти ще се безпокоиш, ако трябва да си намериш нов счетоводител точно преди инвентаризацията за януари.

— Не е това. — Лия буквално си залепи носа за нейния. — Ти си като на тръни, Дори, и това няма нищо общо с бизнеса. Ако не ми кажеш, ще изпратя при теб майка ни.

Дора прекара ръка през лицето си и въздъхна.

— Лия, толкова си досадна... Мисля, че още не ми е минала умората от пътуването със самолета. Ще си отида вкъщи, ще взема един горещ душ и хубаво ще се наспя.

— Утре не се ли почувстваш добре, ми кажи. Мога да дойда по-рано.

— Ако се наложи, ще ти се обадя.

Тя ставаше от стола, когато се почука.

— Здравейте! — На вратата се показва Мери Пат. — Отбих се за малко. — Вслуша се в тупурдията и в звуците на тромпета. — Чудесни са, нали?

— Заповядай. Няма ли да седнеш? — покани я Лия.

— Само за малко. — Тя се настани до Дора. — Осем часа съм била непрекъснато на крак в болницата. Чудя ти се, Лия, как се справяш с гледането на децата, с готвенето, а и с работата.

— Шефката ми проявява разбиране. — Лия се усмихна и наля на Мери Пат чаша вино. — Дала ми е почивен ден.

— О, в тази връзка да ви попитам — новината за Джед не е ли страхотна?

— Каква новина?

— Ами връща се на работа. — Тя притвори очи и разкърши врата си, пропускайки да види недоумението в очите на Дора. — Брент направо хвърчи от щастие. Той не можеше да търпи Голдмън. Че кой ли пък можеше? Отделът имаше нужда от Джед, а той — от отдела.

Сега, след като Джед се върне, всичко пак ще си бъде постарому. Мисля, че няма да изчака до началото на другия месец. В противен случай...

Един поглед към Дора беше достатъчен за Мери Пат, за да млъкне. Миг след това тя попита сконфузено:

— Да не би да сбърках нещо? Когато Брент ми каза, че в понеделник ще бъде съобщено официално, си помислих, че знаеш.

— Не, Джед не ме е уведомил. — Тя направи опит да се усмихне, но не успя. — Все пак, новината е страхотна. Сигурна съм, че той се нуждае точно от това. От колко време знаеш?

— От два дни.

„Идиот“, помисли си Мери Пат, но не беше сигурна дали това се отнася за нея или за Джед.

— Предполагам, че е възнамерявал да ти каже, щом като... — Но тя не можеше да измисли повече извинения. — Съжалявам.

— Няма защо. Наистина се радвам да го чуя. — Дора стана от стола и посегна към палтото си. — Трябва да си вървя.

— Остани за вечеря, моля те — каза бързо Лия. — Какво ще го правя всичкото това ядене?

— Не. Трябва да свърша някои неща. Поздрави Брент от мен — обърна се тя към Мери Пат.

— Непременно.

Когато вратата се затвори, Мери Пат опря юмруци в челото си.

— Имам чувството, че се насадих на пачи яйца. Защо, по дяволите, не й е казал?

— Защото е шушумига. — Лия беше бясна от яд. — Всички мъже са шушумиги!

— Така е — съгласи се Мери Пат, — но в случая става въпрос за нещо много важно, и е отвратително от негова страна, че не й е казал. Познавам Джед много отдавна — той не е жесток. Предпазлив е, но не е жесток.

— Може би вече не прави разлика между едното и другото.

В два часа през нощта с мозъка на човека се случват странни неща. Особено ако става дума за мъж, който чака жена.

Джед се хвърляше в какви ли не предположения, постепенно обхващан от паниката. Той ходеше напред-назад из хола, после се послуша пред вратата, която беше оставил отворена, и тръгна по коридора. Отиде до задната врата и погледна към паркинга. Колата му беше толкова самотна, колкото и той самият. От Дора нямаше и следа.

Къде, по дяволите, се бавеше тя?

Върна се в апартамента, за да погледне часовника. Два часът. Ако до десет минути не се появи, щеше да се обади в полицията и на „Бърза помощ“. В следващата секунда обаче посегна към слушалката на телефона. Затръшна я обратно. Не, няма да се обажда в болницата. Изобщо нямаше намерение дори да мисли за това.

Но къде, по дяволите, беше тя! Какво можеше да прави в два часа посред нощ?

Пак посегна към телефона, но се отказа, защото изведнъж го озари нова идея. Ами ако се опитваше да му го върне? Това беше спасителна мисъл. Сигурно се беше чувствала точно така, когато беше закъснял, без да я предупреди. Дали сега не го правеше, за да му покаже какво е да агонизираш в неизвестност, когато човекът, означаващ всичко за теб, го няма?

Няма да ѝ се размине лесно тази работа! Щеше да си плати за това. Джед отново посегна към телефона, но в този миг чу шум от завъртането на ключ.

Мигновено изскочи навън и стигна до вратата, където се сблъска с влизащата Дора.

— Къде беше? Знаеш ли колко е часът?

— Да. — Тя внимателно затвори след себе си и заключи. — Съжалявам, не знаех, че за мен има обявен полицейски час. — Мина покрай него, а той не можа да реагира от изумление. После обаче бързо се окопоти, настигна я пред апартамента ѝ и я обърна към себе си.

— Почакай, Конрой. Да забравим за момент личните ни отношения. Преди всичко ти си човек, който може да бъде нападател, и това, че не се обади до толкова късно, е проява на невероятна безотговорност.

— Мога да се грижа сама за себе си. — Тя отключи стаята си и влезе вътре. — И, както току-що си се уверил, няма ми нищо.

— Ти нямаше право да...

— Не ми говори за права — прекъсна го хладно Дора. — Прекарах вечерта така, както намерих за добре.

Той кипеше от гняв и възмущение.

— И как беше?

— Бях сама. — Тя свали палтото си и го окачи в дрешника.

— Направи го, за да ме дразниш, нали?

— Не. — Мина покрай него, за да си налее чаша вода в кухнята. — Направих го, защото исках. Съжалявам, ако си се безпокоил. Не ми дойде наум, че съм те притеснила.

— Не ти дойде наум, така ли? — Побеснял, той грабна чашата от ръцете ѝ и я запрати в мивката, където тя се пръсна на стотици парченца. — Я не се прави на ударена, Конрой! Прекрасно си знаела, че ще пощурея. За малко не се обадох на отдел „Издирване“.

— Интересно е да чуе човек тези полицейски термини от устата ти. Добре си направил, че се връщаш в полицията, Скимърхорн. Не те бива за цивилен. — Погледът ѝ беше безизразен, както и гласът ѝ. — Само поздравления ли приемаш, капитане, или и пожелания за успешна служба? — Когато той не отговори, тя каза: — Тогава приеми и двете.

— Заповедта ще бъде издадена другата седмица. — Той внимателно я наблюдаваше. Никога не беше виждал такава студенина в очите ѝ. — Как разбра?

— Няма значение. По-важното е, че ти не ми го каза. А сега, моля да ме извиниш. — Тя мина покрай него и отиде в гостната.

Той притвори очи и се изруга за това, че се беше държал като глупак.

— Значи си ми сърдита, така ли? Добре де, но това...

— Не — прекъсна го тя. — Не е добре. Не съм се разсърдила. — Беше страшно изморена и седна на един стол. — Би могъл да кажеш, че съм била изненадана, че съм се почувствала като разнищана, но не и ядосана.

Той се стресна от безразличието в тона ѝ.

— Дора, не съм искал да те засегна.

— Знам. Точно затова бях и изненадана. Не си ми казал, защото си решил, че това не ме засяга. Или по-правилно би било да се каже, че не си искал да ме засяга. Това е едно важно решение в живота ти,

Джед. В твоя живот — повтори натъртено тя. — Не в моя. Защо ще си правиш труда да ми кажеш?

Тя се отдалечаваше от него. Той стоеше на две крачки от нея, но виждаше как разстоянието между тях непрекъснато се увеличава. Това го ужаси.

— Искаш да изкараш нещата така, като че ли съм го криел от теб. Не е така. Просто трябваше да бъда наясно със себе си, това е всичко. Не мисля, че щеше да ме разбереш.

— Ти не ми даде възможност дори да се опитам — каза тихо тя. — Мислиш ли, че щях да се почувствам така, както се почувствах, и нямаше да разбера колко важно е това за теб?

Фактът, че говореше в минало време, го паникьоса.

— Нямаше нищо общо с теб. — Още щом го каза, разбра, че отново е сбъркал. Очите ѝ продължаваха да го гледат студено, но в тях сега се мярна и болка. — Не исках да прозвучи точно така.

— Мисля, че точно това имаше предвид. Бих искала да не те обвинявам, но не мога. Знам, че животът ти не е бил от лесните, но от дълго време можеш да решаваеш сам съдбата си. Ти предпочете да не приемаш чувството, което изпитвам към теб, и да не ми отвърщаш с взаимност. Наистина те обвинявам за това, Джед.

Гласът ѝ не трепна и изразът в очите ѝ не се промени, но продължаваше да стиска здраво ръце в скута си.

— Казах ти, че не мога да се справям много добре с болката и не мога да се преструвам, че не ме боли, когато не е така. Тъй като си първият мъж, който разби сърцето ми, мисля, че трябва да го знаеш.

— За Бога, Дора... — Той понечи да се приближи до нея, но начинът, по който тя скочи от стола и отстъпи назад, го спря.

— Не искам да ме докосваш. — Дора говореше много тихо, като с мъка се опитваше да се контролира. — Наистина не искам. Унизително ми е, като си помисля, че между нас не е имало нищо повече от секс.

— Грещиш. — Той сви юмруци, но знаеше, че не би могъл да се пребори със стената, която сам беше издигнал между тях. — Прекалено раздуваш този случай, Дора. Става дума просто за работа.

— Бих искала да си прав, но и двамата знаем, че не е така. Това е най-важното нещо в живота ти. Ти се отказа от работата, за да се накажеш, и сега се връщаш обратно към нея, защото не можеш да

бъдеш щастлив без нея. Животът ти няма да бъде пълноценен. Радвам се за теб, Джед. Наистина се радвам.

— Не искам да продължаваш с анализите си. Искам да престанеш и да погледнеш по-логично на нещата.

— Повярвай ми, аз разсъждавам съвсем логично. Толкова логично, че ще улесня и двама ни. Вдругиден ще можеш да решиш окончателно случая с картината. Ако не изцяло, то поне отчасти. След това няма да ти трябва.

— По дяволите! Много добре знаеш, че имам нужда от теб.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя с усилие се опита да ги спре.

— Не можеш да си представиш какво бих дала, за да чуя това преди. Поне веднъж да чуя от теб, че съм ти нужна. Но аз не съм толкова смела жена, Джед, и трябва да се защитя.

Не, той не можеше да разбие стената, която тя беше поставила между тях.

— Какво искаш, Дора?

— Когато в четвъртък приключим с тази работа, смятам да затворя магазина за две седмици и да отида някъде, където е по-топло. Това ще ти даде достатъчно време да си намериш ново жилище и да се преместиш.

— Това не решава въпроса.

— За мен го решава. Съжалявам, но когато се върна, не желая да те заваря тук.

— Смяташ, че всичко е толкова просто?

— Да.

Той също имаше гордост. И друг път го бяха отхвърляли. Ако този път бяха успели да пробият бронята в него, щеше да намери с какво да запълни дупката. Но нямаше никога да моли. Да бъде проклет, ако се помолеше!

— Ще се изнеса веднага, след като опаковам нещата си. — Почувства се невероятно засегнат и се опита да се скрие зад работата си. — Утре, след като затвориш, в магазина ще останат двама души, за да монтират кабели. Когато свършат, трябва да повторим с теб за това, което ще трябва да правиш.

— Добре. Много съм изморена. Сега искам да си вървиш. — Отиде до вратата и я отвори. — Моля.

Когато Дора затвори зад гърба му, той усети, че ръцете му треперят. Зад него беше останала най-хубавата част от живота му.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Какво ти е? — попита Брент, когато Джед влезе в микробуса за наблюдение.

Джед мълчаливо запали цигара и му отговори с въпрос.

— Как се чува?

— Високо и ясно. — Брент му подаде слушалките, но не беше свършил. — Достатъчно силно и ясно, за да чуя как двамата разговаряте любезно помежду си като непознати. Не мислиш ли, че тя се нуждаеше от малко морална подкрепа, вместо само от лекция по процедурата?

— Престани. — Джед сложи слушалките и погледна към задното стъкло на микробуса, за да се увери, че вижда добре магазина. — Всички по местата ли са?

— Готови сме — увери го Брент. — Виж какво, може би ще се чувстваш по-добре, ако си вътре?

— Тя ще е по-спокойна, ако не съм. Слушай, аз ще изпълнявам моите, а ти твоите задължения. — Джед пое дълбоко дим.

— Още не командваш ти, капитане. — Гневната нотка в гласа на Брент накара кръвта на Джед да кипне. Преди да успее да му отговори, в радиото си чу пукот.

— База, тук Първи. Човек, отговарящ на описанието, току-що слезе от едно такси на ъгъла на улица „Южна“ и на улица „Фрънт“. Насочва се на запад.

— Като че ли представлението започва — прошепна Брент. Джед вече беше хванал портативния телефон. Дора отговори още при първото иззвъняване.

— Добър ден, „Гостната на Дора“.

— Той е на средата на пресечката — каза рязко Джед. — Вече го виждам.

— Добре. При вас всичко готово ли е?

— Старай се да изглеждаш непринудено, Конрой.

— Разбира се.

— Дора... — Но тя вече беше затворила. — Мамка му! — изруга звучно той, осъзнавайки безпомощността си.

— Тя ще се справи, Джед.

— Да. Но не знам дали аз ще мога. — Той наблюдаваше как Уайнсеп ситни бързо по улицата, сгушил се в яката си, за да се предпази от вятъра. — Току-що си дадох сметка, че съм влюбен в нея. — Без да обръща внимание на пулсиращата вена на врата си, той сложи слушалките тъкмо навреме, за да чуе как звънците издрънчаха, когато Уайнсеп отвори вратата.

— Добър ден. — Дора излезе иззад щанда с най-добрата си усмивка за клиенти. — Какво ще обичате?

— Госпожица Конрой? Аз съм Франсис Петрой.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Господин Петрой, очаквах ви. — Тя отиде при вратата, за да обърне табелката на „Затворено“. — Мога ли да ви предложа кафе или чай?

— Не искам да ви притеснявам.

— Винаги имам чай и кафе за клиентите си. Това прави бизнеса по-приятен.

— Тогава бих предпочел чай. — Може би щеше да успокои повече стомаха му от хапчето алка зелцер, което беше взел преди час. — Магазинът ви е много интересен.

— Благодаря. — Когато взе каната с чая, Дора със задоволство отбеляза, че ръката ѝ не трепери. — Обичам да се обграждам с хубави неща. Но вие ме разбирате, нали сте колекционер. — Тя му подаде чаша чай. — Сметана? Лимон?

— Не, нищо, благодаря.

— Казахте, че сте специалист по абстрактното изкуство, но моите стари афиши също може да ви заинтересуват. — Тя посочи един рекламен афиш за коли — „Бугати“, със застанало до нея момиче.

— Много е хубав. Наистина много е хубав.

— Имам и няколко добри карикатури в другата стая.

Дора го наблюдаваше, докато отпиваше от чая си.

— Но като експерт по абстрактното изкуство вие по-скоро ще се заинтересувате от Ботбай или от Клипиндейл — продължи тя, като в момента си измисляше имената.

— Разбира се. Изключителни таланти. — Уайнсеп имаше усещането, че пие оцет, а не чай. Наистина се беше опитал да стане по-компетентен по въпросите на абстрактното изкуство и през последната седмица се беше нагълтал с доста литература на тази тема, но сега всички имена и картини се объркаха в главата му. — Моята колекция не е от скъпите. Тъкмо затова съм се насочил към начинаещи художници.

— Като Билингсли, нали?

— Точно така — въздъхна той с облекчение. — С нетърпение очаквам да я видя, госпожице Конрой.

— Тогава заповядайте. — Тя го поведе към другата стая.

Приятелката на Джед доста си беше поиграла, за да направи репродукция на картината. Сега тя стоеше там, в гостната, като стриптийзърка сред достолепни лампи от викторианската епоха.

— Ах! — Уайнсеп едва не се разплака, изказвайки възхищението си. „Направо е ужасна, каза си той. Ужасна, но отговаря на описанието.“

— Какъв дързък, арогантен стил — замечтано произнесе Дора. — Веднага я харесах.

— О, имате право. Картината е великолепа. Направо е чудесна. — Той нарочно отиде да погледне отблизо докосванията на четката до платното. — Много бих искал да я имам в колекцията си.

— Сигурна съм, че можете да я притежавате. — В гласа ѝ се усети лека, игрива нотка. — Имате ли някакво предложение, господин Петрой?

— Пазя го за себе си. — Уайнсеп се постара да изглежда потаен. — Бих предпочел вие да посочите цената, за която да преговаряме.

— С удоволствие. — Дора седна в един тапициран стол и кръстоса крака. — Защо не започнем от двеста и петдесет хиляди долара?

Уайнсеп зяпна от изненада, преди да произнесе задавено и с умолителен тон:

— Но госпожице Конрой, не говорите сериозно, нали?

— Напротив, говоря съвсем сериозно. Изглеждате така, като че ли искате да поседнете, господин Петрой. Моля. — Тя му посочи един висок стол. — Ще бъда откровена с вас. Вие очевидно не разбирате много от картини.

— Какво да ви кажа... — Той разхлаби вратовръзката си. Колекцията ми е малка и затова...

— Вие лъжете, господин Петрой — каза тя тихо. — И понятие си нямате от абстрактно изкуство. Няма ли да е по-просто и по-приятелски, ако си признаем, че в момента и двамата се интересуваме повече от импресионизма, отколкото от експресионизма?

За момент той не разбра за какво говори. После лицето му пребледня.

— Вие знаете за картината?

— Аз я купих, нали?

— Да, но беше станала грешка. — Неспокойните му очички се разшириха. — Не? Знаела сте през цялото време за картината на Моне? Работила сте с Ди Карло? Вие... вие ни измамахте.

Дора бавно се наведе напред.

— Необходимо ли е да се правите на толкова обиден, когато в края на краищата вие изпратихте тук Ди Карло?

— Гафът беше негов. — Ядосан, Абел вдигна ръце. — Цялата бъркотия се дължи единствено на неговата грешка. Чудя се защо изобщо го съжалих за трагичната му смърт.

Снимката на трупа, която видя в полицията, отново застана пред очите на Дора.

— И заради тази грешка вие го убихте.

Но Уайнсеп вече не я слушаше.

— Сега пак аз трябва да оправям цялата тази каша. Никак не ми допадна предложението ви за двеста и петдесетте хиляди долара, госпожице Конрой, никак.

Той се изправи. Още докато пъхаше ръка под палтото си, двама полицаи се втурнаха през задната врата.

— Не мърдай!

Уайнсеп погледна насочените към него пистолети и се свлече на земята. Чековата му книжка се изплъзна от ръката му и падна на пода.

— Той искаше да плати — каза глухо Дора, гледайки как ченгетата извеждаха с белезници на ръцете пелтечещия Уайнсеп. Не беше сигурна дали ако станеше права, краката щяха да я държат. — Той щеше да ми напише чек — повтори тя, избухвайки в малко

истеричен смях. — Боже Господи, дали не трябваше да го накарам да попълни два формуляра с данните си?

— Вземи. — Джед бутна в ръцете ѝ една чаша.

— Какво е това?

— Чаят ти с малко бренди.

— Добра идея. — Тя го изпи на един дъх и усети как загрея разбъркания ѝ стомах. — Мисля, че получихте всичко, от което се нуждаехте.

— Напълно. — Искаше му се да я докосне по косата, но се страхуваше, че тя ще се отдръпне. — Свърши добра работа.

— Да, успях. — Дора вдигна очи и го погледна. — Мисля си, че в някои отношения ние не сме чак толкова лош тандем.

Той продължително я изгледа.

— Беше ти трудно нали?

— От доста жилаво тесто съм, Скимърхорн. Конрой не се огъват лесно.

— Ти си върхът! — Брент се втурна вътре, хвана Дора за ръцете и силно я целуна. — Първокласна работа, скъпа. Ако поискаш да постъпиш в полицията, имаш моите препоръки.

— Благодаря, вече прибирам лупата си.

— Ненси Дрю — каза тихо Джед и усети как сърцето му се сви, — отиваме с Брент на разпита. Добре ли се чувстваш?

— Да. Всъщност чувствам се страхотно. — Тя отново се подпря на облегалката на стола. — Все още ми е трудно да повярвам, че този неспокоен и комплексирани човек е измислил всичко това и е убил Ди Карло.

— Записахме достатъчно на касетофона, за да го принудим да ни каже и останалото. — Чувстваше ръцете си безполезни и ги мушна в джобовете. — Сигурна ли си, че си добре?

— Казах ти вече. Върви да си гледаш полицейската работа. — Тя смекчи малко острия си тон с една усмивка. — Добре ти се отразява. — Прокара ръка през косата си и Джед видя как кичурите отново застанаха на мястото си. — Бих се радвала, ако ми съобщите резултата от разпита.

— Ще получиш пълен доклад — обеща ѝ Брент.

Дора се почувства по-стабилна и се изправи.

— Качвам се горе да се наспя. Ако сте свършили тук, ще заключа.

Тя тръгна да ги изпрати. Когато стигнаха до вратата, Джед се обърна и сложи ръка върху нейната. Не може да се сдържи.

— Утре бих желал да поговоря с теб.

В очите му се четеше точно толкова мъка, колкото и в нейните. За малко тя щеше да отстъпи. Съвсем за малко. Но предпочете да реагира бързо.

— Програмата ми е твърде напрегната, Джед. Имам запазено място в самолета за Аруба. Трябва да си стегна багажа.

В гласа и очите ѝ нямаше и най-малък признак, че е готова да отстъпи.

— Бързо действаш.

— Така е по-добре. Ще ти изпратя картичка. — Но в устата ѝ остана някакъв горчив вкус и тя отговори на ръкостискането му. — Дай им да се разберат, капитане.

Затвори бързо вратата и завъртя ключа.

— Защо не ѝ каза, че сме поискали от полицията в Лос Анжелис да арестува Финли? — попита Брент, когато застанаха на тротоара.

Джед почувства болка, като че ли някой го беше ударил безмилостно с юмрук в лицето.

— Мислиш ли, че щеше да спи по-добре, ако ѝ бях казал?

— Не. — Брент се загледа след бързо отдалечаващия се Джед. — Мисля, че не.

Тя също си казваше, че има нужда най-вече от сън. Вече от седмица не се беше напивала като хората. Спусна завесата на предната врата на магазина, а после събра сили да вземе таблата с кафето и чая.

Обеща си, че когато пристигне в Аруба, няма да прави нищо друго, освен да спи. Ще спи в леглото, на плажа и в океана. Ще се пече, за да премахне депресията от тялото и ума си. И след като се оправи от зимната изнемощялост, ще се върне загоряла и изпълнена с нови сили.

Дора остави таблата на бюрото, заключи вратата на склада и задейства алармената инсталация, преди да се изкачи нагоре към апартамента. По-скоро по навик, отколкото от желание, взе таблата със себе си в кухнята, за да измие приборите. Когато вдигна глава от мивката, застана лице в лице с Финли.

Той се усмихна и взе внезапно отпадналата ѝ ръка в своята.

— Възползвах се от поканата да те посетя, Айсидора. Имаш очарователна къща.

Уайнсеп загриза ноктите си и погледна към Брент и Джед.

— Без адвокат няма да говоря.

— Ваша работа. — Брент сви рамене и възседна един стол. — Имаме достатъчно време. Вие ли ще се обадите на някого, или предпочитате да ви защитава служебен адвокат?

— Служебен адвокат ли? — Той изправи рамене. — О, не. Финансовото ми положение е добро. — Но адвокатът му беше в Лос Анжелис. — Ако ми обясните защо съм тук, може би няма да се стигне до адвокат.

— Тук сте по подозрение в кражба, контрабанда, участие в заговор за убийство на полицаи и извършване на убийство, а също и на някои други неща — търпеливо обясни Брент.

— Но това е абсурдно. — От нафуканото поведение на Уайнсеп не остана и спомен, и той се сви на стола. — Не мога да разбера откъде фабрикувате такива смехотворни обвинения.

— Любопитно ли ще ви е да чуете магнетофонния запис от разговора с госпожица Конрой? — попита Джед.

— Това си е най-обикновена сделка, и то частна. — Уайнсеп се опита да запази известно достойнство, въпреки че в гласа му се усещаше уплаха.

Когато Джед пусна записа, той не каза нищо. Просто си даде сметка, че е проявил непростима небрежност и че е постъпил глупаво. Докато премисляше, започна да смуче кокалчетата на пръстите си. И дума не можеше да става за затвор. Изобщо не го беше грижа за това. В главата му беше единствено Финли. И смъртният ужас пред наказанието, което щеше да му наложи.

— Бихте ли ми дали чаша вода, ако обичате?

Брент с готовност изпълни молбата му.

— Благодаря. — Уайнсеп отпи бавно, докато прехвърляше какви възможности има. — Бих искал да ми бъде осигурена неприкосновеност и статут на особено важен свидетел, който трябва да бъде защитен от закона. Да, това би ме устроило най-добре.

— А на мен би ми харесало много повече да те видя да гниеш в някоя мръсна килия през следващите петдесет години — каза усмихвайки се, Джед.

— Капитане — Брент се включи в класическия полицейски метод за разпити, — нека да дадем на човека един шанс. Може пък да ни предложи нещо.

— Ако ми дадете гаранции, че ще ми се отплатите за съдействието, ще ви кажа всичко, каквото искате, за да арестувате една много важна фигура. — Лоялността, която висеше на врата му като тежка верига в продължение на осем години, започна да изчезва. — Много важна фигура — повтори с надежда Уайнсеп.

Джед едва забележимо кимна с глава към Брент и очите им се срещнаха.

— Ще се обадя на окръжния прокурор.

— Защо не седнем? — Финли продължаваше да държи здраво Дора за ръка, когато я повлече към гостната. — Ще си поговорим приятелски.

— Как влязохте?

— Тази вечер суматохата тук беше голяма, не мислите ли? — Той се усмихна и лекичко я бутна върху един стол. — Не бях сигурен, че Абел... господин Уайнсеп ще успее да се справи сам с тази работа. Затова пристигнах и аз, и очевидно съм направил много добре. — Финли взе стол, седна до нея и скръсти ръце. — Не се опитвайте да бягате, Айсидора. Много съм силен и съм в отлична форма. Не искам да прибъгвам до физическо насилие.

Тя също не би искала. Освен това знаеше, че няма да може да измине и две крачки и той ще я настигне. Най-доброто, което можеше да направи, беше да печели време и да чака помощ.

— Вие изпратихте Ди Карло, нали?

— Това е една дълга и тъжна история. — Финли се облегна удобно назад и започна да говори. Разказа ѝ за внимателно планираните кражби в няколко различни страни, за мрежата от хора и за средствата, необходими за управляването на такъв успешен бизнес — легално или нелегално. Когато стигна до ролята на Ди Карло в него, той се спря и въздъхна. — Но аз не би трябвало да обсъждам това с вас, нали? Вие сте чудесна актриса. Да се чуди човек защо сте се отказала. След посещението ви в моя кабинет разбрах, че с Ди Карло сте били съдружници.

Тя беше твърде шокирана, за да каже каквото и да било.

— Мислите, че съм му била партньорка?

— Убеден съм, че сте го харесвала и като любовник. — Разочарован от нея, Финли оправи ръкавелите си. — Досещам се как сте успяла да го подмамите, за да ме предаде. Кое то е също за съжаление — добави той тихо. — Ди Карло имаше своите възможности.

— Това, което ви казах в кабинета ви, беше самата истина. Той нахълта тук и ме нападна.

— Бях абсолютно сигурен, че тук има някакво противоречие. Предполагам, че алчността и сексът са влезли в противоречие. — Той присви очи и я изгледа с пронизващ поглед. — Мисля, че сте открила някой по-изобретателен мъж, Айсидора, когото сте успяла да настроите против бедния Ди Карло. Затова той дойде при мен с твърде неубедителното оправдание, че не е успял да ми върне това, което ми принадлежи.

— Картината не е ваша собственост. Вие сте я откраднал. А аз никога не съм била свързана с Ди Карло.

— Когато следите му се изгубиха — продължи Финли, без да ѝ обръща внимание, — вие се обезпокоихте и решихте да изпробвате и мен. О, вие сте много ловка. Бяхте толкова очарователна и потисната, че почти ви повярвах. Само едно малко съмнение се беше загнездило в мен. За съжаление то се оказа вярно, след като станах свидетел на днешните събития. Съжалявам, че се обърнахте към полицията, Айсидора. — Той я заплаши с пръст. — Имах по-добро мнение за вас. Вие станяхте причина да загубя двама от най-добрите си хора и едно платно, на което много държа. А сега как да се помирим?

Ужасена, Дора скочи на крака.

— Уайнсеп е в полицията. Досега сигурно им е разказал всичко за вас.

— Мислите ли, че той ще има нервите да направи това? Впрочем, знае ли човек? На Уайнсеп обаче много скоро ще му се случи трагичен и фатален за него инцидент. По-скоро бих поговорил за картината ми и как, според вас, бих могъл да си я върна.

— Не можете да го направите.

— Без съмнение, след като им съдействахте така успешно, полицаите ще ви разкрият къде я пазят.

Тя не каза нищо само защото с изненада установи, че не беше попитала изобщо за това.

Финли се усмихна и се изправи.

— Само ми кажете къде е, Айсидора, и останалото оставете на мен.

— Не зная.

— Не лъжете, моля ви. — Той мушна ръка във вътрешния джоб на копирения си костюм и извади един никелиран „Лугер“. — Красив е, нали? — попита Финли, видял, че очите на Дора се вторачиха в дулото. — Немско производство. Бил е използван през Втората световна война. Мисълта, че някой нацистки офицер е избил сума ти нищожества с него, ме възторгва. И така, Айсидора, къде е картината ми?

Тя го погледна безпомощно в очите.

— Не зная.

Ударът от куршума я изпрати в стената. Дори когато почувства пареща болка в рамото, тя още не можеше да повярва, че той беше стрелял в нея. Замаяна, докосна с пръст мястото, където болката беше най-силна, и загледа с недоумение окървавените си пръсти. Продължаваше да ги гледа, когато се свлече безпомощно на пода.

— Наистина смятам, че е по-добре да ми кажете. — Финли се приближи към Дора. — Губите много кръв. — Той приклекна, като внимаваше да не си изцапа костюма. — Не искам да ви причинявам ненужни страдания. Ди Карло се мъчи с часове, след като го застрелях. Но вие няма защо да страдате толкова. — Той въздъхна, когато тя само успя да изхлипа. — Ще ви дам малко време да се успокоите.

Остави я, кървяща на пода, и започна методично да разглежда едно по едно съкровищата ѝ.

— Нещастният копелдак изпя всичко. — Брент беше готов сам да запее, когато двамата с Джед си пробиваха път през оживеното движение по улица „Южна“.

— Не обичам да правя сделки с невестулки — промърмори Джед.

— Дори и за такава тлъста невестулка като Финли ли?

— Дори и за такава. — Той погледна часовника си.

— Ще се почувствам по-добре, когато разбера, че полицията в Лос Анжелис го е арестувала.

— Заповедта е издадена, приятелче. Тази вечер той няма да спи в леглото си.

Това му прозвуча успокоително, въпреки че не беше достатъчно. Джед щеше да бъде много по-щастлив, ако сам арестуваше този човек.

— Нямаше нужда да се отбиваш чак толкова по пътя си към къщи. Можех да взема такси.

— Таксито не е подходящо за един капитан. Не и тази вечер. И ако бях на твоё място, нямаше да чакам до сутринта, за да разкажа на една страхотна брюнетка добрите новини.

— Тя трябва да се наспи.

— Тя има нужда от психическо разтоварване.

— Ще се разтовари достатъчно в Аруба.

— Това пък какво е?

— Нищо. — Джед се намръщи, когато видя, че започна да ръси суграшица точно когато свиха по улица „Южна“.

— Хайде. — Финли отново седна, доволен, че Дора намери сили да се подпре на стената. Кръвта от раната в рамото ѝ бавно изтичаше. — А сега, за картината.

Зъбите ѝ тракаха. Никога не беше изпитвала такъв студ, студ, който я пронизваше чак до костите. Докато ръката и рамото ѝ горяха, останалата част от тялото ѝ беше като в лед. Опита се да говори, но думите се заваляха.

— Полицията... Полицията я взе.

— Знам това. — В гласа му се почувстваха първите изблици на гняв. — Не съм глупак, Айсидора! — Картината е в полицията и аз имам намерение да си я върна. Платил съм за нея.

— Те я взеха. — Главата ѝ се отпусна върху рамото и тя се опря безпомощно на стената. Цветовете в стаята постепенно избледняха и всичко стана сиво. — Тя беше... първо в къщата на бабата — каза Дора, почти изпаднала в делириум. — После я взеха, но не знам къде е.

— Виждам, че имате нужда от нещо освежително. — Той остави настрана пистолета и разхлаби вратовръзка си.

Дора гледаше с безизразен поглед как Финли сваля сакоето си. Но когато хвана златната тока на колана си, изпадна в ужас.

— Не... — Опита се да пропълзи, но стаята се завъртя пред нея и тя се сви на топка в собствената си локва кръв. — Моля ви, недейте...

— О, не, нямам намерение да ви се натрапвам като Ди Карло. Но един хубав бой с този колан може да ви развърже езика. Знаете ли, аз обичам да причинявам болка. — Той уви единия край на колана върху китката си, а токата остана свободна, за да бъдат ударите по-болезнени. — Сега, Айсидора, ще ми кажете ли къде е картината?

С едната си ръка той взе пистолета си, а с другата вдигна колана. Цялата ѝ защита срещу тези две оръжия беше само да затвори очи.

— Можеш да ме оставиш отпред — каза Джед.

— Не, обслужването ще е до самата врата. — Брент спря колата на паркинга. — Ако имаше сърце, щеше да ме поканиш на една бира.

— Аз съм безсърдечен. — Джед отвори вратата и погледна през рамо Брент. — Хайде, ела. Ако не друго, поне ще съкратя времето до сутринта.

— Нямах ли нещо от онези вносни питиета? — Брент хвана Джед приятелски за лакътя и се заизкачвах по стълбите. — Може би мексиканско? Наистина бих...

Тогава те чуха слаб писък и всеки се хвана за оръжието. Хвърлиха се към вратата. Годиците, през които бяха действали като двойка, си казваха своето. Действаха безупречно. Джед ритна вратата на Дора и се хвърли напред и нагоре, а Брент се сниши.

Финли се обърна рязко, с изкривено от гняв лице. В този момент пистолетите им изгърмяха едновременно. И двата куршума се забиха право в гърдите му.

— Господи! О, Господи! — Ужасен, Джед се хвърли към Дора. Повтаряйки непрекъснато името ѝ като молитва, той раздра блузата ѝ и я използва като превръзка, за да спре кръвта. — Дръж се, бейби, дръж се...

„Толкова много кръв... — помисли си разтреперан той. — Толкова много кръв.“ Беше започнала вече да се съсирва, а това означаваше, че е минало доста време. Погледна към пребледнялото ѝ лице и изпита неизразим ужас. Помисли си, че е мъртва, но тя почти незабележимо трепереше. Съблече самото си и я покри с него.

— Ще се оправиш, Дора. Чуваш ли ме?

Очите ѝ се разтвориха широко, после се свиха и престанаха да гледат на фокус. Вторият куршум беше минал през мускула. Тя изобщо не го беше усетила.

— Вземи това. — Брент пхна една хавлиена кърпа в разтрепераните ръце на Джед, а друга подложи под главата на ранената. — Линейката ще дойде всеки момент. — Погледна назад към проснатото върху килима тяло. — Мъртъв е.

— Дора, чуваш ли ме? Чуваш ли ме, дявол да го вземе? — С кърпата и остатъците от скъсаната ѝ блуза Джед успя да направи импровизирана превръзка. — Искам да се държиш, само да се държиш. — Не можа да измисли нищо друго и я прегърна. — Моля те, останни при мен. Искам да си при мен.

Тя леко го докосна с ръка по бузата. Когато погледна към нея, устните ѝ с мъка се отлепиха.

— Не казвай на родителите ми — прошепна Дора. — Не искам да ги безпокоя.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Джед беше готов и да заплаче, ако това би помогнало. Опитва всичко друго. Ругаеше, ходеше напред-назад, молеше се, а сега само седеше, хванал се за главата с ръце, и чакаше.

Семейство Конрой също бяха дошли. Джед се запита дали Дора щеше да се изненада, ако ги види как невероятно се владееха. В очите им имаше и сълзи, и ужас от случилото се, но те се държаха заедно, като солидна стена, в чакалнята на болницата, отброявайки всяка минута, през която Дора беше в операционната.

Джед очакваше да го укорят, но те не го направиха. Искаше да хвърлят вината върху него — не стана. Не го обвиниха дори тогава, когато, изцапан с кръвта на Дора, им каза, че я е оставил сама и беззащитна.

Вместо това Джон донесе за всички кафе, Лия отиде да чака долу Уил, взел самолета от Ню Йорк, а Куентин и Трикси седяха един до друг на канапето и се държаха за ръце.

След като от началото на операцията измина втори час, Трикси си каза нещо с мъжа си и после се премести при Джед.

— Винаги е била много кораво момиченце — започна Трикси. — В училище все налиташе на бой. Всъщност не налиташе, но никога не пропускаше случай да защити достойнството си. Ревеше като заклана, ако паднеше и си удареше коляното, но когато се връщаше вкъщи с разцепена устна или насинено око, никога не плачеше. Предполагам, че гордостта ѝ не ѝ е позволявала.

— Това не беше нейна битка. — Той продължаваше да притиска силно с ръцете си слепоочията. — Не би трябвало да бъде.

— Това тя е трябвало да реши сама. Ще са ѝ нужни много ласки и глезене. Не боледуваше често, но когато се случеше... — Гласът на Трикси се разтрепери, но тя бързо се овладя. — Когато се случваше да боледува, очакваше всички да бъдат внимателни с нея. Никога не понасяше мълчаливо страданията си.

Трикси докосна леко ръката му и когато той не се отдръпна, я стисна здраво.

— Да чакаш сам е много по-трудно.

— Госпожо Конрой... — Той не можа да каже нищо. Само наведе глава и се остави тя да го прегърне.

Когато чуха по керамичния под звука от гумени подметки, всички бързо се изправиха. Облечена в болнична престилка, Мери Пат се показва на вратата.

— Изкараха я от операционната. Изглежда добре. Докторът скоро ще се появи.

Чак тогава Трикси изплака, а горещите ѝ сълзи опариха Джед през ризата. Той инстинктивно я прегърна и погледна към Мери Пат.

— Кога ще могат да я видят?

— Докторът ще каже. Мога само да кажа, че е много корава жена.

Трикси се отпусна в обятията на Куентин и заедно заплакаха от облекчение.

Джед започна да трепери чак когато отново остана сам. Излезе навън с намерението да си върви вкъщи. Вече знаеше, че няма опасност за живота ѝ и нямаше смисъл да се мотае тук.

Но не му стигнаха силите да прекоси улицата и да извика такси. Седна на стълбите и почака треперенето да стихне. Суграшицата беше преминала в сняг, който бързо засипваше земята. Имаше нещо неописуемо красиво и хипнотично в начина, по който снежинките танцуваха на светлината на уличните лампи. Той се загледа в тях, изпуши една цигара, след това още една... После се върна обратно и се качи с асансьора на етажа, на който спеше Дора.

— Предположих, че ще се върнеш — усмихна му се Мери Пат. Очите ѝ бяха зачервени от умора. — По дяволите, Джед, целият си мокър! Да намеря ли някое легло за теб?

— Искам да я видя. Зная, че е под влияние на упойката и няма да разбере, че съм там. Но въпреки това искам да я видя.

— Чакай да ти донеса един пешкир. Трябва да се изсушиш и след това ще те заведа вътре.

Дора лежеше неподвижно и лицето ѝ беше бледо, като на мъртвец. Сърцето на Джед бясно заби.

— Сигурна ли си, че ще се оправи?

— Състоянието ѝ се стабилизира и освен това няма усложнения. Доктор Форсит е добър професионалист, повярвай ми. — Мери Пат не искаше да си спомня за огромното количество кръв, което трябваше да се прелее на Дора, и колко време беше необходимо, за да се стабилизира отслабналият ѝ до краен предел пулс. — Куршумът е изваден. Вътре има някои разкъсани тъкани, но ще заздравеят. Известно време ще се чувства слаба като бебе и ще я боли.

— Не искам да я боли. — Той започваше да изпуска нервите си. — Погрижи се да получи всичко, което ѝ е необходимо, за да не изпитва болки, Мери Пат!

— Защо не поседнеш при нея за малко? Ще се почувстваш по-добре.

— Благодаря.

— След един час ми изтича дежурството. Ще се върна.

Но след един час ѝ беше достатъчен само един поглед, за да отстъпи назад и да ги остави сами.

Сутринта той още беше там.

Дора бавно се разбуждаше, като че ли изплуваше на повърхността на някаква спокойна, тъмна вода. Въздухът ѝ се струваше твърде сгъстен, за да може да диша. В главата си чуваше шум, подобен на леко плискащи се вълни. Докато идваше в съзнание, Джед наблюдаваше всяко нейно движение. За миг тя хвана ръката му и след това я пусна.

— Хайде, Дора, не заспивай отново. — Той отметна с ръка кичура коса от бузата ѝ. „Още е съвсем бледа, помисли си Джед, прекалено бледа е.“ Но миглите ѝ отново трепнаха и тя отвори очи. Изчака я да фокусира погледа си.

— Джед? — Гласът ѝ беше глух, безжизнен, и това го разтърси.

— Тук съм, скъпа.

— Сънувах кошмар.

Той целуна ръката ѝ, преборвайки се с желанието да сложи глава на възглавницата и да се разплаче.

— Вече всичко е наред.

— Сънят беше ужасно реален. Аз... О, Господи! — Тя се помръдна и болката прониза ръката ѝ.

— Трябва да лежиш, без да мърдаш.

С идването на болката паметта ѝ се възстанови напълно.

— Боже Господи, той стреля по мен! — Опита се да сложи другата си ръка върху изгарящото от болка рамо, но той хвана пръстите ѝ. — Беше Финли.

— Всичко свърши. Ще се справиш.

— В болница съм, нали? — Към болката ѝ се прибави и паниката. — Как съм... Много ли е лошо?

— Лекарите те оправиха. Сега се нуждаеш само от почивка. — Четиринайсетте години, прекарани в полицията, не го бяха подготвили за ужасната болка, която се четеше в очите ѝ. — Ще извикам сестрата.

— Всичко си спомних. — Тя хвана ръката му с треперещи пръсти. — Той беше в апартамента и ме чакаше. Искаше да си вземе картината обратно. Казах му, че не знам къде е, и стреля по мен.

— Вече никога няма да те нарани. Кълна ти се. — Той притисна челото си към ръката ѝ и почувства, че ще се разплаче. — Съжалявам, скъпа, наистина много съжалявам.

Но тя отново плуваше в тъмната вода и не чувстваше болката.

— Не ме оставяй тук сама, Джед...

Следващия път, когато я видя в съзнание, около нея беше пълно с цветя. Вместо сивия болничен халат беше облякла изящен розов пеньоар. Косата ѝ блестеше измита и лек грим освежаваше лицето ѝ. Но на Джед Дора му изглеждаше ужасно крехка.

— Как си, Конрой?

Тя се усмихна и му подаде ръка.

— Как успя да влезеш? Тук са много строги и пускат само в часовете за свиждане.

— Използвах служебното си положение. — Усети ръката ѝ в своята като крилце на птичка. — Ако си уморена, ще се отбия по-късно.

— Недей. Ако останеш тук, може би ще успееш да ги изгониш, когато дойдат с иглите.

— С удоволствие. — Чувстваше се страшно неловко. Обърна се към купищата цветя. — Както виждам, можеш да започнеш друг бизнес.

— Нали са много хубави? Обичам да ме гледат. — Помръдна се и за миг лицето ѝ се сгърчи от болка. Слава Богу, че той беше с гръб към нея. — Ти си ме предал, Скимърхорн.

— Какво?

— Казал си на нашите.

— Реших, че е по-добре да им кажа, отколкото да прочетат във вестниците.

— Може и да си прав. А ти как я караш? Според Мери Пат си изгонил Голдмън и си се върнал на работа.

— Така е. — Той трябваше да прави нещо през тези дни, иначе щеше да полудее.

— Мога ли да видя полицейската ти значка? — Дора отново се усмихна.

Той извади значката и се приближи до леглото.

Тя я взе, разгледа я, повъртя я между пръстите си.

— Студена е. Как се чувстваш с нея?

— Добре — каза той и я пусна обратно в джоба си. Не можеше да разговаря с нея за дреболии, докато белите бинтове се подаваха под розовия ѝ пенюар. — Виж какво, отбих се само да разбера как си, и трябва да си вървя.

— Преди да си ми дал подаръка? — Когато той не каза нищо, тя го подсети: — Кутията, която държиш. Не е ли за мен?

— За теб е. — Той я остави в скута ѝ. — Идвах два пъти, но ти беше в безсъзнание. Когато видях този цветарски магазин тук, си помислих, че нямаш нужда от повече подаръци.

— Никога няма да ми омръзнат. — Тя посегна към кутията, но се спря. — Ще ми помогнеш ли? Трудно ми е да си използвам ръката.

Джед не се помръдна, но погледът му беше съвсем красноречив.

— Казаха ми, че няма да има трайни последици.

— Вярно. — Тя горчиво сви устни. — Белегът не е трайна последица. Но по бикини никога няма да изглеждам същата.

Той не можеше да издържа повече. Обърна се рязко и се загледа навън през прозореца, задушаван от тежкия аромат на розите.

— Трябваше да бъда там — успя да каже най-после Джед. — Не трябваше да те оставям сама. — Беше така напрегнат, като че всеки

момент щеше да експлодира. — Според това, което успях да науча от Брент, Финли се измъкнал под носа на полицията в Лос Анжелис. Никой не е знаел, че е напуснал Калифорния.

— Но кой е предполагал, че той може да влезе в апартамента ми, за да ме застреля?

— Бях длъжен да знам.

— Така ти се струва сега. Как го казваха онова за суперченгетата? Синдромът „Джон Уейн“, нали? — Тя беше успяла да развърже панделката и сваляше опаковката на кутията. — Човек не може да бъде навсякъде. — Въпреки че започваше да чувства туптене в ръката си, разтвори доволна хартията. — Обичам подаръците и не се срамувам да си го призная. Освен това не ми пука чак толкова, че са стреляли по мен... О, Джед, колко е красива! — Тя повдигна старата дървена кутия с изящно изрисувани митологични фигури, и я отвори. Отвътре се разнесе мелодията „Зелени листа“.

— Мотаеше се в склада. Помислих си, че ще ти хареса.

— Много е красива. — Тя го погледна с искрена благодарност и той се почувства като пълен глупак.

— Не е кой знае какво. Ще можеш да си слагаш разни дребболии в нея, докато си тук. Сега наистина трябва да тръгвам. О, да. Имаш ли нужда от нещо?

Тя продължаваше да гали кутията, когато го погледна.

— Можеш да ми направиш една услуга. — Опитай се да се обадиш тук-там, за да ме изпишат. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Искам да си вървя вкъщи.

Нужни му бяха няколко часа и трудни преговори, но накрая Дора можа да сложи глава върху възглавницата на собственото си легло.

— Благодаря ти, Господи. — Тя въздъхна дълбоко и се усмихна на Мери Пат. — Нямам нищо против работното ти място, Мери, но все пак, ако трябва да бъда откровена, го намразих.

— Е, не може да се каже, че ти пък беше идеалният пациент.

— Бях като някой скъпоценен камък там — пошегува се Дора.

— Може би по-добре е да се каже — като някой твърд диамант, много твърд. Но не се оплаквам. Няколко дни дежурство в частен дом

ще ми се отразят добре. — Тя умело нагласи апарата за кръвно налягане върху здравата ръка на Дора.

— Нещо не е ли наред? — Дора бе видяла намръщеното лице на своята болногледачка.

— Всичко ще се оправи с повече спокойствие и почивка.

— Аз съм спокойна. Дори, да ти кажа честно, се чувствам малко изморена от лежане.

— Налага се да потърпиш. — Мери Пат седна на ръба на леглото и хвана ръката ѝ, за да измери пулса. — Ще те оправя, Дора. Но това не беше дребна работа. Ако Джед не ти беше дал първа помощ, когато те намери, нямаше да бъдеш тук, за да се оплакваш. Размина ти се на косъм.

— Знам. Спомням си всичко съвсем ясно.

— Нямам нищо против, ако хленчиш и се цупиш, но ще изпълняваш нарежданията ми или ще те обадя на капитана.

— При вас, медицинските сестри, има ли рангове?

— Страхотна умница си, но не ми се прави на интересна. Пределно ти е ясно, че говоря за Джед. Той финансира цялата тази операция.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че си под непрекъснати медицински грижи, двадесет и четири часа в денонощието, и то в домашни условия. Това е любезен жест от страна на капитан Скимърхорн.

— Мислех, че всички разходи се покриват от здравната ми застраховка.

— Я слез на земята. — Мари Пат се засмя при мисълта за застраховката и оправи възглавниците и чаршафите. — А сега си почини. Ще отида да ти приготвя нещо за ядене.

— Той не трябва да се чувства виновен — промърмори Дора, когато Мери Пат тръгна да излиза от стаята.

Тя се спря и я погледна.

— По отношение на теб той чувства нещо много повече от вина. Знаеш ли, че през двете денонощия изобщо не е напускал болницата?

— Не. — Дора погледна ръцете си. — Откъде да го знам...

— А също и това, че се отбиваше всяка нощ да провери как си?

Дора поклати глава.

— Много жени чакат цял живот някой да се почувства така виновен.

Когато остана сама, Дора посегна към пеещата кутия. Вдигна капака ѝ, притвори очи и се запита какво да прави.

Когато дежурството ѝ свърши, Мери Пат предаде данните за пациентката си на медицинската сестра, дошла да я смени. Но още не беше приключила със задълженията си. Прекоси коридора и рязко почука на вратата на Джед. Когато той я отвори, тя го мушна с пръст в гърдите.

— Нямах ли толкова сили да прекосиш коридора и... — Тя млъкна и го загледа изумена. — Какво правиш?

— Стягам си багажа.

— Как ли пък не! — Ядосана, Мери Пат влезе вътре и обърна на пода един кашон с книги. — Не можеш да се измъкнеш, когато тя лежи болна и безпомощна в леглото си!

— Не се измъквам — каза Джед, като се опитваше да запази спокойствие. — Тя поиска да напусна. Ако разбере, че не съм се изнесъл, ще се ядоса.

Мери Пат сложи ръце на кръста си.

— Ти си идиот. В това почти съм убедена. Но никога не съм мислила, че си и страхливец.

— Върни си думите назад, Мери Пат.

— Няма начин. Ще отречеш ли, че си влюбен в нея?

Той нервно извади цигара, но Мери я грабна и я скъса на две. Джед ѝ хвърли гневен поглед, но нейният бе убийствен.

— Е, добре, не мога да отрека, но въпросът не е в това. Докторът съвсем ясно каза, че трябва да я пазим от стрес. Няма нужда да се мотая тук и да я тревожа.

— Седни. Седни, да те вземат дяволите! — Тя рязко го блъсна назад. — Ще ти кажа точно от какво има нужда тя.

— Добре. — Той се отпусна върху един стол. — Ето, седнах.

— Казвал ли си ѝ някога, че я обичаш?

— Това изобщо не е твоя работа.

Тя обиколи възбудена стаята и едва не се спъна в гимнастическата му пейка.

— Някога да си й набрал диви цветя?

— Сега сме февруари.

— Знаеш много добре за какво говоря. — Обърна се, хвана облегалката на стола и се надвеси над Джед. — Обзалагам се, че никога не си я завел на разходка край реката и не си й купил някакъв дребен подарък.

— Дадох й онази проклета пееща кутия.

— Не е достатъчно. Тя се нуждае от ухажване.

Невероятно, но той почувства, че вратът му почервява.

— Мери Пат, престани...

— Ще ми се да те ритна по задника, но кълна се, че ще оправя нещата. Ти почти щеше да я загубиш.

Очите му я стрелнаха, остри като ножове.

— Да не би да мислиш, че не знам? Събуждам се всяка нощ целия в пот, като си спомня, че беше на косъм от смъртта.

— Тогава й покажи какво означава за теб.

— Не искам да й се натрапвам, когато е толкова уязвима.

Мери Пат го изгледа с презрение.

— Тогава ти си глупак. — Домъчня й за него и го целуна. — Намери отнякъде диви цветя, Джед. Сигурна съм, че ще успееш.

Кутията пристигна на следващата сутрин.

— Още подаръци — съобщи Лия, мъчейки се да избута огромния кашон във всекидневната, където Дора седеше на канапето. — Мисля си дали не трябва да стрелят и по мен.

— Не си струва. Подай ми сега ножиците и хайде да отворим кашона. Няма адрес на изпращача.

— Сигурно е някой таен обожател. — Стиснала език между зъбите си, Лия срязва с ножиците лентата, залепена върху кутията. — О — каза разочаровано тя, когато повдигна капака. — Това са само книги.

— Господи! Каролин Кийн. — Дора застана на колене, ровейки из книгите. — Ненси Дрю. Изглежда, че е пълната поредица, и то първото издание. Виж, виж: „Уликата в кривия комин“, после „Скритата стълба“... — Тя притисна книгите до гърдите си и се разплака.

— Дора, какво ти стана? Да не се нарани? Чакай да ти помогна да си легнеш.

— Не. — Дора притисна „Паспорт за улица Ларгспър“. — Те са от Джед.

— Разбирам — каза предпазливо Лия и се изправи.

— Дал си е труда да събере всичките тези томове, само за да ми угоди. Защо е толкова внимателен? Виж, преди няколко дни ми изпрати тази гривна. — Тя протегна ръка към сестра си и продължи да бърбори. — После ми донесе онази глупава крава и акварела. Какво му е станало?

— Предполагам, че е влюбен.

Дора подсмръкна и отри носа си в ръкава на халата.

— Това е смешно.

— Скъпа, никога ли не са те ухажвали? — Лия взе една книга, огледа я от всички страни и тъжно поклати глава. — Аз лично бих предпочела малко по-различен стил. Но това тук изглежда ти взе ума.

— Джед просто ме съжалява и се чувства виновен. — Тя избърса сълзите си. — Това е?

— Мила, човекът, когото наблюдавах да виси непрекъснато в болницата, не го правеше заради това, че те съжалява. — Тя прибра един кичур коса зад ухото на сестра си. — Да не си си наумила да скъсате?

Дора сложи една книга в скута си и леко поглади корицата.

— Преди да стрелят по мен, скъсах с него. Казах му да се изнесе. Той ме обиди, Лия. Не искам да ме обижда повече.

— Не мога да ти кажа какво да правиш, но мисля, че е много подло да го караш да страда така.

На вратата се почука и Лия отвори.

— Здравей, Джед — усмихна му се тя и го целуна. — Твоят подарък получи най-висока оценка. Ето я там, стои и реве над книгите. — Той се отдръпна назад инстинктивно, но Лия го хвана под ръка и го дръпна вътре. — Виж кой е тук.

— Здравей. — Дора се опита да се усмихне. — Страхотни са. — Очите ѝ отново се замъглиха от сълзи. — Направо са страхотни.

— Ако се измокрят, цената им ще се подбие.

— Прав си. Но когато видя първо издание, винаги ставам сантиментална.

— Точно си тръгвах — каза Лия и грабна палтото си. Никой не я забеляза, когато излезе.

— Не знам какво да кажа. — Дора продължи да притиска „Скритата стълба“ до гърдите си като най-любимо дете.

— Ами кажи благодаря — подсказа ѝ той.

— Благодаря. Но, Джед...

— Виж какво, имам разрешение да те разведрия малко. Готова ли си за една малка разходка с кола?

— Майтапиш ли се? — Тя се изправи. — Навън? И не до болницата?

— Облечи си палтото, Конрой.

— Не мога да повярвам — каза тя след няколко минути, когато се настани удобно в колата на Джед. — Без медицински сестри, без термометри и апарати за кръвно.

— Как ти е рамото?

— Заздравява. — Тя открехна прозореца, за да усети свежия въздух върху лицето си, и не успя да види как пръстите му се вкопчиха в кормилото. — Карат ме да правя физически упражнения, които, меко казано, са твърде неприятни. Но има ефект. — Тя сви ръката си в лакътя, за да докаже. — Не е зле, нали?

— Страхотно. — В гласа му се усещаше такова вълнение, че тя повдигна вежди.

— Всичко наред ли е в работата?

— Напълно. Права беше, че не трябваше да напускам.

— Нужно ти беше известно време, за да го разбереш. — Дора докосна ръката му, но я отдръпна, когато той потръпна. „Време е да се изясним“, помисли си тя. — Джед, знам, че преди да ме ранят, отношенията ни бяха в криза. Давам си сметка също, че не бях много любезна.

— Недей. — Той чувстваше, че не може да го понесе. — Ти беше права. Всичко, което каза тогава, беше вярно. Аз просто не исках да те допускам близо до себе си и правех така, че това да не се случи. Ти беше една от главните причини да се върна на работа. Но не го споделих с теб, защото трябваше да призная, че означава нещо за мен. Че това, което мислиш за мен, има значение.

Тя вдигна стъклото на прозореца.

— Няма смисъл да се връщаме отново към тези неща.

— Мисля, че и на двама ни сега щеше бъде много по-лесно, ако преди да те ранят, те бях помолил да ми простиш и да ми дадеш още една възможност. — Той я погледна и видя, че очите ѝ се бяха разширили. После се намръщи и се загледа напред. — Да, знаех си какво ще кажеш.

— Не съм сигурна — каза тя предпазливо — докъде може да доведе този нов шанс.

Той имаше намерение да ѝ покаже докъде. Спря на паркинга и дръпна ръчната спирачка, а след това мина откъм нейната врата, за да я отвори. Дора гледаше към къщата му и без да иска, си удари ръката във вратата.

— По дяволите!

Начинът, по който тя се сви безпомощно от болката, го разстрои съвсем.

— Не мога да те гледам, когато изпитваш болка. — Привлече я към себе си, като пазеше ранената ѝ ръка. — Не мога да издържам. Когато си спомня как лежеше на пода и кръвта ти обагри ръцете ми, това направо ме разнищова. — Мускулите на лицето му потръпнаха. — Помислих си, че си мъртва. Гледах те и мислех, че си мъртва.

— Недей. Сега нали съм добре.

— Аз не можах да попреча на това — продължи яростно той. — Дойдох твърде късно.

— Не беше късно. Ти ми спаси живота. Той щеше да ме убие. Толкова много искаше да го направи, колкото искаше да си вземе и картината. Ти обаче го спря.

— Не беше достатъчно. — Като се мъчеше да се овладее, той нежно я прихвана и ѝ помогна да излезе от колата.

— Така е добре, Джед. — Тя го докосна по бузата. Той сграбчи ръката ѝ и я притисна до устните си.

— Не трябва да стоиш на студа.

— О, толкова е хубаво.

— Ела да влезем вътре. Искам да завършим всичко това вътре.

— Добре. — Тя вече не се чувстваше толкова слаба, но въпреки това го остави да я подкрепя, докато отидат до вратата. Мислеше си, че всъщност сега той има нужда от подкрепа.

Когато Джед отключи вратата и пусна Дора да влезе вътре, нервите му бяха опънати до крайност. Тя възкликна, приятно

изненадана, и стъпи върху яркия бухарски килим.

— Върнал си всичко обратно?...

— Е, не всичко. — Той я наблюдаваше как прокарва пръсти по масата от палисандрово дърво и по извитата облегалка на един стол, как се възхищава от позлатената рамка на огледалото. — Хазяйката ми ме изхвърли и си взех някои неща от склада.

— Прекрасни неща... — Тя отиде до предната гостна.

Беше поставил там едно канапе с извита облегалка, чудесна лампа „Тифани“ и полирана маса. В камината гореше огън. Тя почувства едновременно удоволствие и тъга.

— Значи се връщаш обратно тук?

— Зависи. — Той внимателно ѝ помогна да си свали палтото и го остави върху канапето. — Дойдох тук миналата седмица. Не беше същото. Спомних си те как вървеше нагоре по стълбите, как стоеше на перваза на прозореца в стаята ми и как гледаше през прозореца на кухнята. Ти промени тази къща — каза той и се обърна бавно към нея. — Промени и мен. Искам да се върна тук, но ако дойдеш и ти.

Дора се почувства внезапно замаяна. Не беше от раната.

Тя се отпусна на меките възглавници и леко въздъхна.

— Ти се връщаш обратно тук? Искаш да живееш тук?

— Точно така.

— И ми предлагаш да живея с теб?

— Това е най-силното ми желание. — Извади една малка кутийка от джоба си и я мушна в ръцете ѝ. — Ще бъде по-добре, ако се омъжиш за мен.

— Мога ли... — Гласът ѝ беше напълно изнемощял. — Ще ми дадеш ли малко вода?

Изгарящ от нетърпение, той прокара ръка по косата ѝ.

— По дяволите, Конрой! Разбира се. Сега ще ти донеса.

Тя изчака, докато той излезе от стаята, и чак тогава събра кураж да отвори кутията. Когато той се върна с огромна чаша студена вода от чешмата, тя продължаваше да гледа пръстена като втрещена.

— Благодаря. — Взе чашата и дълго пи. — Диамантът е изключителен.

Ядосан на себе си, той извади цигара.

— Мисля, че преувеличаваш.

— Не. Няма на света диамант, за който може да се преувеличава.
— Остави кутията в скута си. — Джед, мисля, че последните няколко седмици за теб бяха не по-малко трудни, отколкото за мен. Не бях си дала сметка за това, но...

— Обичам те, Дора.

Това я срази. Преди да успее да каже нещо, той се приближи до канапето и стисна ръката ѝ така, че щеше да ѝ счупи костите.

— По дяволите! Да не ми поискаш пак чаша вода? Ако не желаш да ми отговориш веднага, ще почакам. Искам да ми дадеш само един шанс, за да ме обикнеш отново.

— Такава ли била работата? Затова ли бяха тези подаръци и телефонни обаждания? Ти подкопа позициите ми, докато бях на легло.

Той погледна към вплетените им ръце.

— Може и така да се каже.

Тя кимна с глава, изправи се и отиде до прозореца. „През пролетта в градината трябва да има лалета, помисли си Дора, и много нарциси.“

— Добре се справи — каза тихо тя. — Много добре се справи, Скимърхорн. Книгите решиха цялата работа. Как бих могла да устоя на пълен комплект от първото издание на „Ненси Дрю“? — Тя погледна към големия четвъртит диамант, който държеше в ръката си. — Ти се възползва от моята слабост, от романтичността и от алчността ми.

— Е, не съм чак толкова лоша партия. — С опънати до крайност нерви той се приближи до нея и докосна косата ѝ с ръка. — Имам някои недостатъци, но съм пълен с пари.

— Някога това би могло да ми направи впечатление. Но сега съм материално осигурена, тъй като ще получа доста добра сума за това, че намерих картината на Моне. Имам други изисквания, Скимърхорн.

— Луд съм по теб.

— Така е по-добре.

— Ти си единствената жена, с която искам да прекарам живота си. — Той я целуна леко по извивката на рамото и по врата, а тя въздъхна. — Единствената жена, която съм обичал и искам да обичам.

— Е, това вече беше много добре.

— Мисля, че не мога да живея без теб, Дора.

Сълзите задавиха гърлото ѝ.

— Най-после удари право в целта.

— Значи ли това, че можеш отново да се влюбиш в мен?

— Кое те кара да мислиш, че някога съм спирала да те обичам?

Ръката му върху косата ѝ се сви в юмрук и тя примигна.

— А това за женитбата... Съгласна ли си?

Дора се усмихна. Не беше от най-романтичните предложения, но пък като нямаше по-добро...

— Трябва да сложим ленени пердета, Джед. Имам и една пейка от Чипъндейл, която е точно за пред камината.

Той я обърна към себе си, отмести косата ѝ встрани и обгърна лицето ѝ с двете си ръце. Достатъчно беше да я погледне в очите, и нервността му да изчезне.

— Деца?

— Три.

— Добро число. — Развълнуван, той опря чело в нейното. — Горе в спалнята има едно легло. Мисля, че е от времето на Джордж Трети.

— С четири колони и с балдахин?

— Можеш сама да провериш. Ще останеш ли при мен тази нощ?

Тя се засмя и го целуна.

— Надявах се да ме поканиш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.